

Giới thiệu Ngư Hương Tứ Dật

Thể loại: huyền huyền, tình thầy trò, hài hước

Độ dài: 59 chương

Nhóm editor & dịch TVNT

Biên tập: Fleur

Một con cá tung tăng bơi lội dưới nước, bạn nhìn thấy sẽ nghĩ con cá thật tự do, cứ thả mình trôi theo dòng nước.

Ừm, nhưng A Liên thì khác, A Liên cũng có phiền não và hoài bão riêng của một con cá. Tâm nguyện của A Liên rất đơn giản, chỉ mong mình sẽ là món ăn chính của đệ nhất mỹ nam thiên giới, Chiến thần Dung Lâm.

A Liên cố gắng nuôi mình béo trắng đầy đặn, đợi đến khi nàng có thể mang ra nấu.

A Liên: Thượng thần, ngài thích ăn kho hay ăn hấp?

Dung Lâm...Ta ăn chay.

A Liên: QAQ

...

n lần sau đó.

#chuyện lạ# thượng thần cao phú soái đệ nhất thiên giới Dung Lâm đã bị một con cá mè hoa ngoại lai cướp mất!

Chúng tiên: Mẹ nó!!

(nội đơn giản, đây là một câu chuyện ngọt ngào của một con cá ngược mẽ muội mỗi ngày cứ quần quýt lấy một tượng đất ăn chay xin ngài hãy ăn mình, đương nhiên... cuối cùng sẽ bị ăn sạch bách _(3" ∠)_)

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tứ Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: A Liên

Người dịch: Tiểu Kỳ

Biên tập: Iris

A Liên bình tĩnh đứng trong kim quang lấp lánh, mây mù rập rờn quanh Cửu Tiêu các, tuy nàng đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn bị sự xa hoa trước mặt làm cho sững sờ.

Không hổ danh là Cửu Tiêu các!

Cửu Tiêu các là thánh địa tu tiên tốt nhất của ba giới, vốn dĩ chỉ thu nhận đệ tử Thiên giới nhưng hiện giờ ba giới ở chung hòa thuận nên Cửu Tiêu các dần dần rộng mở đối ngoại, thậm chí còn thu nhận cả học sinh yêu giới. Dẫu vậy, điều kiện tương đối hà khắc. Phải biết rằng, nếu yêu quái bước vào được cửa lớn của Cửu Tiêu các thì cũng có nghĩa là đã tiến một bước dài tới gần việc thành tiên.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên là một con cá mè ở hồ Động Trạch. Mỗi khóa, số học sinh mà Cửu Tiêu các thu nhận từ bên ngoài vốn không nhiều, nhắc đến cái chốn nhỏ như hồ Động Trạch thì chắc không quá hai người.

A Liên chỉ có vèn vèn ba trăm năm đạo hạnh, một con cá nhỏ đạo hạnh ít ỏi kiểu như nàng, ở hồ Động Trạch không phải một nghìn thì cũng là năm trăm con, đương nhiên nếu bạn thân A Bằng biết được chuyện nàng muốn báo danh dự thi lập tức sẽ khuyến nhủ nàng. Theo như lời của A Bằng, kiểu trắng trắng tròn tròn như nàng, có thể sống đến giờ đã chẳng dễ dàng gì, hà tất lại ào ạt đi đến Cửu Tiêu các đó nữa. Song A Bằng cũng hiểu rõ, xưa nay con cá ngọc này rất cứng đầu, chuyện nàng muốn làm thì chẳng ai có thể ngăn nổi.

A Bằng là người bạn duy nhất của nàng, là một con cua đồng đạo hạnh năm trăm năm. Từ nhỏ nàng ấy đã xinh đẹp, thường ý mình đẹp để đi gây chuyện, nhân duyên ở hồ Động Trạch không tốt lắm, còn A Liên, nhát gan sợ sệt, vì rất ít ra khỏi nhà nên bên cạnh cũng chẳng có bạn bè nào.

Thực ra, trước đây nàng cũng có bạn nhưng bọn họ từng người từng người đều bị ngư dân đánh bắt lên, chế biến thành thức ăn trong mâm, lâu ngày, dần dần chỉ còn sót lại mỗi mình A Liên. Sau đó có tin đồn nói nàng sinh ra đã xúi quẩy, tôm cá tiếp xúc với nàng đều bị vớt cá lên mà nàng lại bình yên vô sự.

A Liên vốn đã đau lòng, nghe thấy những lời này lại càng tủi thân hơn. Suy nghĩ kỹ lại cũng cảm thấy có lý, từ đó nàng không chủ động kết bạn với ai nữa, tránh lại gieo họa cho tôm cá khác.

Gặp gỡ A Bằng, ầu cũng là duyên phận. Ngày đó A Bằng bị kẹt trong khe hở giữa hai tảng đá lớn, đang giương nanh múa vuốt, nàng hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn tiến lên cứu nàng ấy thoát ra. Hai người quen biết từ đó, về sau thì thân thiết như chị em.

Chuyện Cửu Tiêu các, A Bằng khuyến nẩy lần nhưng nàng không nghe, hiểu rằng nàng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ* nên dứt khoát cho nàng đi. Song, không ngờ một con cá nhỏ như thế, chỉ dựa vào một lòng nhiệt huyết lại có thể qua năm quan trăm sáu tướng, mạo hiểm lọt vào danh sách! Mà lại còn là lọt vào danh sách của Cửu Tiêu các!

(*ND: Câu gốc: "Chưa đựng tường Nam chưa quay đầu". Tường Nam là chỉ bức tường xây làm bình phong ở cổng, theo kiến trúc xây dựng của Trung Quốc, của chính thường hướng về phía Nam, cho nên ra khỏi cửa hoặc rẽ trái hoặc rẽ phải, đi thẳng sẽ đụng vào tường. Dùng để chỉ người cố chấp, không chịu nghe ý kiến của người khác, chưa sứt đầu mẻ trán chưa chịu thôi.)*

Thế nhưng trong mấy lượt thi cử này, A Liên cũng chịu đủ khổ sở. Vốn là một con cá trắng trẻo mập mạp lại biến thành sắp hấp hối, cả người trên dưới chẳng có chỗ nào tốt. A Bằng đau lòng chết đi được, gần như trách mắng, sau đó A Liên tình duyên gần một tháng mới khôi phục nguyên khí. Trong thời gian dưỡng thương, A Liên suy nghĩ nửa bị ngư dân vớt lên, cũng may nàng mạng lớn, gãy rách cả lưới mới may mắn thoát được một kiếp.

A Bằng cảm thán không dưới một lần, con cá ngược này thật sự có phúc ngược.

A Liên lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, sau đó công tú sách nhỏ, hăm hở tiến vào thánh địa phúc trạch này.

Nàng vừa đến đã có sư huynh sư tỷ đến trước tiếp đón, người đến cùng nàng từ hồ Động Trạch hôm nay là một con cá tầm trắng giống đực. Từ nhỏ Bạch Tầm đã hung dữ, vốn là nhất bá trong vùng ở hồ Động Trạch. Loại động vật hung mãnh này, dĩ nhiên A Liên không dám chọc vào nên nàng cố gắng giữ khoảng cách với y trên suốt đường đi.

Sư huynh dẫn Bạch Tầm đi rồi, một sư tỷ trên người mặc váy xanh nhạt, tóc búi hình con ốc, cao ráo thanh tú, dẫn nàng đi đến chỗ nữ đệ tử báo danh.

Advertisement / Quảng cáo

Vị sư tỷ này ngũ quan đoan chính, dung mạo xinh đẹp, A Liên nhớ kỹ lời A Bằng nói, ra khỏi cửa miệng phải ngọt, cười thật tươi, đôi mắt như trắng non, nói: "Sư tỷ thật xinh đẹp, không biết xưng hô thế nào ạ?"

Sư tỷ dẫn đường cho A Liên tuy khá xinh đẹp nhưng lại trung một bộ mặt không cảm xúc, chẳng thèm để ý đến A Liên.

Thực ra không thể trách vị sư tỷ này, đợt này tiếp đón đệ tử mới và khách khứa đều là tiên dơi thứ hai của thiên giới, nếu không phải có chỗ dựa thì cũng là tinh anh của các giới tương lai sang lạn mà lại bị phải tới tiếp đón mấy tiểu ngư tinh chốn thâm sơn cùng cốc này. Nghe lời này của A Liên, tất nhiên vị sư tỷ này chẳng thể vui nổi, lời khen chẳng ai không thích nghe nhưng nếu lời nói ninh nọt rõ ràng quá thì lại thành mỉa mai trần trụi.

A Liên ngưng ngưng nhưng nàng hiểu học sinh của Cửu Tiêu các đều là hậu duệ thiên giới, tình anh các phái, ai ai cũng đều mắt cao hơn đầu, không thích để ý nên đương nhiên nàng có thể hiểu được.

Một đường im lặng, hồi lâu A Liên mới cẩn thận dè dặt cất tiếng: "Sư tỷ ơi, muội nghe nói thượng thần Dung Lâm sẽ qua đây giảng bài..."

Sư tỷ đó vốn chẳng để ý tới nàng nhưng sau khi nghe thấy câu hỏi này của A Liên liền dừng bước lại, từ từ ngoảnh đầu, đối diện với đôi mắt to long lanh ánh nước kia. Nàng ta trả lời lạnh lùng: "Người muốn gặp thượng thần Dung Lâm?"

Thượng thần Dung Lâm là chiến thần thiên giới, vô cùng tuấn tú.

Sư tỷ vốn đã có ấn tượng không tốt với nàng, lúc này nghe nàng hỏi đến thượng thần Dung Lâm, ánh mắt nàng ta lại càng kinh thương hơn. Thượng thần Dung Lâm không thích ra khỏi cửa, không thích tiếp khách, cơ hội duy nhất có thể nhìn thấy ngài chính là ở Cửu Tiêu các. Người trước mặt không phải nữ đệ tử đầu tiên nàng ta tiếp đón mà cũng không phải nữ đệ tử đầu tiên nghe ngóng về thượng thần Dung Lâm. Không khoa trương khi nói, quá nửa nữ đệ tử của Cửu Tiêu các là vì thượng thần Dung Lâm mà đến.

Người trước mặt này...

Sư tỷ tí mỉ đánh giá, không thể không thừa nhận quả thực con cá đầu to* này có vài phần tư sắc, nhưng thầy giáo thuộc kiểu trời quang trăng sáng, thanh nhã vô song như thượng tiên Dung Lâm sao có thể nhớ tới tiêu yêu này được, thậm chí còn âm thầm khinh thường ấy chứ! Nàng ta chau mày, nói: "Xưa nay thượng thần Dung Lâm không giảng bài cho đệ tử mới, ngay cả bọn ta cũng rất ít có cơ hội được thấy ngài ấy... Ta khuyên người nên sớm hiểu rõ, đừng lãng phí tâm tư nữa."

(ND: Cá đầu to là tên gọi khác của cá mè hoa, nhưng trong truyện được sử dụng với ngữ điệu mỉa mai A Liên.)

Tuy giọng điệu không tốt cho lắm nhưng cũng xem như trả lời vấn đề của nàng. Thế nhưng, nghe lời này của sư tỷ, ánh mắt A Liên thoáng âm đạm đi, tận đáy lòng có vài phần thất vọng.

Quả thực nàng đến Cửu Tiêu các là vì thượng thần Dung Lâm. Vừa nghe nói ngài ấy không giảng bài cho đệ tử mới thì khó tránh cảm thấy thất vọng. Tuy nhiên, trước đây nàng ở hồ Động Trạch vẫn có thể có ý chí chiến đấu hiện ngang như thế, mà bây giờ gần thượng thần hơn lại không thấy hài lòng. Đây thực sự không phải tác phong của nàng.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên cung kính nói: "Cảm ơn sư tỷ."

Thấy bộ dạng này của nàng, sư tỷ cho rằng nàng nghe hiểu rồi. Thực ra lời này của nàng ta không hề giả, đúng là từ trước đến nay thượng thần Dung Lâm chưa từng giảng bài cho đệ tử mới. Mà những người nhập học lâu năm như bọn họ cũng chỉ có thể chiêm ngưỡng phong thái của thượng thần Dung Lâm từ xa, còn giảng bài ở cự ly gần thì lại là một mong ước xa vời.

A Liên vẫn rất nhút nhát, tuy nhìn nàng ngốc nghếch nhưng không phải không có chút tính ý nào. Thấy vị sư tỷ này không thích nàng, cũng không thích nàng hỏi đến chuyện của thượng thần Dung Lâm nên nàng chỉ biết gấu sự nghi vấn này ở trong lòng.

Trước sau gì nàng cũng đã vào trong Cửu Tiêu Các rồi, ngày sau chắc chắn có cơ hội gặp mặt thượng thần.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhớ nhưng

Người dịch: Tiểu Kỳ

Biên tập: Iris

Sư tỷ dẫn A Liên đi sắp xếp chỗ ở.

Cửu Tiêu các đối xử với các học sinh mới nhập học đều như nhau. Đệ tử mới nhập học, bất kể thân phận bối cảnh ra sao, đều không có quyền được ở riêng một phòng, mà hầu hết đều là bốn người một phòng. Tuy nhiên, sau này thành sư huynh sư tỷ rồi, nếu có biểu hiện xuất sắc ở Cửu Tiêu các thì không lo không được đãi ngộ, một mình một tiền đạo cũng có thể.

Advertisement / Quảng cáo

Hồ Động Trạch cách Cửu Tiêu các một đoạn đường khá xa, A Liên đến cũng khá muộn. Lúc nàng đến, ba người bạn cùng phòng khác đã ở Cửu Tiêu các được mấy ngày rồi.

Sư tỷ dẫn A Liên tiến vào, ba cô gái đang ở trong phòng cực kỳ lễ phép chào hỏi, nhìn có vẻ rất dễ chung sống, nhưng sau khi sư tỷ đi rồi, ba người trong phòng, ngoại trừ một cô nương da hơi ngăm ngăm, gan có vẻ hơi nhỏ, hai người cao ráo xinh xắn kia lập tức thu lại nụ cười. Một người trên mình vận váy áo xanh thẫm, lạnh nhạt liếc nhìn A Liên một cái, mờ mịt nói: "Khoan thai đến chậm như thế, còn tưởng là thần thánh phương nào, hóa ra chẳng qua chỉ là một con cá đầu to."

Trong tộc cá mè hoa, ghét nhất là cái biệt danh "cá đầu to" này, nhưng A Liên là người tốt tính. Hơn nữa trong quá trình ở chung với A Bằng, lúc kích động cũng không ít lần gọi nàng là cá đầu to, Cco nên A Liên cũng không để bụng.

Nói chung A Liên càng có vẻ dễ bắt nạt thì lại chẳng ai có hứng thú bắt nạt nàng, hai người nhìn nàng một cái rồi bỏ đi. A Liên chậm rãi nghiêng đầu, nhìn bóng dáng hai người đó, dáng người thuần thà, uyển chuyển vô cùng, vừa nhìn đã biết không giống con cá mè xuất thân từ hồ nhỏ như nàng rồi.

Hai người này không dễ sống chung, nhưng trong phòng này còn một người nữa. Cô gái kia còn bé nhỏ hơn A Liên một chút, gương mặt tròn tròn, lúc chào hỏi nàng luôn mang bộ dạng cẩn thận dè dặt.

Cô gái này tên là Điền La, là một yêu tinh ốc đồng đạo hạnh bốn trăm năm. Từ nhỏ đến lớn Điền La sống trong một cái ao, còn hai người tư thế cao ngạo vừa bỏ đi kia đến từ Đông Hải, xem như là loại cấp cao nhất trong thủy tộc. Tuy đều là thủy sản nhưng môi trường sinh trưởng lại quyết định thân phận cao thấp, cũng khó trách hai người đó không thêm để ý đến nàng.

Biết được A Liên đến từ hồ Động Trạch, lại có vẻ dễ chịu, đôi mắt to lấp lánh ánh nước của Điền La hướng về phía nàng ảm ức hơn trách: "Rõ ràng đều là thủy tộc, nhưng mấy nơi biển rộng như bọn họ, trước giờ đều xem thường người trong hồ, trong ao như chúng ta..."

Thấy bộ dạng này của Điền La, A Liên lập tức nghĩ tới mấy ngày này nàng không phải chịu sự ức hiếp của hai cô gái thủy tộc đó.

Tuy A Liên nhìn có vẻ ngốc nghếch nhưng đầu óc lại không hề mơ hồ. Bọn họ thực đều là thủy sản, nhưng hồ hay ao, có nơi nào so được với biển lớn mệnh mông thần bí? Hướng chỉ lại là Đông Hải, là tác đất tấp vàng nổi tiếng trong bốn biển. Hồ Động Trạch bọn họ ai mà có chút tiền đồ thì đều sứt đầu mẻ trán chen đi Đông Hải cả...

Advertisement / Quảng cáo

Điền La nghe thấy rất kinh ngạc, mở to hai mắt như chuông đồng, nghiêng đầu tò mò hỏi: "Bọn họ không sợ thủy thổ không hợp sao? Cá nước ngọt sao có thể sống ở biển được chứ?"

A Liên đang ăn đặc sản Điền La mang theo, quai hàm nghiền qua nghiền lại, không nhanh không chậm trả lời: "Cho nên chỗ chúng tôi ấy, có không ít con cá, lúc nuôi dưỡng đời sau, từ nhỏ đã cho chúng ăn nhiều muối hơn. Khẩu vị nặng một chút, ngày sau có khả năng định cư ở biển rồi, chúng cũng có thể thích ứng nhanh hơn."

Điền La nghe xong, mới hơi hơi hiểu một chút.

Thực ra Điền La vô cùng hưng phấn được đến Cửu Tiêu các, nhưng mấy ngày này, hai cô gái hải tộc kia mang đến cho nàng ấn độ kích quá lớn. Nàng ấy thân cô thế cô, sống qua ngày cực kỳ khổ sở, hôm nay gặp được A Liên dễ bắt chuyện, liền dốc gan dốc ruột với A Liên, chỉ mong có thể từng giờ từng phút ở bên nàng.

Sau khi Điền La biết được A Liên dựa vào sức mình đoạt được tên trong danh sách thì càng khâm phục hơn.

A Liên lại nghĩ, Diền La có thể tới Cửu Tiêu các thì chắc hẳn cũng có năng lực riêng, nhất là tu vì của nàng ấy còn nhiều hơn năng một trăm năm. Vừa nghe thấy, Diền La đã nhún nhún nhỏ nhỏ, mặt mũi đỏ bừng, ngại ngùng nói: "... Nếu dựa vào tôi thì làm gì có chuyện vào được Cửu Tiêu các chứ! Là... là cha tôi bỏ tiền ra đấy."

Có tiền mua tiền cũng được, nhưng Cửu Tiêu các ở trong lòng A Liên quá sức vĩ đại, giờ nghe thấy lời này, nàng khó tránh khỏi cảm giác sụp đổ hình tượng, quai hàm đang nhai hơi chậm lại.

A Liên không nói gì, Diền La lo lắng, nhỏ giọng hỏi nàng: "A Liên, cậu, có phải cậu xem thường tôi không?"

Tuy mùi vị trong lòng không mấy dễ chịu nhưng A Liên không hề có ý nghĩ xem thường nàng ấy hết. Hiện giờ chính là thời đại con ông cháu cha, nàng không cha không mẹ, ngoài dựa vào chính mình, không còn con đường nào khác. Nhưng Diền La thì khác. Tuy rằng ấy đến từ một nơi nhỏ bé nhưng lại có một người cha giàu nứt đổ vách, được đối xử như công chúa từ nhỏ nên sẽ không nỡ để nàng ấy chịu chút tổn thương nào, sớm đã được trải đường thuận lợi.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe A Liên nói không, Diền La mới thờ phào một hơi, lại lâm bầm, tự nói với chính mình: "Tôi bắt đầu nhớ anh họ rồi... Lúc sắp đi, huynh ấy sợ tôi tới Cửu Tiêu các, nhìn thấy thế giới bên ngoài, sẽ xem thường huynh ấy."

Diền La thích nói làm nhảm, người anh họ này, A Liên cũng đã nghe nàng ấy nhắc qua mấy lần rồi. Hai người họ là thanh mai trúc mã, đội Diền La tu tiên trở về là có thể thành thân sinh con.

Diền La nhắc tới anh họ, lại nghiêng đầu hiểu kỳ hỏi A Liên, nhỏ giọng nói: "Còn cậu thì sao? Cậu có người mình thích không?"

Nàng ấy à. A Liên nghĩ ngợi một chút, khẽ gât đầu, cũng không ngại ngùng xấu hổ như Diền La, mà là vừa cười vừa nói: "Có đấy..." Nàng vốn trắng trẻo sáng sủa, lúc cười lên còn thêm mấy phần yêu kiều, tiếng nói thật nhỏ: "Tôi chính vì người đó mới tới Cửu Tiêu các."

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thượng thần

Người dịch: Nhật Phương

Biên tập: Fleur

Mặc dù hiểu biết của Diền La ít ỏi nhưng nàng cũng từng nghe qua đại danh của chiến thần Dung Lâm. Trên thiên giới, người được gọi là chiến thần chỉ có hai người, một người là thượng thần Tiêu Bạch – người mang trong mình dòng máu thần trời sinh, hậu duệ của thần tộc và người còn lại chính là thượng thần Dung Lâm. Nàng đợi ở Cửu Tiêu các đã mấy ngày nên đương nhiên biết được hai người này nhận được sự ái mộ của vô số cô gái. Sáu giới nay đã khác xưa. Trước đây chế độ trên thiên giới nghiêm minh, không cho phép giữa các chủng tộc phát sinh tình cảm, càng không dung thứ cho thứ tình cảm cấm kỵ giữa thần và trò. Còn bây giờ, những điều luật này toàn bộ bị xóa bỏ, các nữ đệ tử trên mộ hai vị thượng thần cũng không phải chuyện to tát gì. Song, những tư tưởng cổ hủ đã ăn sâu, bén rễ nên cho dù được phép nhưng đại số những vị sự phụ cũng không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì với nữ đệ tử của mình. Cho dù là có cũng chỉ là một mối tình duyên tựa sớm mai mà thôi.

Diền La nhìn A Liên. Không thể không nói, tuy hai cô nương Hải tộc kia tự xưng là xuất thân cao quý nhưng lại không để ai vào mắt, còn A Liên bây giờ dịu dàng như nước, ngó nghiêng khắp chốn. Thật khó tưởng tượng, tộc Cá mè hoa này cũng có thể có được một người dung mạo tuyệt trần như A Liên, nếu nhìn mặt thì A Liên không phải là không có cơ hội.

Khôn mặt A Liên xinh đẹp trắng trẻo, ngực lớn eo nhỏ, Diền La thường hâm mộ nói: "Nếu ta trắng như cô thì tốt quá!" Một phần trắng che đi ba phần xấu, cô nương nhà người ta sẽ không chê mình quá trắng nữa. Diền La sinh ra trong ao, do nơi sống và chủng tộc, khi hóa thành hình người nàng đen hơn các cô gái bình thường một chút.

A Liên lại cảm thấy giống như Diền La mới là tốt.

Nhưng A Liên ở Cửu Tiêu các đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa có cơ hội gặp thượng thần Dung Lâm, thậm chí một góc áo cũng không thấy. Diền La nhìn thấy bộ dạng ỉu xiu của nàng liền an ủi: "Cửu Tiêu các chủ yếu là do thượng thần Tiêu Bạch trông coi, thượng thần Dung Lâm thì không hay đến. Thế nhưng theo ta thấy, hai người họ là bạn thân thiết thường ngày cũng hay qua lại, không phải là có không có cơ hội đâu."

Advertisement / Quảng cáo

A Liên rầu rĩ tưới nước vào trong chậu hoa, chậu hoa này trồng một hạt giống. Mỗi đệ tử mới nhập học đều có hạt giống này, nghe nói có thể trồng ra linh thú. Cấp bậc của linh thú có liên quan mật thiết đến chủ nhân, những người tu vi thấp như A Liên có thể trồng ra linh thú thì cũng là loại thường thấy nhất.

Diền La an ủi một hồi thì A Liên mới thấy thoải mái hơn chút.

Tưới nước xong, A Liên định đi cùng Diền La đến Bích Ba trì sau núi để tắm, lại đúng lúc gặp hai cô gái Hải tộc cũng đi đến, Di Chương mặc quần áo màu xanh lá bắt đầu oán giận Cửu Tiêu các không công bằng: "Biểu tỷ Di Khuê, tỷ nói xem, cái tên tào yêu có lai lịch như thế nào? Sao cô ta lại có thể sống một mình trên đảo tiền trong khi quý nữ Hải tộc như chị em mình lại phải ở cùng hai à thôn quê?"

Trong hai cô gái Hải tộc, Di Chương tính tình ngang ngược, còn Di Khuê lại bày ra dáng vẻ thanh tao lạnh lùng. Chẳng qua là hai tiểu thư có gia thế, dung mạo đều hơn người, đến Cửu Tiêu các mới có mấy ngày thế mà biết móc mỉa người khác rồi.

A Liên và Diền La ngo ngắc nhìn nhau, hiểu được "à thôn quê" trong lời Di Chương là chỉ hai người họ.

Di Khuê mặc quần áo màu trắng, tiền khí phiêu lãng lại khó che được một mùi tanh bầm sinh đã có trên người. Nàng ta lớn lên cùng em họ, hiểu được em họ làm cái gì cũng đều không hay, nhưng càng như vậy nàng ta lại càng thích chơi với cô nàng em họ này, vì như thế sẽ càng tôn lên điểm tốt của nàng ta. Nghe Di Chương cảm phẫn bất bình như thế, Di Khuê cũng có đôi chút bị ảnh hưởng.

Thời gian ở Đồng Hải, nàng có biết bao người theo đuổi nhưng Cửu Tiêu các không phải là Đồng Hải, bên trên sắp xếp thế nào các nàng chỉ có thể phục tùng. Nàng, Di Chương phải sống cùng hai à sinh ra ở ao hồ tuy là hạ thấp thân phận, nhưng đều là chủng đệ tử mới nhập môn thì đâu là con cháu của Thiên Đế thì cũng phải chịu sự sắp xếp như vậy.

Nhưng như hiện nay lại không hay cho lắm. Tên tào yêu lai lịch không rõ ràng, nhưng lại được phá lệ ở trên đảo tiền, đây chính là đãi ngộ nơi ở dành cho đệ tử cao nhất. Không lo lắng mà lo lắng cũng không yên, nói ra chính là ý như vậy.

A Liên và Diền La cũng hiểu đôi chút về tính cách hai vị tiểu thư Hải tộc, cũng chỉ là miệng lưỡi ra oai nhưng thật ra chẳng làm ra được chuyện gì quá đáng, lúc này hai nàng cũng chẳng thèm so đo.

Chỉ là trên đường đi đến sau núi, Diền La liền nói: "Tên tiểu tào yêu đó, mấy ngày trước tôi có nhìn thấy một lần..." nàng nhìn xung quanh một lượt rồi tiến tới nói tên trộm ghé vào tai A Liên nói nhỏ, "Ta nhìn thấy nàng ta ở cùng một chỗ với thượng thần Tiêu Bạch."

A Liên tròn tròn mắt.

Nàng có dáng vẻ xinh đẹp, cho dù thân phận thấp kém, nhưng ở lâu Cửu Tiêu có rất nhiều sư huynh quan tâm nàng, nàng vẫn cứ duy trì bộ dáng phản ứng chậm chạp, mỗi lần đều không nhớ được tên của mấy vị sư huynh đó, trong lòng thì chỉ thương nhớ không người vị thượng thần Dung Lâm chưa từng thấy mặt. Nhưng cũng không phải là ngoài thượng thần Dung Lâm ra, những người khác nàng đều không quan tâm. Chỉ ít vị thượng thần Tiêu Bạch này, nàng cũng có hiểu đôi chút.

Thượng thần Tiêu Bạch quản lý Cửu Tiêu các, nếu như đó là sự sắp xếp của thượng thần, vậy chuyện tiểu tào yêu sống một mình trên đảo tiền cũng không có gì là quá.

Khi tiến hành đại lễ nhập học, A Liên chỉ có thể nhìn thấy thượng thần Tiêu Bạch từ xa, sinh vào ngày trăng thanh gió mát, tuần tú vô song, hơn nữa lại không có dáng vẻ thượng thần mà là đáng vẻ nho nhã lịch sự.

Nhưng thượng thần Tiêu Bạch này cũng là bạn tốt nhất của thượng thần Dung Lâm, người này nổi tiếng công tư phân minh, chưa từng nhận hối lộ. Nay sao lại vì tiểu tào yêu mà phá lệ lẽ chứ?

Diền La lại nói: "Ta đã nhìn thấy tiểu tào yêu đó, bề ngoài không bằng người. A Liên, nếu người quyền rũ được thượng thần Dung Lâm, sau này cũng không cần ở chung một chỗ với hai vị tiểu thư Hải tộc nữa, tới lúc đó thì ta cũng được thơm lây rồi."

A Liên giật giật quai hàm hung hờn nói: "Ta nói muốn quyền rừ thượng thần Dung Lâm khi nào?"

Điền La nói: "Nhưng ngươi không thích người sao?"

A Liên gật đầu: "Thích thì có thích."

Advertisement / Quảng cáo

Vì hoàn cảnh sinh ra lớn lên cho phép, từ nhỏ Điền La đã được cha nương cưng chiều, nàng không thích đọc sách tất nhiên cha nương cũng không ép nàng, lâu dần, trình độ văn hóa khó tránh khỏi không theo kịp, từ trước đến nay dùng từ không biết phân biệt nghĩa tốt nghĩa xấu.

Hai người cũng không nói chuyện này nữa, chỉ nói tiểu tảo yêu kia không phải là tiểu yêu bình thường, không chừng người ta còn nhân vật lớn đứng đằng sau.

Đến Bích Ba trì phía sau núi, A Liên và Điền La cỡi y phục rồi nhảy vào trong hồ.

Liên Y dùng nước tẩy rửa một lượt liên tục rồi sau đó dần dần yên lặng.

Ngay sau đó.

Một tiếng "xoạt" vang lên.

Thiếu nữ với mái tóc đen tuyền từ mặt nước lộ ra, da mặt trắng nõn mịn màng, ánh nước sóng sánh, giọt nước trên gò má từ từ rơi xuống, dọc theo cằm rơi xuống bờ vai nhỏ nhắn trắng như tuyết, chỉ trong một khắc mà đẹp tới tận lòng người.

A Liên mặc dù có thể biến thành hình người, nhưng do chủng tộc, chỉ có thể ở dưới nước mới thoải mái tự tại nhất.

A Liên mỉm cười, búi tóc lại, lặn xuống nước, phần đuôi màu vàng bơi lượn trong làn nước trong veo bọt nước tán ra tứ phía.

Nàng bơi đến đáy hồ, nhìn thấy con ốc đồng trên hòn đá đang hít thở, liền dùng đuôi tát qua: "Ta đi bơi một lát, đợi chút nữa quay lại tìm ngươi. Ngươi cẩn thận đừng để người ta bắt mất."

Cần nha cần nhẩn, Điền La thoải mái thở ra đầy bọt khí.

Mấy ngày chưa xuống nước, A Liên bơi lội vui vẻ thoải mái, bơi tới mức biến thành nguyên hình.

Một con cá mè hoa béo trắng tùy ý bơi lội trong Bích Ba trì.

Không biết bơi đến chỗ nào, A Liên xuyên qua tầng tầng lớp lớp tảo, đột nhiên trong thấy cách đây không xa có hai cây cột vừa dài vừa thẳng. Mắt của A Liên trước giờ không quá tinh tường, đặc biệt là ở dưới nước, có những thứ không nhìn thấy rõ lắm, đương nhiên là nói đến cây cột kia.

Dù sao dưới biển có Định Hải Thần Châm, trong ao trì của Cửu Tiêu các có cột cũng không phải là chuyện ly kì.

Mấy ngày này, với hiểu biết về sự nguy nga lộng lẫy của Cửu Tiêu các, A Liên tự nhiên cảm thấy cho dù trong ao trì này trải kín vàng thì cũng không có gì ngạc nhiên.

Nàng bơi qua khe hở giữa hai cái cột, lúc bơi qua cái đuôi nhẹ nhàng quét qua cây cột.

Cảm thấy thú vị nàng liền quay đầu lại bơi qua lần nữa.

Xuyên qua mấy lượt nàng liền dùng đưa đuôi men theo cột bơi lên phía trên. Nhìn thấy giữa hai cột có một vật mềm không lồ, bốn phía được che phủ bởi rêu xanh, giống như hình con chim đầy đủ lông cánh, nảy sinh cảm khác thật khác lạ.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên đột nhiên mới nhớ ra từ "à thôn quê" trong lời nói của Di Chương của Hải tộc, nhìn lại vật thể trước mặt, nàng thật sự cảm thấy mình thực quê mùa, hoàn toàn không hiểu được thiết kế của Cửu Tiêu các.

A Liên dừng lại xem xét một lát, còn muốn tiến lên mổ mấy cái.

Vào lúc này dưới đáy hồ bỗng rung chuyển.

A Liên bị chìm sâu trong dòng nước xoáy, cả người cả bị xoay vòng đến nỗi chóng mặt, sau đó dường như có một sức mạnh cường đại túm lấy nàng, sau đó đưa nàng từ dưới đáy hồ lên trên bờ.

Cá mè hoa béo trắng cổ gồng gượng, sau đó liền trở về hình dáng con gái. Thiếu nữ với cơ thể ướt nhẹp cùng với mái tóc đen dài qua eo dính chặt trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn vì choáng váng mà trở nên trắng bệch, nàng hơi ngược mắt lên, nhìn thấy đôi giày màu đen với hoa văn hình mây, bỗng dừng nghĩ đến cái gì đó, nàng mừng rỡ ngẩng mặt lên, đưa tay nắm chặt lấy gấu quần người kia.

"Thượng thần Dung Lâm!"

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tứ Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tiễn duyên

Dịch: Nhật Phương

Beta: Fleur

Nam tử phong thái hiếm thấy ngay ở trước mặt, như ngọc thụ lăng lạng đứng đó, nét phong hoa tuyệt đại đó đủ khiến người khác thần hồn điên đảo.

A Liên ngẩng đầu lên, si ngốc đánh giá dung mạo của hắn, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, không nhịn được cất lời:"Thượng thần Dung Lâm anh tuấn hơn hẳn hai trăm năm trước!"

Advertisement / Quảng cáo

Lời nói tán thưởng không người nào là không thích nghe. Lúc đầu hắn còn không vui vì nàng "mạo phạm", nhưng lúc này cũng không tiện trách cứ nàng. Trên thiên giới cũng có đạo lý không đánh vào khuôn mặt tươi cười của người khác. Nàng năm rạp xuống dưới chân hắn, cứ lóa thể như vậy trước mặt hắn, cái đuôi cá màu bạc vui mừng vẫy vài cái, xem ra tâm tình vô cùng tốt.

Cá mè hoa tu hành được ba trăm năm, cũng coi như là thiếu nữ mới trưởng thành. Nàng rõ ràng phát triển sớm hơn những con cá mè hoa khác.

Dung Lâm hơi nháu mày, thần nhiên mở mắt nhìn.

A Liên hoàn toàn chìm đắm trong vui mừng, sau đó nàng cũng cảm thấy mình nắm lấy ống quần của thượng thần quả thật có chút mạo phạm, liền nhanh chóng rút tay về, định đứng lên nói chuyện cùng y.

Nàng cứ như vậy mà đứng lên.

Dung Lâm hơi kinh ngạc, bị hành động của nàng làm cho kinh ngạc.

"Thượng thần Dung Lâm..." A Liên vốn có rất nhiều lời muốn nói với hắn, không ngờ vừa đứng lên thì liền có một trường bào trắng như tuyết từ trên trời rơi xuống, rơi trên người nàng, vừa may che phủ được hết cả người nàng. A Liên ngẩn ngơ cúi xuống nhìn kĩ lại, đưa tay nắm chặt lấy cẩm bào trên người, ngược mắt nói: "Đây là cẩm bào của thượng thần!"

Đứng là thượng thần mà nàng ngưỡng mộ, mà vẫn lương thiện chu đáo như thế.

Chỉ là một chiếc cẩm bào, Dung Lâm cảm thấy chẳng có gì phải cảm động cả. Nếu như hắn phục của nàng đã chinh tề hắn cũng không cần phải kiêng kị, trấn tĩnh nhìn nàng, nhìn thấy đôi mắt to long lanh ánh nước của nàng vừa vui mừng vừa kích động nhìn hắn, trong mắt tràn ngập sự mềm mại. Ánh mắt này không phải hắn chưa từng nhìn thấy, trên thiên giới có rất nhiều tiên nữ cũng mang vẻ e thẹn thanh tú nhìn hắn nhưng nàng là người đầu tiên không hề có ý che giấu như vậy.

Dung Lâm nghĩ một lát, liền dùng chiêu thường ngày hay dùng: lạnh lùng mờ mắt, lạnh lùng bỏ đi, quyết định cho nàng thấy một bóng lưng lãnh đạm.

Nhưng hắn vừa xoay người thì thấy cánh tay phải bị giữ lấy.

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm kinh ngạc quay đầu, đối diện với thiếu nữ có kúm đồng tiền như hoa, nhất thời không biết làm thế nào mới phải. Từ trước đến nay hắn có số đào hoa, đi tới đâu đều được tiên nữ vây quanh. Tính tình của hắn trước nay vẫn tốt, cho dù không hài lòng cũng coi như là nề mặt tiên nữ, có cứ chỉ khách khí, nói chuyện cũng dịu dàng, nào biết như vậy không những không thể cự tuyệt người khác ngược lại còn gặp nhiều hoa đào hơn. Sau đó hắn nghĩ ra cách lãnh đạm, tuy không hợp tính người không phải là tác phong của hắn, nhưng lại rất hiệu quả. Hắn soi mình trong gương, bộ dạng lạnh lùng lãnh đạm quả thật có chút dọa người.

Y cũng đã nhận một rồi, con cá yêu này lại không biết khó mà lui như hắn nghĩ, ngược lại còn bắt đầu đụng tay đụng chân với y!

A Liên nào có nghĩ tới điều đó, hôm nay nàng được gặp Dung Lâm đại thần tại đây. Nàng kéo cánh tay hắn, không hề biết rụt rè, nói thản: "Nếu như sớm biết Thượng thần ở đây, thì lần đầu đến Cửu Tiêu các ta nên đến nơi này bồi tội rồi!" "Như vậy nàng có thể sớm nhìn thấy thượng thần Dung Lâm.

Việc đến mức này, Dung Lâm chỉ có thể tiếp lời nói: "Người gặp ta làm gì?"

A Liên ngừng lại chút, thu lại nụ cười, nhỏ tiếng nói: "Thượng thần không nhớ ta?"

Dung Lâm không nói gì. Hắn quả thực không nhớ nàng.

Trong lòng A Liên có chút mất mát, nhưng người như thượng thần bận trăm công nghìn việc sao có thể nhớ được một con cá mè hoa bé nhỏ. Nàng nói: "Hai trăm năm trước, trong một cái động ven hồ, nếu như thượng thần không cứu ta khỏi tay người đánh cá, ta sợ có lẽ giờ này ta đã... người còn nhớ không? Khi đó người nâng bụng ta lên, còn sờ sờ đầu ta, rồi thả ta vào nước nói "lần sau đừng có nghịch ngợm, yên ổn sống trong nước chờ đợi, đừng để bị người khác bắt". Ta cần thật ghi nhớ những lời thượng thần nói, từ đó cứ ở dưới đáy hồ, về sau không dám tùy tiện ra ngoài nữa."

Thượng thần bận việc hắn sẽ không nhớ chuyện này. Ngồi trước giờ luôn lương thiện, đến hoa có cũng không nở làm tổn hại, tiện tay phóng sinh một con cá cũng không phải có gì quan trọng. Thực sự nếu mà nói ra thì trong ba vạn năm nay người làm bao việc thiện cứu được bao nhiêu người, yêu hoặc tiên, số lượng thật không thể đếm xuê, người làm sao có thể nhớ được cơ chứ.

A Liên cố gắng miêu tả lại cảnh tượng khi đó, mong hắn nhớ lại, dù chỉ một chút ấn tượng cũng được. Lúc này thấy hắn có vẻ không nhớ ra điều gì, nàng nhủ mảy thương cảm nói: "Người, người thật sự không nhớ sao?"

Nàng sinh ra đã có gương mặt trắng như tuyết, khuôn mặt kích động phấp hờng, mắt rũ xuống, lông mi chớp chớp nhìn có chút tội nghiệp.

Có lẽ có chút cảm động, hắn mở miệng nói: "Hình như có chút ấn tượng."

Advertisement / Quảng cáo

Nghe thấy lời của hắn, nàng lại ngừng đầu lên, ánh mắt sáng lên, vui mừng hỏi: "Thật sao?"

"Ừm."

Từ "ừm" của hắn có gì hay chứ. Dung Lâm nhìn con cá yêu trước mắt cười đến vui vẻ, lạnh nhạt nghĩ.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chung tình

Dịch: Nhật Phương

Beta: Fleur

Điền La đi tìm A Liên rất lâu, đợi đến khi trời tối rồi, mới nhìn thấy A Liên quay lại, nhất thời tức giận đỏ mặt nói: "Rốt cuộc là người đi đâu vậy! Ta còn tưởng người bị người khác bắt đi rồi." Trước đó còn nhắc nhở mình đừng để người khác bắt đi mất.

A Liên cảm thấy có lỗi, hiện giờ còn đang đắm chìm trong niềm vui vô tình gặp được thượng thần. Nàng kể chuyện này cho Điền La biết, Điền La hồ hấp mũi, kinh ngạc nói: "Người nói... người gặp được thượng thần Dung Lâm!"

A Liên gật đầu: "Đúng vậy... thượng thần vẫn hòa nhã dễ gần như trước."

Điền La biết A Liên từ trước đến nay luôn tôn sùng vị thượng thần này, mà nàng cũng nghe qua tiếng lành đồn xa về thượng thần Dung Lâm, lương thiện khiến người khác vô cùng phấn nộ, có thể nói là tấm gương cho nam tử lục giới. Biết được vì sao A Liên chậm chạp không quay về, hóa ra là ở cùng một chỗ với thượng thần, Điền La tất nhiên cũng không lo lắng quá.

Nàng hiểu kì nói: "Vậy thượng thần Dung Lâm trông như thế nào? Chẳng lẽ còn hơn cả thượng thần Tiêu Bạch sao?"

Điền La chưa trải qua nhiều chuyện trên thế gian, ban đầu luôn cho rằng các vị sư huynh của Cửu Tiêu các đều vô cùng tuấn tú, cho đến ngày đại lễ nhập học, nhìn thấy thượng thần Tiêu Bạch cao cao tại thượng mới có chút si mê. Nhưng A Liên nhìn thấy thượng thần Tiêu Bạch lại không tìm đập đó mặt giống như những nữ đệ tử mới nhập học khác – nếu như không phải sớm nhìn thấy dung mạo anh tuấn thì sao lại có biểu hiện như vậy được?

A Liên đương nhiên cảm thấy thượng thần Dung Lâm là tuấn mỹ nhất, nhưng thượng thần Tiêu Bạch là bạn tốt của thượng thần Dung Lâm, thượng thần có tâm lòng lương thiện nhất định không muốn nhìn thấy người xung quanh vì khen người mà đi hạ thấp bạn tốt của người. A Liên nghĩ đi nghĩ lại, trả lời: "Hai vị thượng thần mỗi người một vẻ, không thể so bì được."

Mỗi người một vẻ, vậy chính là không khác biệt mấy rồi, Điền La khó mà tưởng tượng trên đời này lại có một vị thượng thần có dung mạo không thua kém gì thượng thần Tiêu Bạch.

Advertisement / Quảng cáo

Điền La kéo cánh tay nàng: "Người tiếp tục nói cho ta nghe đi."

A Liên lộ vẻ vui mừng, mặt tươi như hoa nói: "Ánh mắt của thượng thần nhìn những vì sao, lông mày giống như ánh trăng, dáng người cao gầy, từ cổ trở xuống là đôi chân..."

Điền La phụ họa nói: "Vậy thật sự anh tuấn đó!"

Còn không phải sao. A Liên kéo kéo lấy y bảo của thượng thần, tán thành: "Điều hiếm thấy nhất chính là lòng lương thiện của thượng thần, hôm nay ta quấy rầy người nghỉ ngơi, người không hề trách ta, mà lại còn rất quan tâm ta, bảo ta lúc quay về cần thận chút."

Điền La càng kích động hơn! Nhất thời kêu gào không ngừng. Có vị thượng thần ưu tú như vậy, khó trách A Liên nhớ nhưng hai trăm năm.

*

Sau khi quay về đã là hơn nửa đêm, A Liên Nghiễm túc đem áo choàng của thượng thần cẩn thận giặt ba lần, cuối cùng đến bên Điền La hỏi: "Còn mùi tanh của cá không?"

Điền La rất hiểu tâm trạng của A Liên, lập tức phối hợp người nói: "Thật ra không có mùi cá tanh, còn có chút mùi thơm nữa."

Lần tới gặp thượng thần, áo choàng này phải đem trả lại cho người, nàng tất nhiên giặt sạch những mùi bản thân lưu lại phía trên. Nghe lời Điền La, A Liên mới hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại nhũn nhũn nói: "Mùi hương này, liệu thượng thần có thích không?"

Nàng nghĩ ngợi, lại lẩm bẩm nói: "Ta lại đi giặt, giặt sạch mùi này đi."

Lúc hai người Di Chương Di Khuê quay về, liền nhìn thấy A Liên ở trước sân phơi y phục.

Y phục đó, vừa nhìn đã biết là của nam nhân.

Di Chương kinh thường nói: "Cá mè hoa này thật không biết xấu hổ, quyền rũ nam nhân đã đánh, lại còn đem y phục của nam nhân phơi ở sân trước của chúng ta."

Di Chương không thích A Liên, trừ thân phận thấp kém của A Liên ra, còn là vì gương mặt của nàng, bên cạnh có biểu tý có dung mạo tương đương mình, nàng đã cảm thấy vô cùng áp lực rồi, nay lại có con cá mè hoa không biết từ đâu chui ra, nàng ta nên sinh ra có dung mạo bình thường chứ không phải là khuôn mặt quyền rũ, khiến người khác chán ghét.

Tuy rằng Di Khuê có dung mạo bình thường, nhưng chưa nói gì. Cửu Tiêu các trước giờ không ngăn cấm nam nữ qua lại, có rất nhiều người thành đôi thành cặp thoải mái song tu, tình duyên ngắn ngủi trong đêm xuân là bình thường, không nói người khác, nói đến Di Chương đến Cửu Tiêu Các mấy ngày, đã qua lại với rất nhiều vị sư huynh rồi. Chỉ là tâm tư của Di Khuê tinh tế hơn Di Chương, trước mắt nhìn thấy A Liên phơi y phục, vừa nhìn là đã biết y phục này tuyệt đối không phải là người bình thường có thể mặc.

Sau khi A Liên phơi xong y phục, liền cất áo vào hồ lô ngọc của mình. Hồ lô này là A Bằng tặng cho nàng lúc rời khỏi hồ ven động, nhìn qua chỉ là đồ trang sức nhỏ, thất ở bên hông, đơn giản trang nhã, nhưng thực ra có thể chứa rất nhiều đồ.

Vì có áo choàng của thượng thần ở bên trong, A Liên rất quý trọng, cẩn thận không để nó bị sứt mẻ.

Sau ngày hôm đó, nàng ngày ngày đi đến Bích Ba trì.

Chỉ vì gặp được thượng thần.

Ngày hôm đó do nàng quá kích động nên quên không hỏi thượng thần thích ăn gì, có thích cá mè hay không, nếu như chế biến thì thích nấu như thế nào.

*

Cả ngày A Liên luôn ở trong trạng thái không tập trung, nhưng Cửu Tiêu các vốn không phải là hư danh, sau khi chính thức vào học, bài vở của mỗi ngày đều rất nặng nề. Những đệ tử mới nhập học đều là những anh tài do các tộc tuyển chọn ra, tố chất nhất định không phải cao thấp, còn người như A Liên và Điền La đương nhiên là thuộc nhóm đứng cuối.

Ví dụ như hôm nay học huyền thuật, Điền La bị mắng khóc nhiều lần.

Người giảng bài ở Cửu Tiêu các là Xung Hư tôn giả – người có nhiều tiếng tăm, nghe nói Xung Hư tôn giả tuổi còn trẻ mà đã cày mình tài giỏi kinh thường người khác, là người không vì năm đầu gạo mà cúi mình, nhưng sau khi thành thân, phải chăm lo cho người trong nhà, vì kế sinh nhai mà phải vào Cửu Tiêu các giảng dạy.

Sau nhiều lần liên tiếp, Điền La vẫn không thành công, Xung Hư tôn giả tức đến mức dậm râu trợn mắt, quát lớn: "Với tư chất bình thường như ngươi, cho dù vào được Cửu Tiêu các cũng không đợi được mấy ngày, tốt nhất nên nhanh chóng thu dọn đồ đạc ra đi, còn có thể giúp Cửu Tiêu các tiết kiệm lương thực."

A Liên muốn mở miệng nói thay Điền La, Xung Hư tôn giả liền trừng mắt khoát tay: "Ngươi không cần giải thích thay nó, ngươi còn không bằng nó! Nhìn ngươi xem, đây là ngươi đang làm phép sao?"

A Liên chẳng qua là có đạo hạnh ba trăm năm, mà Điền La dù không nhiều cũng có đến bốn trăm năm đạo hạnh, hơn nữa Điền La có gia thế hậu thuẫn, cha mẹ nàng cho nàng ăn bao nhiêu linh đan tăng cường tu vi. Bởi vậy Điền La có thể biến cái hồ lô thành một nửa hình dạng theo quy định, cho dù không thể biến được hoàn toàn, nhưng vẫn tốt hơn nàng không biến được chút nào.

Nói thật lòng thì Xung Hư tôn giả không có nói sai.

Advertisement / Quảng cáo

Bị Xung Hư tôn giả mắng cho một trận, Điền La lại niệm lại tiên quyết cuối cùng cũng biến được thành công.

Mà A Liên lại càng xấu hổ, nàng trở thành đệ tử duy nhất đến huyền thuật cơ bản cũng không làm được.

Sau khi tan học, Điền La liền an ủi: "Ngươi đừng quá buồn, quay về chúng ta cố gắng luyện tập, cần cu bù thông minh, chỉ cần cố gắng hơn là được."

Đạo lý này tất nhiên là A Liên hiểu được, nhưng tư chất của nàng lại quá kém.

Sau khi hai người quay về liền chăm chỉ luyện huyền thuật.

Điền La thi miễn cưỡng có thể qua như bần thần nàng cũng chỉ là kẻ gà mờ, không thể hiểu được ảo diệu bên trong, chỉ có thể nhìn A Liên thất bại hết lần này đến lần khác, lòng nóng như lửa đốt, nhưng không biết nên làm thế nào. A Liên nhìn thấy bộ dạng tự trách của nàng, tuy rằng trong lòng ừ rừ nhưng không dám biểu hiện trước mặt Điền La, tránh cho nàng áy càng tự trách bản thân.

Vào được cửa lớn của Cửu Tiêu các không phải cũng thuận lợi kết thúc khóa học, sau khi nhập học được ba tháng sẽ có một cuộc thi kiểm tra, đến lúc đó nếu không đạt thì sẽ như lời của Xung Hư tôn giả, thu dọn hành trang rời khỏi đây. Cửu Tiêu các cần người xuất sắc trong lục giới, sao có thể cho phép một tiểu yêu vừa ngốc pháp thuật vừa kém như A Liên phá vỡ chiều bài vàng mấy vạn năm nay.

Đêm khuya lặng người, A Liên thấy Điền La ngủ say liền một mình đi đến Bích Ba trì.

Lần này nàng đến không phải vì gặp thượng thần mà là đến luyện huyền thuật.

Ngày mai lại có tiết của Xung Hư tôn giả, nàng có mặt đây đến đâu cũng không chịu nổi được những lời châm chọc chế giễu của tôn giả.

Nàng đứng đối diện cây liễu bên hồ, thầm đọc khẩu quyết, thử liền mấy lần.

Mỗi lần thất bại, cây liễu liền rung đưa nhẹ nhẹ, vẫn là bộ dạng ban đầu, đến là liễu cũng không có chút thay đổi.

Căn bản của huyền thuật, nếu đơn giản như vậy mà cũng không làm được, vậy nàng không thể lưu lại lâu ở Cửu Tiêu các nữa.

A Liên lại thử lần nữa.

Lần nữa lại lần nữa, mắt cũng nhìn thấy trời sắp sáng rồi.

"...Ngươi đang làm gì vậy?"

Hử?

Toàn thân A Liên hơi khựng lại, nghe thấy đằng sau có âm thanh quen thuộc, nàng xúc động quay đầu lại, nhìn thấy thân ảnh cao gầy tuấn tú, vẻ lo lắng trên mặt bỗng chốc biến mất, liền nhảy lên: "Thượng thần Dung Lâm!"

Dung Lâm đã theo dõi rất lâu rồi, tuy rằng tiếp xúc không nhiều với tiểu ca yếu này, nhưng hẳn hiểu được, nếu như hắn đề ý nàng thì lại có một phen dây dưa. Hắn định coi như không nhìn thấy, cứ như vậy mà rời đi, nhưng nghe thấy tiên quyết từ miệng nàng phát ra, nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch lăm lăm lại của nàng, thực sự không thể nhịn được.

Tư chất của nàng như vậy, rồi cuộc làm thế nào mà vào được Cửu Tiêu các?

Lúm đồng tiền của nàng tươi như hoa, hần vẫn trước sau như một giữ nguyên bộ dáng lãnh đạm, không trả lời câu hỏi của nàng, mà lạnh lùng nói: "Nhắm mắt lại, tập trung tinh lực..."

A Liên liền ngừng cười, phản ứng lại mới hiểu được thượng thần lại đang chỉ bảo mình.

Nàng lập tức làm theo.

"Không được phân tâm, ngươi muốn biến cây liễu trước mặt thành cái gì, trong lòng nghĩ về hình dáng của vật đó, sau đó đọc thầm khẩu quyết..."

Giọng nói của thượng thần thật dễ nghe!

Huyền thật không hề khó, hơn nữa lại là huyền thuật cấp thấp, cái cây như vậy ở trước mặt ngươi, không chuyển động, tùy cho ngươi biến, thường là người có chút đạo hạnh thì đây là chuyện đơn giản.

Tuy rằng Dung Lâm thi thoảng đến Cửu Tiêu các, nhưng thân là thượng thần, đương nhiên không thể đích thân dạy pháp thuật, cũng lắm thì giảng giải, truyền thụ đạo lý con người là thiện, giảng giải đều là những thứ trình độ về mặt tinh thần, như vậy mới phù hợp với thân phận cao cao tại thượng của hần.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của tiểu cá yêu, cảm thấy bản thân đích thân ra tay, chắc chắn không có vấn đề gì to tát, ngay sau đó cũng không quá để tâm, xoay người đưa lưng về phía nàng.

Advertisement / Quảng cáo

Trong lúc đợi nàng hần nên im lặng một chút, tránh để nàng cho rằng, hần chỉ dạy nàng pháp thuật thì quan hệ gần gũi hơn.

Rất lâu sau không thấy nàng có động tĩnh gì. Dung Lâm nói: "Được chưa?"

"Được, được rồi."

Nếu thật sự được rồi, sao lại có giọng điệu này? Huyền thuật đơn giản như vậy, chỉ cần tập trung, thì chắc chắn không có vấn đề.

Hần đích thân chỉ dạy, nàng lại có thái độ lười biếng!

Dù thượng thần có tốt tính thế nào đi nữa cũng không chịu được đệ tử như vậy, hần quay người, đang nghĩ phải trách phạt nàng nhưng đập vào mắt lại là một thân ảnh cao lớn.

Dung Lâm giật mình.

Sao nàng có thể biến cây liễu thành hình dáng hần.

Lại nhìn thấy tiểu cá yêu không biết ngưng gãi gãi đầu, mở to mắt nhìn hần, áy náy nói: "Xin lỗi,... vừa nãy trong đầu ta toàn hình ảnh của thượng thần."

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tức giận

Dịch: Nhật Phương

Beta: Fleur

Lần này Nam Hạc tiên ông trách mắng xong, liền dẫn tiểu táo yêu đến trước mặt A Liên, nói: "Từ giờ trở đi ngươi cùng với bọn họ là một nhóm, ngươi dạy dỗ nàng cho tốt vào."

Tuy rằng từ trước đến giờ Nam Hạc tiên ông chưa từng khen A Liên, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy tác phẩm của A Liên, liền cảm thấy nàng có thiên phú, hơn nữa nàng cũng rất chăm chỉ, trong lòng tiên ông đương nhiên rất tán thưởng nàng.

A Liên ngẩn người một lát, khi đối mặt với cặp mắt to sáng trong như nước của tiểu táo yêu nàng mới phản ứng trở lại.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên tự nhận thấy bản thân chỉ là người có kiến thức nông cạn, tự cảm thấy không thể dạy nàng ta cái gì, nhưng Nam Hạc tiên ông giao việc khó khăn này cho nàng, nàng thân là đệ tử phải tôn sư trọng đạo, không thể không nhận lời. A Liên không biết nói chuyện như thế nào với nàng ta, nhìn thấy nàng ta vụng về chập trờ củ cà rốt, lại điều khắc hòng, mới không nịnh được nói: "Ngươi cứ từ từ làm, việc này không thể vội được..."

Tiểu táo yêu này ngược mắt lên nhìn nàng một cái, gương mặt hơi nóng lên, là một tiểu cô nương vô cùng thanh tú, bề ngoài nói chung là hơn A Liên một bậc.

Nàng ta nắm chặt con dao nhỏ nói: "Ta, ta tên Tiêu Táo."

A Liên cười cười: "Ta tên A Liên." Rồi nàng chỉ Diên La, "Đây là Diên La."

Diên La thích nhất là kết giao bằng hữu. Có lẽ là vì lúc Tiêu Táo bị Nam Hạc tiên ông trách mắng, nàng nghĩ tới bản thân và A Liên, liền nảy sinh vài phản thân thiết với Tiêu Táo. Bấy giờ nghe thấy tên của nàng ấy, nàng kinh ngạc nói: "Thảo nào... Ngươi họ Tiêu, thượng thần Tiêu Bạch cũng họ Tiêu, cho nên ngươi và thượng thần Tiêu Bạch..."

Tiêu Táo hơi ngừng lại, mở miệng nói: "Ta, ta và..."

"Hai người là họ hàng thân thích!"

Tiêu Táo nhìn Diên La trước mắt, mắt hơi ngưng lại, nói: "Ta và tiểu... thượng thần Tiêu Bạch là hàng xóm"

Tiêu Táo hay im lặng xấu hổ, Diên La hoạt bát hiếu động, còn A Liên, lúc ở hồ Động Trạch, nàng luôn được A Bằng chăm sóc, thậm chí trước khi đi A Bằng luôn cảm thấy A Liên không chăm sóc được cho chính mình, tới bây giờ lại trở thành người biết chăm sóc nhất trong ba người.

Tuy rằng Tiêu Táo có chỗ dựa đằng sau, nhưng bản thân lại không cảm thấy được một chút ưu thế có chỗ dựa đằng sau, ba người nhanh chóng kết thành bằng hữu.

*

Ngày hôm đó, tan lớp nấu nướng, A Liên đem tác phẩm tự mình điều khắc về.

Mỗi ngày, A Liên đều cùng Diên La đưa Tiêu Táo đến hồ Minh Nguyệt, nhìn nàng ấy ngồi trên thuyền đi về phía tiên đảo, mới cùng Diên La quay về.

Hôm nay khi đến hồ Minh Nguyệt, các nàng nhìn thấy trên con thuyền nhỏ có một nam tử mặc cẩm bào màu đen tay áo phát phơ như bay đang đứng.

Advertisement / Quảng cáo

Chính là thượng thần Tiêu Bạch.

Thượng thần Tiêu Bạch vốn là hậu duệ thần tộc, sinh ra rất giống người cha Tiêu Hoành, phong hoa tuyệt đại.

Thật đúng lúc, thân thể Điền La không khỏe, hôm nay chỉ có một mình A Liên đến đón Tiêu Táo. A Liên thở dài trong lòng, nàng biết từ trước đến giờ Điền La luôn ngưỡng mộ thượng thần Tiêu Bạch, nếu như hôm nay nàng ấy biết được mình đã bỏ lỡ cơ hội gặp thượng thần Tiêu Bạch, không biết sẽ hối hận bao nhiêu.

A Liên cùng Tiêu Táo hành lễ.

Tiêu Bạch lại hiếm thấy bên cạnh nàng ấy có bằng hữu, sắc mặt có chút dịu đi, tiến lên trước nói: "Thân thể đã khỏe hơn chưa?" — bộ dạng rất quen thuộc.

Tiêu Táo gật đầu nói: "Ừm, đã không có vấn đề gì rồi." giọng điệu nghe ra có chút xa lạ.

Tiêu Bạch là một người ấm áp, chỉ là quản lý Cửu Tiêu các mấy năm, phải bày ra dáng vẻ chừng chặc kiêu kì. Hắn nhìn thấy sắc mặt nàng hồng hào, trong tay còn đang cầm một con vịt nhỏ điều khiển từ củ cà rốt, xem ra thật sự không sao rồi, lúc đó mới không hỏi nhiều nữa, nhìn nàng lên thuyền.

Tiêu Bạch đang định rời đi. A Liên liền vội vội vàng vàng gọi hắn lại: "Thượng thần."

Tiêu Bạch nhìn tiểu cô nương bên cạnh nói: "Có chuyện gì?"

Nếu như bình thường, chắc chắn A Liên không dám chủ động nói chuyện với thượng thần Tiêu Bạch nhưng... nàng nhủ nhủ may, trong lòng tràn đầy sự kì vọng nói với hắn: "Người...người có tin tức của thượng thần Dung Lâm không?"

Dung Lâm ít khi đến Cửu Tiêu các, tính từ lần trước, đã một tháng chưa đến, nhưng so với nửa năm không đến một lần như quá khứ thì cũng tính là đến nhiều rồi. Trước tiên hắn đến Bích Ba Tri, đợi một lát mới đến hồ Minh Nguyệt, nhìn thấy nam tử mặc cẩm bào màu đen, hơi cúi đầu, nói chuyện với một nữ tử mặc đồ trắng.

Dung Lâm hiểu tính tình của Tiêu Bạch, ngoại trừ Tiêu Táo ra, hắn chưa từng nhìn thấy Tiêu Bạch nói chuyện thân thiết như vậy cùng với nữ tử khác.

Mang phong thái lãnh đạm để tránh các đóa hoa đào, là hắn học từ Tiêu Bạch.

Dung Lâm chưa từng hứng thú hỏi về cuộc sống riêng của bằng hữu, chỉ là khi nhìn rõ mặt của nữ đệ tử, lông mày hắn nhíu lại theo bản năng.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên cũng không còn cách nào mới đi hỏi thượng thần Tiêu Bạch, nàng đang đợi người trả lời, hơi nghiêng đầu thì nhìn thấy người đang đứng đằng xa.

Nhất thời trong mắt thiếu nữ như đang nở hoa.

A Liên bất ngờ nháy lên: "Thượng thần Dung Lâm!" sau đó thích thú không ngừng nói, "Ta đang nghĩ hỏi thượng thần Tiêu Bạch mấy ngày nay người đi đâu thì gặp người. Thật sự là quá tốt!"

Dung Lâm gạt mình, hiểu ra điều gì đó, nhìn thấy gương mặt tươi cười của nàng, lông mày hắn tự nhiên hơi giãn ra, ngay sau đó lại thể hiện phong thái lạnh lùng: "Người tìm ta làm gì?"

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chim to

Dịch: Nhật Phuong

Beta: Fleur

Nàng không hề cảm nhận được sự lạnh lùng của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn không chớp mắt, hai mắt sáng rực, chan chứa niềm thích thú, cảm giác có thể bùng cháy bất cứ lúc nào.

Nàng nâng hai tay lên, giọng nói ngọt ngào nói: "Mấy ngày nay ta học dùng dao khắc ở chỗ Nam Hạc tiên ông, trong lòng luôn nhớ đến thượng thần, liền khắc ra cái này muốn tặng cho thượng thần."

A Liên nâng hai tay lên một quả bí ngô điêu khắc thành phượng hoàng giương cánh bay. Tuy rằng thời gian tươi của rau củ tại Cửu Tiêu các dài hơn bình thường nhưng rau củ vẫn là rau củ, hái xuống lâu sẽ hỏng. Con phượng hoàng này nàng đã khắc ba ngày nhưng vẫn chưa gặp được Dung Lâm, sợ sẽ không tặng được đúng dịp. Hôm nay gặp thượng thần Tiêu Bạch nàng liền hỏi hành tung của Dung Lâm.

Nàng chớp chớp mắt: "Thượng thần, người thích không?"

Dung Lâm nhìn một lát, khoe miệng muốn nhếch lên, nhưng từ từ kìm lại, biểu cảm trên gương mặt có chút quái dị nói không nên lời. Hắn ho nhẹ một tiếng, nói: "Ta thấy..."

A Liên nhanh chóng đưa tay cao lên chút nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Hắn gờ tay lên định chạm vào con phượng hoàng này, đột nhiên nghĩ ra cái gì, liếc mắt một cái nhìn thấy Tiêu Bạch đang đứng đó, liền thu tay lại, đánh giá: "Nhìn cũng được."

Oa. A Liên cũng không hy vọng xa vời rằng thượng thần sẽ đánh giá cao, nhận xét "nhìn cũng được" là đủ rồi. Nàng lại nói, "Phượng hoàng là thần thú thượng cổ, tôn quý phi phàm, chỉ có phượng hoàng mới có thân phận xứng với thượng thần."

Không chỉ như vậy, tâm hồn phượng hoàng càng đáng quý hơn hết thảy.

Dung Lâm nhắm mắt lại, nhớ lại những hồi ức không mấy tốt đẹp hồi còn nhỏ, khi lại nhìn thấy nàng, vẻ mặt hắn dịu đi đôi chút.

*

Lúc Tiêu Bạch đến tiên đảo, Tiêu Táo đang tưới hoa cỏ trong viện. Bóng nàng mảnh mai nhỏ nhắn, còn chưa đến gần đã ngửi được hương táo nhàn nhạt trên người nàng. Tiêu Bạch rào bước qua, thấy nàng không chú ý, tay áo lại bị dính nước, liền đưa tay qua lấy gáo nước trong tay nàng để qua một bên, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay bị ướt của nàng.

Tiêu Táo ngược mắt lên, nhìn hắn.

Hắn nói: "Mấy ngày nay thấy người ở chung với hai tiểu yêu kia rất vui vẻ, ta nghĩ nên sớm đưa người đến Cửu Tiêu các mới phải."

Tiêu Táo liền nói: "Ta rất thích A Liên và Điền La."

Tiêu Bạch thường rất dịu dàng, hắn hơi cười, nụ cười ấm áp như gió xuân: "Ta biết rồi. Người thích làm gì cũng được, không cần nghĩ quá nhiều."

Tiêu Táo biết bản thân mình thực sự nghĩ quá nhiều rồi.

Hai người bọn họ cùng nhau lớn lên, lúc đầu nàng chỉ là một cây táo nhỏ ở Quy Vãn các, nếu không có hắn chăm bón ngày ngày, sao có thể nhanh chóng biến thành hình người được? Từ trước đến giờ nàng vốn nhát gan, trong vô vàn hoa cỏ là một cây không có gì đặc biệt hết, nàng không kiểu mị như hoa hải đường, càng không tươi cười xán lạn giống hoa hướng dương, nhưng hắn luôn đối tốt với nàng.

Lúc đầu nàng không hiểu thế sự, bên cạnh không có người thân, chỉ có tiểu nam tử có nụ cười ấm áp bên cạnh nàng. Lúc đó nàng cũng không nghĩ gì hết, chỉ muốn mãi mãi ở bên cạnh hắn.

Cho đến một ngày, hắn trở thành một thiếu niên, không bao giờ có nụ cười ấm áp khi xưa nữa, đau thương dựa trên thân cây là nàng, nói với nàng: "Mẹ ta không quan tâm ta nữa rồi."

Hắn từ nhỏ đã không có cha, sau này cũng không còn mẹ.

Tuy rằng nàng đã quen với việc không có cha mẹ rồi, nhưng hắn không giống vậy. Khi đó nàng không biết nên làm thế nào, chỉ biết dùng cành cây che gió che mưa cho hắn, không muốn để hắn chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Nàng thăm lững ở bên cạnh hắn, nhưng hắn vì chuyện mẹ hắn trong lòng trở nên vô cùng nhạy cảm. Ở Quy Vân các, chỉ cần nàng và một cây hoa yêu khác nói với nhau mấy lời, hắn sẽ tức giận, sau đó còn nhổ tận gốc những cây hoa yêu bên cạnh nàng, đuổi ra khỏi Quy Vân các. Khi đó nàng mới bắt đầu sợ.

Nàng bỗng nảy ra suy nghĩ muốn trốn tránh, nhưng lại nghĩ nếu như ngay cả mình cũng đi, vậy hắn thực sự chỉ còn một mình, thực sự có chút không nỡ.

Tất cả của nàng đều là hắn cho, thậm chí đến tên cũng là hắn đặt, cùng họ với hắn.

Nàng nghĩ một lát, chủ động nắm lấy tay hắn, nói: "Ta có vật này muốn tặng ngươi."

Thượng thần quản lý Cửu Tiêu các, cứ như vậy bị nàng nắm lấy tay, vào trong phòng. Tiêu Táo nhân nhỏ, đem con vật nhỏ tự mình chạm trở đưa cho hắn, ngại ngại nói: "Hơi xấu..."

Nàng trước giờ không am hiểu về mặt này, lúc cùng Tiêu Bạch ở Quy Vân các, nếu cần dùng bữa, cũng chỉ làm trợ thủ, chủ yếu là Tiêu Bạch làm. Nhưng nàng cũng rất thích. Còn con vật nhỏ này, mấy con khác trước đó còn xấu hơn, may là sau này có A Liên dạy nàng, cũng miễn cưỡng khoe ra được.

Tiêu Bạch nghiêm túc quán sát một hồi, nhìn thấy vẻ mặt ủng hộ của nàng, cười nói: "...Ta rất thích." Tuy rằng nói vậy, nhưng không phải nhìn con vật nhỏ, mà là nhìn tiểu cô nương.

Advertisement / Quảng cáo

*

A Liên cùng Dung Lâm đi đến Bích Ba trì. Nàng có lời muốn nói với hắn, nhưng mỗi lần ngẩng lên nhìn bóng hình hắn, sẽ cảm thấy có cảm giác xa cách. Hắn luôn cao cao tại thượng, bên cạnh còn có tiểu yêu luôn ồn ào, thật sự có chút không hợp với khí chất thượng thần nên có.

Còn về Dung Lâm, tuy rằng đã sống mấy vạn năm, nhưng hắn chưa bao giờ một mình ở cùng một cô với một cô nương. Hắn đi vài bước, không thấy nàng nói gì trong lòng cũng có chút bất mãn. Đi theo hắn mà không nói gì, chẳng lẽ lại muốn hắn chủ động bắt chuyện?

Dung Lâm quay người lại, liền nhìn thấy nàng đang nhảy nhót nhót nhót, đứng cũng không phải, ngồi cũng không phải, vừa nhìn là biết từ bé không có người quản. Nghĩ như vậy, Dung Lâm liền cảm thấy tội nghiệp tiểu cô yêu, nhất thời liền nói: "Đừng nhảy nhót linh tinh, cẩn thận dẫm nát hoa cỏ."

Thượng thần Dung Lâm có tâm địa lương thiện, coi trọng nhất những điều này.

A Liên ngẩng mặt lên cười cười, liền chạy lại, nói: "Ta rất cẩn thận, không dẫm lên đâu."

Sắc mặt của Dung Lâm mới miễn cưỡng tốt lên chút.

A Liên có lý do, đứng cùng hàng với hắn, nói: "Việc ngày hôm đó, hi vọng thượng thần đừng tức giận."

Ý là Dung Lâm thượng thần có ý tốt chỉ cho nàng, trong lòng nàng lại chỉ nghĩ đến hắn.

Dung Lâm nhẹ nhàng "ừm" một tiếng rồi không nói gì.

A liên nói: "Hôm đó thượng thần tức giận rồi đi, ta luyện rất lâu, cuối cùng cũng thành công. Xung Hư tôn giả cũng không trách phạt ta nữa."

Dung Lâm cũng khá hiểu tính cách của Xung Hư tôn giả, tiểu yêu này, vào được Cửu Tiêu các là may mắn lắm rồi, lại không chăm chỉ, ngược lại còn lôi kéo đệ tử mới thực lực, là hắn thì hắn cũng sẽ không nhận được trách mắng, huống hồ là người có tính tình nóng nảy như Xung Hư đạo trưởng.

"Thượng thần Dung Lâm." Nàng nhỏ giọng gọi hắn.

Dung Lâm trả lời: "Lại có chuyện gì?"

A Liên chớp mấy môi vài lần, cup mắt, rồi lại ngẩng lên, nhìn hắn, nắm chặt hai tay nương nương nói: "Ta vốn dựa vào vận khí mới có thể vào được Cửu Tiêu các, nhưng ta ngưỡng mộ thượng thần đã lâu, nếu đã vào được Cửu Tiêu các, thì sẽ không có ý định rời đi, một tháng sau chính là cuộc tỷ thí giữa các đệ tử mới, chỉ có thể qua được cuộc tỷ thí, ta mới có thể chính thức trở thành đệ tử Cửu Tiêu các, nhưng tu vi của ta thấp kém, học nghệ cũng không tinh thông, rất khó bộc lộ tài năng trong số đệ tử."

Năng lực nàng thế nào hắn rất rõ, đừng nói đến việc bộc lộ tài năng, không gây trở ngại đã không dễ dàng rồi.

Không ngoài dự đoán, liền nghe nàng nói tiếp: "Nhưng – nếu có thượng thần đích thân chỉ dạy, ta nghĩ ta nhất định có thể qua được cuộc tỷ thí này."

Dung Lâm nói: "Tại sao ta phải chỉ dạy cho ngươi?" Hắn là thượng thần, là người bận trăm công nghìn việc.

A Liên nói: "Vừa này thượng thần nhận phượng hoàng của ta rồi."

Sắc mặt của Dung Lâm trầm lại, không ngờ nàng lại là người keo kiệt như vậy, nhất thời tức giận đến mức hoảng loạn, ra về lấy từ trong tay áo ra: "Trả lại cho ngươi là được."

A Liên vội vàng ôm lấy cánh tay hắn, nói: "Ta không có ý đó." Nàng cẩn thận đánh giá sắc mặt thượng thần, thấy mặt hắn trầm xuống, quá thật là bị chọc giận, nàng thật thà xoa dịu hắn: "Người không nên tức giận."

Đến xoa dịu người khác cũng không biết.

Hắn quả thực có chút tức giận, nhưng bình tĩnh lại rất nhanh, thấy bộ dạng nàng lo lắng ôm lấy cánh tay của hắn, cũng hiểu được với tư cách của nàng, vào được Cửu Tiêu các quả thực không dễ... dù sao gần đây hắn cũng không có việc gì bận, liền nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, rút cánh tay nàng đang ôm ra, không nhanh không chậm nói: "Canh ba mỗi đêm, ngươi đến đây tìm ta."

Advertisement / Quảng cáo

A Liên mở to mắt, một lát sau mới hiểu là thượng thần đồng ý dạy cho nàng, nhất thời cười toe toét gật đầu như gà tôi nói: "Vâng." Nàng lại hỏi: "Thượng thần thích ăn gì, lúc ta đến sẽ đem cho ngài ít đồ ăn khuya."

Dung Lâm nhún mày nhìn nàng, bộ dáng quả thật là không hề thành tâm, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta thích đồ thanh đạm."

A Liên rất vui, tuy nàng nghĩ đến việc hiến thân, nhưng hiện nay nàng có thân phận thấp kém, chỉ có trở thành đệ tử chính thức của Cửu Tiêu các, đạt được thành tích, mới có tư cách trở thành cả của thượng thần.

Lúm đồng tiền của nàng như hoa. Nàng có thể biến thành người, nhưng đứng lâu như vậy hai chân hơi tê, muốn ngồi xuống, nhưng thượng thần không ngồi, nàng cũng không thể không biết ngại mà ngồi được, vì vậy nàng không nhận được lên hỏi hắn: "Thượng thần có mệt không, có muốn ngồi một lát không?"

Dung Lâm nhìn nàng một cái, trong lòng biết rõ, nhưng lại không lật tẩy, hơi nhấc áo bào, động tác thanh tao ngồi xuống hờn đá to phía sau.

A Liên liền tiện thể ngồi xuống, hai tay chống cằm nhìn sóng nước lăn tăn trên mặt hồ Bích Ba, nói: "Cửu Tiêu các quả thật được điều khác rất đẹp, tay nghề điều luyện, lần trước lúc gặp thượng thần, ta thấy trong trí cũng có Kinh Thiên ngọc trụ, giữa hai cây cột còn có một con chim rất to, cũng không biết là điềm lành gì..." Nàng tự làm bầm, không thấy thượng thần nói gì liền nghiêng đầu sang, thấy sắc mặt thượng thần không vui, cho rằng là thượng thần nghĩ mình nói linh tinh, nàng vội giải thích: "Ta thật sự nhìn thấy đó."

Nàng đặt tay trước ngực, khoả tay múa chân một lúc: "Con chim đó to thật."

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Canh ba

Dịch: Nhật Phương

Beta: Fleur

A Liên còn định nói thêm gì nữa, nhưng phát hiện ra mình chỉ có thể phát ra tiếng "ừm ừm!", ngay sau đó, nàng cử động, phát hiện ra bản thân chẳng biết từ lúc nào đã biến trở về nguyên hình!

Con cá mè hoa béo trắng quẫy mình trên tảng đá to.

Dung Lâm thần nhiên liếc nhìn, thấy bộ dạng ngốc nghếch của nàng mới cảm thấy há giận dỗi chút. Hắn đứng lên, không muốn nhìn nàng, quay lưng về phía nàng nhắm mắt lại, điều chỉnh tâm trạng, mới nói: "Nửa canh giờ sẽ biến trở về, ngươi chú ý một chút, đừng để người khác bắt được."

Nói xong những lời này, hắn liền sử dụng tiên pháp rời khỏi đây.

Cá mè hoa nhảy ba lần, sau đó cam chịu số phận "tôm" một tiếng, nhảy vào trong Bích Ba trì, bơi lội một vòng.

*

Advertisement / Quảng cáo

Thượng thần nào cũng có phù đệ của mình.

Dung Lâm ở trong Tiểu Dao điện.

Mấy ngàn năm nay, thiên hạ thái bình, số người đắc đạo thành tiên ngày càng nhiều, phù đệ ở tiên giới đã không đủ để phân chia. Duy nhất trên Cửu Trùng thiên, nơi thượng thần Dung Lâm ở một mình là nơi hoa lệ lạnh lẽo nhất, Dung Lâm ở trong Tiểu Dao điện đã mấy vạn năm, cuối cùng thì ba ngàn năm trước, nghênh đón một vị lẳng giềng duy nhất là Tiểu Bạch.

Trở về Tiểu Dao điện, Dung Lâm lấy con phượng hoàng được chạm trổ từ quả bí đỏ từ trong tay áo ra.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng thật sự đã rất lâu rồi hắn không nhận được lễ vật gì.

Lâu đến mức hắn quên mất là bao lâu rồi, có lẽ là ba ngàn năm, hoặc là năm ngàn năm, cũng có thể là một vạn năm...

Hắn lại quan sát tỉ mỉ một hồi, bởi vì không phải ở bên ngoài nên hắn không cần phải làm bộ, cong cong khoe miệng, gương mặt tươi cười, không nhận được liền gợn tay vuốt nhẹ đầu và cánh của con phượng hoàng. Tiểu cá yêu này những thứ khác thì không ổn, nhưng tay nghề điêu khắc thật sự không tồi.

Với tư chất của nàng, có thể ở lại Cửu Tiêu các tất nhiên là do may mắn rồi, dù không nhiều, học được mấy môn tài nghệ, sau này mở quán ăn để kiếm sống, cũng xem như là một cách.

Khỏe miệng hắn hơi nhếch lên, đột nhiên ý thức được điều gì đó, ngay lập tức thu lại nụ cười, từ từ hất nhẹ con phượng hoàng được khắc từ trong ống tay áo rơi xuống đất, sau đó đứng lên.

Một bóng người áo màu đen bước vào.

Chính là Tiểu Bạch vừa quay về từ đảo tiên.

Dung Lâm tuy chỉ có giao tình mấy ngàn năm với Tiểu Bạch, nhưng rất hợp ý nhau. Mà Tiểu Bạch lại là một người am hiểu nấu nướng, Dung Lâm lại không thể thiếu được lúc ăn chực ở Phiếu Miếu các của hắn. Dung Lâm ngược mắt lên nói: "Sao lại có thời gian rảnh rồi đến chỗ ta?"

Chuyện của Tiểu Bạch và tiểu táo yêu Dung Lâm cũng biết được một hai phần, lúc đầu Tiểu Bạch không muốn đến Tiên giới, vì vậy Tiên đế lại tốn không ít lời lẽ mới mời được hắn lên Cửu Trùng thiên.

Bỏ những quy chế cổ xưa là không được có tình cảm với người khác tộc, chính là một trong những điều kiện để Tiểu Bạch đồng ý quay về tiên giới.

Tiểu Bạch nhớ tuổi hơn Dung Lâm rất nhiều, có thể ngồi được vào vị trí như ngày hôm nay, chẳng qua là do bản thân sinh ra đã là thần. Ở bên ngoài hắn luôn thể hiện bộ dạng từng trải, nhưng trong tâm cũng chỉ một thiếu niên khổ sở vì tình. Hắn nghe thấy sự chăm chọc trong lời nói của Dung Lâm, nói: "Cũng phải cho nàng ấy thời gian, không thể quá chặt..."

Lời nói từ chính miệng Tiểu Bạch thốt ra, Dung Lâm có cảm giác hiếm có. Người thiếu niên này từ nhỏ đã mất cha, sau này lại bị mẫu thân vứt bỏ, tâm hồn phải chịu sự tổn thương lớn. Lúc đầu Dung Lâm có lòng tốt, muốn chung sống hòa thuận với người hàng xóm này, nhưng Tiểu Bạch luôn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, có khi nào cho hắn thấy sắc mặt tốt? Bản thân Dung Lâm còn nhiều tuổi hơn hắn, đương nhiên sẽ không chấp nhặt. Còn bây giờ tuy rằng đã trưởng thành chừng chạc hơn rất nhiều, nhưng làm việc gì cũng không tránh khỏi có sự cố chấp.

Cuối cùng hôm nay cũng nghĩ thông suốt rồi.

Ánh mắt Dung Lâm sáng lên, tán thưởng nói: "Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Tiểu Táo có nương là thanh mai trúc mã với ngươi, tình cảm sâu đậm, nàng ấy sẽ không rời xa ngươi, ngươi nóng vội làm ra hành động quá khích như vậy sẽ làm tổn thương tâm lòng của nàng ấy."

Tính cách làm cho Tiểu Bạch ít thể hiện về yếu ớt trước người khác, chỉ có một lần duy nhất hắn mang về mặt chán chường đến tìm Dung Lâm, luống cuống nói: "Nàng muốn rời khỏi ta, ta không biết nên làm gì, phải giữ chặt nàng bên mình."

Hôm nay tâm trạng Tiểu Bạch rất tốt, hắn hơi gật đầu, lại nói: "Nàng kết giao được hai người bạn tại Cửu Tiêu các, tính tình cũng trở nên hoạt bát hơn nhiều, dường như... dường như dần dần tha thứ cho ta rồi." Hắn nhìn Dung Lâm, cười cười, "Ngươi với cá mè hoa kia, rồi cuộc là có chuyện gì?"

Dung Lâm đứng lên, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo của thượng thần, nghiêm mặt nói: "Chẳng qua là tiện tay cứu giúp nàng mà thôi."

Tiểu Bạch hàm xúc "ò" một tiếng, không tiếp tục hỏi nữa, nhưng Dung Lâm nghe thấy lại có cảm giác trong đó có gì không bình thường, hắn nhàu mày, thấy mặt Tiểu Bạch có ý cười, sắc mặt quái dị, không khỏi có chút buồn bực.

Advertisement / Quảng cáo

Đứng rồi, chỉ có thể như vậy mà thôi, Dung Lâm nghĩ.

Tiểu Bạch nói: "Ta cũng chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, người nàng kết giao, ta tất nhiên sẽ tra rõ ràng, biết được cá mè hoa kia và Điền La là người chân thật gần dị là ta yên tâm rồi."

Tiểu cá yêu kia nhìn rất ngốc nghếch, sao có thể là người tâm tư kín đáo, vừa nhìn có thể nhận ra, cần gì phải điều tra kĩ càng một lượt? Nhưng hắn hiểu tính cách của Tiểu Bạch, càng hiểu được hắn quan tâm Tiểu Táo, hành động này cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng hắn nghe được, không hiểu sao có chút không thoải mái, lại càng không biết vì sao không thoải mái.

Đợi Tiểu Bạch đi rồi, Dung Lâm mới nghĩ ra điều gì đó, vội vàng nhặt phượng hoàng điêu khắc từ dưới đất lên.

Cũng là vì làm từ bí đỏ, nên vừa ném liền hỏng luôn.

Sắc mặt Dung Lâm khó coi, lấy tay xoa xoa, khôi phục lại nguyên trạng thái, rồi lại đặt nó lên trên.

*

A Liên quay về phòng mình, thấy Điền La vui vẻ thì cũng yên tâm. Điền La đi đến hỏi nàng: "Sao bây giờ ngươi mới về?"

A Liên kể mọi chuyện với Điền La. Quả nhiên sau khi nghe xong, Điền La tức muối nói: "Sớm biết thế này thì ta đã cùng ngươi đi tiễn Tiểu Táo rồi." Tuy rằng Điền La muốn gặp hai nhân vật lớn, nhưng tính tình thật thà khiến nàng quan tâm A Liên nhiều hơn, liền nói: "Ngươi nói thượng thần Dung Lâm tức giận?"

A Liên gật đầu, cho dù ngu ngốc cũng nhìn ra thượng thần Dung Lâm không vui.

Điền La nói: "Nhưng không phải thượng thần Dung Lâm đồng ý chỉ dạy cho ngươi rồi sao?"

Tuy nói như vậy, nhưng A Liên cảm thấy, năng khiến người tức giận, tôi nay người có đến hay không còn là một vấn đề.

Điền La nháy nháy mắt nói: "Ta giúp ngươi nghĩ cách."

Thượng thần Dung Lâm trước giờ luôn là người đứng giờ, đã nói là canh ba, cũng không tự cao tự đại, canh ba liền tới.

Nửa đêm ở Bích Ba triền tỉnh là thường, rất thích hợp cho nam nữ hẹn hò. Dọc đường đến đây, hắn đã nhìn thấy nhiều bụi cỏ lung lay dữ dội.

Dung Lâm tiện tay liến bày ra kết giới.

Mắt thấy canh ba đã tới, mà cá yêu vẫn chưa đến, sắc mặt thượng thần bắt đầu tối sầm.

Hắn trước giờ chưa từng nhìn thấy một đệ tử không tôn sư trọng đạo như vậy.

Dung Lâm đợi thêm nửa khắc nữa, thầm nghĩ thần là thượng thần, nửa khắc này đã đủ giữ thể diện rồi, nếu trong nửa khắc này tiểu cá yêu nhanh chóng tới và xin lỗi giải thích với hắn, hắn vẫn có thể rộng lượng tha thứ cho nàng, ngược lại, nếu pháp thuật năng không tỉnh thông bị đuổi khỏi Cửu Tiêu các, hắn cũng không muốn xen vào nữa.

Nửa khắc sau, Dung Lâm chuẩn bị phát tay áo rời đi.

Vừa quay người liền nghe thấy có người đằng sau gọi hắn.

"Thượng thần! Thượng, thượng thần Dung Lâm!"

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm thả lỏng nắm đấm trong tay áo, vốn đã nghĩ sẽ quan tâm đến nàng nữa, nhưng hắn vốn có tính cách tốt, vẫn quay người nhìn nàng một cái.

Lại nhìn thấy thiếu nữ đứng bên cây liễu yếu điệu, bóng trắng nghiêng nghiêng, xinh đẹp như hoa, toàn thân mặc chiếc váy còn sáng trong hơn ánh trăng, làn váy tầng tầng lớp lớp, uyển chuyển như bay. Miệng nàng hơi mở rộng thờ hồn hèn, ngực thò phập phồng, hai má ửng hồng, hai mắt sáng ngời lấp lánh, xấu hổ nắm lấy chiếc váy tinh tế trên người, bước chậm đến trước mặt hắn nói: "...Thượng thần đợi lâu không?"

Lại gần hơn chút, toàn thân nàng đã bớt mùi tanh bình thường của cá, bay vào mũi là làn hương trong veo của thiếu nữ.

Dung Lâm gạt mình, ánh mắt sâu thẳm, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Ừm"

Nàng nói: "Là ta không phải, để thượng thần phải chờ lâu." Nàng vừa đưa tay lên gỡ đầu vừa đánh giá hắn từ trên xuống dưới, mỉm cười nói: "Thượng thần thay đồ rồi sao? Nhìn rất đẹp..."

Rồi cúi đầu nhìn: "Chân của thượng thần thật dài."

Ồ. Dung Lâm lạnh nhạt nghĩ, chỗ khác của hắn cũng dài mà.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Váy

Dịch: Nhật Phương

Biên tập: Fleur

Tiểu cá yêu này, khiến hắn tâm trạng bất ổn... hắn lập tức nghiêm mặt nói: "Tại sao ngươi đến muộn vậy?"

A Liên vốn định chuyện chủ đề, nhưng chiều này không dùng được, chỉ có thể thành thật nói: "Được gặp thượng thần, nên chăm chút một chút, lại muốn làm điểm tâm cho thượng thần, cho nên đến muộn..."

Dung Lâm tự nhiên cũng nhìn ra nàng đã ti mi chăm chút một phen. Nàng vốn sinh ra đã vô cùng xinh đẹp, bình thường không trang điểm thì nhìn non nớt, một khi đã trang điểm, càng... hắn bỗng nghĩ đến cảnh tượng khi hắn vừa gặp nàng.

Dung Lâm không còn lời nào để nói.

A Liên nắm chặt hai tay, lặng lẽ ngẩng mặt lên, nhìn hắn.

Advertisement / Quảng cáo

Thượng thần cao cao tại thượng, như đám mây xa xôi, làm nổi bật thân hình nhỏ bé của nàng. Nàng nhỏ bé hèn mọn như vậy, lại dám để thượng thần đợi nàng nửa khắc đồng hồ.

Dung Lâm nói: "Ngươi phải hiểu rõ mục đích ngươi đến Cửu Tiêu các là gì, không cần trang điểm xinh đẹp làm gì."

A Liên không nhận được nói: "Thượng thần không thích sao?"

Dung Lâm bị lời nói thẳng thắn của nàng làm cho ghen ghét, hắn tất nhiên hiểu, nàng ngưỡng mộ hắn, đây công trang điểm, cũng là vì hắn. Nhưng hắn thân là thượng thần, nàng chỉ là đệ tử mới khó khăn lắm mới vào được Cửu Tiêu các, giữa hai người bọn họ, căn bản là không thể.

Nhớ ra vừa nãy có mấy bụi cỏ lay động, Dung Lâm hiểu ra, tuy rằng không có khả năng, nhưng một mối tình ngắn ngủi cũng có thể xảy ra. Đáng tiếc, người nàng ái mộ là hắn – hắn xưa nay giữ mình trong sạch, tuyệt đối sẽ không làm chuyện đó cùng nàng.

Dung Lâm không trả lời, bắt đầu đi thẳng vấn đề, chỉ dạy nàng tu hành pháp thuật trong vòng hai tháng.

A Liên là đệ tử mới nhập môn, pháp thuật ngũ hành đều phải học qua, nhưng cái học được đều là cái căn bản, theo ý Dung Lâm, cũng không khó lắm. Đợi luyện cơ bản được kha khá rồi, trong ngũ hành này, có thể chọn ra một cái để nghiên cứu sâu. Nàng vốn là cá mẽ hoa, pháp thuật hệ thủy đương nhiên là sự lựa chọn đầu tiên. Nhưng cũng phải đợi được thông qua kiểm tra, nếu như không được, chỉ đành thu dọn tay nài quay về cái hồ nhỏ của nàng.

A Liên tuy rằng ngu ngốc nhưng những pháp thuật cơ bản này, bắt đầu học thì không khó, hơn nữa nàng biết được khả năng của bản thân, trong giờ học vô cùng nghiêm túc, hiện giờ lại có Dung Lâm đích thân chỉ dạy, ngược lại có chút thoải mái, còn những pháp thuật khác thì...

Cũng khó trách, thân là cá sinh ra ở trong hồ, tất nhiên là sợ lửa nhất.

Dung Lâm nhìn thấy bộ dạng bất lực của nàng, liền đọc Nhiên hỏa quyết dọa nàng nhảy ra xa, cũng hung dữ nhìn cái đầu của nàng, trách mắng: "Có gì mà sợ như vậy."

Cái váy trên người A Liên bị lửa đốt cháy một góc, đành phải nói: "Cái váy..."

Sắc mặt Dung Lâm hơi khó coi, vào lúc này rồi mà vẫn còn nhớ đến cái váy.

A Liên lại nhìn bộ dạng tức giận của hắn, cũng không buồn vì chiếc váy nữa, chỉ đánh nói: "Ta thân là thủy tộc, sợ lửa cũng là chuyện bình thường, nhưng thượng thần yên tâm, ta sẽ cố gắng khắc phục, vẫn mong thượng thần chi điểm nhiều thêm."

Dung Lâm nghe lời nàng nói thoải mái đôi chút, liền đến bên cạnh nàng, đưa tay ra nắm lấy tay nàng, nói: "Tư thế vừa rồi của ngươi không đúng..."

Ồ. A Liên nhìn chằm chằm thượng thần nắm lấy cổ tay mình, bàn tay trắng đều, to hơn tay nàng rất nhiều, thon dài, giống như ngọc vậy.

A Liên nói: "Thượng thần luyện pháp thuật hệ gì vậy?"

Dung Lâm sửa tư thế của nàng xong, mới nói: "Hệ hỏa."

Ánh mắt của A Liên tối sầm. Đúng lúc Dung Lâm buông nàng ra, đứng đối diện nàng, thấy ánh mắt nàng u ám, liền nói: "Bởi vậy ngươi phải học tốt pháp thuật hệ hỏa, hiểu rõ chưa?"

A Liên trân trọng gật đầu: "Ta nhất định sẽ cố gắng."

Dung Lâm cũng chỉ là tùy ý cổ vũ mà thôi, chân thân của hắn là phượng hoàng, cứ năm trăm năm phượng hoàng lại nứt bàn một lần, sở trường đương nhiên là pháp thuật hệ hỏa. Nàng chỉ là một con cá mè hoa nhỏ bé, đương nhiên hắn không quá kì vọng nàng tập trung tu luyện hệ hỏa, nhưng về pháp thuật căn bản thì hệ hỏa là ngắn nhất.

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm nhận nại, A Liên cũng từ từ khắc phục nỗi sợ pháp thuật hệ hỏa. Tuy rằng không đạt đến kỳ vọng của Dung Lâm, nhưng nàng làm gì thì đều đầu vào đấy, từ trước đến giờ đều không vội vàng mong muốn đạt được kết quả ngay, nhìn thấy nàng cố gắng không ngừng, hắn cũng không trách mắng nhiều nữa.

Lúc sau Dung Lâm nói: "Hôm nay tới đây thôi."

Đã một canh giờ rồi.

Thấy thượng thần có ý muốn đi, A Liên gật gật đầu, cảm tạ thượng thần, lại không nhịn được nói kéo lại vài câu: "Thượng thần muốn thử điểm tâm do ta làm không?"

Trong lòng Dung Lâm nghĩ: điểm tâm thì có gì ngon? Hắn lạnh nhạt nhìn nàng, nhìn thấy trong mắt nàng tràn đầy sự mong chờ, lại nói: "Có món gì?"

A Liên lấy hồ lô ngọc từ bên thắt lưng ra, lấy ra điểm tâm đã làm, hai tay dâng lên: "Bánh đậu xanh, rất thanh đạm."

Dung Lâm nhớ lần trước nàng đã hỏi khẩu vị của hắn, trong lòng nghĩ tiểu cá yêu cẩn thận từng li từng tí một, trông có vẻ ngô ngố, thật ra cũng có chút thông minh. Dung Lâm giữ thể diện nên lấy một miếng, cảm thấy bánh đậu xanh thơm dịu mềm nhuyễn, rất vừa miệng.

Hắn ăn hơn một miếng.

Miệng nếm bánh đậu xanh, trong mũi ngửi thấy mùi hương trên người tiểu cá yêu. Hôm nay nàng xúc hương thơm, nhưng hương thơm được chọn thật thích hợp, cũng không khiến Dung Lâm sinh phản cảm. Xuất thân từ thủy tộc, trên người khó tránh khỏi có mùi tanh của cá, nhưng so với mùi tanh nồng nặc của người hải tộc, mùi cá tanh trên người tiểu cá yêu nhẹ hơn rất nhiều. Nếu như không ngửi kĩ, căn bản còn không ngửi ra. Chỉ đáng tiếc mũi Dung Lâm rất thính.

Nhìn thấy nàng vẫn còn đau lòng vì lần váy bị thiêu rụi một góc, Dung Lâm nói: "Lần sau không cần ăn mặc trang trọng như vậy nữa."

A Liên gật gật đầu, giọng điệu xột xa nói: "Chiếc váy này là tợ Giao..."

Nam Hải có tợ Giao, dệt thảm trong suối ngầm, một loại vải rồng (Long sa). Giá trị hơn trăm tiền vàng, dùng làm y phục, không thấm nước. Có thể thấy chiếc váy tợ Giao này rất quý. Lúc đầu nàng muốn đến Cửu Tiêu các, A Bằng thấy nàng một thân nghèo rách, liền mua cho nàng chiếc váy, để tránh trang phục trên cả người cũng không có. A Bằng làm việc luôn như vậy, nếu đã chọn liền chọn cái tốt nhất, tội nghiệp A Liên, chiếc váy này đã tiêu tốn số tiền tích góp cả trăm năm của nàng.

Dung Lâm nói: "Chẳng qua là chiếc váy lụa cá mập mà thôi, vào dịp sinh thần lần trước của ta, nữ thần tợ Lụa cá tặng ta vài xấp gấm Vân Nam, hôm khác ta tặng ngươi một xấp, ngươi đi may vài bộ váy đi."

Tợ Giao tuy rằng quý, nhưng sao bị được vài gấm Vân Nam.

Lại thấy tiểu cá yêu phồng má, lầm bầm: "Nhưng ta chỉ thích tợ Giao."

Cá mè hoa này... thật sự chưa từng trải đời! Dung Lâm cảm thấy cái trán đột nhiên giật giật, cũng biết rõ, cá yêu là từ hồ Động Trạch đến, nơi nhỏ bé như vậy, làm gì đã nghe đến gấm Vân Nam, đương nhiên coi tợ Giao là món đồ quý báu rồi.

Dung Lâm có chút tức giận: "Tùy ngươi." Nói rồi hắn thể hiện dáng vẻ của thượng thần, phất tay áo bỏ đi.

*

Ngày hôm sau A Liên tan học, trở lại phòng của mình, Điền La liền nói: "A Liên, có đồ gửi cho ngươi."

Đúng lúc Di Chương Di Khuê bước vào, nhìn thấy gói đồ tầm thường trên bàn, Di Chương liền nói: "Lại gửi đặc sản quê nhà sao?"

Advertisement / Quảng cáo

A Liên cũng không thấy tò mò, nghĩ kĩ lại, cảm thấy hẳn là A Bằng gửi tới, chẳng lẽ là thủy táo ở hồ động trạch? Nếu như là thủy táo, vậy cũng coi như là đặc sản quê nhà rồi.

Điền La thích nhất là mở gói đồ, liền thúc giục nàng mở, thấy động tác nàng chậm chạp liền dứt khoát mở thay nàng.

Gói đồ vừa mở ra, liền lóe lên ánh sáng óng ánh êm dịu, mọi người đều thấy chói mắt.

Điền La giật mình, phản ứng lại, cầm lên chiếc váy tinh xảo vô song, điểm tuyết trần châu lên, khoa chân múa tay nói: "Chiếc váy này thật đẹp..."

Chiếc váy này có bảy tám tầng, mềm mại rũ xuống, mỏng như cách ve, mà chiếc váy này vốn là màu trắng như tuyết, lại có thể nhìn thấy ánh sáng di chuyển bên trong, đẹp không tả xiết. Chiếc váy này nếu như mặc lên người, thì thật đẹp!

A Liên cũng ngơ ngẩn.

Chiếc váy này thật sự rất đẹp, mầu chói là ở chỗ... A Liên tiến lên vuốt một cái.

Đây là váy làm từ tợ Giao.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ngây thơ

Dịch: Nhật Phương

Biên tập: Fleur

Di Khuê, Di Chương đều là người biết giá trị của hàng hóa. Tơ Giao có giá trị xa xỉ, chỉ có những quý nữ hải tộc như bọn họ mới mặc tơ Giao trong những trường hợp đặc biệt để tỏ điểm bên ngoài.

Nhắc đến tơ Giao, chúng được phân thành nhiều loại. Di Chương cũng biết đồ mình mặc là loại hạng nhất, chất liệu của những chiếc váy trước mặt này nàng chưa từng thấy. Tơ Giao này, nếu không có giáo nhân tu vi mấy nghìn năm thì không thể dệt ra được, chính là có được tơ Giao này, làm thành chiếc váy tinh xảo như vậy, thì tay nghề phải cực giỏi.

Trong hai tháng trở lại đây, Di Chương thấy bề ngoài của cá mè hoa tuy rằng khá được, nhưng cách ăn mặc thì rất nhà quê, ngày thường đều mặc y phục đồng bộ của Cửu Tiêu các, thì lấy đâu ra váy? Giản dị như vậy, nàng ta tự nhiên cho rằng, cái bao đồ gửi đến, bên trong cũng chỉ là mấy đồ đặc sản quê nhà mà thôi.

Không ngờ lại là một chiếc váy lộng lẫy như vậy!

Trong lòng Di Chương rất tức tối. Tuy rằng Di Khuê ngạc nhiên, nhưng biểu hiện trên mặt lại bình thản hơn nhiều, nàng ta hơi hơi cup mắt, rồi từ từ mờ mắt, ánh mắt nhìn vào chiếc váy trên tay Điền La, nghĩ đến điều gì đó, hơi hơi thất thần.

Di Chương khoanh tay mĩa mai: "Sao vậy? Chắc là quyền nữ được công tử quý tộc nào? Tặng quà cũng thật hào phóng. Cá mè hoa nhà người đứng là thâm tàng bất lộ."

Lời nói của Di Chương thật sự khó nghe. Nhưng theo nàng ta thấy thì với người có thân phận như A Liên, chắc chắn không mua nổi chiếc váy này, nàng không quyền không thể, chỉ có cái mặt được coi là thuận mắt. Nếu như vậy, chiếc váy này từ đâu ra, thật sự không thể hiểu nổi.

Di Khuê khuyên như: "Đừng nói lung tung."

Advertisement / Quảng cáo

Di Chương nhếch miệng nói: "Biểu tỷ." Nàng ta bình thường không khinh bỉ bọn họ đôi ba câu liền không thoải mái, tuy rằng Di Khuê không cùng nàng khinh bỉ A Liên Điền La, nhưng không bao giờ nói giúp cho hai người bọn họ, hôm nay lại đứng về phía bọn họ.

Di Khuê dùng ánh mắt an ủi Di Chương, từ từ đến trước mặt A Liên, giờ tay xoa xoa chiếc váy trong tay Điền La, nói: "Di Chương không có ý khác, A Liên người không cần để trong lòng. Chiếc váy này thật đẹp, rất hợp với người."

Lời nói cứ chỉ của Di Khuê tự nhiên thoải mái, y như dáng vẻ của quý nữ hải tộc.

A Liên hơi hơi cười nói: "Ta không để trong lòng đâu."

Điền La không còn tươi cười nữa, kéo tay áo của A Liên căng thẳng hỏi: "Người thành thật nói cho ta biết, chiếc váy này là ai tặng cho người?", hai mắt nàng ấy sáng rực lên trực tiếp nhìn A Liên, lo lắng nói: "Người đừng có làm chuyện hồ đồ đó."

Từ nhỏ Điền La đã được cha nương dạy phải hiền thực có đạo đức phẩm hạnh, vậy mà cuối cùng vẫn chỉ là gió thoảng bên tai. Đến được Cửu Tiêu các, tuy rằng biết được thêm nhiều kiến thức, nhưng cũng khiến Điền La nhìn thấy nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, trong đó cũng có không ít nam nữ đệ tử tùy ý có một đoạn nhân duyên ngắn ngủi, hoặc là vì tăng cường tu vi, liền cởi bỏ xiêm y để song tu. Kiểu như vậy rất nhiều, theo Điền La nhìn nhận thì thực sự khó coi.

A Liên cười cười: "Chẳng lẽ người lại tin lời Di Chương?"

Điền La không nói gì, do dự một lát, mới nói: "Tất nhiên ta tin người, chỉ là..."

A Liên sờ sờ chiếc váy ôm trong lòng, cúi đầu nhìn hoa văn tinh xảo trên váy, vừa sờ nhẹ vừa thì thào: "Chiếc váy này, có lẽ là thượng thần Dung Lâm tặng."

*

Bên này, Di Chương vẫn chưa nguôi giận được, giọng điệu mềm mỏng nói với Di Khuê: "Vừa rồi sao biểu tỷ lại nói thay cá mè hoa kia?"

Di Khuê nói: "Dù sao cũng là ở chung dưới một mái nhà, lời nói của muội hơi quá rồi..."

Di Chương hừ nhẹ một tiếng: "Trước đây chưa thấy biểu tỷ khuyên can muội." Nàng ta rất tùy ý, làm việc luôn lỗ mãng, nhưng cũng có mấy phần cơ trí.

Di Khuê nghĩ ngợi, nhếch môi nhìn Di Chương, nói: "Ta cũng là vì tốt cho muội, từ nay về sau, muội càng ít gây họa cho nàng ta càng tốt."

"Tại sao?" Di Chương nói: "Con cá mè hoa cũng không phải là một nhân vật lợi hại." Lúc ở Động hải, Di Chương dựa vào thân phận mình, bình thường cũng có rất nhiều người vây quanh, cũng không có ai có thể ức hiếp được nàng ta, hay muốn nổi bật hơn nàng ta, nhưng đến Cửu Tiêu các, tự hiểu được núi cao có núi cao hơn, thân phận này của nàng ta, sớm đã chưa đủ tầm. Cũng chỉ có thể ức hiếp hai người thân phận thấp hèn ở cùng phòng trong lòng mới hơi hơi thoải mái chút.

Di Khuê thâm bí khó lường nói: "Muội có biết... Chiếc váy hôm nay là do ai tặng không?"

*

Buổi tối, A Liên nhanh chóng tới Bích Ba trì.

Hôm qua nàng chậm trễ để thượng thần phái đội nàng, hôm nay tất nhiên không dám đến trễ nữa. Hơn nữa lại còn đến rất sớm. Nhưng đến thời gian đã hẹn, lại không nhìn thấy bóng dáng của thượng thần.

Đội đến canh ba hai khác, mới nhìn thấy bóng hình thượng thần anh tuấn phong dong tới muộn.

A Liên không hề có một chút mất kiên nhẫn, ngược lại còn vui mừng chạy lại, quan sát từ trên xuống dưới một lượt, nói: "Ta còn lo lắng thượng thần xảy ra chuyện."

Dung Lâm nhìn thấy nàng mặc bộ xiêm y đồng phục dành cho tân đệ tử mới vào Cửu Tiêu các, bày ra bộ mặt anh tuấn như vậy khiến người khác không nhìn ra biểu cảm của hắn. Hắn thân là thượng thần, tất nhiên sẽ không xảy ra chuyện, hôm nay cố ý đến muộn một lát, chẳng qua là vì hôm qua nàng để hắn đợi nửa khác, nên hôm nay để nàng đợi lại vậy.

Dung Lâm không trả lời, A Liên cũng không hỏi nhiều, chỉ cười ngọt ngào, lại khiêm có cô nương nào lại ngại thơ như vậy, vắn vắn ngôn tay nói: "Chiếc váy đó, ta rất thích..."

Dung Lâm liếc nhìn nàng

A Liên liền hiểu ý của hắn, gãi gãi đầu, ngại ngùng nói: "Thượng thần tặng ta váy, ta không nỡ mặc nó."

Dung Lâm mới "ồ" một tiếng, biểu cảm cũng dịu dàng đi chút.

A Liên nhỏ giọng nói: "Đã rất lâu rồi ta chưa nhận được quà..."

Dung Lâm trong lúc rảnh rỗi cũng hiểu được cá mè hoa này đôi chút, biết được lúc nàng ở hồ Động Trạch, chắc chắn không có bạn, mấy năm gần đây, cũng chỉ có một con cua làm bạn. Về điểm này, Dung Lâm cũng có phần đồng cảm, nhưng hắn không giống nàng, hắn đứng ở vị trí cao, càng ở trên cao lại càng khó kết giao bằng hữu.

Advertisement / Quảng cáo

Hắn cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết thật sự khiến người khác muốn thương yêu. Tuy hắn lương thiện, nhưng đối với một số cô nương thì luôn luôn tránh được thì tránh, năm lần bảy lượt giúp nàng, cũng chỉ là thấy nàng đáng thương mà thôi. Thượng thần nói: "Nếu như người thích, ngày khác ta lại tặng người vài bộ là được."

A Liên vội lắc đầu, ôm lấy cánh tay hắn, "Không cần đâu, thượng thần đối với ta ân trọng như núi, sao ta có thể để thượng thần tốn kém..." Ánh mắt nàng long lanh, cười nói: "Thường nói có qua có lại, sinh thần của thượng thần là khi nào, đợi đến ngày sinh thần của thượng thần, ta nhất định tặng một lễ vật hồi đáp thượng thần."

Lúc đầu Dung Lâm còn có chút thương hại, bây giờ nghe thấy lời này của nàng, nhất thời thông suốt hết thấy.

Hắn để nàng ôm lấy cánh tay, ánh mắt lạnh nhạt, thản nhiên nhìn về phía xa.

Tiểu cá yêu này, lại còn đòi biết sinh thân của hắn, thật sự là biết dùng mọi cách.

Dung Lâm nhếch miệng, nói: "Cũng coi như ngươi may mắn, năm trăm năm ta lại trải qua một lần sinh thân, lần sau vừa đúng lúc chỉ còn cách nửa năm."

A Liên cười rạng rỡ, mắt cong cong nhìn hắn: "Cũng là do ta và thượng thần có duyên phận."

Dung Lâm chạm phải ánh mắt thiếu nữ tràn đầy ngưỡng mộ. Đôi mắt đỏ sáng trong veo, giống như dòng suối trong, khiến cho tim hắn đột nhiên loạn nhịp, một lúc sau, mới bình tĩnh rút cánh tay ra, giọng điệu lãnh đạm nói: "Mau tranh thủ luyện phép thuật đi."

"Được!" nàng dường như không chú ý đến sự lạnh nhạt của hắn, vui vẻ đồng ý.

Lúc rời đi, Dung Lâm nói: "Ngày mai ta phải tham sự hôn lễ của Thanh Đề để quân, mấy ngày này ngươi tự mình luyện tập đi."

A Liên nói: "Không phải là Thanh Đề để quân thành thân rồi sao?" Hồ Động trạch tuy là một nơi nhỏ, nhưng nhân vật lớn như Thanh Đề để quân, nếu có bất kỳ tin tức gì, nơi đó tất cũng biết rõ.

"Giới quý tộc luôn loạn, thành thân rồi ảm ỉ hòa ly, hòa ly xong lại ôm bóng chạy [*ý là có bầu đó*], tổ chức xong yến tiệc đầy tháng lại làm hôn lễ, không biết là gầy vò bao nhiêu lần."

A Liên mở to mắt cảm thán nói: "Người trong thành thật biết cách chơi."

Nàng lại hỏi: "Vậy thượng thần đi mấy ngày, lúc nào thì quay về?"

Dung Lâm liền nói: "Hai ngày sẽ quay về, ngày mai ngày kia ngươi không cần đến đây đợi ta."

*

Tham dự tiệc cưới của Thanh Đề để quân không phải là giả, nhưng hôn lễ của Thanh Đề để quân cũng tổ chức ba bốn lần rồi, thực ra ban đầu, hắn không có ý định đi.

Nếu muốn đi, Dung Lâm tất nhiên sẽ chuẩn bị lễ vật.

Gia thế Thanh Đề để quân hiển hách, tân nương cũng là hậu duệ quý tộc thiên giới, yến hôn tất nhiên phô trương. Dung Lâm thân là thượng thần, không thiếu người a dua nịnh hót, không chỉ vì dung mạo hắn xuất chúng, mà còn vì đến bảy giờ vẫn chưa kết hôn, những tiên nữ thân nữ tham dự hôn yến hôm nay, từng người nghĩ cách tiếp cận hắn, nói với hắn mấy câu.

Thượng thần lạnh lùng, nhưng theo đại đa số tiên nữ, thượng thần lạnh lùng mới càng đúng chất nam nhân.

Bạch y của thượng thần bay bay, phong hoa tuyệt đại, vừa xuất hiện liền cướp đi sự nổi bật của tân lang – Thanh Đề để quân.

Nếu như là thường ngày, Dung Lâm chiếm lấy sự nổi bật của hắn, Thanh Đề để quân không thể không thiếu đi vài câu xem thường, nhưng hôm nay có chuyện hi, tinh thần thoải mái, thật sự không hề quan tâm.

Dung Lâm ngồi phía trên, có rượu ngon, trong góc có mấy cô nương ồn ào tranh cãi, nét mặt ủng hộ.

Cảnh tượng Dung Lâm đã nhìn không biết bao nhiêu lần, hắn hiểu được cách tốt nhất là coi như không nhìn thấy, nhưng hôm nay, hắn không chú ý nhìn lướt qua, thấy một tiểu cô nương mặc váy đỏ đứng giữa bị người khác vây xung quanh, nhún nhường, nàng trời sinh xinh xắn lạnh lợi, trang điểm vào lên vô cùng xinh đẹp.

Hiếm thấy Dung Lâm nhìn thêm vài lần.

Cô nương mặc hồng y chính là muội muội ruột của Thanh Đề để quân – Hồng Kiều tiên tử, ngưỡng mộ thượng thần Dung Lâm đã nhiều năm, cũng có dung mạo chim sa cá lặn.

Hồng Kiều tiên tử biết được tình tình Dung Lâm lạnh lùng, hôm nay biết hắn sẽ đến, đương nhiên cũng bỏ không ít công sức trang điểm, chỉ là để thượng thần Dung Lâm nhìn nhiều hơn chút. Nhưng mấy lần trước thượng thần Dung Lâm đều coi như không nhìn thấy nàng, hôm nay nàng cũng không ôm nhiều hi vọng, không ngờ thượng thần Dung Lâm không chỉ nhìn nàng mấy lần, hơn nữa đôi mắt phượng lại tĩnh lặng nhìn chăm chăm nàng, trái tim loạn nhịp của tiểu cô nương cũng tự nhiên thêm thâm tình... thì ra thượng thần không phải vô tình với nàng.

Vốn là bị bằng hữu đẩy nhưng nàng cũng không dám tiến lên, một ánh mắt của vị thượng thần này, đã cho nàng nhiều dũng khí, liền hít một hơi sâu rồi dùng dáng vẻ tốt nhất bước đến.

Advertisement / Quảng cáo

"Hồng Kiều tiên tử bái kiến thượng thần." Giương mặt Hồng Kiều tiên tử ủng hồng, xoắn tay áo xấu hổ nhìn trộm hắn một cái.

Dung Lâm lạnh nhạt gạt đầu, coi như là đồng ý.

Hồng Kiều tiên tử biết cơ hội này là ngàn năm khó gặp, chào hỏi xong cũng không lui xuống, ngược lại lại có dáng vẻ muốn nói chuyện, nói: "Đã lâu không gặp, phong thái của thượng thần vẫn như xưa."

Dung Lâm đáp lễ nói: "Hồng Kiều tiên tử hôm nay cũng thật xinh đẹp."

Trái tim Hồng Kiều tiên tử bỗng loạn nhịp, do dự hồi lâu, mới ngẩng đầu, nhỏ tiếng nói: "Thượng thần vừa rồi...đúng là, đúng là nhìn ta phải không?"

Dung Lâm ngừng một lát, ngưng ngưng nói: "Mạo phạm tiên tử rồi."

Hồng Kiều Tiên tử vội nói: "Không, không hề." Nàng xấu hổ nhìn hắn, hỏi: "Vậy thượng thần... vì sao thượng thần nhìn ta?"

Dung Lâm dang ánh mắt thẳng thắn nhìn Hồng Kiều tiên tử, gương mặt tuấn tú hơi hơi phiếm hồng.

Lúc sau, mới ho nhẹ một tiếng, ngưng ngưng nói: "Ta... ta thấy bộ váy của tiên tử rất lộ lẩy, không biết được bán ở nơi nào?"

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Biểu ca

Dịch: Nhật Phương

Beta: Fleur

Hồng Kiều tiên tử có sắc đẹp vô song, có tiếng trong lục giới, mặc y phục trang điểm có thể nói là theo kiểu mẫu, mắt nhìn tất nhiên sẽ không hề kém.

Lần này Dung Lâm tham dự xong hôn yến của Thanh Đề để quân, không trở về với hai tay trống không giống như bình thường, mà lại đem về chiếc váy đỏ xinh đẹp.

Lại nói đến ngày hôm đó, sắc mặt của Hồng Kiều tiên tử rất đặc sắc, nhưng rốt cuộc vẫn xuất thân là tiên tử cao quý, nhanh chóng phản ứng lại, hỏi nguyên do.

Dung Lâm chỉ nói mình quen một nữ cô nhi đáng thương, thấy chiếc váy nàng mặc trên người rất đẹp, liền nghĩ đến mang một bộ về cho nàng ấy.

Sức tưởng tượng của nữ nhân trước giờ vô cùng phong phú, mấy ngàn năm nay thượng thần thù thân như ngọc, dù lương thiện nhưng cũng hiểu được việc giữ khoảng cách với người khác giới, nữ cô nhi đáng thương trong lời nói của

thượng thần có thật sự chỉ là một nữ cô nhi đơn giản hay không, tất nhiên còn phải cân nhắc kỹ.

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng của Hồng Kiều tiên tử bấy giờ rất hỗn loạn, nhưng cũng biết được phải tận dụng cơ hội, lén dẫn Dung Lâm đi chọn xiêm y.

Hồng Kiều tiên tử nói: "Những chiếc váy của ta đều là do những tú nương có tay nghề làm ra, mỗi một kiểu dáng chỉ có một bộ, nếu như thượng thần thích bộ ta mặc trên người, ta sẽ giặt sạch rồi tặng cho vị cô nương đó..."

Theo Hồng Kiều tiên tử, nếu cô nương đó chỉ là cô nhi, tất nhiên thượng thần Dung Lâm sẽ không để ý chiếc váy này nặng đã mặc chưa. Hơn nữa, nếu như là mặc rồi, chiếc váy này của nàng cũng là vô giá, nữ cô nhi kia mặc lên nghiêm nhiên là có phúc ba đời.

Nào biết Dung Lâm trầm tư một lát, gương mặt anh tuấn thản nhiên, nói: "Việc này... không ổn đâu." Rồi lại nói: "Nhưng còn có kiểu dáng khác có thể chọn lựa không?"

Nụ cười của Hồng Kiều tiên tử đã vô cùng khó coi, nhưng thượng thần người dường như không chú ý đến, nàng đành đưa người đi chọn váy.

Dung Lâm thật sự có mắt nhìn tốt, chọn đúng một chiếc váy màu hồng mà kiểu dáng không khác chiếc váy Hồng Kiều tiên tử là bao, nhưng làn váy hơi nhỏ hơn, thích hợp mặc vào ngày thường.

Chọn xong chiếc váy, ánh mắt của thượng thần đồng thời lại nhìn đến chiếc giày thêu mới tinh.

Hắn nghiêng đầu, mỉm cười nói với Hồng Kiều tiên tử: "Chiếc giày này được đấy."

Hồng Kiều tiên tử cười còn khó coi hơn khóc, nói: "Thượng thần cũng tiện lấy một đôi đi."

Dung Lâm gật đầu: "Cũng được." Hắn chọn đôi giày thêu nhìn trùng trùng ngay lần đầu.

Tuy rằng bằng hữu của thượng thần không nhiều, nhưng rất có danh tiếng ở lục giới. Danh tiếng không thể dựa vào tích lũy được, ví dụ như hiện tại, thượng thần không phải là người ham của rẻ, hắn lấy ngân phiếu ra đưa cho Hồng Kiều tiên tử.

Đúng là chiến thần thiên giới, việc làm lấp lánh kim quang, bóng lộc mỗi năm không thấp, lại là người tức thời được vạn năm, trong nhà cũng không có nữ nhân, càng không có trẻ nhỏ gào khóc đòi ăn, chỉ tiện tất nhiên hào phóng. Tuy rằng hôm nay chiếc váy giày thêu của Hồng Kiều tiên tử có giá trị không nhỏ, nhưng ngân phiếu thượng thần Dung Lâm đưa ra cũng còn dư.

Nhưng Hồng Kiều tiên tử lại không chịu nhận, mỉm cười nói: "Thượng thần không cần khách khí như vậy, có thể vì tiểu cô nương làm chút chuyện nhỏ, cũng là điều ta nên làm..." Rồi lại nhìn thượng thần, "Nếu thượng thần thật sự muốn cảm tạ, vậy lần sau ta đến thiên giới, có thể vinh hạnh cùng thượng thần ăn một bữa cơm là được rồi."

Dung Lâm làm sao không biết ý định của Hồng Kiều tiên tử. Nếu hắn đồng ý cùng Hồng Kiều tiên tử dùng cơm, vậy quan hệ của hai người sẽ bị loan truyền thành dạng gì? Đến lúc đó danh tiếng của tiên tử bị tổn hại, hắn thân là thượng thần, tất nhiên của phải chịu trách nhiệm.

Dung Lâm cầm ngân phiếu nhét vào trong tay Hồng Kiều tiên tử, từ chối rất rõ ràng rồi: "Nam nữ khác biệt, vì nghĩ cho khuê danh của tiên tử, chúng ta vẫn nên dùng ngân phiếu thanh toán thôi."

Lại khiêm tốn có lẽ nói, "Hôm nay cảm tạ tiên tử."

*

Thu được kết quả như ý nguyện, xem ra chuyến đi dự hôn yến này không phí công rồi. Tối ngày thứ ba, dung Lâm cầm váy và giày thêu đến Bích Ba tri, nghĩ đã ba ngày không gặp, tiểu cá yêu nhìn thấy hắn nhất định nhào lên phản kích.

Dung Lâm ngẩng đầu nhìn trắng, nghĩ thầm: hắn cũng nhớ bánh đậu xanh do nàng làm.

Advertisement / Quảng cáo

Bóng trắng đỏ xuống, bóng dáng thượng thần Dung Lâm cao lớn như ngọc đứng bên bờ Bích Ba tri, hắn bẩm sinh đã mang một sự cao ngạo quý khí. Bóng đêm tịch tịch, bóng hình cô độc, lại là người cao quý, nhìn qua cũng có mấy phần cô đơn tịch tịch.

Dung Lâm đứng ở nơi này đợi một lát, thấy đã muộn mà tiểu cá yêu vẫn chưa đến, sắc mặt hắn trầm xuống.

Ba ngày không ngủ ngàng đến là lại thế này.

Hắn lại tiếp tục làm một thượng thần lạnh lùng vậy.

Dung Lâm đứng chấp tay, sau đó không nhịn được liên tục ngoái đầu lại nhìn, trán nhăn lại, tâm trạng đương nhiên không tốt.

Có người đang mạnh mẽ chạm vào kết giới của hắn.

Dung Lâm nhu này, giro tay lên không trung, liền có thể nhìn thấy bên ngoài kết giới, một tiểu cô nương mạnh mẽ xông vào kết giới nhiều lần, đều bị kết giới của hắn đánh ra.

Là ốc đồng tính. Hình dáng... bé hơn tiểu cá yêu một chút, thân hình cũng béo hơn tiểu cá yêu một chút.

Dung Lâm suy nghĩ một lát, nghĩ đến điều gì đó, phát tay để ốc đồng tính bước vào.

Ốc đồng tính đó tiến vào kết giới, nhìn thấy bóng hình đứng bên hồ, thấy thân hình hắn tàn mát vàng sáng nhàn nhạt của thượng thần, tăng khí bẩm sinh của thượng thần khiến người khác không thể nhận nhầm, vội vàng quỳ xuống: "Thượng thần, thượng thần cứu mạng!"

Chân của ốc đồng tính chạm vào ống quần hắn, Dung Lâm hơi lùi lại phía sau một bước, nói: "Có chuyện gì từ từ nói, đừng có một lời không đúng liền quý xuống."

Điền La khóc sụt sụt, lau nước mắt nói: "Là A Liên, A Liên xảy ra chuyện rồi."

Dung Lâm đột nhiên nghiêm mặt nói: "Người nói cho rõ ràng xem."

Điền La lấy tay áo lau đi nước mắt, vội vàng nói: "Thượng thần, A Liên bị nhốt vào U Ty cục, thượng thần mau mau nghĩ cách cứu người đi."

Dung Lâm kinh ngạc.

Đúng là yêu tinh gây họa.

Chỉ trong hai ngày, nàng phạm phải tội gì mà lại đụng đến U Ty cục.

*

U Ty cục của Cửu Tiêu các dùng để giam giữ những đệ tử phạm sai lầm, hơn nữa lỗi phạm phải khá lớn, mới bị nhốt lại. Nếu không cũng chỉ là bị sư trưởng dạy dỗ một phen, cùng lắm thì cấm túc, phạt tiền là xong.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên là một cô nương, cho dù là phạm phải điều gì bị nhốt trong U Ty cục, chung quy vẫn gây tổn hại cho danh tiếng.

Máy mắn ở U Ty cục là nhốt riêng nam nữ, A Liên không phải lo bị nam tử ức hiếp.

Nhưng nha đầu này, phạm phải chuyện lớn đại đa số là nam tử, cô nương rất ít, cho dù có, cũng không phải là chuyện gì nghiêm trọng, gia đình bỏ ra ít ngân lượng, đim chuyện này xuống, tự nhiên cũng coi như qua một kiếp nạn. Nhưng như A Liên không có bối cảnh gia thế, chỉ là con cá đến từ vùng khác, đương nhiên không được nhận đãi ngộ như vậy.

Nàng vốn xinh đẹp tuổi còn trẻ, đối diện với nhà lao giam giữ nam tử, nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp của nàng như vậy, đã không có ít người huyết sáo với nàng.

Dù tính tình A Liên như thế nào, vào lúc này đúng là không cười nổi, bèn tìm một góc sạch sẽ ngồi xuống.

Ngồi hai ngày mới nghe thấy bên ngoài có người gọi nàng: "Cô kia... con cá béo mới đến, biểu ca của người đến."

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tứ Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 12: Người nhà

Dịch: Nhật Phương

Beta: Fleur

Người A Liên hơi ngẩn ra, từ từ ngẩng đầu lên.

Biểu ca...

Từ khi nàng là cá từ nơi khác đến giờ, quen biết ở đây cũng chỉ có mấy người, làm gì có biểu ca? Nhưng A Liên cũng có chút thông minh, nhất định là Điền La nghĩ cách cứu nàng ra, trước mắt là đứng dậy phui phui rom rạ trên người, chuẩn bị đi gặp vị "biểu ca" không biết từ đâu xuất hiện.

Đợi đến khi A Liên nhìn thấy vị nam tử bước vào, miệng bất giác mở ra, kinh ngạc nói: "Thượng...."

"Ta muốn nói chuyện một mình với biểu muội của ta." Người biểu ca đó lãnh đạm mở lời, nhét vào cho tiểu ca cai ngục vài tờ ngân phiếu.

Người hào phóng luôn được hoan nghênh tại nơi đây, vị tiểu ca đó gật gật đầu, thái độ cũng cung kính mấy phần: "Vâng được." Rồi lại liếc nhìn A Liên, "Nhưng cá mè hoa đó phạm phải lỗi lầm không phải bình thường, đừng lưu lại quá lâu, nếu bị phát hiện, không dễ nói rõ được với bề trên."

Biểu ca gật đầu, thể hiện mình biết rõ điều đó.

Đợi tiểu ca đó đi rồi, A Liên mới bước lên trên.

Số lần Dung Lâm đến Cừ Tiểu các tuy rằng không nhiều nhưng dù sao cũng là nhân vật tâm cỡ, cho dù không nhận ra hắn, nhưng nhìn hắn phong thái ngồi ngồi, liền có thể nhìn ra hắn không phải người tầm thường. Từ trước đến giờ Dung Lâm làm việc công bằng chính trực, tuyệt đối không vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp, nếu hắn dựa vào thân phận thượng thần đến gặp nàng, sự việc truyền ra ngoài, đều không tốt cho danh tiếng của hắn và tiểu cá yêu.

Trước mắt nàng bị nhốt trong U Tụcục, cũng chỉ có người thân mới có thể đến đây thăm người.

Như vậy, chỉ có thể lấy thân phận "biểu ca" này đến.

Pháp thuật của thượng thần vô biên, một huyền thuật nhỏ nhoi, liền khiến cho tất cả mọi người lầm tưởng hắn là một nam tử có tướng mạo khí chất bình bình, chỉ có tiểu cá yêu này mới có thể nhìn rõ bộ dáng thật sự của hắn.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên nhìn thấy thái độ của tiểu ca đó, và những phản ứng của mấy vị nam tử trong nhà giam đối diện, liền hiểu ra rốt cuộc thượng thần dùng pháp thuật gì.

Hon nữa phải vào U Tụcục cũng không phải việc về vang gì, nếu như thượng thần dùng thân phận thực sự đến đây cứu nàng, sợ là ảnh hưởng đến danh dự vạn năm của hắn.

A Liên nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Biểu ca."

Nhập vai thật sự nhanh. Dung Lâm lãnh đạm nghĩ.

Lại nhìn thấy bộ dạng đáng thương của nàng, cũng hiểu được nàng ở đây chịu không ít tội, hắn nói: "Trên đường ọc đồng tình kẻ hết mọi chuyện cho huynh nghe rồi, muội còn gì muốn nói không?"

A Liên ngẩng đầu lên nói: "Không phải muội..."

Gương mặt Dung Lâm lạnh nhạt, không nói gì.

Lại nói đến đêm đó, A Liên theo thói quen luyện pháp thuật ở Bích Ba trì, trên đường trở về, nhìn thấy bụi cỏ lay động, mơ hồ còn có tiếng kêu thảm thiết của nam tử. Nàng qua đó, gạt bụi cỏ ra, liền có một ánh hồng quang lướt qua mắt, mà ở trong bụi cỏ, chỉ còn một bộ da xương, toàn thân biến thành màu đen, là thân thể nam tử bị hút cạn tinh nguyên.

Cảnh tượng này bị đệ tử phát hiện ngay tại trận, rất nhanh liền có rất nhiều người vây quanh.

Sự việc về sau đã nói không rõ ràng rồi.

Từ trước đến nay ở Cừ Tiểu các nam nữ song tu không phải chuyện hiếm thấy, nhưng cũng có một số đi đường tắt, một người không thể cố gắng tu hành, chỉ muốn không làm mà hưởng. Mà chưa đầy một tháng nữa phải thi tài, đến lúc đó những đệ tử không đạt thi không có tư cách lưu lại Cừ Tiểu các, trong những ngày này, chính là lúc những người có gia thế nghĩ cách nâng cao tu vi.

Mà A Liên là người đứng gần cuối trong số những đệ tử mới, như vậy xem ra, nàng ấy không làm việc gì, muốn tiếp tục ở lại Cừ Tiểu các, đã là chuyện không thể rồi.

Tranh tài với nhau, khó khăn lắm mới từ một nơi nhỏ bé đến Cừ Tiểu các, nếu đối lại bất kì người nào cũng không muốn tiếp tục chán nản như vậy mà quay về.

Như vậy, một tiểu cá yêu pháp thuật kém cỏi, muốn tiếp tục ở lại Cừ Tiểu các, trong thời gian ngắn muốn nhanh chóng nâng cao pháp thuật, mà đi trên con đường không đứng đắn cũng là chuyện hợp lý.

A Liên lại kể lại ti mỉ chuyện đêm đó, kể xong rồi nói: "Trong lòng ta chỉ toàn là thượng thần, sao có thể cùng nam tử khác làm chuyện đó được."

Sắc mặt Dung Lâm khó coi, nghe nàng nói xong câu nói kia, giọng điệu mới dịu dàng đi đôi chút, hắn nhìn nàng một cái, nói: "Người cũng chẳng có cái gan này."

A Liên gật gật đầu, vô cùng kích động nói: "Trước khi chết có thể gặp thượng thần một lần, ta đã mãn nguyện rồi."

Dung Lâm hơi nhủu mí, thờ dãi trong lòng.

Sự việc này quả thật khó giải quyết. Đệ tử xảy ra chuyện tên là Cừ Chúc, là sự huynh cao hơn một khóa so với A Liên. Cừ Chúc này không phải người bình thường, tổ phụ (*ông nội*) của hắn là Nam Đầu tinh quân, mẫu thân lại là Dung Hư nguyên quân, là nhân vật điển hình của tiên giới, là quan hệ đại chuẩn mực. Nếu không phải có hắn, với thân phận của con cá ngọc này cũng chỉ có con đường bồi mạng vô ích.

Dung Lâm nói: "Bỏ đi, để ta nghĩ cách."

A Liên biết rõ việc này chỉ có thể làm phiền đến thượng thần, bây giờ chỉ có thể chán thành nói: "Làm phiền thượng... biểu ca rồi."

*

A Liên cũng biết được gia cảnh của Cừ Chúc, nghĩ đến với thân phận của thượng thần, cũng rất khó đưa nàng ra khỏi đây, nhất thời cũng không hi vọng nhiều.

Nào biết nàng đưa mắt nhìn hắn rồi đi, qua khoảng khắc liền nhìn thấy tiểu ca coi ngục bước vào, giải kết giới nhà lao cho nàng, nói: "Cá mè hoa, mau theo ta ra ngoài:

A Liên không rõ chân tướng đi tới.

Tiểu ca mỉm cười nói: "Coi như ngươi gặp may, làm xong thủ tục có thể ra ngoài."

A Liên kinh ngạc một phen, sau khi phản ứng lại, lập tức cùng tiểu ca ra ngoài.

A Liên trẻ tuổi xinh đẹp, bộ dạng tiểu bạch diện hình của con gái nhà lành, khiến nam nhân đều sinh lòng thương tiếc. Hơn nữa tiểu ca cũng quen biết vô số người, cũng hiểu được tiểu cô nương nhất định là bị oan, hai ngày nay cũng chăm sóc đặc biệt cho nàng, lúc này còn đích thân đưa nàng ra ngoài, nói: "Ta cũng đến từ một nơi bé nhỏ, Cửu Tiêu các là nơi hỗn loạn, ngươi là một cô nương, tuổi còn trẻ, lại không có người chống lưng, rất dễ bị bắt nạt..."

Cuối cùng nhìn biểu ca phía sau lưng nàng, trên mặt cũng có chút an ủi, tiếp tục nói: "May mà biểu ca của ngươi cũng có bản lĩnh. Cho dù lần này ngươi phạm phải tội gì, ra ngoài rồi cũng đừng bước vào, đổi mới bản thân, một lần nữa làm cá, cố gắng cùng biểu ca sống tốt."

A Liên cảm kích liên tục gật đầu: "Ta nhất định, cảm ơn sư huynh."

*

Trên tiên đảo, Tiểu Táo vì chuyện của A Liên mà lo lắng không nguôi.

Nàng ngồi một mình trên hòn đá to ven hồ, chiếc giày trên chân rơi lúc nào cũng không biết.

Tiểu Bạch đứng sau nàng, từ xa nhìn nàng rất lâu, mới bước chậm đến. Hiện giờ hắn không phải già thành đáng vẻ từng trải trước mặt người khác, mặc đồ thoải mái, trường bào trắng màu ánh trắng, trăm bạch ngọc, phong độ nhẹ nhàng, thanh tao lịch sự.

Thân ở địa vị cao đã lâu, trên người khó tránh có khí chất cao cao tại thượng, hắn nhìn thấy nàng rõ ràng là nhìn thấy hắn, lại cố ý không quan tâm đến đáng vẻ của hắn, mỗi mòng hơi cong cong.

Vén áo choàng, một đầu gối đặt xuống đất, tay to thon dài đưa ra, nắm chặt lấy mắt cá chân dưới làn váy, sờ nhẹ, mới nói: "Vẫn còn giận ta?"

Rốt cuộc Tiểu Táo giữ không được, thu chân lại, lại bị hắn nắm chặt, không thu chân lại được liền bắt giặc đồ mật.

Nàng không nói lời nào, hắn cũng không tiếp tục hỏi, chỉ vuốt nhẹ chân ngọc của nàng, đem chiếc giày bị rơi xuống xô vào chân nàng. Làm xong những chuyện này, mới ngồi bên cạnh nàng nói: "Ngươi khó khăn lắm mới kết giao được bằng hữu, ta còn đau lòng hơn ngươi. Bạn của ngươi gặp khó khăn, ta làm sao có thể không giúp? Chỉ là ta là các chủ của Cửu Tiêu các, tuyệt đối không được thiên vị bất kỳ ai. Về việc này, nếu như nàng ấy bị oan, ta tất nhiên trả lại sự trong sạch cho nàng ấy."

Tiểu Táo sao có thể không hiểu khó xử của hắn, chỉ là...

Advertisement / Quảng cáo

Nàng cup mắt, nói: "Vậy tại sao ngươi không cho ta đi điều tra chân tướng?"

Nàng rất ít khi cầu xin hắn việc gì, nhưng sự việc lần này của A Liên, nàng không tìm được người khác giúp đỡ, chỉ có thể tìm hắn. Nhưng hắn thì, không những không chịu giúp đỡ, lại còn không cho nàng ra ngoài, thì sao nàng có thể không tức giận, nàng lại nói: "U Ty cục là nơi nào, A Liên là một tiểu cô nương, nhất định sẽ rất sợ hãi, nếu như bị ức hiếp..."

"Không đâu." Tiểu Bạch nhìn nàng: "Tuy rằng ta không thể thả nàng ấy ra ngoài, nhưng đảm bảo nàng ấy ở trong đó bình an, việc này ta có thể làm được."

Tiểu Táo nói: "Còn Cừ Chúc là con của Dung Hư nguyên quân, cho dù A Liên thật sự vô tội thì cũng bị giận cá chém thớt."

Tiểu Bạch tự nhiên mỉm cười nhìn nàng.

Tiểu Táo không hiểu cho nên quay lại nhìn hắn, lại nghe hắn nói: "Cái đầu này thật sự thông minh, khi nào ngươi cũng quan tâm chuyện của ta như vậy?"

Tiểu Táo tức giận, cho dù là người nóng nảy, thấy bạn bè gặp chuyện lớn cũng không mở miệng ra nói đùa. Nhưng nàng và hắn là thanh mai trúc mã, nhiều ít thì cũng có hiểu nhau, hiện giờ nàng chờ đợi ở tiên đảo, trong tiềm thức cũng tin tưởng hắn có thể giải quyết việc này, tuyệt đối không để bằng hữu của nàng oan uổng vô ích. Nàng hỏi: "Ngươi có cách gì?"

Tiểu Bạch không muốn nàng vì chuyện này mà buồn phiền, liền mở miệng nói: "Sẽ có người đi cứu nàng ấy, mà người đó nhất định cứu nàng ấy ra."

Nói xong những lời này, Tiểu Táo lại không tiếp tục hỏi, Tiểu Bạch quay đầu, thấy nàng yên tĩnh ngồi trên tảng đá to, phiền não giữa mi cũng giãn ra rất nhiều. Hắn bỗng có chút hiểu kỳ, hỏi: "Tại sao ngươi không hỏi, người nào sẽ đi cứu nàng ấy?"

Hửm?

Tiểu Táo nghe thấy liền quay đầu, nhìn vào mắt hắn, nói: "...Ta tin tưởng ngươi, tiểu Bạch."

Nếu hắn đã nói có người đi cứu A Liên, vậy A Liên nhất định không xảy ra chuyện, nàng hà tất phải hỏi nhiều.

*

Ra khỏi U Ty cục, Điền La đang ngồi xổm ngoài U Ty Cục khóc suốt suốt lao đến, nói: "A Liên, cuối cùng ngươi cũng ra khỏi đây, ta lo lắng chết mất..."

Gan Điền La nhỏ, xảy ra chuyện lớn như vậy, sớm đã lo lắng đến mức rối loạn. Trước kia còn có Tiểu Táo, nhưng sau đó không thấy bóng dáng Tiểu Táo đâu, chỉ có một mình nàng nghĩ cách, dứt tiền, vào nói được với A Liên mấy câu, biết được A Liên và thượng thần Dung Lâm có quen biết, liền chạy đến Bích Ba trì ôm cây đợi thỏ.

A Liên an ủi nói: "Ngươi nhìn thấy ta không phải bây giờ rất tốt sao? Đừng khóc nữa..." Nàng nói rồi lại nhìn thượng thần, mỉm cười nói: "Thượng thần thật lợi hại."

Điền La chui ra từ trong lòng A Liên, nhìn thượng thần, nhìn thấy trên người thượng thần có ánh sáng che phủ, dung mạo tuyệt hảo, nét mặt bất phàm, càng khiến cho nàng thật nhỏ bé hèn mọn.

Điền La cảm kích nói: "Thượng thần quả là lương thiện hòa nhã như lời A Liên nói."

Thượng thần sống được ba vạn năm, đối với tuổi tác có sự miễn cảm, bằng không cũng không tận năm trăm năm mới đón một sinh thân. Lần này Dung Lâm không phản ứng với những lời xu nịnh của Điền La, chỉ mỉm cười mòng đứng chấp tay, gương mặt tuấn tú lạnh lùng kiêu ngạo.

Điền La lo lắng đứng ánh mắt cầu cứu A Liên.

Không chờ A Liên mở lời, giọng Dung Lâm lạnh lùng: "Thời gian không còn sớm nữa, sự vụ việc này còn chưa tra rõ ràng, lần này ra ngoài, nói không chừng hôm sau bị bắt vào, ta có công vụ bận rộn, không có thời gian nhân rồi ngày ngày đến đây cứu giúp."

Điền La như sắp khóc: "Vậy phải như thế nào mới được?"

A Liên cũng nhìn về phía thượng thần.

Sau đó Dung Lâm đi cùng A Liên tra rõ chuyện này, còn về Điền La, lo lắng hai ngày, mà đạo hạnh thấp kém không thể giúp được gì, liền bảo nàng ấy về nghỉ ngơi.

Đứng trên đám mây, lại lần nữa A Liên cảm thán pháp thuật của thượng thần vô biên, quay đầu nhìn thượng thần, nói: "Nếu như ta có thể tùy ý sử dụng pháp thuật giống thượng thần thì tốt rồi."

Dung Lâm nhìn thấy vẻ mặt sùng bái của nàng, trong lòng vui vẻ, hiếm có khi nói chuyện phẩm với nàng: "Vậy ngươi làm cách nào mà có thể từ bỏ Động Trạch vào Cửu Tiêu các?"

A Liên nghiêm túc nói: "Pháp thuật của ta không tinh thông, xuất phát sớm một tháng, bơi đến đây cùng với Bạch Tầm đại ca."

Dung Lâm thiên phú khác người, dung mạo gia cảnh thật sự hơn người, thoạt nhìn liền đã người cùng tuổi xa tít một dải Ngân Hà, tất nhiên không thể hiểu được thói quen cuộc sống kém cỏi như A Liên.

Tay áo hắn phiêu phiêu, dung mạo vô song, nghe thấy lời của nàng, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng nghĩ đến bộ dạng ngốc nghếch của tiểu cá yêu từ hồ Động Trạch đến Cửu Tiêu các, khóe môi bắt giặc cong

lên.

A Liên lại hỏi: "Làm thế nào mà thượng thần cứu được ta ra ngoài?"

Trước đó Diên La muốn cùng nàng nói chuyện đã là việc vô cùng khó khăn rồi, nàng phạm phải tội lớn, nếu không phải vì tiểu ca nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của nàng thì cũng không dễ Diên La bước vào. Mà thượng thần, tốn chút sức đã có thể đưa nàng ra ngoài.

Dung Lâm nói: "Việc này có chút kỳ quái, tuy nói rằng lúc Cừ Chúc xảy ra chuyện người ở ngay bên cạnh, nhưng không có người tận mắt nhìn thấy người ra tay. Cừu Tiểu các không phải nơi nhốt người oan uổng bữa bãi, bọn họ đưa người vào, muốn định tội cho người cũng phải đưa ra chứng cứ đầy đủ. Trước mắt không đưa ra được, thời hạn nhốt người hai ngày đã đến, lại giữ người không thả, tự nhiên không thể nói cho qua được. Ta thay người đảm bảo, lại nộp tiền bảo lãnh, như vậy mới đưa người ra ngoài được."

A Liên cảm kích nói: "Khuyến thượng thần tồn kém rồi..." Nàng nghĩ ngợi, lại nói: "Tổng cộng thượng thần mất bao nhiêu ngân lượng, hôm khác ta sẽ hoàn trả lại đầy đủ."

Dung Lâm cũng không khách khí, nói ra một con số.

A Liên nghe xong, lát sau mới nói: "Ta... »Nàng muốn phò trợ thanh thế cũngkhông có cách nào phò trợ thanh thế, gục đầu, "Thượng thần người còn thiếu nha hoàn không? Kiểu biết bơi dưới nước ấy?"

Dung Lâm làm sao lại không biết ý đồ của A Liên. Anh hùng cứu mỹ nhân, lấy thân báo đáp, màn kịch này đã cũ rồi. Lại muốn gần quan được ban lộc? Thật sự hay cho một tay giỏi tính toán.

Dung Lâm hơi nhàu mày: "Từ từ trả, rồi sẽ trả hết."

A Liên gật gù đầu.

Mấy năm gần đây, chợ cá thật buồn bán ế ẩm, cá mè hoa cũng không phải chúng loại có tiếng, cho dù nàng bán thân trả nợ cho hắn, cũng không thể có giá cao như vậy. Nếu thật sự như vậy, thượng thần tất nhiên bị lỗ. Thông minh như thượng thần, sao có thể coi tiền như rác được.

Advertisement / Quảng cáo

*

Dung Lâm đưa A Liên đến chỗ Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch có vẻ chờ đợi đã lâu. Lại thêm A Liên lại là bằng hữu của Tiểu Táo, tất nhiên hắn không thể không giúp.

A Liên đứng bên cạnh Dung Lâm, nghĩ đến vì chuyện của mình làm kinh động đến hai vị đại thần, thật sự hổ thẹn. Vừa bước vào liền không còn ồn ào như trên đường, mà rất yên tĩnh.

Mà Dung Lâm đến tìm Tiểu Bạch cũng bởi vì chỗ Tiểu Bạch có gương Lưu Quang, có thể quay trở về thời gian, nhìn thấy lúc trước phát sinh ra chuyện gì.

A Liên biết điều đứng bên cạnh Dung Lâm, cùng hai vị thượng thần nhìn vào cảnh trong gương.

Tiểu Bạch hỏi: "Trước đó người đã gặp Cừ Chúc chưa?"

A Liên nghĩ lát, thành thật trả lời: "Cừ Chúc sư huynh là một người nhiệt tình, lúc ta mới đến Cửu Tiểu các, huynh ấy giúp đỡ ta rất nhiều."

Tiểu Bạch lạnh nhạt nói: "Hắn luôn luôn nhiệt tình đối với cô nương xinh đẹp."

A Liên ngơ ngẩn, không hiểu chuyện gì, theo bản năng nhìn Dung Lâm một cái.

Tiểu Bạch hơi bất tay, trong gương Lưu Quang hiện ra cảnh A Liên nói chuyện với Cừ Chúc. Từ nhỏ Cừ Chúc đã được nuông chiều, kiêu ngạo thành thói quen, chính là để từ cô tiếng quyền quý trên tiên giới, bình thường hành sự phong lưu, không biết đã trêu chọc bao nhiêu nữ tử. Trong cảnh của gương Lưu quang, liền xuất hiện Cừ Chúc liền tiếp gặp A Liên, bộ dạng áo mũ chỉnh tề cùng nàng nói chuyện.

Tiểu Bạch chỉ vào cảnh trong gương, dường như Cừ Chúc nói gì bên tai A Liên, lại hỏi: "Lúc đó hắn nói gì với người?"

A Liên nhớ kỹ lại, mới nhẹ "ồ" lên một tiếng, nói: "Ngày đó Cừ Chúc sư huynh nói, nếu như ta và hắn ở cùng một chỗ, hắn sẽ thay ta nhận một ao cá."

Dung Lâm nói: "Kẻ bại hoại văn hóa này sống cũng lãng phí lương thực của Cửu Tiểu các, chết đi cho sạch đất."

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 13: Ao cá

Dịch: Nhật Phương

Beta: Fleur

Yêu một con cá là sẽ vì nó chăm sóc cá ao cá, đây thực sự là nhưng lời đường mật mà mỗi một thiếu nữ cá đều không thể chối từ.

Cừ Chúc vốn là lăng tú tinh trường, trong chuyện nam nữ tất nhiên cũng có mấy phần thủ đoạn, hơn nữa với thân phận của hắn, vẻ ngoài cũng khá ổn, nếu danh tiếng có bị xấu thêm nữa, thì cũng có nhiều nữ nhân ngực to não phẳng bổ sung vào chỗ khuyết. Dung Lâm thủ thân như ngọc suốt mấy vạn năm, lời đồn đại về Cừ Chúc phong lưu như thế nào, từ trước đến giờ hắn đều không có thái độ gì, dù sao tình yêu nam nữ cũng là chuyện thường tình, chỉ cần hai bên cùng nguyện ý, thì thật sự cũng không có gì đáng nói cả. Bây giờ những lời bật thốt lên này, thật sự có chút không phù hợp với thân phận cao cao tại thượng của hắn.

A Liên nhìn hắn, không nói gì.

Tiểu Bạch tiếp tục nói: "Vậy người có đồng ý không?"

Advertisement / Quảng cáo

A Liên lắc đầu.

Nhưng..

Không ngờ nàng từ chối như vậy lại càng khơi gợi hứng thú trong Cừ Chúc.

Sau đó A Liên bận học, hàng ngày bận rộn, Cừ Chúc này cũng không có nhiều thời gian quấy rầy nàng. Cừ Chúc là lăng tú phong lưu chuẩn mực, hiểu được đạo lý thà lui tới khắp nơi, bên này không dụ được con cá này, bên khác lại câu được sư tỷ sư muội trẻ đẹp. A Liên vốn không quan tâm, tự nhiên cũng không nhận thấy được trong lúc không hay biết, Cừ Chúc đã bót quấy rầy nàng, rất ít khi chạm mặt hắn.

Ai biết được gặp mặt lại lần nữa thì lại là tình cảnh này.

Tiểu Bạch không hỏi tiếp, nhìn trong gương Lưu Quang, A Liên quả nhiên ngày càng ít chạm mặt Cừ Chúc. Thậm chí nửa tháng trước khi Cừ Chúc xảy ra chuyện cũng không hề tiếp xúc với A Liên.

Tiểu Bạch lại nhìn về phía A Liên, nói: "Thực ra, nếu muốn chứng minh cái chết của Cừ Chúc không liên quan đến người, cũng không phải chuyện phiền phức."

Hai mắt A Liên sáng rực, nhất thời nhen nhóm hi vọng, liền hỏi: "Không biết Tiểu Bạch thượng thần có cao kiến gì?"

Tiểu Bạch nói: "Người vẫn còn trong trắng chứ?"

A Liên hơi mở miệng, khi hiểu ra thì đỏ mặt, áp a áp ửng gật đầu.

Tuy rằng việc này..., nhưng đối với người tu tiên mà nói, cũng không đến mức khó mở miệng, về mặt Tiểu Bạch tĩnh lặng, giống như việc hỏi một câu đơn giản "hôm nay ăn cơm chưa" mà thôi.

Dung Lâm nói: "Người ra ngoài đợi ta."

"Hà?" A Liên nghi ngờ.

Dung Lâm lại nói: "Ta có chuyện muốn nói với thượng thần Tiểu Bạch."

"Ồ!" A Liên vội gật đầu, liền nhanh chóng ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm giờ mới sầm mặt xuống nói: "Tiểu Bạch, người có ý gì?"

Trước giờ Dung Lâm luôn tốt tính, tuy hần và Tiểu Bạch là bạn tốt, nhưng rất hiếm khi nhìn thấy hần tức giận. Lần này Tiểu Bạch hơi mỉm cười, không nhìn hần, chỉ tiện tay cắt đi gương Lư Quang, lúc giờ tay giờ chân tỏ vẻ tao nhã. Các chủ Cửu Tiêu các, thượng thần Tiểu bạch, cũng từng là một thiếu niên yêu hoa cỏ, vì bị mẫu thân lừa dối, vứt bỏ, tính tình mới trở nên vận vẹo méo mó. Đứng thấy mặt hần lương thiện vô hại, thực ra tâm độc hơn bất kỳ người nào.

Dung Lâm nói: "Nếu như hôm nay người xảy ra chuyện là Tiểu Táo, liệu người còn có thái độ như vậy không?"

Tiểu Bạch trả lời thẳng thắn: "Việc này không giống nhau."

Có gì không giống nhau? Nghĩ đến hồi đầu, hần ta là người cô độc không chịu cúi đầu, nhưng lại không chút do dự đi cầu hần, chỉ vì giọt máu trong tim hần có thể cứu Tiểu Táo. Bấy giờ tiểu cá yêu cũng bị hãm hại nhốt trong ngục tù, đều là việc lớn liên quan đến mạng người, mà hần lại nói bóng nói gió.

Tiểu bạch lại nói: "Ta chỉ cảm thấy cách này vừa trực tiếp vừa đơn giản, nếu như người không đồng ý, ngày mai ta sẽ triệu tập cả mọi người trong Cửu Tiêu các, xem cảnh trong gương Lư Quang--"

"Không cần!"

Hần nói: "Ta sẽ tự nghĩ cách cứu cả mè hoa này!" nói xong, liền phát tay áo bỏ đi.

*

Không giống với lúc đến trên đường tán gẫu vui vẻ, trên đường trở về, A Liên cảm thấy rõ ràng tâm trạng của thượng thần không tốt. Mấy lần nàng muốn mở miệng, rồi lại nhịn xuống. Nhìn thấy sắp đến rồi, A Liên mới nói: "Vì ta thượng thần đã làm biết bao nhiêu việc rồi, nếu như vì việc của ta mà khiến cho giữa người và thượng thần Tiểu Bạch không vui vẻ, vậy tội của ta là không thể tránh khỏi."

Tích cách của Dung Lâm không phải là tùy ý giận cá chém thớt, dù tức giận, cũng không thể hiện sự khó chịu với A Liên. Sao hần lại không nhìn thấy trên đường tiểu cá yêu muốn nói lại thôi.

Hần cúi đầu nhìn cô nương trước mặt.

Tiểu Táo không cha không mẹ, từ nhỏ cùng với Tiểu Bạch sống dựa vào nhau, tiểu cá yêu này cũng một thân một mình, làm sao có đạo lý mạng của nàng không bằng Tiểu Táo.

Dung Lâm nói: "Nếu việc này là đã để ta lo, thì ta sẽ lo đến cùng, người không cần lo lắng, ta tự có cách trả lại sự trong sạch cho người."

A Liên nói: "Làm phiền thượng thần rồi."

Advertisement / Quảng cáo

Làm cá đang yên lành, tự nhiên vương phải chuyện này, nhất thời ấn tượng của Dung Lâm với Cừ Chúc xấu đến cực điểm-- lúc sống dính chặt không rời, trêu hoa ghẹo nguyệt đã đành, chết rồi lại còn phá hoại.

Nghĩ đến điều gì đó, Dung Lâm lại nói: "Tuổi người còn nhỏ, thế gian này nhiều cám dỗ, có lúc khó kiểm soát được, về sau nếu gặp loại nam tử như Cừ Chúc, tránh được càng xa càng tốt, đừng vì câu nói thay người chăm sóc ao cá mà bị mê hoặc tâm trí."

Có thể cự tuyệt được một lần, ai biết được sau này có thể cự tuyệt được lần thứ hai? Nàng vốn xinh đẹp, sau này không ít người theo đuổi, chung quy cùng từ nơi bé nhỏ đến, không có nhiều kiến thức gì, hơi sơ sẩy chút có thể nhiễm thói xấu ham hư vinh.

Dung Lâm không yên tâm, nghiêm túc nói thêm: "Muốn học thì học cái tốt của người khác, tuổi còn nhỏ, đừng có học thói ham vinh hoa phú quý."

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Theo đuổi

Người dịch: Nhật Phương

Biên tập: Fleur

Thượng thần một lời đã định, nếu đã nói trả lại sự trong sạch cho nàng, tất nhiên A Liên sẽ tin.

Mà những lời nói dạy bảo ân cần của thượng thần, phần là để từ, tất nhiên phải ghi nhớ trong lòng. Từ trước đến giờ A Liên chưa từng nghĩ làm một con cá ham tiền tài, lúc chia tay với A Bàng, nàng ấy cũng khuyên bảo nàng: có thể vào được Cửu Tiêu các đều là những người có gia thế, đến lúc đó nam tử vô số, người đứng có thể bị mê hoặc, cũng đừng mong muốn gả vào nhà danh gia vọng tộc, những người ở đó đều không hợp với người. Người nên chăm chỉ học pháp thuật, đến lúc áo gấm vinh quy, nam tử ở hồ Động Trạch tùy ý cho người chọn, đó là hay nhất.

Nhìn thấy nàng quay về, Di Chương thật sự kinh ngạc, nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, người vẫn có thể không sứt mẻ tí nào mà ra ngoài... Cá mè hoa, người thật sự có bản lĩnh."

Lời này của Di Chương có chút kì quái, A Liên cũng không nhiều lời với nàng ta, chỉ đi đến chỗ Điền La.

Advertisement / Quảng cáo

Điền La lo lắng cả ngày, mong ngóng A Liên xuất hiện. Chuyện này tuy rằng khó giải quyết, nhưng có thượng thần Dung Lâm ở đây, Điền La an tâm hơn nhiều, Nàng ấy biết chuyện này không thể để Di Chương và Di Khuê biết được, chỉ cần chế niềm vui sướng trong lòng, đợi đến lúc cô riêng hai người, mới nói: "Thượng thần Dung Lâm thật lợi hại, có người bảo vệ cho người, người có thể thông dong tự tại rồi ở Cửu Tiêu các."

A Liên lại nói: "Ta có thể ở lại Cửu Tiêu các hay không vẫn là một vấn đề." Hơn nữa, trước mắt nàng lại gặp chuyện này...

Điền La an ủi: "Người yên tâm, thượng thần nhất định trả lại sự trong sạch cho người."

Từ sau khi gặp thượng thần Dung Lâm, Diên La không còn lo lắng bất an như hai ngày trước, trong mắt chan chứa ý cười, thể hiện đáng vẻ khí thế "thượng thần trong tay, thiên hạ là của ta".

A Liên không phải người tự oán tự trách, nếu việc này đã xảy ra, nàng cũng chỉ là quá lo lắng, chuyện gì rồi cũng sẽ qua.

Hai ngày tại U Ti cục, tuy rằng được tiểu ca coi ngục chăm sóc, nhưng nơi đó tối tăm ẩm ướt, thật sự khác với nơi này.

Tối nay, A Liên vừa đặt mình xuống gối liền ngủ luôn.

Hôm sau chính là một ngày mới, A Liên nghĩ đến lời thượng thần, cầm lấy chiếc váy tuyệt đẹp và chiếc giày thêu trân châu người mới tặng, chuẩn bị ngừng đầu ưỡn ngực lên lớp.

Nàng sinh ra vốn xinh đẹp, bình thường mặc bộ đồng phục rộng thùng thình của Cửu Tiêu các đã khó che được tư thế uyển dáng uyển chuyển, hôm nay lại mặc chiếc váy màu hồng được sửa lại cho phù hợp khiến cho đường cong của thiếu nữ hoạt bát tinh nghịch này hiện lên vô cùng tinh tế, phối hợp với giày lụa trân châu, thật giống với nữ tử xuất thân hiển hách.

Đến Di Khuê trầm ổn từ trước đến nay, nhìn thấy đáng vẻ nàng xinh đẹp diễm lệ của nàng cũng có chút thất thần.

Chiếc váy lần trước đã vô cùng hoa mỹ rồi, nay lại xuất hiện chiếc váy này, Di Chương có chút không nhìn được, liền nói: "Nhìn bộ dạng của người thật sự là câu được quý công tử nào rồi? Không biết là nhà giàu mới nổi ở phương nào, nói ra cho ta nghe coi?"

A Liên biết tính muốn hỏi cho bằng được của Di Chương, liền nói: "Không phải người có gia thế, là... là biểu ca của ta."

Tất nhiên Di Chương không tin lời nàng, biểu ca biểu muội đều rất mập mờ. Di Chương quen biết vô số nam tử, lúc vui vẻ, đừng nói là biểu ca, ngay cả ca ca ruột cũng có thể gọi.

Di Khuê nháy mắt với Di Chương, ý bảo muội muội đừng có hỏi nhiều.

*

Ở Cửu Tiêu các không ai biết đến A Liên, chỉ có cái gương mặt đẹp, nhưng bây giờ, những nam tử bình thường quan tâm nàng đều không đến hỏi han. Cũng khó trách, Cừ Chúc xảy ra chuyện như vậy, nam tử ở Cửu Tiêu các đều coi nàng là yêu tinh hấp thu tinh nguyên của nam tử, làm gì có ai còn đến trêu chọc nàng, tránh còn không kịp nữa là.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên lại không quan tâm đến những điều này, chỉ ngồi cùng với Diên La, lại nhìn thấy Bạch Tầm ít cùng nàng nói chuyện giờ lại đến bên cạnh nàng, an ủi đơn giản mấy câu.

Bạch Tầm thân thể cường tráng, mày rậm mắt to, vốn khôi ngô tuấn tú, lúc ở hồ Động Trạch cũng là bá chủ trong hồ. A Liên giống những con cá khác, nghe thấy danh tiếng của hắn liền trốn thật xa. Chỉ trên đường đến Cửu Tiêu các, hai người mới tiếp xúc.

Bạch Tầm nói: "Chúng ta là thủy tộc trong hồ Động Trạch, tuyệt đối không làm chuyện không đúng, Cửu Tiêu các trước giờ công chính liêm minh, Cừ Chúc đó có gia thế chống lưng, vô có xir oan một con cá, thật không còn gì để nói."

Thật sự là đồng hương.

Vào lúc này, A Liên cảm kích sự tin tưởng của hắn, gật đầu nói: "Đa tạ Bạch Tầm đại ca."

Sau khi Bạch Tầm đi, Diên La mới ghé sát tai nàng nhỏ giọng nói: "Lúc người xảy ra chuyện, Bạch Tầm này cũng rất quan tâm người, còn nghĩ cách nhờ vả quan hệ..."

A Liên kinh ngạc.

Diên La cười cười, chớp chớp mắt nhìn nàng: "Bạch Tầm này tuy không anh tuấn bằng thượng thần Dung Lâm, nhưng cũng anh tuấn uy vũ bất phàm. Từ nhỏ mẹ ta đã dạy ta, muốn chọn trọng phu phải chọn người có thân thể cường tráng, có võ có sức lực, hơn nữa hắn và người lại là đồng hương, thật sự là rất xứng đôi. Đến lúc đó hai người thuận lợi từ Cửu Tiêu các quay về, một tay cầm bằng tốt nghiệp, một tay cầm giấy hôn thú, tốt biết bao."

A Liên làm sao hiểu được những lời nói làm nhảm của Diên La, nhưng vô thức nhìn về phía Bạch Tầm một cái, đúng lúc hắn cũng nhìn nàng, khó khăn lắm mới chạm vào ánh mắt nàng, ngẩn ngơ, cười với nàng một tiếng, gương mặt ngăm ngăm lại có sự ngưng ngưng hiếm thấy.

A Liên nghĩ đến cái gì đó, cúi đầu nhìn chiếc váy tuyệt mỹ bản thân đang mặc, nghĩ nhất định là do hôm nay nàng trang điểm quá xinh đẹp mới khiến Bạch Tầm nhìn nàng không ngớt.

Xem ra chiếc váy này không thể mặc tiếp được nữa.

Đợi đến lúc A Liên tan học, liền nhìn thấy chỗ thông cáo có nhiều người nhốn nháo vây quanh.

Thông cáo dựng một cái kính tròn, bình thường có chuyện gì sẽ hiện ra.

Diên La thích náo nhiệt, kéo A Liên chen vào đám đông. Liền nhìn thấy bên trong kính tròn chậm rãi hiện lên những nét bút rồng bay phượng múa, nội dung viết lên tất nhiên liên quan đến chuyện của Cừ Chúc.

Còn có cảnh khi Cừ Chúc xảy ra chuyện.

A Liên nhớ lại cảnh vật hôm qua nhìn thấy trong gương Lưu Quang, cảnh vật trước và sau khi Cừ Chúc xảy ra chuyện đều có ở đó, chỉ có lúc xảy chuyện thì biến thành một màn hư không.

Advertisement / Quảng cáo

Mà trong thông cáo trước mặt, ngoài những cảnh nà A Liên nhìn thấy trước đó, còn có rất nhiều hình ảnh khác, như sau khi Cừ Chúc bị hút cạn tinh nguyên, thì có hồ ly đuôi màu đỏ xẹt qua...

Phần sau lại có một phần văn tự liên quan đến tư vi của A Liên, chứng minh nàng chỉ có ba trăm năm đạo hạnh, nếu như A Liên lấy được tinh nguyên của Cừ Chúc, đương nhiên không thể có chút đạo hạnh vậy được.

Cho dù nói thế nào đi nữa, A Liên cũng thoát khỏi diện tình nghi, cái chết của Cừ Chúc tất nhiên không liên quan đến nàng.

Nhưng, A Liên chỉ là một con cá mè hoa, ở Cửu Tiêu các không có gì nổi bật, trước mắt nhanh chóng giải quyết việc này như vậy...

Chỉ cần là người tinh ý đều có thể nhìn ra chỗ dựa của cá mè hoa này không đơn giản!

Bỗng chốc quan hệ với mọi người của A Liên tại Cửu Tiêu các không khỏi tốt lên rất nhiều, thậm chí những người theo đuổi cũng tăng lên trông thấy!

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Boi lội

Người dịch: Nhật Phương

Biên tập: Fleur

Đây chính là ý của Dung Lâm. Đây chính là thời điểm, nếu như không có chỗ dựa phía sau, rất khó có chỗ đứng ở Cửu Tiêu các. Trước đó Tiểu Bạch phá lệ cho Tiểu Táo ở trên đảo tiên chính là vì để chúng đệ tử nhìn rõ chỗ dựa phía sau của nàng ấy, không dám đụng chạm đến nàng ấy. Tiểu ca yêu này, nói thế nào cũng coi là có duyên với hắn, hắn cũng không thể không có đạo lý bỏ mặc nàng bị người khác ức hiếp....

Bây giờ--

Có hẳn làm chỗ dựa cho nàng là đủ rồi.

A Liên cũng cảm thấy cuộc sống ở Cửu Tiêu các cũng dễ chịu đôi chút, cùng Điền La đi phạn xá dùng cơm, có không ít vị sư huynh đến mời, nhưng A Liên không phải là một con cá háu mồi, tự nhiên đối xử bình đẳng, từ chối tất cả. Điền La lặng lẽ đứng bên cạnh A Liên giờ ngón tay cái lên, nói: "Thượng thần thật lợi hại..."

Lại hỏi: "Đúng rồi, mấy ngày nay sao không thấy người luyện pháp thuật cùng thượng thần?"

A Liên nghĩ ngợi, cũng cảm thấy mấy ngày nay mình không gặp thượng thần rồi, nhớ lại lời hôm đó thượng thần nói với mình, liền như thành thật nói: "Thượng thần là người bận rộn, mấy ngày nay dường như có việc gì gấp, đi ra ngoài xử lý công chuyện rồi."

Điền La ước ao, hít hít mắt nhìn trời than thở: "Làm thượng tiên rồi làm đến thần phận thượng thần, thật là ngưỡng mộ quá đi, quanh năm suốt tháng không có việc gì to tát, nói là ra ngoài xử lý công chuyện, nhìn bên ngoài có yên bình hay không, thực tế giống như dùng kinh phí chung đi du lịch, thật sự tốt quá."

"Thượng thần cũng có cái khó của thượng thần, đây là điều mà thủy tộc bình thường như chúng ta không thể hiểu được."

Điền La gật gật đầu tán thành.

Buổi chiều là thời gian nghỉ ngơi của A Liên, vốn nghĩ là đi luyện pháp thuật, tối nay có thể được gặp thượng thần nên phải chăm chỉ hơn. Nào biết đi đến nửa đường, liền nhìn thấy có vô số thiếu nữ đệ tử vội vàng vàng đi trên con đường nhỏ, lại có vẻ mặt kích động, không biết là muốn đi đâu.

A Liên và Điền La quay đầu lại thì nhìn thấy những nữ đệ tử đó đều đi cùng về một hướng, cả hai không khỏi có chút hiếu kỳ, liền kéo một vị sư tỷ lại hỏi thăm

Advertisement / Quảng cáo

Vị sư tỷ đó liền kinh ngạc nói: "Không ngờ tín tức của mấy người còn chậm hơn bọn ta, hôm nay thượng thần Dung Lâm đến Cửu Tiêu các, lâu lắm rồi người chưa đến Cửu Tiêu các tọa đàm, ai da, bây giờ tọa đàm sắp bắt đầu rồi, ta không phí lời với các người nữa, đến muộn là không còn chỗ ngồi nữa..."

A Liên kinh ngạc nắm chặt lấy tay Điền La: "Thượng thần đến."

*

Tuy rằng thượng thần Dung Lâm rất ít khi lộ diện, nhưng trong chúng đệ tử ở Cửu Tiêu các luôn cao cao tại thượng khó có sự tồn tại nào sánh bằng.

Thượng thần rất được chào đón, đa số nữ đệ tử ở Cửu Tiêu các ngưỡng mộ mà đến, thậm chí đến nam đệ tử, cũng đến sáu bảy phần.

Người đông kín hết chỗ, hai người A Liên đến muộn, tất nhiên không chiếm được chỗ, chỉ chen trong đoàn người, ngẩng đầu nhìn lên trên đàn tế, áo bào trắng bay bay, tư thế thượng thần anh tuấn vô song.

Thượng thần phong hoa cái thế, hôm nay tọa đàm lại là liên quan đến bảo vệ nguồn nước. Thượng thần lương thiện như vậy, trong lòng chúng đệ tử, thật sự là hoàn mỹ vô khuyết.

Ước chừng giáng được nửa canh giờ, đến khi kết thúc, những nữ đệ tử mặt đỏ tim run mới xao động lên, có những người to gan hơn, liền đứng lên hỏi trực tiếp thượng thần đã có hôn phối chưa.

Hôm nay thượng thần đặc biệt thân thiện dễ gần, vấn đề này tuy không lễ độ, nhưng vẫn trả lời.

Thượng thần nói: "Chưa từng."

Hai tiếng đơn giản lại kéo theo vô vàn tiếng vui mừng của vô số nam nữ.

Bây giờ tuy đông người, nhưng Dung Lâm ngồi trên vị trí cao, vẫn nhìn thấy tiểu cá yêu trong hàng ngàn người, nhìn thấy nàng nghe thấy câu trả lời của mình, cười rạng rỡ, trong lòng tự nhiên cũng hiểu rõ.

Dung Lâm rũ mắt xuống.

Nghe thấy tín tức hẳn vẫn còn độc thân, nàng liền kích động như vậy? Quả nhiên có mưu đồ bất chính với hắn, mong muốn đã lâu.

Gương mặt tuấn tú của Dung Lâm hơi dụ dị đi chút, lại tiếp tục trả lời những câu hỏi của những nữ đệ tử to gan, hỏi tiêu chuẩn hắn chọn người kết tóc trăm năm.

Tiêu chuẩn...

Dung Lâm tuy là thượng thần, nhưng nói cho cùng cũng là nam nhân, tiêu chuẩn này, tất nhiên cũng giống đại số nam tử khác. Vì thân phận, hắn luôn khó nói bản thân mình thích người xinh đẹp, vậy cũng quá mất mặt, vì thế lạnh nhạt nói: "Hợp nhau là tốt rồi."

Dứt lời, bên dưới liền có tiếng bàn luận không ngớt.

Còn có nữ đệ tử chực muốn khóc, nói với bằng hữu: "Lâm sao giờ? Đầu của ta hơi bẹp, xem ra không có cơ hội rồi."

Điền La nhẹ nhàng kéo áo A Liên, nói: "Thượng thần rất được chào đón đó."

A Liên cũng có chút mất mặt nói: "Đúng vậy. Ta còn đang nghĩ lát nữa nói với thượng thần vài câu, xem ra không có cơ hội rồi."

Sau khi kết thúc, A Liên cũng không ở lại lâu. Dù sao làm trước thượng thần đi U Ti cực cứu nàng, cũng là mượn thân phận biểu ca của nàng, nàng hơi động não cũng có thể hiểu được thượng thần không muốn người khác biết người quen biết nàng, thậm chí là có tiếp xúc.

Đi nửa đường họ gặp Bạch Tầm.

Điền La vội nói với A Liên: "Ta đột nhiên nhớ ra có chút chuyện, người nói chuyện với Bạch Tầm ca ca đi, ta đi trước đây."

Nói xong, lại còn nháy mắt với A Liên.

A Liên bị Điền La nhìn khiến cho gương mặt có chút ứng hồng, liền lịch sự nói với Bạch Tầm "Bạch Tầm đại ca."

Bạch Tầm vốn cao lớn cường tráng, A Liên đứng trước mặt hắn, khó khăn lắm mới đến ngực hắn. Hắn nhìn trông to lớn thô kệch, bộ dạng có chút dọa người, nhưng trong lòng cũng chỉ là ca ca hàng xóm mà thôi. Hắn nói: "Việc lần trước người nhờ ta làm, ta đã thay người xử lý ổn thỏa rồi."

Đột nhiên mắt A Liên sáng rực, giọng tay nắm lấy cánh tay hắn, xúc động nói: "Thật sao? Cảm ơn Bạch Tầm đại ca."

Buổi tối A Liên đợi thượng thần ở Bích Ba tri, cho dù thượng thần ước chừng đến muộn nửa canh giờ, nhưng tâm trạng của nàng vẫn rất tốt. Đến khi gặp hắn, nàng lập tức nháy lên, ôm lấy cánh tay hắn nói: "Thượng thần người đến rồi."

Nhưng tối nay tâm trạng của thượng thần dường như không được tốt, sầm mặt rút cánh tay từ trong lòng nàng ra, nói: "Có gì từ từ nói, đừng động chân động tay."

A Liên có chút không hiểu, nàng động tay động chân cũng không phải là ngày một ngày hai, tại sao trước đây thượng thần không nói?

A Liên hơi ngược mắt, quan sát đáng vẻ của hắn, nói: "Hôm nay A Liên có may mắn được đứng bên dưới nhìn thấy tư thái của thượng thần, sau khi quay về khó lòng kìm chế niềm vui trong lòng, đến cơm tối cũng ăn nhiều hơn hai bát."

Thượng thần không nói gì.

A Liên cảm thấy có chút sức cùng lực kiệt, bây giờ gan lớn lại chạm chạm vào cánh tay hắn: "Thượng thần?"

Dung Lâm hơi rũ mắt, thấy bộ dạng vô tội của nàng, biết con cá này ngu ngốc, có những lời phải nói rõ ràng, liền nói: "Người đến Cửu Tiêu các, nếu như cả ngày nghĩ đến việc yêu sớm, vậy ta khuyên người nên sớm quay đầu, từ

nay về sau ta cũng sẽ không dạy người nữa." Ngừ khi tràn đầy ý hận chỉ tiếc không thành thép.

A Liên tròn mắt lên nói: "Thượng thần...sao người lại nói ra những lời này?"

Nàng đâu có yêu sớm?

Advertisement / Quảng cáo

Nàng nói: "Chẳng lẽ thượng thần hiểu nhầm chuyện gì rồi?" Nàng nhớ kỹ lại, nghĩ đến chỉ có hôm nay thượng thần mới đến Cửu Tiêu các, những lần gặp mặt trước, người cũng ngày càng yêu quý nàng. Hôm nay... nàng nghĩ lát, mới nói: "Thượng thần...lẽ nào người nhìn thấy ta và Bạch Tầm đại ca đứng cạnh nhau?"

Dung Lâm hít một hơi thật sâu, lại muốn rút cánh tay ra.

Lần này coi như A Liên thông minh, giữ chặt lấy cánh tay thượng thần, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

A Liên nói: "Thượng thần, người phải nghe ta giải thích, ta và Bạch Tầm đại ca trong sạch, không hề có một chút ý tìm đối tượng. Hôm nay gặp mặt, cũng là vì Bạch Tầm đại ca nhờ và quan hệ, giúp ta tìm một vị trí làm thêm trong nhà ăn."

Dung Lâm nhủ nă, không hiểu nhìn nàng

A Liên tiếp tục nói: "Ta nợ thượng thần rất nhiều, lần trước thượng thần tốn bao nhiêu ngân lượng cứu ta ra ngoài, đương nhiên ta sẽ cố gắng kiếm tiền, sớm trả lại ngân lượng cho thượng thần."

Dường như Dung Lâm hiểu ra được, sắc mặt cũng thoải mái hơn, miệng lại nói: "Chỉ có vậy thôi?"

A Liên trịnh trọng gật đầu, "Nếu không thượng thần nghĩ là gì?"

Hắn nghĩ là... Dung Lâm thân nhiên, qua một lát, hân lạnh giọng nói: "Vậy trong nhà ăn của Cửu Tiêu các có thể kiếm được bao nhiêu ngân lượng? Ngày mai ta giới thiệu với người Minh Nguyệt Lâu, đảm bảo đãi ngộ tốt hơn nhà ăn ở đây."

Minh Nguyệt lâu là từ lâu tốt nhất ở Cửu Tiêu các.

A Liên kinh ngạc nói: "Thượng thần cũng có người quen ở Minh Nguyệt lâu?"

Dung Lâm thật sự rất thích nàng dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hắn, khóe miệng hơi nhếch lên, khôi phục lại vẻ điềm tĩnh, nói: "Ta có ít vốn trong đó."

Thượng thần thủ thân như ngọc, không uống rượu không chạm nữ sắc, ba vạn năm nay tích góp được bao nhiêu tiền, ngân lượng tiêu không hết nên lấy một ít ra đầu tư, không ngờ thượng thần có mắt nhìn, kiếm được rất nhiều tiền.

A Liên cũng không phải kẻ ngốc, thượng thần đã nói như vậy, nàng cũng không nên từ chối, vội vàng gật đầu và nghĩ mai đành phải quay về từ chối Bạch Tầm vậy.

Trước khi luyện pháp thuật, nàng liền lấy một chiếc đai lưng đã được thêu từ trong hồ lô ngọc đeo ở hông ra, dâng lên bằng hai tay cho thượng thần: "Thượng thần vì chuyện của ta nhất định đã gặp không ít khó khăn, ta không có gì báo đáp, chiếc đai lưng này là do ta thêu cả đêm, hi vọng thượng thần thích."

Đai Lưng

Dung Lâm nhìn đai lưng nàng dâng bằng hai tay, trong lòng nghĩ tiểu cá yêu này nhìn ngược ngược nhưng tay nghề thật khéo.

Hắn không phải là thượng thần có kiến thức nông cạn, nữ tử từng nam tử đai lưng là trong lòng nghĩ có thể giữ chặt đối phương, những lời nói mê tín này, tiểu cá yêu này lại tin... Ánh mắt của hắn rời khỏi chiếc đai lưng, chuyển sang nhìn mặt nàng, bất giác ánh mắt sáng sủa như nước, Dung Lâm đột nhiên cảm thấy khó có thể nhìn thẳng.

Nhưng, nghĩ là như vậy, trong những ngày này, mỗi ngày nàng đều chuẩn bị điểm tâm ngon miệng cho hắn khiến hắn dần dần cũng có chút hứng thú – muốn chiếm tâm hắn thì phải đi bằng đường dạ dày trước.

Về mặt Dung Lâm không biểu cảm nhận lấy đai lưng của nàng, lúc xoa lên những hoa văn trên chiếc đai lưng, khóe miệng không ngờ lại cong lên, khi đối diện với mắt của tiểu cá yêu lại khôi phục vẻ mặt lãnh đạm, thể hiện đáng vẻ nghiêm nghị: "Nhìn ta làm gì? Còn không mau luyện tập đi."

A Liên cười cười, nói: "Vâng!"

Mấy ngày nay A Liên không dám lơ là, trời không phụ lòng người, pháp thuật qua thực tiễn bộ không ít, mà hôm nay thượng thần cũng không nghiêm khắc như thường lệ, khi nàng phạm lỗi còn nhẫn nại chỉ bảo nàng, một chút cũng không khó chịu.

Thấy A Liên luyện được tạm ổn rồi, Dung Lâm mới nói: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi, người quay về suy nghĩ cho kỹ, sai lầm phạm phải hôm nay, nếu ngày mai còn tái phạm xem ta giáo huấn người như thế nào."

A Liên gật đầu như gà vùi, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng to, nói với thượng thần: "Thượng thần, hôm nay trăng đẹp thật, chỉ bằng chúng ta thi bơi, được không?"

Thượng thần liếc mắt nhìn nàng

Hắn đường đường là thượng thần, sao người có địa vị cao lại thi tài bơi lội với một tiểu yêu cá?

*

"Thượng thần, ta chuẩn bị xong rồi!"

Dung Lâm biết nàng có ý gì, trên mặt hơi ngưng ngừng. Tiểu cá yêu này thoát ý thật là nhanh.

Hắn chậm chậm quay đầu nhìn lại, thấy dưới ánh trăng mờ ảo, nàng nghiêng đầu đứng bên cạnh hắn, dưới có ánh kim quang đang động đậy... mái tóc của nàng, gương mặt nàng mịn màng điểm lệ, dưới căn cổ tinh tế không phải là dây nỉ pháp phòng như trong tưởng tượng, mà là cái yếm màu đỏ, bên ngoài còn phủ sa y đen bạc.

Trong mắt chợt lóe lên tia thất vọng, thượng thần giờ mới ho nhẹ một tiếng: "Bắt đầu thôi."

A Liên hưng phấn nhảy xuống.

Dung Lâm cũng nhảy xuống nước, nhưng trước khi bắt đầu lại nói: "Đội đã."

A Liên quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt ngờ vực.

Dung Lâm nghiêm túc nói: "Người vốn là thủy tộc, từ nhỏ đã sống dưới nước, nếu như muốn thi bơi lội với ta, khó tránh có chút không công bằng. Ta thấy thế này, ta bắt đầu trước, người ở chỗ ta đứng đếm tới một trăm... đếm đến hai trăm thì bắt đầu, người cảm thấy thế nào?"

A Liên gật gù đầu, nhưng lại cảm thấy không ổn, nói: "Được, ta sẽ nhường thượng thần."

Dung Lâm không vui nhũn mày, nhấn mạnh: "Không phải 'nhường', ta chỉ muốn cuộc thi công bằng hơn..." rồi lại giải thích, "Thi đấu quan trọng nhất là công bằng, nếu như không công bằng, cuộc thi sẽ không có ý nghĩa, người hiểu không?"

Advertisement / Quảng cáo

A Liên lại gật đầu: "Ta hiểu, thượng thần bắt đầu trước đi."

Dung Lâm lại nhìn nàng, xác định nàng hiểu rồi, mới chìm xuống nước, dồn hết sức lực bơi.

A Liên ở chỗ cũ nghịch nước, trong lòng thầm đếm đến hai trăm, kêu to lên: "Thượng thần, ta đến đây!"

Đuôi cá bỗng quẫy lên, vung lên vô số giọt nước óng ánh.

Thủy tộc rồi cuộc vẫn là thủy tộc, cho dù A Liên xuất phát muộn, nhưng vẫn quay về trước Dung Lâm, mà lại dẫn trước một đoạn xa.

Mặt Dung Lâm có chút không nên được giận, trong lòng nghĩ tiểu cá yêu này thật không có mắt nhìn, nhất thời lạnh mặt, không nói chuyện với nàng.

A Liên vui vẻ bơi lội, nhìn thấy vẻ mặt của thượng thần có chút không vui, mới nghĩ ra, khỏe miệng vênh lên, người chìm xuống, nhàn nhã chui xuống đáy.

Chẳng qua là bơi lội thôi, cũng không có gì hay mà so đo.

Trong lòng Dung Lâm nghĩ vậy rồi chuẩn bị lên bờ, bỗng cảm thấy tiểu cá yêu không có động tĩnh gì nên nhìn xung quanh.

Mặt nước xung quanh một mảng tĩnh lặng, Dung Lâm cảm thấy lo lắng, quan tâm tất sẽ bị loạn, hẳn lo không biết nàng có chết đuối không.

Bỗng cảm nhận thấy cái gì, gương mặt Dung Lâm biến sắc.

Hắn vô thức kẹp chặt hai chân, thầm nghĩ: "Tiểu cá yêu này, từ khi nào lại có thói xấu thích chui vào quần người khác thế?"

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ánh trăng

Người dịch: Nhật Phương

Biên tập: Fleur

Dung Lâm thò tay vào trong nước, sờ thấy thân hình mềm mại, chính là cánh tay của nàng, hắn lập tức kéo người lên.

A Liên vừa mới hóa thành hình dáng nguyên hình vì dễ chọc thượng thần dễ hắn không tức giận. Nếu không phải thượng thần muốn thi đấu công bằng, nàng cũng sẽ không dốc toàn sức lực, nhưng nếu như nàng nhường thượng thần, cuộc so tài này không còn ý nghĩa nữa rồi.

Nàng đang vui sướng chọc hắn thì bị hắn lôi lên.

"Áo ào" một tiếng, cái đầu ướt sũng ngoi từ mặt nước lên, cái cổ hơi ngược lên, khó khăn lắm mới đối mặt được với dung mạo tuấn tú không gì sánh được của thượng thần.

Dung Lâm đang định trách mắng, lại nhìn thấy dáng vẻ trong trẻo như đoá sen. Là thượng thần sống đến mấy vạn năm, vậy mà giờ hắn lại hơi ngại ngùng.

Nguyên hình của cá me hoa vốn bình thường, ngoại trừ đầu to một chút, ngoài ra cũng không tìm được đặc điểm nào khác, nhưng đáng vẻ con người của nàng ấy lại vô cùng xinh đẹp. Tuổi của nàng còn nhỏ, nếu như lớn thêm chút nữa, đến thần tiên cũng khó mà tưởng tượng nàng sẽ xinh đẹp cỡ nào. Dù nói Hồng Kiều tiên tử xinh đẹp tuyệt trần trong lục giới, nhưng Dung Lâm lại cảm thấy rằng ta vẫn còn kém xa so với tiểu cá yêu trông vừa mắt này.

Hắn hơi hơi nhếch môi, ánh mắt chậm chậm nhìn mặt nàng, lông mày nàng, mắt nàng, cánh môi nàng..

Advertisement / Quảng cáo

Ánh trăng mờnh mang, vào lúc sáng tỏ nhất lại vừa đúng lúc chiếu trên người nàng.

Mái tóc đen nhánh, gương mặt trắng như tuyết, bờ môi đỏ thắm ở trong ánh trăng mờ ảo đều đẹp đến mức rung động lòng người.

Rõ ràng cơ thể chìm trong làn nước lạnh giá, nhưng Dung Lâm lại cảm thấy hơi nóng, khô nóng đến mức khó nhịn, cảm giác vừa lạ lẫm vừa kì quái.

Hắn nhìn thấy nàng hơi nín thở, mắt tối lại, yết hầu động đậy, cánh tay nắm lấy bờ vai nàng cũng dần kéo nàng vào.

Hắn chậm rãi cúi đầu, từ từ tiến lại gần, trong mắt hắn ngoài gương mặt của nàng ra những cái khác đều không để trong mắt.

"Thượng thần."

Hắn nghe thấy nàng đột nhiên gọi hắn một tiếng.

Hắn cúi đầu "ừ" một tiếng, giọng nói nhẹ nhàng. Khoảng cách quá gần, đến hơi thở cũng đan vào nhau, không phân biệt rõ.

Lúc này nữ nhân dưới trăng bỗng nhận đôi lông mày thanh tú, hơi âm ỉ vênh cái miệng nhỏ lên: "Ta, cổ của ta bị trật..."

*

Trong điện Bồ Đề, một nam tử trẻ tuổi mặc một bộ áo bào tay rộng cử chỉ nho nhã đang đánh cờ cùng với nữ thần ngưỡng mộ trong lòng – Hồng Kiều tiên tử.

Hồng Kiều tiên tử nói "Phù Trúc sư huynh không cần nhường ta."

Phù Trúc nghe thấy, tay thoáng ngưng lại. Một nam tử sống hơn vạn năm, lần này có chút xấu hổ, hắn nói "Sư muội, ta không hề nhường." Hắn gắng đầu lên nhìn dung mạo của nữ tử đối diện, trái tim già nua đập thành thạch lên hồi. Hắn vốn là cao thủ trong chuyện này, nhưng gặp phải người mình ngưỡng mộ, cũng chỉ là một nam tử bình thường, chỉ một ánh mắt đơn giản thôi cũng đã bị nao loạn tâm trí. Điều quan trọng nhất trong đánh cờ là tâm tĩnh, một khi tâm tư đã loạn thì cho dù là cao thủ cũng không tránh khỏi bị đánh bại.

Đang hạ cờ thì bên ngoài bỗng có tiểu đồng áo xanh vội vã bước đến.

Phù Trúc nhíu mày, nói "Không nhìn thấy ta đang tiếp khách quý sao?"

Tiểu đồng áo xanh cũng khó xử, đi đến gần, nói thăm mấy câu bên tai Phù Trúc.

Hai ngón tay của Phù Trúc đang giữ quân đen bỗng kẹp chặt lại, lạnh lùng nói "Không gặp."

Hồng Kiều tiên tử cũng không hỏi nhiều.

Phù Trúc rất sợ vị tiểu sư muội này hiểu nhầm mình, bỗng thở dài nói "Chẳng qua là chuyện đau đầu nhưc óc bình thường ngủ chút là khỏe, nhưng cứ khẳng khẳng nửa đêm canh ba đi làm phiền người khác, uống thuốc cũng vô ích thôi, Bồ Đề điện của ta không phải nơi làm từ thiện."

Y thuật của Phù Trúc vốn có tiếng tăm trên thiên giới, tính cách người này cũng nổi tiếng là quái gở, người xin cứu chữa có thể nhận được sự chữa trị của thần y, đại đa số gia đình bị lừa gạt cũng không phải là chuyện bình thường. Nhưng thường là những căn bệnh không có gì nghiêm trọng, người ta thà rằng đi tìm đại phu khác chứ không muốn đến điện Bồ Đề.

Hồng Kiều tiên tử gật đầu tán thành.

Nhưng tiểu đồng áo xanh như chực khóc bước vào, quý "phịch" một tiếng: "Sư phụ, thượng thần Dung Lâm nói nếu người không ra ngoài, thì thượng thần sẽ tự mình tiến vào, chúng đệ tử... chúng đệ tử không ngăn lại được, người mau ra ngoài xem đi."

Thượng thần Dung Lâm...

Trong lòng Phù trúc "lộp bộp" một tiếng, nghe thấy lời này vội ngừng đầu lên nhìn sư muội đối diện.

Quả nhiên nhìn thấy Hồng Kiều tiên tử thay đổi hẳn phong thái từ thần cao cao tại thượng lúc trước, nàng lần vẩy cười xán lạn đứng lên, đôi mắt mở to, hỏi: "Thượng thần Dung Lâm đến?"

Advertisement / Quảng cáo

Hồng Kiều tiên tử ngưỡng mộ thượng thần Dung Lâm mấy năm, nhưng Dung Lâm từ trước đến giờ coi như không nhìn thấy, nàng hiềm lắm mới có cơ hội gặp mặt, bây giờ, lại ba lần bảy lượt gặp được. Nàng vui mừng ra ngoài gặp người, chuẩn bị đáng vẻ tốt nhất xuất hiện bên cạnh thượng thần, lại nhìn thấy phong thái kỳ lạ của thượng thần, trong tay còn có một tiểu cô nương trẻ tuổi.

Biểu cảm của Hồng Kiều tiên tử ngưng lại, bỗng nhớ lại ngày hôn yến của huynh trưởng, thượng thần chủ động hỏi nàng muốn một chiếc váy.

Là nàng ta sao...

Tiên tử đứng là tiên tử, rất nhanh liền điều chỉnh tâm trạng, bước khoan thai lại gần, hành lễ nói: "Thượng thần Dung Lâm." Lại cười xán lạn nhìn hần, "Thật không ngờ chúng ta lại gặp mặt."

Dung Lâm hơi gật đầu, suy cho cùng nàng ta cũng từng bán cho hần chiếc váy, về mặt hần cũng dụ đi đôi chút, lại hiểu được quan hệ sư huynh muội của Hồng Kiều tiên tử và Phù Trúc, Dung Lâm lại hỏi: "Tiểu cô nương này không cần thân bị trật cổ, cảm phiền Phù Trúc lão đệ, không biết đệ có rảnh rồi?"

Dù thế nào thì Dung Lâm cũng sống ở thiên giới ba vạn năm, hần tất nhiên hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. Hần cũng hiểu Phù Trúc từ trước đến giờ nhìn hần không vừa mắt, vốn tưởng phải tốn kém một phen hần mới chịu chữa trị cho tiểu cá yêu kia, nhưng bây giờ Hồng Kiều tiên tử ở đây, e rằng hần có thể tiết kiệm được món tiền hoang phí này rồi – trước mặt nữ tử từ mình ngưỡng mộ, nam nhân rất thích thể hiện mặt tốt của mình.

Thượng thần nho nhã lễ độ, Hồng Kiều tiên tử đồ ửng cả mặt, che mặt mím môi, rồi sau khó quay đầu lại nhìn sư huynh của mình: "Thượng thần Dung Lâm tự mình đến thăm, sư huynh, huynh chữa trị cho vị cô nương này đi."

Phù Trúc gật đầu, mỉm cười nói: "Vâng theo ý sư muội đi."

Rồi lại nhìn cô nương bên cạnh Dung Lâm, Phù Trúc đạo hạnh cao thâm, tất nhiên vừa nhìn liền nhận ra nguyên hình của nàng ta, liền thần nhiên nói: "Cá bị vẹo cổ, mau theo ta vào trong."

A Liên bị vẹo cổ, con mắt sáng sủa ánh nước nhìn thượng thần, rồi lại nhìn sang Hồng Kiều tiên tử, rồi theo Phù Trúc vào trong.

Hồng Kiều tiên tử có ý nói chuyện với Dung Lâm, lại nhìn thấy tuy rằng hần ngồi bên cạnh nàng, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn vào bên trong.

Đây vẫn là vị thượng thần hồ hững, cao cao tại thượng đây sao?

Hồng Kiều tiên tử thương tâm, rõ ràng biết bản thân không nên hỏi nhiều, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng nói: "Chiếc váy lần trước là chọn cho cô nương đó sao?"

Dung Lâm dường như không mấy may để ý giọng điệu của tiên tử, thần nhiên gật đầu, nói: "Đúng vậy. Chiếc váy đó mặc trên người nàng ấy vô cùng đẹp, ánh mắt của tiên tử thật tốt... nếu như sau có xuất hiện thêm kiểu dáng mới, mong rằng tiên tử thông báo cho ta một tiếng."

Cho dù Hồng Kiều tiên tử có kiêu chể hơn nữa, trước mặt nam tử trong lòng, cũng chỉ là một cô nương bình thường, lúc này thật sự không ngồi nổi, liền đứng dậy nói: "Ta đi xem sư huynh."

Nàng xinh đẹp tuyệt thế, xuất thân cao quý, nhưng hần không hề để vào mắt, lại tình nguyện đi thương một con cá!

*

Hồng Kiều tiên tử vào trong liền nhìn thấy tiểu cá yêu bị vẹo cổ, đang nhăn đau để cho Phù Trúc giúp nàng chữa trị. Cho dù là quá đau, nhưng đôi mắt long lanh lại được che phủ một tầng hơi nước, nàng ấy quả thực rất xinh đẹp, lại nhỏ hơn nàng nhiều tuổi, lúc này nàng nhìn còn thấy thương tiếc.

Tâm trạng của Phù Trúc cũng bất ổn, nghĩ đến sư muội và Dung Lâm cô nam quả nữ ở ngoài kia sẽ phát sinh ra chuyện gì, làm gì có tâm tư đi trị liệu cho con cá mè hoa kia.

Bây giờ lại nhìn thấy sư muội vào trong nhìn hần, sự thể hiện nhất thời của nam tử như muốn nổ tung, lập tức tập trung tinh thần, tay nắm lấy cổ của tiểu cá yêu, hơi dùng lực, liền nghe thấy âm thanh trong trẻo cất lên, chỗ xương cổ sai vị trí liền quay lại vị trí chính xác.

Danh tiếng thần y Phù Trúc quả đúng như lời đồn, A Liên thích thú xoay xoay cổ, thật sự là không đau nữa, lập tức cảm tạ nói: "Đa tạ thần y."

Phù Trúc làm gì có tâm trạng để ý đến nàng, chẳng qua là muốn thể hiện y thuật kì diệu, tấm lòng nhân ái của mình trước mặt sư muội nên hần nhẫn nại dần dò nhẹ nhàng một hồi rồi thấy ánh mắt của tiểu cá yêu sáng ngời, bộ mặt sùng bái nhìn hần, lắng nghe vô cùng nghiêm túc.

Lúc này, Hồng Kiều tiên tử mới hít sâu một hơi, nói với Phù Trúc: "Sư huynh, ta có lời muốn nói với tiểu cá yêu, huynh có thể ra ngoài một lát được không?"

Dung Lâm ở bên ngoài đợi rất lâu, vốn đang ngồi, sau có chút kiểm chế không được, liền đứng dậy đi dạo quanh.

Đợi đến khi cả Phù Trúc cũng ra ngoài rồi, tiểu cá yêu vẫn chưa ra, lại nhẫn nại đợi thêm

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn thấy nàng ra ngoài, Dung Lâm mới tiến lên phía trước nói: "Đỡ hơn chưa? Còn đau không?"

A Lien ngừng đầu nhìn hần, cười tươi nói: "Thoáng cái đã khỏi rồi, thần y Phù Trúc thật tài giỏi."

"..Ồ." Nghe thấy nửa câu sau, sự vui mừng trong mắt Dung Lâm dần dần nhạt đi, liền cáo từ với Phù Trúc, chuẩn bị đưa tiểu cá yêu quay về.

Lại nhìn thấy Hồng Kiều tiên tử lúc trước còn ân cần với hần, lần này chỉ दो mắt nhìn hần đi xa, bộ dạng muốn nói lại thôi, giống như khó có thể mở miệng.

Dung Lâm nhủ mảy, ôm trong lòng mới nghĩ vẫn đưa tiểu cá yêu quay về.

Khi cười mảy, thượng thần mới đem nghĩ vấn đề hỏi tiểu cá yêu trước mặt: "Vừa nãy ngươi và Hồng Kiều tiên tử nói chuyện gì vậy?"

A Liên thành thực nói: "Cũng không có gì, tiên tử hỏi cái cổ của ta bị trật như thế nào."

"Ồ." Dung Lâm nói, không cảm thấy có gì không ổn.

A Liên quay người, nhìn vào mắt của thượng thần nói: "Ta liền thành thật trả lời... là bị hai chân của thượng thần kẹp."

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 17: Vai chính

Người dịch: **Nhật Phương**

Biên tập: Fleur

Hôm sau có tiết của Xung Hư tôn giả. Xung Hư tôn giả vốn có tiếng là nghiêm khắc, thấy A Liên không có gia thế, không những pháp thuật không tinh thông, lại còn dám đến muộn, lập tức đuổi nàng ra ngoài, phạt đội sách lên đầu đứng ngoài hành lang nơi có nhiều người qua lại.

A Liên trước giờ đều biết điều khiêm tốn, đây là lần đầu tiên nàng bị phạt như vậy, đợi Xung Hư tôn giả kết thúc bài học, Điền La mới đi. A Liên bước vào, nắn nắn cánh tay xoa bóp chân, ân cần nói: "Đau không?"

A Liên lắc đầu: "Không sao."

Điền La lại mang nước đến, nhìn nàng uống nước ừng ực, thoáng cái đã uống hết cốc nước.

Dứng đứng hai canh giờ.

Advertisement / Quảng cáo

Điền La hỏi: "Tối qua người đi đầu vậy? Sao đến tận sáng nay mới quay về?"

Hai tay A Liên cầm cốc nước nhỏ, nghĩ đến chuyện tối qua, liền không nhận được nhũm nhặn lại. Tối qua sau khi quay về từ điện Bồ Đề, thượng thần liền đưa nàng quay về Cửu Tiêu các. Vốn dĩ đang rất tốt đẹp, nhưng khi nàng trả lời câu hỏi của thượng thần, nói việc giữa nàng và Hồng Kiêu tiên tử, hần bỗng sa sầm mặt mày, không nói tiếng nào đã ném nàng từ trên mây xuống, rơi thẳng xuống con sông gần đây.

Ở chỗ này nàng thấy vô cùng lạ lẫm, vốn đã choáng váng đầu óc, bơi dọc theo con sông, bơi rất lâu sau đó mới về đến Cửu Tiêu các.

Quay về tất nhiên là muộn rồi.

Điền La vô cùng phấn khích, khó khăn lắm mới hạ thấp giọng, hỏi: "Người... người qua đêm với thượng thần rồi sao?"

A Liên tuy là một con cá "xử nữ", nhưng cũng không phải là ngốc nghếch không biết gì, nàng đỏ mặt, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Điền La có chút thất vọng, nghĩ đến gương mặt anh tuấn của thượng thần, thân hình cao lớn, hai chân thon dài, liền nắm chặt lấy tay của A Liên, cô vũ nói: "Gần người có thể lực nên được ăn lại trước, lúc người đi gần bên thượng thần, nhất định phải nắm lấy cơ hội này, tranh thủ sớm ngày mà nhào vào hần..." lại nháy nháy mắt nhấn mạnh thêm, "phải làm một con cá có chí hướng, xông lên phía trước! Đối diện với hần!"

A Liên nghe xong liền đỏ mặt, nhưng nàng lại vội vàng nói: "Ta chỉ muốn làm cá của thượng thần, sao dám làm dơ ngọc thể của thượng thần, Điền La người đừng có nói linh tinh."

Điền La chỉ là nhanh mồm nhanh miệng. Chỉ là cảm thấy bằng hữu xinh đẹp mỹ miều, ngực to eo thon, chí hướng đều dồn hết vào đây, không khỏi có chút đáng tiếc.

*

Tuy nói là tối qua A Liên khiến cho thượng thần không vui, chẳng qua cũng là vì nói mà giữ chữ tín, nhớ kỹ trong lòng chuyện đã đồng ý với hần.

A Liên từ chối ý tốt của Bạch Tầm, sau khi học xong liền đến lầu Minh Nguyệt.

Chương quỳ lâu Minh Nguyệt, Mạnh Cực tiên nhân tự mình phỏng vấn nàng, quan sát năng từ trên xuống dưới một phen, ung dung nói: "Bộ dáng cũng đủ tiêu chí, thân hình cũng không tồi, tiêu chuẩn của lầu Minh Nguyệt chúng ta rất cao, gần năm trăm năm nay không có ý định tìm người, nhưng... người là người thượng thần đích thân giới thiệu, ta đành phá lệ thu nhận người."

Đây là cái lợi của việc có chỗ dựa sau lưng, kết giao với thượng thần, đi cửa sau cũng dễ.

A Liên cảm kích nói: "Đa tạ tiên nhân, A Liên nhất định sẽ chăm chỉ, không phụ sự khen ngợi của tiên nhân."

*

Dung Lâm ở trong Tiêu Dao điện trên Cửu Trùng Thiên phía xa, nhìn thấy huyền cảnh trong hồ, thấy đầu của tiêu cá yêu đội một chồng sách nặng đứng ở hành lang, mở hoi chảy rờn rờn, cả gương mặt đỏ ửng.

Vốn dĩ đang rất tức giận, nhưng bỗng chốc tan thành mây khói.

Dùng hình phạt thế xác đối với đệ tử...

Xem ra Xung Hư không có ý định nhận tiền thưởng năm nay.

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm chậm rãi đi vào trong điện, nhắc trường bào lên ngồi xuống, nhìn thấy hình chạm trổ phượng hoàng trông rất sống động đặt ở bên trên, dung mạo tuấn lãng hiếm khi lại buồn rầu. Hần vốn lương thiện, năm lần bảy lượt giúp đỡ tiêu cá yêu, thậm chí nhiều lần thiên vị cho nàng.

Hần rõ ràng biết nàng có lòng dạ không tốt với hần..

Cũng chính nỗi buồn phiền vì sức quyến rũ quá lớn, mấy vạn năm thượng thần không dám tiếp cận quá gần với tiên nữ cũng là vì vậy.

Tối qua tuy rằng tiêu cá yêu mang về mặt giấy thơ vô tội, nhưng trong lòng nàng ta tính toán thế nào, sao hần lại không nhìn ra?

Nhưng với đạo hạnh ba trăm năm, nàng căn bản là không đủ trình.

Nàng si tình với hần như vậy, đương nhiên cũng nhìn ra Hồng Kiêu tiên tử rất ái mộ hần, thấy Hồng Kiêu tiên tử với hần đứng cùng một chỗ tất nhiên xứng đôi hơn hần hai người bọn họ, nhất thời nổi lên sự ganh tỵ mới nói ra những lời ám muội như vậy, để tiên tử hoài nghi nhân phẩm của hần.

Hần thủ thân như ngọc, sao có thể để nàng bôi nhọ danh dự như vậy?

Trong lúc tức giận, hần liền ném nàng xuống Hà Giang.

Lúc đó trong lòng hần xấu hổ, quả thực không muốn nhìn thấy nàng. Nhưng quay đầu lại thấy tiêu cá yêu không quen với nơi này, đành phải quay trở lại, tận mắt nhìn nàng bơi về Cửu Tiêu các mới yên tâm.

Dung Lâm nghĩ tiêu cá yêu này còn trẻ mà nặng tình với hần như vậy, cho dù hần coi như không thấy, nhưng chuyện tình cảm từ trước đến giờ đều không thể kiểm soát. Đợi tận độ từ kết thúc tỷ thí, tiêu cá yêu này tất nhiên không còn đi do quấy rầy hần nữa – đến lúc đó hần ra ngoài du ngoạn mấy trăm năm, cũng chấm dứt được tâm tư này của tiêu cá yêu.

Dung Lâm nghĩ như vậy mới thờ ơ nhẹ một hơi. Nếu hần đã dự định như vậy, vậy hành vi tiêu cá yêu làm nhục thanh danh của hần, cũng coi như do nàng ta còn nhỏ tuổi nên tha thứ, còn giữa hần và Hồng Kiêu tiên tử là không thể nào, khiến tiên tử hiểu nhầm giữa hần và tiêu cá yêu có gì đó có thể làm tiên tử sớm tỉnh ngộ, mau chóng tìm một phu quân tốt.

Cũng coi như làm việc thiện tích đức, làm được việc tốt.

Lông mày Dung Lâm giãn ra, tâm trạng cũng tốt hơn.

Lúc Tiêu Bạch bước vào, thấy hần vui vẻ liền mở miệng hẹn hần đi uống rượu.

Lần trước vì chuyện A Liên vào U Ti cục, giữa Dung Lâm và Tiêu Bạch đã không vui vẻ rồi, bây giờ thấy Tiêu Bạch hiếm khi chủ động làm hòa, Dung Lâm đương nhiên cũng không làm khó nữa.

Hiếm khi Tiêu Bạch nói: "Chuyện ngày hôm đó, là do ta không để tâm, ta không biết người xem trọng tiêu cá yêu như vậy." Nói xong, mắt phượng mỉm cười, liếc nhìn Dung Lâm.

Về mặt Dung Lâm có chút thay đổi nhỏ, nhưng sau đó lại thần nhiên nói: "Cũng coi như hoa cỏ khác thôi, ta đều xem như nhau."

Tiêu Bạch cũng không nhiều lời nữa.

Hai vị thượng thần đại giá quang lâm đến lầu Minh Nguyệt khiến cho tứ lầu vốn lấp lánh kim quang càng thêm sáng chói. Chương quỳ Mạnh Cực tiên nhân vừa nghe, liền đích thân ra ngoài tiếp đón, nhìn thấy hai vị thượng thần thì

chuyện trò khách sáo một hồi.

Mạnh Cực tiên nhân đi phía trước dẫn đường cho hai người.

Advertisement / Quảng cáo

Tâm trạng Dung Lâm rất tốt, đến khi nhìn thấy bên ngoài từ lâu, tiểu cá yêu ăn mặc khác thường, ánh mắt mới dừng lại.

Từ trước đến giờ tiểu cá yêu ăn mặc rất đường hoàng, hôm nay mặc cái gì đây?

Chiếc váy đó bó sát người, tuy rằng bên trên rất kín, nhưng bởi vậy lại càng lộ ra dáng người quyến rũ của nàng.

Bây giờ phía bên nàng đứng, từ tấm mắt hần nhìn sang, liền nhìn thấy làn váy của nàng xê tà rất cao, lộ ra cái đùi trắng nõn, cái chân mảnh khảnh thẳng tắp.

Trong lòng Dung Lâm đập bụp bụp một tiếng. Chỉ vì hần ném nàng xuống dưới hồ, nàng cam chịu đến mức như vậy, mà ở đây lại bày ra dáng vẻ tư thế như này?

Mạnh Cực tiên nhân nhìn theo ánh mắt của Dung Lâm, nhìn thấy bóng hình xinh đẹp đang đứng ngoài đón khách, cho dù không phải lần đầu nhìn thấy thân hình tiểu cô nương như này, nhưng lần này vừa nhìn, lại không rời mắt đi được,

Mạnh Cực tiên nhân mỉm cười nói: "Thượng thần tiến cử con cá này tư chất thật không tồi, sau buổi nàng đứng bên ngoài tiếp khách hôm nay, khách đến từ lâu chúng ta nhất định sẽ tặng hai phần so với ngày bình thường..." Hần vui mừng giờ hai ngón tay lên, lại thấy thượng thần không nói gì, Mạnh Cực tiên nhân tiếp tục nói: "...Ta chuẩn bị chỉ ngân lượng để làm cá mè hoa này nổi tiếng, khiến nàng ta trở thành vai chính ở chỗ chúng ta."

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Canh cá

Người dịch: Nhật Phương

Biên tập: Fleur

Mạnh Cực tiên nhân dĩ nhiên là vui mừng, nhưng lại sợ thượng thần hiểu nhầm, liền giải thích luôn: "Minh Nguyệt lâu chúng ta là từ lâu đài hoàng, nhưng chắc hai vị thượng thần cũng hiểu được, mấy năm nay kinh tế trên thiên giới không có khởi sắc, kinh doanh ăn uống lại cạnh tranh vô cùng khốc liệt, tiểu tiên cũng không còn cách nào khác. Minh Nguyệt lâu là tiệm lâu đời, nếu như không có lượng khách ra vào, thì không tránh khỏi phải đóng cửa tiệm, đây cũng là một cách thu hút khách nhân đến, những tiệm khác cũng đều làm như vậy. Hơn nữa, tiểu tiên cũng chỉ là để tiểu cá yêu đứng ở đó thôi, chứ không để nàng ta phải làm việc khác..."

Việc khác. Chân mày Dung Lâm khẽ động, đó là điềm báo cho sự nổi giận.

Mạnh Cực tiên nhân vẫn đang chìm đắm trong suy tư của chính mình, tự làm bảm một mình: "Tiểu cá yêu này tuy rằng trắng trẻo xinh đẹp, ngực to eo thon, chân cũng mảnh khảnh nõn nà, nhưng lại không có tài nghệ gì khác, chỉ có thể làm bình hoa. Làm bình hoa một thời gian có thể được, nhưng nếu để lâu dài, mọi người cũng không muốn thưởng thức cái đẹp nữa, dựa vào gương mặt mà kiếm com thì tóm lại không thể kiếm cá đòi được, cho nên mới nói, ngày sau ta đưa nàng ta đến chỗ Bích Vân tiên tử học ít điệu múa điệu hát dân gian gì đó, cố gắng chuẩn bị đầy đủ chút."

Trong lòng Dung Lâm phiền muộn, cất bước vào trong Minh Nguyệt lâu, vốn dĩ muốn trách mắng một phen, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tiểu cá yêu như vốn không quen biết hần, một mực cung kính khom lưng, trên miệng toàn nói những lời khách khí.

Nàng trưởng thành rồi.

A Liên lại không có suy nghĩ này, nàng nhìn thấy thượng thần tất nhiên vui mừng, nhưng ở Minh Nguyệt lâu nhiều người như vậy, nàng lại đang ở bên ngoài đón khách, sao có thể có quan hệ gì với thượng thần được? Lúc thượng thần cứu nàng ra khỏi U Ti cục, cũng không muốn người khác biết hai người quen biết nhau, lần này nàng cũng dứt khoát giả bộ không quen biết thượng thần, để tránh gây phiền phức cho hần.

Mạnh Cực tiên nhân vội nói: "Tiểu Liên à, người còn đứng im ở đây làm gì, mau đưa hai vị thượng thần lên lầu đi."

A Liên cười tươi như hoa "vâng" một tiếng, liền đi lên phía trước, đưa hai vị thượng thần lên trên.

Dung Lâm ở phía sau lưng nàng, nhìn nàng bước đi, đôi chân như thoát ần thoát hiện trước mặt hần, mũi cũng ngưa ngưa.

Dung Lâm suy xét một hồi, hơi do dự.

Nếu hần thể hiện tâm trạng tức giận, bất tiểu cá yêu thay ngay chiếc váy không biết xấu hổ này xuống, vậy thì đúng như ý nàng. Nàng làm như vậy, cũng chỉ để chứng minh hần còn quan tâm nàng, nếu như không quan tâm, tại sao phải quản nàng mặc cái gì?

Lý trí không chế tình cảm, hần nên coi như không nhìn thấy, nàng tất nhiên thấy khó mà lui..

Nhưng –

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm hít một hơi thật sâu, lại nghĩ, nếu như hần làm vậy, tiểu cá yêu sẽ thật sự đắm chìm, vậy nên làm thế nào?

Tiểu cá yêu đã dẫn bọn họ đến gian phòng, sau đó lại nhẹ nhàng lui ra như hồ điệp.

Dung Lâm ngồi xuống, toàn thân như còn lưu lại chút mùi hương, tình tế hít nhẹ một lát, hàng lông mày càng cau lại.

Sao lại thoa mùi hương chất lượng kém như vậy, còn không bằng mùi cá tanh lúc ban đầu.

Những món ngon quý hiếm và mới lạ, quýnh tương ngọc lộ được đưa lên, nhưng Dung Lâm không cảm thấy đói, ngược lại, Tiêu Bạch ngồi đối diện lại hiếm khi có dáng vẻ thoải mái vui vẻ như vậy. Tiêu Bạch uống cạn một ly, nhìn Dung Lâm nói: "Rượu này ngon đấy."

Tiêu Bạch không có sở thích nào khác, tuy nhiên lại rất thích rượu. Không biết tại sao người trên đảo kia thấy hần uống đến say mê bất tỉnh nhân sự liền không thích hần uống rượu, mọi chuyện hần luôn chiều theo ý nàng, tất nhiên trước mặt hần sẽ không dám uống nhiều.

Tiêu Bạch lại nói: "Người đã quan tâm đến tiểu cá yêu như vậy, thì bảo nàng ta qua đây là được, tội gì bày ra bộ mặt khó coi thế kia."

Tất nhiên Dung Lâm không phải người thích đem chuyện tâm trạng mình không vui đi kể cho người khác, huống hồ, hần cũng ít khi phiền muộn, chủ yếu tâm trạng luôn bình thản, bình thường hay làm mấy chuyện tốt. Cả ngày luôn cao cao tại thượng, phong đạm khinh vân, luôn có dáng vẻ tiêu dao không tranh với đời, chưa từng trải qua những ưu tư phiền muộn của phẩm phụ tục tử.

Dung Lâm nâng ly uống cạn, nói: "Bản thân nàng không học tốt, ta chi dạy được một lúc, chà nhẽ lại chỉ dạy nàng cả đời?"

Tiêu Bạch không nói gì, vẫn còn giắt giắt khóe miệng.

Dung Lâm thưởng thức rượu ngon, muốn để tâm trạng mình bình tĩnh lại, nhưng không biết tại sao càng uống càng muốn bộc phát ra. Hần bỏ chén rượu xuống, sử dụng phép thuật nghìn dặm để xem dáng vẻ bây giờ của tiểu cá yêu kia.

Nhưng không nhìn thấy bóng hình của nàng bên ngoài Minh Nguyệt lâu.

Quan sát một lát thì nhìn thấy tiểu cá yêu đang ở bên trong một gian phòng, bị một nam nhân vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn...

*

Khi Mạnh Cực tiên nhân chạy đến nơi, bên trong phòng đã trở nên hỗn loạn.

Hắn vội vàng tiến lên phía trước, nhặt chiếc áo bào màu tím của nam tử rơi xuống đất, liên tục nói xin lỗi.

Nam tử áo bào tím run rẩy đôi tay bị thương, trừng mắt nhìn nam tử trước mặt và tiểu cá yêu đứng đằng sau hắn, lạnh lùng cười nói: "Sớm nghe danh thượng thần Dung Lâm hào hoa phong nhã bậc nhất, nhân hậu lương thiện, không ngờ lại nhân rồi đến vậy, đến việc riêng của người khác cũng muốn nhúng tay vào?"

A Liên hơi hoàn hồn lại, trái tim vẫn đang rối loạn đập thình thịch, nàng giờ tay lên nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của vị thượng thần trước mặt, nói nhỏ: "Thượng thần, Mạnh Cực tiên nhân nói rồi, vị này chính là Long Hà tiên quân..." Lại bổ sung thêm, "Long Hà tiên quân là vị hảo tiên nổi danh, trước kia còn quyên góp cho Cửu Tiêu các chúng ta một lẫu thư các, người đứng so đo với tiên quân nữa."

Dung Lâm liếc nàng một cái.

Ánh mắt của thượng thần không hề có một chút ấm áp, A Liên có chút hoảng loạn, ấp a ấp úng nói: "Ta sợ... ta sợ thượng thần người gặp phải phiền phức gì đó."

Dung Lâm không hề để ý gì đến Long Hà tiên quân, nhưng lại nhìn Mạnh Cực tiên nhân, lạnh lùng nói: "Rõ ràng là ngươi biết nàng ấy là cá của ta, mà lại dám để nàng ấy làm loại chuyện như này?"

Về mặt Mạnh Cực tiên nhân cũng lại, ngơ ngác nhìn tiểu cá yêu bên cạnh thượng thần.

Rốt cuộc cũng là người từng trải, lúc này hiểu ra, nhất thời bị dọa cho đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Dung Lâm lại nói với Long Hà tiên quân: "Nếu như lần sau ngươi dám chạm vào một ngón tay của nàng, thì đôi tay của ngươi chắc cũng không cần giữ nữa!"

Nói xong hắn dẫn tiểu cá yêu ra ngoài, chỉ để lại Mạnh Cực tiên nhân và Long Hà tiên quân đưa mắt nhìn nhau.

Bên ngoài trăng dần nhô lên cao, sắc trời cũng không còn sớm.

Dung Lâm bực bội nắm lấy tay của người bên cạnh, sầm mặt cả một đoạn đường, không hề nói một lời.

Còn A Liên chớp chớp mắt, quan sát hắn cẩn thận, lúc này dù nàng có ngốc đi nữa cũng nhìn ra tâm trạng hắn rất tệ, bỗng cần cần mới, không biết làm thế nào mới tốt.

Qua một lúc lâu sau, mới nghe thấy thượng thần mở miệng nói: "Vẫn còn muốn quay về đó?"

Hả?

A Liên lắc đầu nói không có, nhưng sau đó lại chậm chạp nói: "Thật ra...thật ra ta cũng không thích như vậy."

Dung Lâm cúi đầu nhìn nàng: "Không thích mà vẫn còn làm?"

A Liên giật giật quai hàm, nói: "Ta mắc nợ thượng thần nhiều như vậy, ta nghĩ nên mau chóng trả..."

Dung Lâm nghĩ ngợi, nói: "Việc này không cần gấp, món tiền này coi như ta đầu tư cho ngươi, về sau từ từ trả cũng được."

A Liên nói: "Nếu như...nếu như ta không qua được cuộc tỷ thí lần này thì phải làm sao?" Đến lúc đó nàng không ở lại Cửu Tiêu các.

Dung Lâm nghe thấy liền dừng lại, im lặng nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng phiền muộn, liền giờ tay xoa mặt nàng, lấy tay áo nhẹ nhàng xóa đi những vết phấn son trên mặt nàng.

Lớp trang điểm quá dày, dù gương mặt có xinh đẹp đến mấy thì lúc này cũng trở nên giống con mèo hoa. Dung Lâm thật sự cảm thấy đáng về này của nàng còn dễ nhìn đôi chút, nói, "Bởi vậy nên những ngày này, ngươi phải tập trung luyện pháp thuật, đừng có xuất đầu lộ diện, đến lúc ngươi có thể được ở lại Cửu Tiêu các, thì hằng tính chuyện trả tiền, ta sẽ sắp xếp cho ngươi công việc khác."

A Liên gật gù đầu, vui vẻ nói: "Đêm nay ánh trăng rất đẹp, chúng ta thì bơi lại lần nữa được không?" Vẫn chưa thấy thượng thần trả lời, liền chớp chớp mắt nói, "Lần này ta sẽ nhường thượng thần mà."

Dung Lâm thu tay lại, lạnh lùng nói: "Ai cần ngươi nhường?"

Hắn sai bước về phía trước, tay áo bay bay, giống như có thể bước về ánh trăng bất cứ lúc nào.

Bóng hình nhỏ nhắn tụt lại phía sau, vừa hoạt bát đuổi theo, kéo tay hắn nói: "Đi mà, đi mà."

"Không đi."

"Tại sao?"

"Không muốn."

Advertisement / Quảng cáo

"Có phải thượng thần sợ thua ta không?"

"...Nếu như ngươi thua, ta sẽ đem ngươi nấu thành món canh đầu cá."

"Được, được."

"...."

*

Nếu thượng thần đã nói nàng có thể tạm thời chưa trả nợ vội, tất nhiên A Liên sẽ chuẩn bị hết sức để nghênh đón kì thi sắp tới của cửa tân đệ từ Cửu Tiêu các. Trong một tháng này, thượng thần đã chỉ dạy cho nàng rất nhiều, tuy rằng tiến bộ không ít, nhưng rốt cuộc cũng là vì gốc rễ căn bản còn kém, nên so với những đệ tử khác vẫn còn cách một khoảng cách khá xa.

Trước đêm tỷ thí, Dung Lâm không muốn nàng luyện tập nhiều thêm nữa, nên bèn cùng nàng, thả lỏng tinh thần. Nhưng A Liên bình thường ồm ồm huyền não thì tối nay cũng khó tránh khỏi lo lắng âu sầu, kiểm lời trầm mặc. Dung Lâm biết nàng có áp lực rất lớn, vì vậy an ủi: "Đừng quá lo lắng, giả sử thật sự không thể qua được, thì thi lại lần sau là được."

A Liên vận vận ngón tay, nhỏ giọng nói: "Vậy thì phải đợi ba trăm năm nữa."

Dung Lâm thần nhiên nói: "Chỉ ba trăm năm thôi." Đối với thượng thần đã sống ba vạn năm mà nói, ba trăm năm này chỉ là một khoảng thời gian trôi qua trong chớp mắt, cũng không phải chuyện gì to tát.

Nhưng đôi mắt to uon ướt của nàng nhìn hắn, nói: "Vậy chúng ta phải xa nhau ba trăm năm rồi."

Chúng ta.

Dung Lâm cũng lại, không biết phải nói tiếp ra sao. Từ khi nào giữa hắn và nàng đã trở thành "chúng ta" rồi? Hơn nữa từ trước đến giờ bọn họ không hề ở cùng nhau, thì lấy đâu ra việc "xa nhau"? Nhưng hôm nay Dung Lâm lại quan tâm đến cảm xúc của nàng ấy, lại không hề suy tính xem lời của nàng có hợp tình hợp lý không. Và lại, Dung Lâm yên lặng nhìn gương mặt của tiểu cá yêu, hiếm khi ở bên cạnh hắn có một người huyền não như vậy, nếu như bỗng chốc không còn nữa, có lẽ hắn thực sự có chút không quen.

Dung Lâm nói: "Không cần nghĩ nhiều, cố gắng hết sức là được."

A Liên nghe thấy, ngoan ngoan gật đầu: "Ta biết rồi. Ta sẽ cố gắng vì thượng thần."

"...Ừ."

Ngày hôm sau là ngày diễn ra cuộc tỷ thí giữa các tân đệ tử, mới sáng sớm, Điền La đã vội vàng kéo nàng ra ngoài.

A Liên hỏi: "Chúng ta đi đâu vậy?"

Điền La nói: "Người đi theo ta là được."

Mặt A Liên ngờ ngác, liền đi cùng Điền La đến bãi cỏ trước nhà ăn, lại nhìn thấy một đoàn những đệ tử mới cùng với bọn họ xếp thành một hàng dài. A Liên không nhìn thấy phía trước hàng có gì, thì đã bị Điền La kéo đi xếp hàng ở dưới cùng.

Điền La quay đầu lại với vẻ mặt hưng phấn nói với nàng: "Ngồi trước chúng ta chính là sư tỷ Cẩm Lý lớn hơn chúng ta ba khóa, sư tỷ Cẩm Lý chính là niềm tự hào của thủy tộc chúng ta, mỗi lần thi đấu đều đứng hạng đầu. Sư tỷ Cẩm Lý sống một mình trên tiên đảo, chúng ta rất khó có cơ hội gặp mặt, mà năm sau sư tỷ phải vượt qua long môn, đến lúc đó thân phận không giống với lúc trước. Hôm nay chúng ta được hưởng chút vận may, hi vọng cuộc thi hôm nay có thể thuận lợi."

A Liên rất đồng ý với nàng.

Sau khi hưởng chút vận may từ sư tỷ Cẩm Lý, A Liên và Điền La đi đến địa điểm tỷ thí.

Kết quả kiểm tra có bốn bậc, được chia thành: hạng nhất, hạng hai, hạng ba, hạng cuối.

Nếu như vốn là người thiên giới, thì hai bài thi này chỉ cần lấy hai hạng cuối, thì có thể thuận lợi vào nhập học, chính thức trở thành đệ tử của Cửu Tiêu các.

Thế nhưng từ nhỏ những con cháu thiên giới đã được tiếp thu nền giáo dục tốt nhất, đa số đều tài giỏi hơn nhiều so với những đệ tử từ ngoài đến.

Mà đối với những đệ tử giống như A Liên và Điền La, yêu cầu để vào được Cửu Tiêu các phải cao hơn một chút, hai bài thi này phải được hai hạng nhì hoặc từ hạng nhì trở lên mới có thể được ở lại Cửu Tiêu các.

Đạo hạnh của A Liên còn nông cạn, nhưng riêng thi văn lại không làm khó được nàng. Sau khi kiểm tra xong, liền nhận tám thẻ màu đỏ "hạng nhất" từ trong tay Xung Hư tôn giả, cảm tạ nói: "Cảm ơn tôn giả."

Xung Hư tôn giả luôn xem thường tiểu yêu như A Liên, nhưng khi làm phụ tử, sao lại không kì vọng đệ tử của mình thành tài được, tất nhiên cũng hiếm khi cổ vũ nói: "Đừng nên kiêu ngạo, qua được môn văn cũng không thể hiện được điều gì, chiều nay thi võ mới quan trọng."

A Liên nghiêm túc gật đầu, tỏ ý là bản thân đã biết rồi.

Trình độ văn hóa của Điền La không cao, lúc thi văn vẻ mặt phiền não cắn cắn cán bút, đợi đến lúc nộp bài, nhận lấy thẻ bài hạng hai từ trong tay Xung Hư tôn giả, mới cảm động đến mức lệ rơi lưng tròng.

Sau đó hai người gặp được Tiêu Tảo đã sớm ra ngoài, hỏi thăm một hồi, thì nhìn thấy trong tay Tiêu Tảo cầm một tấm thẻ bài màu đỏ.

Hai người cũng đã được chứng kiến pháp thuật của Tiêu Tảo, bây giờ lại nhìn thấy Tiêu Tảo thi văn thuận lợi, Điền La liền nói: "Nếu như ta có thể giống người thi tốt quá."

Tiêu Tảo làm gì có tài giỏi như bọn họ nói, nàng ấy còn sống lâu hơn bọn họ mấy ngàn năm, đến lúc bấy giờ thì chắc chắn bọn họ sẽ giỏi hơn nàng.

Cuộc thi võ buổi chiều tràn ngập khí thế sôi.

Cuộc thi võ này không giống như thi văn, đó là chiến trường dùng đao thương thật, trên khán đài đang có rất nhiều con mắt dõi theo.

Tất cả các đệ tử được chia làm mười tổ, mỗi tổ mười hai người, hai người so chiêu, vào thời khắc này vận may rất quan trọng.

Thí dụ như Điền La, liền bốc được tổ Quý.

Các đệ tử khác trong tổ Quý đều không có người nào võ công xuất sắc, đại đa số những người đây Điền La đều quen cả, hơn nữa pháp thuật cũng bình bình. Nói thế nào đi nữa Điền La cũng có bốn trăm năm đạo hạnh, phần thắng trong tổ Quý cũng khá lớn, cố gắng hơn nữa thì có thể dẫn trước một chút.

Điền La thờ nhệ một hồi, lại hỏi A Liên: "Người thi sao? Người bốc được tổ nào?"

Nàng cạy tay A Liên ra, nhìn thấy dòng chữ phía trên ngay ngắn rõ ràng ghi "tổ Ất".

Tất cả mười hai đội, Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý. Những đội càng xếp ở phía trước thì tu vi càng lợi hại.

Giống như Tiêu Tảo, bốc phải đội Giáp, nhưng nàng ấy tinh thông pháp thuật, vốn dĩ là người tài giỏi, tất nhiên sẽ không lo lắng.

Nhưng ở trong chúng đệ tử tu vi của A Liên gần như kém nhất, nếu như bốc vào đội tương đương như của Điền La, tổ Nhâm tổ Quý, thì còn có thể thử một lần, nhưng bây giờ lại bốc phải tổ Ất, nơi tập trung những anh tài, thì nào có phần thắng?

Điền La lo lắng nói: "A Liên? Làm sao bây giờ?"

Advertisement / Quảng cáo

A Liên nắm lấy thẻ trực trong tay, cũng ngờ ngẩn trong khoảnh khắc, nàng quay đầu lại, nhìn thấy những tân đệ tử đã chuẩn bị trên sân của tổ Ất, nàng sẽ là đối thủ cạnh tranh kế tiếp.

...Đại đa số là những đệ tử ưu tú của thiên giới, còn có hai cao thủ ở hải tộc.

Thắng bại căn bản không cần dự đoán....Cho dù nàng đấu với ai, cũng đều không có cơ hội chiến thắng.

Tiêu Tảo cũng rất lo lắng, tuy rằng A Liên rất cố gắng, nhưng vấn đề ở chỗ thực lực, dù có cố gắng hơn nữa cũng chỉ có ba trăm năm đạo hạnh. Nếu như nàng may mắn, bốc được tổ Nhâm, tổ Quý thì có thể nghĩ cách đối với nàng ấy, nhưng bây giờ nàng lại bốc phải tổ Giáp.

Ba người thật sự không có cách nào để xoay sở.

Bạch Tầm đứng ở đằng xa, nhìn thấy bọn đang sầu não không thôi, liền lập tức bước tới, hỏi A Liên: "Người ở tổ nào?"

Qua vài lần tiếp xúc, A Liên đã không còn vẻ sợ sệt Bạch Tầm, ngược lại còn coi hân là bạn. Nàng cầm lấy thẻ bài đưa hân xem, nói: "Tổ Ất."

Hắn đã từng nhìn thấy lúc đầu khi còn ở hồ Động Trạch, nàng vì để được vào trong danh sách ở Cửu Tiêu các, không tiếc sinh mạng để thi đấu, không biết bao nhiêu lần tưởng nàng ấy không gượng dậy nổi, nhưng cuối cùng vẫn đứng vững dậy. Hắn thấy nàng cau mày lại, liền không nghĩ nhiều, không chút do dự đoạt lấy thẻ bài trong tay nàng, sau đó lấy thẻ bài của mình nhét vào tay nàng.

"Cầm lấy."

Bạch Tầm bốc được tổ Mậu, thực lực chính là trong khoảng hai đội tầm trung, khả năng thắng của A Liên tuy rằng không lớn, nhưng vẫn tốt hơn ở trong tổ Ất.

Bạch Tầm cũng không nhiều lời, đối xong thẻ bài liền bước đến nơi thi đấu của tổ Ất.

A Liên cầm thẻ bài trong tay, lại nhìn bóng hình cao lớn cường tráng ngày càng đi xa, nhất thời không biết nói gì.

Nàng suy nghĩ lát, rồi đuổi theo hân.

Bạch Tầm thấy nàng chạy đến, liền cố ý nghiêm mặt nói: "Pháp thuật của ta lợi hại, thắng trong tổ Mậu cũng là chiến thắng không dùng sức mấy. Cá mè hoa, nếu như người coi ta là bạn, thì đừng nhiều lời."

Tất nhiên A Liên biết pháp thuật của hân lợi hại, hân chính là con cá xuất sắc nhất của hồ Động Trạch bọn họ!

A Liên ngẩng đầu, nhìn Bạch Tầm cười, nói: "...Cảm ơn."

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cá nường

Người dịch: Nhật Phương

Biên tập: Fleur

Hành động này của Bạch Tầm thật sự khiến A Liên vô cùng cảm động. Dù Bạch Tầm chính là con cá lợi hại nhất trong hồ Động Trạch, nhưng khi đến Cửu Tiêu các, tất nhiên sẽ có những người tài giỏi hơn, làm sao có thể dễ dàng bộc lộ hết tài năng? Đột nhiên A Liên nhớ trên đường đến Cửu Tiêu các, A Liên thấy thân hình của Bạch Tầm to lớn nên không dám nói chuyện với hắn, mà Bạch Tầm lại vốn kiêu lời, nhưng trên thực tế lại giúp đỡ nàng rất nhiều.

Diễn La cũng nói "Bạch Tầm này cũng được đấy."

Đến lúc này, có thể được ở lại Cửu Tiêu các hay không thì phải xem lần này thi như thế nào. Cho dù sau khi học xong vẫn phải quay về quê hương, nhưng nói thế nào đi nữa cũng nên thành danh trở về, đến lúc đó đối đãi cũng sẽ không giống như trước nữa; nếu như thua, không thể ở lại Cửu Tiêu các, thì lần này coi như uống phí, ba trăm năm sau liệu có cơ hội vào được Cửu Tiêu các hay không còn chưa biết được.

A Liên nắm chặt lấy thẻ bài trong tay, nhẹ nhàng gật đầu.

Cuộc thí thi sắp bắt đầu, những phu tử ở Cửu Tiêu các ở phía trước quan sát cũng đồng thời ngồi xuống. Cuối cùng tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, hai vị thượng thần cười mây đáp xuống, tay áo bay bay nhẹ nhàng đáp xuống vị trí thượng tọa.

Thượng thần Tiêu Bạch ôn hòa nho nhã, khiến cho vô số nữ đệ tử mặt đỏ ửng hồng, nhưng nam tử mặc áo bào trắng dường như càng có sức thu hút, thượng thần Dung Lâm yên lặng ngồi xuống, tuy rằng vẻ mặt không chút biểu cảm, thoáng chốc đã khiến cho vạn vật trong trời đất âm thầm biến sắc.

Trước nay A Liên luôn biết rằng thượng thần rất đẹp, nhưng lần này, hắn cao cao tại thượng, nằm ở bên dưới nhìn lên, không thể không cảm thấy trước sự khác nhau một trời một vực trong trời đất này.

A Liên lại nhìn hắn thêm lần nữa, rồi an tâm đứng ở tổ Mậu, bình tĩnh đợi thí thi.

Một tổ tông cộng có mười hai người, hai người một đội, đầu tiên tiến hành thí đấu ở vòng thứ nhất, người thua cuộc sẽ bị đứng "hạng bốn", bị loại ngay lập tức, sáu người thắng cuộc thí đứng "hạng ba", sau đó sáu người đó lại thí vòng tiếp theo, người thắng sẽ được "hạng hai", ba người thắng cuối cùng thí sẽ thí thêm một vòng nữa, người đứng nhất sẽ được tám thẻ bài "hạng nhất".

Tất nhiên A Liên không quá hi vọng đạt được tám thẻ "hạng nhất". Nàng vốn là cá từ nơi khác, tuy rằng tiêu chuẩn phải cao hơn một chút so với đệ tử thiên giới, nhưng chỉ cần thắng được hai vòng, đạt được "hạng hai" là được rồi.

Nhưng tổ Mậu cũng có rất nhiều nhân tài, A Liên đã được chứng kiến bản lĩnh của mấy người trong đó.

Advertisement / Quảng cáo

Thí dụ như cô nương mặc chiếc váy màu xanh lam nhìn nhỏ nhắn đáng yêu, tên nàng ấy là Bạch Khê, nhìn rất bình thường, nhưng thực chất chính là hậu duệ của tộc Bạch Hồ và Đằng Xà.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, Nữ Oa dùng bùn tạo ra con người, sau đó cùng với hai sủng vật của mình là Bạch Hồ và Đằng Xà, Bạch Hồ là giống cái, Đằng Xà là giống đực. Sau đó vì Nữ Oa vấp trời, đá ngũ sắc không đủ, thế là Nữ Oa lấy thân và trời, Bạch Hồ và Đằng Xà tất nhiên là đi theo Nữ Oa.

Theo lý thuyết mà nói Bạch Khê này này là con cháu của liệt sĩ, hơn nữa còn có huyết thống cao quý, không cần thiết tham gia thí đấu, mà vẫn được tuyển chọn. Nhưng bạch Khê lại luôn khiêm tốn, không muốn nhận bất kỳ sự ưu đãi nào, kháng kháng muốn được đãi ngộ như những đệ tử khác.

A Liên tất nhiên không muốn phải đấu với Bạch Khê.

Nàng lại nhìn sang người bên cạnh, nhất thời tim cũng trùng xuống.

Đứng bên trái nàng là một nam tử, thân hình cao lớn, còn cao hơn con cá lớn nhất ở hồ Động Trạch là Bạch Tầm hai cái đầu, thân hình hắn cuộn cuộn bắp thịt, chỉ là một cánh tay nhỏ, mà còn thô hơn cả vòng eo của nàng.

Vị này chính là tân đệ tử Hóa Tranh đến từ núi Chương Nga. Nguyên hình của Hóa Tranh vốn là thú vật hung ác đáng sợ, hình thể to lớn, có năm đuôi, tiếng gầm rú như tiếng sấm đánh vào đá, thích ăn thịt cop, báo.

Ở trong chúng đệ tử Hóa Tranh vô cùng xuất sắc, A Liên cũng không muốn đối đầu với hắn.

Chỉ còn lại mấy người, tuy rằng có lợi hại, nhưng vẫn còn kém xa Bạch Khê và Hóa Tranh.

Cũng may ở vòng đầu vận may của nàng rất tốt, chọn đúng đối thủ là Hà Bạng đến từ hồ Vân Trạch.

A Liên chợt thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả những người trong tổ Mậu đều không muốn rút phải Hóa Tranh và Bạch Khê, tất nhiên Hà Bạng cũng vậy, nàng ta chọn được cùng tổ với A Liên, trong lòng có chút vui mừng, nghiêng đầu nhìn thấy cá mè hoa kia thờ phào nhẹ nhõm, lập tức có chút không vui, liền nói: "Đừng có vui mừng quá sớm, ta được chọn trong số hàng trăm hàng vạn người ở hồ Vân Trạch, luận về thực lực tất nhiên người còn kém xa ta, vòng này ta sẽ không nhường người."

A Liên đương nhiên biết, Hà Bạng là người tài giỏi trong hồ Vân Trạch, về thực lực, nàng chắc chắn không bằng nàng ta, nhưng dù thế nào đi nữa vẫn có chút hi vọng.

A Liên mỉm cười, khách sáo nói: "Ừ, ta cũng sẽ cố gắng."

Tuy rằng Hà Bạng biết pháp thuật của A Liên không tinh thông, nhưng hôm nay thí đấu, có ý nghĩa vô cùng quan trọng, ai cũng không dám coi nhẹ, cuộc thí đấu vừa bắt đầu, liền dồn đủ sức lực, từng bước ép sát.

Hà Bạng có đạo hạnh bốn trăm năm, nhiều hơn A Liên một trăm năm, đương nhiên sẽ không nhân rồi vô ích, pháp thuật của nàng ta rất tốt, vừa mới mở đầu đã chiếm thế thượng phong.

Nơi thí đấu vốn là một cái sân tròn nổi trong không trung, xung quanh chưa bố trí kết giới, rơi xuống sân thì coi như thua.

Mấy lần A Liên đều đứng ở bên bờ sân thí đấu, lảo đảo suốt ngã, khiến cho người xem kinh hồn bạt vía.

Dung Lâm ngồi trên đài cao, lúc này cũng nhìn mây lại, nhìn về phía sân thí đấu của tổ Mậu.

Dáng vẻ của Tiêu Bạch rất nhàn hạ, nhìn về phía Dung Lâm nói: "Tiêu cá yêu này thật sự có tiến bộ, xem ra một tháng người dạy nàng ta cũng không tệ, chỉ đáng tiếc gốc rễ còn kém, Hà Bạng này thí xuất thân trong con nhà thể gia ở hồ Vân Trạch, từ nhỏ đã được cha mẹ dốc lòng bồi dưỡng, vòng này, muốn thắng cũng không dễ dàng."

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Tiêu Bạch không hề nói không có khả năng thắng.

Trên thực tế đúng là như vậy, tuy rằng thực lực của A Liên kém, nhưng lại vừa kiên trì vừa có sức chịu đựng, không thuận theo cũng không từ bỏ, bám lấy Hà Bạng, chính là để không ngã xuống sân thí đấu.

Hà Bạng kia cũng nóng nảy, không nhịn được liền biến trở về nguyên hình, mở ra khe hở của vô trai, kẹp chặt lấy cánh tay của A Liên, định đá nàng ta ra,

Dung Lâm nhu này, hơi tức giận nói: "Hà Bạng này đúng là quá thô lỗ."

Cũng may vào lúc phút chót, A Liên cũng thắng được trong nguy hiểm.

Tuy rằng nói Hà Bạng rơi xuống sân thi đấu, nhưng A Liên đứng phía trên sân đấu, lại bị thương ở cánh tay.

Thời khắc sau đó, Điền La vừa thắng được vòng một liền chạy đến, vén tay áo của nàng ấy lên, nhìn thấy A Liên bị thương đến mức máu thấm đẫm cả cánh tay, vô cùng đau xót, vừa bôi thuốc cho nàng, vừa nói: "Người liều mạng như vậy dễ làm gì?"

A Liên cười cười nói: "Mếu như không liều mạng, sao có thể thắng được Hà Bạng?"

Nói cũng phải, Điền La cũng không phải là đối thủ của Hà Bạng, mà lần này A Liên có thể thắng được Hà Bạng, thực sự là quá giỏi rồi.

A Liên lại nói: "Không ngờ người còn chuẩn bị thuốc bôi ngoài da."

Thoa xong thuốc, Điền La cẩn thận từng chút một hạ tay áo của nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng nói: "Ta sao mà nghĩ đến những điều này? Cái này-" Nàng ấy giơ tay lên chỉ Bạch Tầm ở đằng xa, "là hấn đưa cho ta."

A Liên quay đầu lại, liền nhìn thấy Bạch Tầm đứng trên cao.

Tiểu Táo đang đấu với Bạch Tầm, mà Điền La cũng phải chuẩn bị. A Liên xoa xoa thuốc, cử động cánh tay, bỗng cảm thấy không đau nữa, liền chuẩn bị tỷ thí ở vòng hai.

Đợi rút xong cái thẻ ở vòng hai, phải mất một lúc lâu sau A Liên mới hoàn hồn.

Nàng nhìn thấy thân hình Hóa Tranh to hơn nàng gấp ba lần, trong tay cầm tấm thẻ bài cùng màu với nàng.

Vòng này, đối thủ của nàng đúng là Hóa Tranh.

A Liên nắm chặt cái thẻ trong tay, theo bản năng nhìn lên trên đài cao, nghĩ đến vị thượng thần cao cao tại thượng, cũng chỉ sợ hãi trong chốc lát, một lát sau liền thả lỏng tinh thần, chuẩn bị ứng chiến.

Advertisement / Quảng cáo

Về thực lực, Hóa Tranh và Bạch Khê giỏi nhất trong tổ Mậu, nhưng Hóa Tranh còn hơn Bạch Khê một bậc.

Đấu với người mạnh nhất trong tổ Mậu, tấm thẻ "Hạng hai", thật không dễ dàng lấy được.

Trước khi đối chiến, Hóa Tranh nhìn cô nương nhỏ nhắn đáng yêu trước mặt, liền thể hiện phong độ quân tử, tương hoa tiếu ngọc nói: "Ta không muốn làm người bị thương, người tự rút lui đi."

Hóa tranh trời sinh có sức mạnh ghê gớm, tính tình hung bạo, tất cả mọi mặt đều hơn A Liên, dường như A Liên không có khả năng thắng cuộc.

Nhưng sao A Liên có thể từ bỏ? Khó khăn lắm mới vào được vòng này, chỉ cần thắng được hấn, liền có thể được lại Cửu Tiêu các.

A Liên nói: "Hóa Tranh đại ca, chúng ta bắt đầu thôi."

Hóa Tranh nghe thấy lời nàng nói, liền hiểu được, nhất thời không hỏi nhiều, lập tức bắt đầu thi đấu.

So với Hà Bạng vừa nãy, thi đấu với Hóa Tranh. A Liên mới ý thức sâu sắc được rằng, thực lực khác xa nhau là như thế nào. Sức mạnh của Hóa Tranh quá lớn, nàng ngoài cách trốn tránh ra thì không có cách nào khác để đối phó, hơn nữa hấn không chỉ có sức mạnh, mà thân hình và cái đầu cũng vô cùng linh hoạt. Không hề có sự sơ hở, nàng hoàn toàn không có chỗ để ra tay.

Phía bên kia, Tiểu Táo đã thắng được hai trận, hơn nữa còn không bị thương, tuy rằng nằm trong dự liệu, nhưng Tiểu Bạch vẫn cảm thấy vui vẻ trong lòng, liền nói với Dung Lâm: "Nếu như người muốn giữ lại tiểu cá yêu, cũng không phải chỉ có mỗi một con đường là ở lại Cửu Tiêu các." Thắng bại đã rõ rồi, Tiểu Bạch thấy tính tình của tiểu cá yêu rất quái cường, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngoài việc bị trọng thương ra, thì kết quả cũng không thể thay đổi được.

Mấy chiêu tiếp theo, thể lực của A Liên đã cạn kiệt, cuối cùng Hóa Tranh vung cánh tay qua, thể vung từ dưới đất lên đỉnh trời, trực tiếp đánh A Liên trở về nguyên hình.

Dung Lâm nhìn thấy tiểu cá yêu bị hất lên cao, đuôi cá rơi xuống nặng nề, nhũ chắt lỏng mảy, bỗng nhiên hiện thân.

Tiểu Bạch nhắc nhở: "Dung Lâm, người đừng có kích động."

Bị đánh trở về nguyên hình, vòng này A Liên chắc chắn thua rồi.

Nhưng Hóa Tranh thấy nàng nằm trên mép sân đấu không chịu rơi xuống, liền mở miệng, phun lửa về phía nàng.

Hóa Tranh không có ý gì khác, chỉ là muốn nàng thấy khó mà rút lui, rơi xuống là thôi.

Không ngờ ngọn lửa mạnh hùng hực phun ra, tiểu cá yêu này lại không vì vậy mà tránh né rồi rơi xuống, cố gắng bám lấy sân đấu như cũ, cố chống đỡ để đứng lên.

Điền La thắng được vòng này khóc thút thít nhìn, sứt sứt nói: "Con cá ngọc này, ta nhìn thấy mùi cá nướng rồi, người còn có cái gì chứ? Mau xuống đi."

Mùi hương cá lan tỏa khắp nơi, cái đuôi của cá mè hoa kia trên đài đã bị cháy mất một mảng.

Rồi sau đó Hóa Tranh giơ chân ra, cá mè hoa rơi thẳng xuống, "tôm" một tiếng rơi vào trong nước.

Bọt nước văng tứ tung, ngay sau đó liền nghe thấy một âm thanh –

"Vòng này, Hóa Tranh thắng."

Nằm trong dự đoán, Tiểu Bạch quay đầu lại, nhìn thấy vị trí trống không bên cạnh, giật giật khóe môi.

*

Bên Bích Ba tri, A Liên nắm lấy cổ Dung Lâm, bị hấn ôm lấy eo đi vào trong hồ. Nàng cúi đầu nhìn cái đuôi bị đốt cháy của mình, cảm thấy mệt mỏi, nhưng sau đó nhìn vào mắt Dung Lâm, nói: "Thượng thần, ta không thể ở lại Cửu Tiêu các nữa rồi."

Nàng thua ở vòng hai, không thể đạt được thẻ "Hạng hai", thì không có tư cách ở lại Cửu Tiêu các nữa.

Dung Lâm đặt nàng trên hòn đá to bên hồ, cầm đuôi cá của nàng lên, từ từ ngâm trong nước, dường như không nghe thấy lời nàng nói: "Có thể cử động được không?"

Cái đuôi bị đốt cháy cử động mấy cái ở trong nước, vẫn còn linh hoạt chút.

A Liên nói: "Không sao đâu."

Dung Lâm nhìn nàng: "Muốn ở lại đến vậy sao?"

A Liên nghĩ ngợi, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn hấn, gật đầu nói: "Đúng vậy, ta muốn ở gần thượng thần một chút."

Dung Lâm nghĩ ngợi, không hỏi thêm nữa, hấn nhìn cái đuôi cá của nàng trong nước, giơ tay nhẹ nhàng xoa vòng eo của nàng.

A Liên thấy đuôi cá của mình nổi lên ánh bạc, ngay sau đó, cái đuôi vốn bị thiêu rụi lại từ từ phục hồi, trở về hình dạng chưa từng bị thương. Dù thế nào đi nữa A Liên cũng là một cô nương, cô nương ở nhân gian yêu cái đẹp, loài cá bọn nàng cũng vậy, hơn nữa trong mắt loài cá, cái đuôi còn quan trọng hơn sinh mạng.

A Liên vui mừng quẫy quẫy cái đuôi, nói: "Tốt rồi!"

Bọt nước nổi lên bắn lên gương mặt tôn nghiêm của thượng thần, Dung Lâm nhắm mắt lại, A Liên nhìn thấy, liền vội vàng "a" một tiếng, nhanh chóng che mặt đi, chớp chớp đôi mắt áy náy nói: "Xin, xin lỗi."

Rồi nàng giơ tay, xoa lưng tung trên mặt hấn.

Dung Lâm khẽ hừ một tiếng, cũng không hề trách móc.

Hắn chậm rãi đứng dậy, cử chỉ nho nhã, cúi đầu nhìn nàng, nói: "Đi theo ta."

Advertisement / Quảng cáo

A Liên vội vàng biến trở về hình người, đứng dậy dậm chân mấy cái, thật sự không đau chút nào, lúc này mới hỏi: "Thượng thần, chúng ta đi đâu vậy?"

Vị thượng thần đi đằng trước có dung mạo tuyệt thế vô song, không hề quay đầu nhìn nàng, chỉ lạnh nhạt nói một câu: "Đưa ngươi đi cửa sau."

*

Cuộc thi đấu buổi chiều đã kết thúc rồi, Tiêu Táo thuận lợi lấy được hai thẻ hạng nhất, mà Điền La cũng khó khăn lắm mới lấy được hai thẻ hạng hai, tóm lại có thể thuận lợi ở lại Cửu Tiêu các. Còn về Bạch Tầm, cũng không vì đôi thẻ mà ảnh hưởng đến thành tích, cũng chính thức được trở thành đệ tử mới của Cửu Tiêu các.

A Liên nhìn thấy tên Bạch Tầm trên danh sách, thờ phảo một hơi: "Thật tốt."

Dung Lâm nhu mày, lên tiếng thúc giục nàng

A Liên nói một tiếng "đến đây", vội vàng tiếp bước thượng thần, đi theo hắn gặp thượng thần Tiêu Bạch.

Tiêu Bạch nhìn thấy hai người bước vào, ánh mắt hàm chứa ý cười nhàn nhạt, lại nhìn thấy thân mình không bị thương tổn chút nào của nàng ấy, cũng ngầm hiểu được, liền không nhanh không chậm nói: "Tiểu cá yêu này đích thực vượt qua ngoài sức tưởng tượng của ta, chỉ là nàng ta thua Hóa Tranh, thi đấu chỉ giành được hạng ba, tất cả mọi người đều nhìn thấy..." Hắn nhìn sang Dung Lâm, nói, "hầu như lúc này đi cửa sau, sợ rằng lòng người không phục."

Dung Lâm nói: "Nếu như ta cứ muốn đi thì sao?"

Tiêu Bạch cười. Hắn rất ít cười, vốn là gương mặt tuấn lãng, cười lên giống như gió xuân ấm áp. Hắn nghĩ ngợi, nói: "Cũng không phải là không có cách."

Dung Lâm liếc nhìn hắn, ra hiệu hắn tiếp tục nói.

Tiêu Bạch mới nói: "Cửu Tiêu các có yêu cầu cao đối với người từ nơi khác đến, cần phải có hai thẻ hạng hai, nhưng yêu cầu đối với người thiên giới lại không cao... chỉ cần A Liên cô nương có hộ tịch ở trên thiên giới, cho dù hôm nay đạt được thẻ hạng ba, thì cũng có thể hợp tình hợp lý nhập học."

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hộ khẩu

Người dịch: Nhật Phương

Biên tập: Fleur

Sao Dung Lâm lại không hiểu ý của Tiêu Bạch chứ. Tiểu cá yêu này ở thiên giới nào có quen biết ai? Nếu như cần hộ khẩu của người trên thiên giới, thì chi có thể tìm đến hắn. Hắn tự vắn lưng tâm đã hết lòng quan tâm giúp đỡ nàng, nhưng dù là làm việc thiện, cũng không làm đến mức này. Ba vạn năm nay, hắn đã làm vô số việc thiện, nhưng việc này hệ trọng, tuyệt đối không phải là đơn giản tiện tay giúp.

Dung Lâm lại quay đầu lại nhìn nàng, thấy vẻ mặt của nàng nhìn hắn mong chờ.

Bỏ đi.

Dung Lâm suy nghĩ lát, nói với A Liên: "Người chuẩn bị sẵn số hộ khẩu, rồi cùng ta đến U Ti cục."

A Liên đang định đồng ý, thì lại nghe thấy tiếng Tiêu Bạch không nhanh không chậm nói: "Vậy người định lấy thân phận là gì?"

Thân phận gì? Dung Lâm suy nghĩ một lát, khoảng cách về tuổi giữa hắn và tiểu cá yêu quá lớn, nhưng bề ngoài hắn vẫn trẻ đẹp anh tuấn, so với nàng cũng không khác biệt là bao. Liền nói: "Lúc trước tiểu cá yêu này phải vào U Ti cục, ta đã từng dùng thân phận anh họ để đưa nàng ra ngoài."

"...Anh em họ." Tiêu Bạch lăm bầm, khóe miệng hiện lên ý cười.

Nhìn thấy phản ứng của Dung Lâm có chút không hài lòng với hắn, hắn liền giải thích, "Nghĩ đến người không rành chuyện thế sự quá lâu rồi. Mấy năm nay những người trở thành tiên ngày càng nhiều, số người trên thiên giới đột nhiên tăng cao, hơn nữa hộ khẩu ở thiên giới có rất nhiều đãi ngộ tốt, người lợi dụng sơ hở để có hộ khẩu ngày càng nhiều. Nếu như người muốn lấy danh phận anh họ, vậy ta khuyên người đừng đi mất công..." Nói một câu thần nhiên, "Nếu không phải là người thân nhất, thì bên U Ti cục kia sẽ không xử lý."

A Liên mơ hồ cảm thấy sự việc này khó giải quyết, liền nhìn Dung Lâm nói: "Thượng, thượng thần?"

Advertisement / Quảng cáo

Tuy rằng Dung Lâm là thượng thần, được người người tôn kính, nhưng từ trước đến nay giải quyết việc công, kiểu việc làm đi cửa sau thế này là lần đầu tiên. Vạn vật luôn có thứ tự của nó, hắn sống đến ba vạn năm, điều hắn ghét nhất chính là làm trái với trật tự. Vừa rồi muốn giúp tiểu cá yêu, chẳng qua cũng chỉ là động lòng trắc ẩn, nhưng bây giờ bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ càng, hắn thực sự không nên vì nàng mà làm trái quy tắc trên thiên giới.

Tiêu Bạch nói: "Giả sử người nói nàng là con gái của người lưu lạc ở bên ngoài, thì có thể thử một lần."

Lời này vừa nói ra, còn chưa đợi Dung Lâm tức giận, A Liên liền mở miệng nói: "Không được. Sao ta có thể vì bản thân, mà phá hoại danh dự của thượng thần?"

Tuy rằng Dung Lâm cũng không chấp nhận nỗi lời đề nghị này. Nhưng lại thấy tiểu cá yêu vốn im lặng không nói lời nào liền dõ mặt kích động như vậy, tất nhiên hắn sẽ không cho là nàng chỉ muốn bảo vệ sự trong sạch của hắn – nếu như hiểu được cần phải bảo vệ sự trong sạch của hắn, vậy sao hôm đó lại nói những lời ám muội như vậy khiến cho Hồng Kiều tiên tức giận lắm?

Thông tuệ vô song như thượng thần đây tất nhiên nghĩ đến nếu hai người bọn họ trở thành quan hệ cha con, vậy thì những tâm tư nàng đối với hắn sẽ ngày càng khó mở miệng. Không ngờ tiểu cá yêu này cũng biết nhìn xa chút.

Tiêu Bạch nói: "Đúng là có chút không ổn." Hắn nhìn A Liên trước mặt, nói: "Dù sao người cũng là bạn của tiểu Táo, tất nhiên ta sẽ nghĩ cách giúp người."

A Liên cảm động nói: "Đa tạ thượng thần Tiêu Bạch."

Tiêu Bạch tiếp tục nói: "Nghe nói quan hệ giữa người và Nguyên Giang không tệ?"

Thật sự A Liên không biết vì sao Tiêu Bạch lại nhắc đến Nguyên Giang, liền nói thật: "Nguyên Giang tiên quân rất quan tâm ta."

Nguyên Giang là tiên quân chương quân tại nhà ăn ở Cửu Tiêu các, cũng là người si tình nhất trong số những người theo đuổi A Liên.

Nàng cũng không phải là không biết gì, hai gò má lại hơi nóng lên, nói với Tiêu Bạch: "Sao thượng thần biết?"

Tiêu Bạch không trả lời, chỉ nói: "Nguyên Giang tiên quân nhất mực si tình với người, vừa nãy người đang thi đấu trên sân, hắn luôn nhìn người, thấy người thua liền tìm ta, cầu xin ta nghĩ cách. Hắn còn nói – chỉ cần giúp cho người ở lại Cửu Tiêu các, bảo hắn làm gì hắn cũng bằng lòng."

Dung Lâm nhủ nầy nói: "Dù sao cũng chỉ là một con cá chép mà thôi."

Tiêu Bạch nhìn hân, nói: "Tuy rằng Nguyên Giang là cá chép, nhưng từ nhỏ đã sông trong Dao Đài Thiên trì, có hộ khẩu chính thức trên thiên giới. Tính tình hân ôn hòa, không có sở thích xấu, đều là cá nước ngọt như A Liên cô nương, cũng có tiếng nói chung. Nếu như Nguyên Giang đã cầu xin ta, A Liên cô nương lại muốn ở lại Cửu Tiêu các, hơn nữa quan hệ giữa hai người rất tốt, hay là đi U Ti cực xin hôn thư... Đến lúc đó A Liên cô nương cũng có hộ khẩu thiên giới chính thức, tất cả đều giải quyết dễ dàng."

Nói xong liền quay sang nói với A Liên: "Danh tiếng của Nguyên Giang ở trên thiên giới không tồi, trung hậu thành thật, chắc sẽ không bạc đãi A Liên, nếu A Liên cô nương không đồng ý, đợi tốt nghiệp xong, hai người các người lại đi U Ti cực một chuyến, lấy giấy hòa ly là được."

Tiêu Bạch khiêm lòi như vàng, rất ít khi nói nhiều như vậy, nhưng không thể không nói, hân đưa ra ý kiến như vậy, thực sự là hợp tình hợp lý.

A Liên nắm chặt lấy hai tay, lặng lẽ quan sát Dung Lâm, thấy hân trầm mặc không nói gì, liền hiểu được bây giờ ngoài cách này ra, đã không còn con đường nào nữa rồi.

A Liên nghĩ ngợi lát, nhỏ giọng nói: "Vậy làm phiền thượng thần Tiêu Bạch rồi."

Tiêu Bạch thể hiện vẻ mặt vui vẻ hòa nhã, nếu không phải tiêu Táo nhờ hân, sao hân lại đi lo chuyện này? Hân ta nói: "Nếu đã như vậy, ta sẽ cho người gọi Nguyên Giang qua đây, có ta và và Dung Lâm làm nhân chứng, về sau Nguyên Giang sẽ không dám ức hiếp người."

A Liên cảm kích rơi nước mắt: "Đa tạ thượng thần Tiêu Bạch."

*

Quả thực Nguyên Giang tiên quân tình sâu ý đậm đối với A Liên, hôm nay nhìn thấy người trong lòng liễu mạng như vậy dễ được ở lại Cửu Tiêu các, tất nhiên hân muốn vì nàng làm một việc gì đó. Bây giờ lại thấy thượng thần Tiêu Bạch tìm mình, vội vội vàng vàng chạy đến, đợi nghe ý tứ của Tiêu Bạch, gương mặt anh tuấn của Nguyên Giang tiên quân đỏ lên, hàm chứa ân tình nhìn A Liên bên cạnh hai vị thượng thần, đảm bảo nói: "Có hai vị thượng thần ở đây, Nguyên Giang ta đảm bảo sẽ đối xử tốt với A Liên cô nương, tất cả mọi việc đều đặt A Liên cô nương lên hàng đầu."

Tâm tư của Nguyên Giang tiên quân đã rất rõ ràng rồi, hai người cùng thương lượng chuyện hôn sự. A Liên nhìn gương mặt thành thật nhã nhặn của Nguyên Giang tiên quân, nói ra mục đích thực sự của mình.

Nguyên Giang tiên quân nói: "Ta biết. Có thể giúp được A Liên cô nương, ta cầu còn không được. Nàng yên tâm, đến lúc chúng ta lấy hôn thư về, ta sẽ đối xử tôn trọng với nàng. Nếu như nàng không muốn thông cáo ra bên ngoài, chúng ta sẽ lặng lẽ làm, mấy năm này nàng chỉ cần lo tốt chuyện tu tiên ở Cửu Tiêu các, đợi đến ngày tốt nghiệp, nếu như A Liên cô nương muốn hòa ly với ta, ta cũng nghe theo nàng."

Đây đúng là điều không thể tốt hơn nữa.

A Liên nói: "Vâng, đa tạ tiên quân."

Nguyên Giang tiên quân thật thà cười, nói: "Nàng gọi ta là Nguyên Giang là được, không gán khách khí như vậy." Lại nói, "Vậy ngày mai chúng ta đi một chuyến đến U Ti cực, nàng thấy thế nào?"

A Liên nghĩ ngợi, chuyện nhập học là chuyện vô cùng cấp bách, liền nói luôn: ".... Được."

Nói chuyện với Nguyên Giang tiên quân vô cùng vui vẻ, A Liên nhìn hân đi xa dần, khuôn mặt hàm chứa ý cười đi đến chỗ Tiêu Bạch. Nhưng chỉ thấy có một mình thượng thần Tiêu Bạch, thượng thần Dung Lâm không biết đi đâu.

Trong lòng Tiêu Bạch hiểu rõ, nói: "Dung Lâm đã trở về rồi."

Advertisement / Quảng cáo

"...Ồ." A Liên thất vọng gật gật đầu rồi cáo từ thượng thần Tiêu Bạch.

*

Điền La vừa thấy A Liên quay về, liền chạy đến nói: "Đề ta xem xem, chân của người có ổn không?"

A Liên thoải mái tung vẩy lên, lộ ra đôi chân mảnh khảnh trắng tấp trắng trơn thon dài, cười cười nói: "Rất ổn."

Điền La kinh ngạc nói: "Sao có thể... rõ ràng vừa nãy ta còn nghĩ thấy mùi cá mà."

A Liên chỉ nhẹ nhàng nói chuyện với Điền La, là thượng thần chữa trị cho nàng, Điền La nghe xong, mới thờ phào một hơi, nói: "Không sao là tốt rồi."

Di Khuê Di Chương ở cùng cũng bước đến, hôm nay hai người này ở hải tộc đều thuận lợi qua được kì thi của tân đệ tử, Di Chương giống như Điền La, khó khăn lắm mới đạt đủ tiêu chuẩn, mà vận may của Di Khuê tốt, chọn được một tổ thực lực yếu, đạt được thành tích tốt "Hạng nhất".

Hôm nay biểu hiện của A Liên trên sân thi đấu, hai người này ở hải tộc đều nhìn thấy, ngày trước vô cùng xem thường nàng ta, nhưng biểu hiện hôm nay của A Liên tất cả mọi người ở Cửu Tiêu các đều nhìn thấy, thu dọn bọc quần áo ra đi là chuyện rõ ràng.

Di Chương có tâm trạng vô cùng tốt hiếm khi an ủi nói: "Cửu Tiêu các không phải nơi chó và mèo có thể ở lại, cá mè hoa, người tốt nhất nên quay về chỗ của người đi, tranh thủ lúc còn trẻ già cho nhà tốt, đừng làm những chuyện mơ mộng viễn vông nữa."

Điền La khịt mũi một cái, nói: "A Liên, ta không nở xa người... hay là như này, ta đi nghĩ cách, chuyện có thể giải quyết bằng tiền thì cũng không phải vấn đề lớn."

Nhưng trong lòng Điền La hiểu rõ, cuộc thi đấu này không giống lúc trước, cuộc thi quang minh chính đại, chính là để phòng ngừa tân đệ tử lôi kéo quan hệ chạy cửa sau, nhiều ngân lượng hơn nữa, cũng không thể mua chuộc cho người vào.

A Liên nghĩ ngợi, vẫn không nên đem chuyện Nguyên Giang tiên quân nói cho Điền La biết, đợi việc ngày mai thành rồi, mới nói cho Điền La cũng được. Nếu không, nhờ có chuyện ngoài ý muốn, hại Điền La mừng hụt thi không tốt.

Nàng chỉ nói: "Hai ngày này đề ta nghĩ cách."

Điền La "ừ ừ" gật đầu.

*

Trắng trên ngon lẫu, cá hồ rục rờ ánh vàng.

Dung Lâm đứng bên bờ Bích Ba trì, dung mạo tuyệt thế.

Hân đợi tiêu cá yêu đến.

Chỉ một lát sau, liền thấy tiêu cá yêu vội vàng vàng chạy đến, thân mật kéo cánh tay hân, nghiêng nghiêng đầu nói: "Thượng thần đợi rất lâu phải không? Là do ta không phải, xin lỗi thượng thần."

Thượng thần nhếch miệng, gió tay yếu mạnh ná nàng, nghe thấy nàng kêu đau "ai ui" một tiếng, cặp mắt sáng như nước bỗng chốc phủ lên một tầng sương nước mắt, bấy giờ tâm trạng hân mới tốt.

Dung Lâm học theo lời của nàng, nói: "Đêm nay ánh trăng thật đẹp, chúng ta cùng nhau thi bơi đi?"

Tiêu cá yêu vui vẻ đồng ý, ngay lúc sau, lại thấy đằng sau tiêu cá yêu xuất hiện một nam tử, là Nguyên Giang tiên quân của Cửu Tiêu các.

Nguyên Giang tiên quân ôm tiêu cá yêu ở trong lòng, hai người chan chứa tình cảm nhìn đối diện nhau. Tiêu cá yêu ngẩng đầu lên nói với hân: "Thượng thần Dung Lâm, ta không thể thi bơi cùng người được...Ta đã là con cá đã kết hôn rồi."

Nguyên Giang tiên quân liền cười bước lên phía trước, hai tay dâng lên, nói: "Thượng thần, đây là kẹo mừng của ta và phu nhân."

Tiêu cá yêu cá cũng cười nói: "Kẹo mừng này rất ngọt, rất ngon, thượng thần ăn nhiều chút."

Không hiểu sao Dung Lâm lại tức giận, muốn giờ tay kéo lấy cổ áo của Nguyễn Giang. Ngay sau đó, liền có một bé gái hồng hào đáng yêu giống tiểu cá yêu bảy tám phần tiến lên, kéo lấy cánh tay hắn hét lên: "Thức thức, người tha cho cha ta đi."

Sau đó, bé gái nhỏ từ một đứa, biến thành hai, ba,... bảy, tám đứa...

Dung Lâm đỏ mặt hồi đảm đũa tỉnh lại.

Hắn bước đến trước cửa sổ, nhìn thấy phượng hoàng điêu khắc được đặt ở trên tay, lại ngược mắt lên nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Nghĩ lại cảnh trong mộng, Dung Lâm hít một hơi thật sâu.

Advertisement / Quảng cáo

*

Hôm sau A Liên dậy từ rất sớm.

Mở toang cửa sổ thì có một con chim tước có lông vũ màu xanh biếc, chú chim tước đó riu ra riu rít, thả tờ giấy quắp ở móng chân lên tay nàng, rồi sau đó vỗ cánh bay đi.

A Liên nhủ mảy, từ từ mở tờ giấy trong tay ra, đọc lầm nhảm: "Giờ Mùi một khắc, Bích Ba tri..."

"Nhìn cái gì đấy?" Điền La tiến đến gần, nhìn nhìn, liền nói, "Sao không viết chữ gì trên đấy?"

A Liên dừng lại một chút, mới phản ứng lại, chắc là thư thượng thần viết cho nàng. Thượng thần chỉ muốn cho một mình nàng xem, bởi vậy Điền La không nhìn được nét chữ trên giấy.

Vừa đúng lúc đến giờ Mùi, A Liên liền đi đến Bích Ba tri, từ xa đã thấy bóng dáng cao lớn của thượng thần.

Nàng vội vàng đi lên phía trước.

Chỉ cần liếc nhìn, liền nhìn thấy hôm nay thượng thần ăn mặc chỉnh tề hơn hôm qua, cả người nổi bật lên phong thái anh tuấn, hào hoa phong nhã.

Bỗng A Liên hơi thất thần, liền chào hỏi: "Thượng thần."

Thượng thần nhẹ nhàng ừ một tiếng, mới lạnh nhạt hỏi: "Mang theo sổ hộ khẩu không?"

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tình nghĩa phu thê

Dịch: Nhật Phương

Biên tập: Fleur

"... Có mang theo."

A Liên chỉ vào hồ lô ngọc buộc vào thắt lưng, nói, "Ồ bên trong rồi. Thượng thần tìm ta có việc gì sao? Có thể nói nhanh được không? Tiên quân Nguyễn Giang hẹn ta đi Tư Duyên Cục lấy giấy hôn thú, sau khi gặp thượng thần ta còn phải đến đó."

Dung Lâm giờ tay ra kéo lấy hồ lô ngọc ở thắt lưng nàng, lấy hộ tịch từ bên trong ra, rồi nhét hồ lô ngọc vào trong lòng nàng, sắc mặt không vui nói: "Có ta ở đây, người đi tìm Nguyễn Giang làm gì? Chi là một con cá chép, nếu như không phải sống ở trong thiên trì, thì lúc này có lẽ bị người ta nấu thành canh cá rồi. Người với hắn thì có hi vọng gì, cuộc sống không phải lo cơm ăn áo mặc? Hay là đeo vàng bạc châu báu cũng không xong? Cho dù dùng cả bổng lộc mỗi tháng của hắn, cũng không đủ mua cho cho người một chiếc váy được dệt từ tơ giao."

Mặc dù mỗi từ thượng thần nói đều rất có lý, nhưng lại A Liên lại nói nhỏ phân bác lại: "Con người tiên quân Nguyễn Giang rất tốt."

Dung Lâm càng tức giận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Con người tốt có thể có cơm ăn không? Tuổi của người vẫn còn nhỏ, trong đầu đều toàn chuyện yêu yêu đương đương, đến lúc người thực sự sống như thế, hối hận cũng không kịp..."

A Liên bỗng phản ứng, ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Vậy ý của thượng thần là..."

Dung Lâm liếc mắt, đôi mắt hướng về mặt hồ yên ả: "Ước chừng khoảng mấy năm gần đây ta cũng sẽ không thành thân, ta với người có duyên với nhau, ta sẽ giúp người một lần."

Advertisement / Quảng cáo

Tuy rằng A Liên vô cùng kinh ngạc, nhưng nghĩ đến tiên quân Nguyễn Giang hôm qua đã đồng ý giúp, liền cảm thấy không ổn: "Nhưng ta đã nhận lời tiên quân Nguyễn Giang rồi."

Hiểu được lúc này trong lòng nàng không biết vui đến chừng nào, hắn đã nói đến mức này rồi mà nàng còn muốn chơi trò lấy lui làm tiến với hắn.

Dung Lâm nghĩ một lát, tức giận nhìn nàng: "Bổng lộc của ta cao, ta có dung mạo, có nhà có vật để cười, hơn nữa đất đai nhà cửa trên Cửu Trùng Thiên là của ta, vậy tiên quan Nguyễn Giang có so được với ta không?"

"... Tự người nói xem, ta và Nguyễn Giang, chọn ta hay là hắn?!"

*

Đứng trong đám mây, A Liên quay đầu lại nhìn người đứng đằng sau, nói: "Thượng thần, hay là trước tiên ta đi giải thích với tiên quân Nguyễn Giang, lần này chúng ta đi đến Ti Duyên cục, tiên quân Nguyễn Giang vẫn đang đợi ta ở Cửu Tiêu các."

Dung Lâm không muốn nhắc đến Nguyễn Giang, tâm trạng bây giờ rất tốt, nhẫn nại nói: "Về điểm này người yên tâm, ta sớm đã phái người đi thông báo cho hắn rồi."

A Liên tán thưởng: "Thượng thần thật chu đáo."

Dung Lâm nhếch nhếch môi, không nói gì.

Đến Ti Duyên cục rất nhanh.

Ti Duyên cục là nơi thiên giới phụ trách quản lý nhân duyên, vừa bước vào đã thấy vắng lặng. A Liên đứng đằng sau Dung Lâm, nói: "Tại sao người ở đây lại ít như vậy? U Ti cục còn náo nhiệt hơn chút."

Về điều này thì Dung Lâm có biết đôi chút. Đa số nam nữ trên thiên giới đều có tình duyên ngắn ngủi, sau khi trải qua đêm xuân, liền mỗi người đi một ngả, không hề liên quan đến nhau. Thần tiên đều thích những ngày tiêu điều tự tại, sao có thể bằng lòng để một tờ giấy hôn thú trói buộc bản thân, gánh vác trách nhiệm phu thê? Mà Dung Lâm sống ba vạn năm trên thiên giới, nhưng lại không đồng ý với quan điểm này. Căn bản vì bản thân hắn trời sinh cao quý, không cần song tu để tăng tu vi, hơn nữa hắn ngay thẳng lương thiện, không muốn lợi dụng người khác để kiếm lợi cho bản thân.

Tiên quân Ti Duyên đang ngủ gà ngủ gật, nhìn thấy thượng thần Dung Lâm đại giá quang lâm, dụi dụi mắt, có chút nghi hoặc. Còn đang nghĩ là nằm mơ, nhưng nhìn kĩ lại, quả đúng là dáng vẻ của thượng thần, đang định đứng dậy, chấp tay vái khom lưng, hành lễ nói: "Thượng thần Dung Lâm đại giá quang lâm, tiểu thần không tiếp đón từ xa, mong thượng thần lượng thứ."

Lại hỏi: "Không biết thượng thần đột nhiên đến Ti Duyên cục, là có chỉ giáo chăng?"

Tinh khí của Dung Lâm trước giờ luôn tốt, không tỏ vẻ kiêu căng, phát phát tay: "Tiên quân không cần đa lễ. Hôm nay bốn tọa đến, không phải vì chuyện công..." vừa nói vừa lấy hai quyền hộ tịch từ trong tay ra đặt lên trước, rồi lại lấy chín lượng bạc ra đặt lên trên, "Phiền tiên quân thay bốn tọa viết hôn thư."

Tiên quân Ti Duyên bình thường hòa nhã dễ gần, tóc điểm hoa râu, chòm râu dài. Trên thiên giới chức vụ của hắn không cao, nhưng lai lịch thâm sâu, so về tuổi tác, thì lớn tuổi hơn Dung Lâm một chút.

Đòi này của hắn gấp vô vàn sóng to gió lớn, những chuyện bình thường, căn bản không thể khiến lòng hắn dậy sóng..

Hôm nay...

Tiên quân Ti Duyên mở to mắt, kinh ngạc nói: "Thượng thần... muốn thành thân?"

Dung Lâm ho nhẹ một tiếng, cong môi mỉm cười nói: "Già cả rồi, nên thành thân thôi."

Tiên quân Ti Duyên vốn thích xem chuyện tác thành, hắn lại vốn ngưỡng mộ thượng thần, vô cùng kính trọng con người thượng thần. Hắn liếc nhìn tiểu cô nương đứng đằng sau thượng thần, đáng vẻ lại đặt tiểu chuẩn, liền nói với A Liên: "Nam tử giữ mình trong sạch, mà khiêm tốn như thượng thần trên thế gian này rất hiếm có. Tiểu cô nương thật có phúc."

A Liên ngại ngùng nói: "Cảm tạ."

Dung Lâm giờ tay xoa xoa đầu nàng, nói với tiên quân Ti Duyên: "Nàng ấy nhát gan, sợ người lạ."

Tiên quân Ti Duyên gật gù đầu, thể hiện là đã hiểu. Lại quan sát tiểu cô nương từ trên xuống dưới, lúc nhìn thấy nguyên hình của nàng, liền hơi sững lại, nhưng nhanh chóng khôi phục tinh thần, cười cười nói: "Đáng người hơi nhỏ."

Nếu là chuyện riêng, sau khi tiên quân nói vài lời khách sáo với thượng thần, liền xử lý chuyện công, hắn cầm lấy hai quyền hộ tịch, liền nhìn ngày sinh của tiểu cô nương, trong lòng nghĩ: tuổi tác quá nhỏ. Nhưng tiên quân Ti Duyên đã nhìn thấy nhiều đôi phu thê mới thành thân chênh lệch tuổi tác lớn, ở thiên giới là chuyện thường tình, cũng không có gì to tát cả.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên cảm bất đắc dĩ thông tin. Chữ của nàng nhỏ nhả ngay ngắn, đẹp như gương mặt của nàng vậy. Bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, nàng quay đầu nhìn thượng thần cầm bút bên cạnh, thấy hắn có chút thất thần, liền gọi một tiếng: "Thượng thần?"

"..Hơ?" Dung Lâm khôi phục lại thần trí, nghiêng đầu đối diện ánh mắt của tiểu cô yêu bên cạnh, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn vài nhịp, nói, "Không sao." Liền cầm bút, nghiêm túc điền xong.

Hai người điền thông tin xong, dùng ngón tay cái thấm mực đỏ, rồi ấn vào tờ hôn thư.

Sau đó tiên quân cầm tờ hôn thư của hai người đi đến Nhân Duyên các.

Trong Nhân Duyên các dựng một tấm gương tròn cao một trượng, chính là gương nhân duyên của thiên giới.

Dung Lâm dẫn A Liên đến đứng trước gương Nhân Duyên, trong gương hiện rõ bóng hình của hai người, đến từng sợi tóc cũng phản chiếu rất rõ ràng.

Tiên quân Ti Duyên nói: "Thành thân là chuyện vui, hai người mới cười cười lên nào, gương nhân duyên này sẽ ghi lại hết tất cả."

Dung Lâm nghe vậy liền nhếch nhếch môi.

Gương Nhân Duyên chợt lóe lên kim quang, liền ghi lại thời khắc bóng hình của hai người.

Dung Lâm nhìn bức họa yên tĩnh bên trong gương Nhân Duyên, tiểu cô yêu kia cũng cười vui vui, hắn thì anh tuấn bất phàm, đứng bên cạnh nhau, thực sự là cảnh đẹp vừa lòng người, thật sự có chút thỏa mãn.

Ra khỏi Nhân Duyên các, Dung Lâm và A Liên theo sau tiên quân Ti Duyên, đến hậu viện của Ti Duyên cục.

Trong viện có một cái cây to lớn cành lá um tùm, che kín bầu trời, trên cây rủ xuống vô số quả màu đỏ, tỏa ra ánh vàng, có lớn có nhỏ, mà mỗi một quả đều được quấn một sợi tơ hồng.

Xung quanh cái cây lớn, lại là những gốc cây nhỏ tươi tốt đang lớn, có cây đã cao được bảy tám thước, có cây thì mới nảy mầm, lớn lớn nhỏ nhỏ, đan xen vào nhau.

Tiên quân Ti Duyên giải thích: "Đây chính là cây liên cành."

Cây liên cành, vừa gọi là cây tương tư, cây phu thê. Cây kết trái ra quả liên cành. Đôi phu thê mới thành thân đến Ti Duyên cục nhận hôn thư, sau khi soi gương Nhân Duyên, liền đến nơi này lấy một quả liên cành, trên bề mặt viết tên phu thê hai người, sau đó trồng xuống ngay tại đây, mọc rễ nảy mầm. Nếu như tình cảm sâu đậm, hạt giống của cây liên cành sẽ to lớn chắc khỏe, cành lá tươi tốt phát triển; tất nhiên, lúc đã hết duyên phận thì cũng là lúc cây liên cành khô héo.

Tiên quân Ti Duyên nhìn hai người chọn xong quả liên cành, liền không làm phiền nữa, để cho hai người bọn họ cũng nhau gieo hạt xuống đất.

Dung Lâm viết xong tên liền đưa quả liên cành cho A Liên.

A Liên nắm chặt bút viết tên mình lên quả liên cành, nhìn thấy hai tên lần lượt song song nhau ở trên mặt quả, ngoài đầu lại, nói với thượng thần đang cầm cuốc đào hố rằng: "Thượng thần, nếu như về sau chúng ta phải rời xa nhau, thì cây liên cành này sẽ ra sao?"

Chiếc áo bào mới trắng như tuyết bị bẩn lên toàn bùn, Dung Lâm cau mày, nói: "Khi chúng ta đến lấy giấy hòa ly, lại lấy cái cuốc đào rễ của của cây liên cành lên là được."

A Liên nói: "Nhưng như vậy cây liên cành rất đáng thương, nó sẽ chết..."

Dung Lâm khẽ hừ một tiếng, không nói chuyện với nàng nữa, tiếp tục đào đất. Tiểu cô yêu này ngầm ý rằng không muốn hòa ly với hắn, sao hắn lại không rõ chứ? Nghĩ hay nhỉ?

Trồng xong cây liên cành, Dung Lâm nghỉ ngơi ngay bên cạnh. A Liên liền cầm bình tưới nước cẩn thận thay hắn tưới nước cho cây.

Sau đó mới đến trước mặt tiên quân Ti Duyên lấy hôn thư.

Dung Lâm nhìn thấy hôn thư, cất cẩn thận, bỏ vào trong ống tay áo rộng của hắn, nói với A Liên: "Hôn thư này do ta giữ, người không có ý kiến gì chứ?" Về sau đến lúc hòa ly vẫn cần dùng tới tờ hôn thư này, nếu như đưa cho tiểu cô yêu, đến lúc đó nàng ta không muốn hòa ly với hắn, giấu tờ hôn thư này đi thì không hay rồi.

A Liên gật gù đầu, thoải mái nói: "Vâng, để thượng thần giữ là được rồi."

Advertisement / Quảng cáo

Đi từ trong Ti Duyên cục ra, Dung Lâm nhìn thấy mây mù bao trùm xung quanh, giờ tay giữ lấy tờ hôn thư trong tay áo, hơn nữa lại cảm thấy như lọt vào trong sương mù.

Hắn nhìn tiểu cô yêu, không thể tin được, hắn cứ như vậy lĩnh hôn thư với nàng.

Dung Lâm hít một hơi thật sâu, dẫn A Liên đến U Ti cục chuyển hộ tịch.

Sau đó hắn lại không đưa nàng trở về.

A Liên ngờ vực hỏi: "Thượng thần, bây giờ chúng ta đi đâu?"

Dung Lâm không hề nghĩ ngợi: "Đi tìm Nguyên Giang."

"Thượng thần tìm tiên quân Nguyên Giang có việc gì?"

Dung Lâm nghỉ ngơi, nhếch môi cười nói: "Đương nhiên phải có qua có lại – mời hân ân kẻo hi."

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thiên mã

Dịch: Nhật Phương

Beta: Fleur

A Liên lại cảm thấy như vậy không được.

Tuy rằng nàng và tiên quân Nguyên Giang không có tình cảm gì khác, nhưng cũng đã đồng ý đi với ngài ấy đến U Ty cục lấy giấy đăng kí kết hôn. Nàng lựa chọn thượng thần giữa hai người đã là không hay rồi, sao có thể lại cố ý mời ngài ấy ăn kẹo hi? Nghĩ như vậy, A Liên liền nói: "Thượng thần vì muốn giúp ta mới đi nhận hôn thư, để tránh cho những phiền phức sau này tốt nhất chúng ta đừng nói với tiên quân Nguyên Giang."

Dung Lâm cũng là vì tức giận quá mà mụ mị đầu óc, bây giờ nghe thấy những lời nói của A Liên cũng thấy có lí. Vốn dĩ hân không muốn công khai quan hệ giữa hai người, tờ hôn thư này cũng là vì để nàng có thể dễ dàng vào Cửu Tiêu các... Nhờ nhắc nhở của nàng, Dung Lâm mới ý thức được điều đó.

Nhưng trong lòng bỗng có một cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Câu nói không muốn công khai, muốn nói cũng phải là hân nói mới đúng. Nàng chỉ là một con cá mè hoa nhỏ bé, chẳng lẽ lại dám chê hân?

Nghĩ đến sự kì tình của nàng đối với hân, Dung Lâm hiểu được tất nhiên là nàng sẽ không chê hân. Yêu một người quá sâu đậm, thì sẽ không tự chủ mà hạ thấp danh dự của mình, nhỏ bé đến mức như hạt bụi. Sợ rằng nàng cảm thấy không xứng với hân.

Dung Lâm cũng không nhắc đến Nguyên Giang nữa mà đưa nàng đến chỗ Tiêu Bạch.

Tiêu Bạch là một người đối với bất kì chuyện gì cũng đều vân đạm phong khinh, nghe được chuyện này lại có chút ngạc nhiên: "Hành động cũng nhanh thật đấy."

Dung Lâm đặt giấy hộ tịch vừa lấy từ U Ty cục trước mặt hân, nói: "Như vậy được rồi chứ?"

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu cá yêu bây giờ đã đường đường chính chính nằm trong hộ tịch của thần.

Tiểu Bạch thần nhiên nhìn một cái, nói: "Tất nhiên là được." lại nói, "Đúng lúc ta cũng có chuyện muốn bàn với người. Cửu Tiêu các này không phải do một mình ta quản, mấy năm gần đây người vẫn không lên lớp dạy ở Cửu Tiêu các, bây giờ kì thi tuyển chọn đã kết thúc, các đề từ mới cũng lần lượt nhập học, cũng là lúc cần một thầy giáo tốt..."

Sao Dung Lâm lại không hiểu ý của Tiểu Bạch chứ? Nếu như đối lại là trước đây, hân sẽ không tình nguyện để bị trói buộc, lên lớp dạy tại Cửu Tiêu các...

Hân nói: "Để ta suy nghĩ mấy ngày."

Tiểu Bạch nói: "Được."

Lại cười nói: "Đêm tân hôn vui vẻ. "

Dung Lâm nhũu mày nhìn hân, rồi đưa A Liên đi.

Trời cũng không còn sớm nữa, A Liên thấy hân đưa nàng về nơi ở, liền hỏi: "Thượng thần? Ngài đưa tôi đi đâu đấy? Điền La còn đang đợi tôi cùng ăn tối."

Dung Lâm liếc nhẹ một cái, nói: "Sao vậy? Mới lấy hôn thư mà người đã muốn phản phòng với ta sao?"

Vừa dứt lời, ánh mắt của tiểu cá yêu đối diện liền thoáng kinh ngạc, Dung Lâm sợ nàng tự mình đã tình, liền nhẹ nhàng ho một tiếng, giải thích: "Ước chừng cách ngày nhập học còn hai ngày nữa, trước đó vài ngày ta thông cảm cho người chăm chỉ chịu khó, bây giờ việc đã xong, tiền người còn nợ ta cũng nên tính dần thôi. Người cũng không cần đến Minh Nguyệt lâu nữa, từ hôm nay trở đi, rảnh rồi người hãy đến điện Tiểu Dao dọn dẹp, giặt quần áo lau sàn nhà, vân vân..."

Vấn đề này Dung Lâm đã nghĩ kĩ rồi.

Vốn hân định giới thiệu nàng đến Minh Nguyệt lâu, nhưng là để nàng bụng bê thức ăn, nhưng người buôn bán trên thế gian đều háms lợi như Mạnh Cực, không từ thủ đoạn, nàng ở Cửu Tiêu các vốn không quen với cuộc sống nơi đây, lại gặp phải loại người như Mạnh Cực, sợ là bị ăn đến xương cũng không còn.

A Liên thật sự không dám quên món nợ này, thiếu nợ trả tiền là đạo lý hiển nhiên, nàng không thể vì thượng thần lương thiện mà ăn quịt được.

A Liên gắt gât đầu: "Được, ta rất thành thạo việc dọn dẹp, nhất định khiến thượng thần hài lòng." Trong lòng nàng rất vui, cười xán lạn, không để ý thân hình bị xiêu vẹo, suýt chút nữa rơi ra khỏi mây. Rất may nàng phản ứng nhanh, hai tay nhanh chóng nắm lấy đai lưng của thượng thần.

Dung Lâm nhũu mày, nhìn thấy tay nàng nắm chặt lấy đai lưng của mình, nói: "Tuy rằng chúng ta đã lĩnh hôn thư, nhưng không thể nói là phu thê thực sự, người đừng có dụng tay dụng chân, nếu không đừng trách ta trở mặt."

A Liên vội vàng buông tay ra: "Mạo phạm thượng thần rồi."

Dung Lâm lại nói: "Vào được Cửu Tiêu các chẳng qua là bước đầu thôi, có thể thuận lợi tốt nghiệp hay không, còn phải xem tạo hóa của người. Người xem bản thân coi, đạo hạnh ba trăm năm, đến cưới mấy cũng không biết, nói ra ngoài không phải là bị người ta cười cho thối mũi sao? Nếu như học được cưới mấy, sao người cần gì phải cực khổ bơi từ hồ Động Trạch đến Cửu Tiêu các, lại còn bơi mất một tháng?"

A Liên nói: "Thượng thần nói rất đúng..." Nghĩ đến quãng đường đó, kí ức của A Liên như vừa mới đây, "Đây lại là lần đầu tiên ta xa nhà, mới bắt đầu còn cảm thấy mới mẻ, sau đó không bơi nổi nữa, nếu không phải Bạch Tầm đại ca chờ ta cả đoạn đường, thì một tháng ta cũng không bơi đến nơi."

Dung Lâm mở to hai mắt: "Người cười con cá kiếm kìa?!"

Cá kiếm đó là nói đến Bạch Tầm. Giống như xài liên [*cá mè hoa*], cũng có tục danh là cá mè hoa.

Dung Lâm nghiêm nghị nói: "Việc trước đây ta tạm thời không tính toán nữa, nhưng về sau hành vi cử chỉ của người phải chú ý chút, phải có tự giác của một con cá đã có chồng." Lại nhìn về nơi xa, dường như đang suy tư gì đó, rồi sau đó thở một hơi dài, tiếp tục nói, "Chỗ ta có vài chục thiên mã, đợi lát nữa người chọn lấy một con, trước khi học cưới mấy thì cưới thiên mã là được."

A Liên cảm kích nói: "Đa tạ thượng thần."

*

Tiểu Dao điện nằm ở phía trên Cửu Trùng Thiên. Thời khắc này ánh hoàng hôn đang rõ nét nhất, ánh sáng hù hắt làm nổi bật lên sự xa hoa khiêm nhường của Tiểu Dao điện.

Vừa đặt chân đến Tiểu Dao điện, A Liên tức thì kinh ngạc bởi sự xa hoa tráng lệ ngay trước mắt mình.

Nàng tán thưởng nói: "Đây là nhà của thượng thần sao? To thật đấy."

Thượng thần cũng có lòng hờn, vốn hấn không để ý tới những thứ này, bây giờ nhìn thấy tiểu cá yêu kinh ngạc như vậy, thật sự rất dễ chịu. Hấn khoanh tay lại nói: "Cũng bình thường thôi, ta thích sự giản dị, không thích hoa lệ quá."

A Liên gật gù đầu, nhân phẩm của thượng thần thật không tệ.

Nhưng—

A Liên nói: "Nói này to như vậy, một mình thượng thần sống ở đây, có khi nào cảm thấy cô đơn?"

Lại nữa rồi. Dung Lâm liếc nhìn nàng, nói: "Quen là được." Nói xong liền bước tiếp về phía trước. Tiểu cá yêu này nói lời có ý mê hoặc người khác, làm sao hấn lại không biết chứ? Tiểu Dao điện rất lớn, hấn ở đây một mình rất cô đơn, nàng liền nghĩ đến việc chuyển qua đây sống cùng hấn?

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm nhếch nhếch khóe miệng, nói với người đứng đằng sau, "Dọn dẹp vệ sinh không cần ngày nào cũng phải đến, cứ nửa tháng đến một lần là được."

Hôm nay muộn quá rồi, Dung Lâm để nàng đi nghỉ ngơi trước, hấn chỉ vào một phòng khách nói: "Đêm nay ngươi có thể nghỉ ở đây, ngày mai sẽ đi chọn thiên mã."

A Liên nhìn bên trong phòng, phòng khách của Tiểu Dao điện có bé đi nữa thì cũng to hơn nhiều so với căn phòng bốn người ở chung trong Cửu Tiêu các. A Liên nhìn xung quanh một lượt, vô cùng thích thú, liền quay người lại hỏi thượng thần: "Thượng thần ngủ ở đâu?"

Dung Lâm nhìn nàng cánh giác, nghĩ một lát, liền nói mơ hồ: "Ồ ngay bên cạnh, nếu như không có việc gì thì không cần đến tìm ta."

Sống ở nhà thượng thần là đã làm phiền nhiều rồi, A Liên tự giác nói: "Được ạ, thượng thần nghỉ ngơi sớm đi."

Dung Lâm quay về căn phòng ngủ của mình, khoanh tay đứng ở bên cửa sổ, trong lòng có chút rối loạn. Hấn rút từ hờn thù trong tay áo ra, chậm chậm mở ra nhìn thấy hai cái tên gắn chặt với nhau ở một chỗ phía trên, bỗng cảm thấy có chút kì diệu.

Cân bằng lại tâm trạng, Dung Lâm chuẩn bị đi nghỉ.

Từ nửa đêm qua cho đến sáng ngủ không được ngon giấc, sau khi tỉnh lại thì trong lòng lại đấu tranh một hồi, bây giờ việc đã xong, thất sự hấn có đôi chút mệt.

Dung Lâm cúi áo khoác bên ngoài ra, lúc chuẩn bị cởi thất lưng, nhớ lại lúc vừa này ở trên mây, khung cảnh tiểu cá yêu kia có gương mặt đơn thuần nhưng lại sống chết nắm chặt lấy thất lưng của hấn.

Dung Lâm nghĩ một lúc, không cởi đai lưng nữa, không những vậy, lại còn mặc lại cái áo khoác vừa cởi ra, mặc quần áo đi ngủ.

Thời khắc nằm trên giường, Dung Lâm lại ngồi dậy, đi đến trước cửa phòng, kiểm tra lại chốt cửa, đảm bảo người bên ngoài không có cách nào vào được, mới quay lại nằm lên giường.

*

Sáng sớm hôm sau, Dung Lâm đưa A Liên đi đến chuồng ngựa chọn thiên mã.

Thiên mã là vật cưỡi của người thiên giới, chỉ có thần tiên cấp cao mới có tư cách cưỡi thiên mã thay vì đi bộ. Trong chuồng ngựa của Tiểu Dao điện có mấy chục bộ lông bóng mượt, thiên mã có huyết thống cao quý với tính thần phần chấn.

Hình dáng bên ngoài của thiên mã không có gì khác biệt so với ngựa bình thường, nhưng to cao hơn nhiều, gấp ba lần trở lên so với ngựa thông thường dưới nhân gian. Đứng ở trong chuồng ngựa, ngoài những cao to thì không nhìn thấy điểm khác biệt nào khác, nhưng khi thiên mã rong ruổi trên mây, chúng sẽ giương ra hai cánh, chân đạp trên mây, thậm chí toàn thân còn tỏa ra ánh hào quang.

A Liên tự cảm thấy bản thân nợ thượng thần rất nhiều, vốn không nên lấy thiên mã của hấn nữa, nhưng nghĩ đến về sau nàng phải thường xuyên lên điện Tiểu Dao, nếu như không có thiên mã, nàng thật sự không bay được xa như vậy.

Dung Lâm hào phóng chỉ vào trong chuồng ngựa, muốn để nàng tùy ý chọn.

A Liên nhìn kĩ một lượt, liền chọn một con bạch mã ở góc khuất nhất, cũng thấp bé nhất.

Dung Lâm nhìn con bạch mã toàn thân trắng như tuyết, lại cúi đầu nhìn cảnh bảo của mình cũng trắng như tuyết từ trên xuống dưới, ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Nếu như đã nói để nàng chọn, bây giờ chọn xong rồi, Dung Lâm tất nhiên cũng không có ý kiến gì. Nhưng A Liên vốn nhỏ bé, con bạch mã này trong mắt cô thiên mã cũng xem như là nhỏ, đứng cùng một chỗ với nàng còn làm nổi bật lên sự cao lớn khác thường của tiểu bạch mã.

A Liên gợn tay sờ nhẹ đầu của tiểu bạch mã. Tiểu bạch mã thật sự rất ngoan, để cho A Liên vuốt ve.

Cá nước ngọt hàng năm ở trong hồ tất nhiên không có bao nhiêu kiến thức, đây là lần đầu nàng gặp con ngựa như vậy, tất nhiên là rất yêu thích.

Dung Lâm thấy nàng chỉ lo nói chuyện với ngựa, gạt mình sang một bên, liền nói: "Người biết cưỡi thiên mã không?"

A Liên quay đầu lại, nhìn vào mắt thượng thần cười, nói: "Ta chưa từng cưỡi ngựa."

Đáp án nằm trong dự đoán. Dung Lâm cũng không vạch trần mảnh khốc của nàng, thuận theo ý nàng nói: "Vậy ta dạy cho người."

A Liên khách khí nói: "Vậy làm phiền thượng thần rồi."

Dung Lâm cầm lấy cánh tay nàng rồi nhảy lên lưng ngựa. Hấn ngồi sau lưng nàng, sau đó ôm lấy nàng, nắm chặt dây cương nói: "Cưỡi thiên mã không khó, người chỉ cần dẫm chân lên bàn đạp, nắm chặt dây cương là được. Vạn vật đều có linh tính, vật cưỡi cũng vậy, chỉ cần người tin tưởng nó, nó tất nhiên sẽ không làm người ngã xuống."

"... So với ngựa dưới nhân gian, thiên mã dễ cưỡi hơn nhiều. Thiên mã tâm linh tương thông, cho dù người không biết phương hướng, chỉ cần nói với nó, nó sẽ đưa người đi."

A Liên quya đầu lại nói: "Cho nên ta chỉ cần nói với nó ta muốn gặp thượng thần, nó liền đưa ta đến gặp ngài đúng không?"

Dung Lâm im lặng nhìn đôi mắt trong veo của nàng, mặt không biểu cảm "Ừ" một tiếng.

A Liên cầm lấy dây cương thượng thần đưa cho, giữ chặt trong tay. Vô ngựa vung cao, liền có tiếng ngựa hí, rồi sau đó giương đôi cánh lớn trắng như tuyết, trong nháy mắt bay qua điện Tiểu Dao, xuyên qua mây xanh.

Advertisement / Quảng cáo

Gió thổi vù vù bên tai, thổi tung tóc hai người. Tóc đen rối loạn bện lại với nhau không phân biệt được tóc của ai nữa.

Lúc này đang là bình minh, ở chân trời phía đông mặt trời dần lộ dạng, đỏ rực như lửa.

Hai người cưỡi trên lưng thiên mã, nhìn về phía mặt trời mọc phía đối diện.

A Liên hít hít mắt lại, vui vẻ nói: "Mặt trời mọc thật đẹp, mặt trời mọc nhìn thấy ở dưới nước thật không giống với cảnh nhìn thấy mặt trời mọc trên trời."

Rong ruổi cả đoạn đường, thân thể Dung Lâm áp sát thân thể mềm mại của người đằng trước, khó tránh có chút không thoải mái. Hấn nghe thấy tiếng của tiểu cá yêu, tùy ý nói qua loa vài câu, rồi sau đó cử động thân người, dịch chuyển ra phía sau một chút, muốn duy trì khoảng cách với nàng.

Nhưng không ngờ được ngựa lại phi nhanh, hấn liền bị đẩy lên phía trước, lại dính cùng một chỗ với nàng.

"Thượng thần?"

Nghe thấy nàng bỗng gọi hẳn một tiếng, thượng thần từ trước đến nay thấy biến mà không khinh ngac, lần đầu tiên có chút hồi hộp: "Sao, sao vậy?"

A Liên hồ hững nói: "À, không có gì."

Dung Lâm thờ phảo một hơi.

Lại nghe thấy tiểu cá yêu tiếp tục nói: "Thượng thần, rồng lớn của ngài chọc vào ta."

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thủy Hỏa

Edit: Ying

Beta: Fleur

Sáng sớm ngày hôm sau, A Liên thức dậy ở phòng khách, sắp xếp lại mấy tấm nệm thật gọn gàng, sau đó nàng đi tới đứng trước cửa phòng của thượng thần, đưa tay gõ cửa: "Thượng thần, ngài vẫn còn đang ngủ sao?"

Từ hôm qua cười thiên mã, đi xem mặt trời mọc trở về, thượng thần không chịu để ý tới nàng nữa. Lúc ăn trưa và ăn tối cũng không ăn cùng nàng, vẫn cứ một mình ở trong phòng ngủ. Thượng thần là thân thể thần, cho dù không ăn cũng không sao, mà thượng thần vẫn luôn thích được yên tĩnh, cho nên A Liên cũng không đi quấy rầy hắn.

Nàng đứng ở cửa một lát, rồi nói: "Hai ngày nay thượng thần không dùng bữa, ta đã dậy sớm làm bánh đậu xanh cho ngài, ta để ở bên ngoài, ngài nhớ lấy ăn. Còn có, quần áo bẩn ngài thay ra ta đều thay ngài giặt sạch rồi, vẫn đang phơi ở trong sân, nếu trời có mưa ngài nhớ mang vào. À quên, ta cũng đã quét sân sạch sẽ, thiên mã trong chuồng ta cũng đã cho ăn..." Nàng nói một tràng dài, thấy người bên trong vẫn như cũ không nói tiếng nào, nàng nói tiếp, "Vây... Vây ta về Cửu Tiêu các trước."

Trên lưng nàng đeo một túi nhỏ, nàng quay đầu nhìn thoáng qua cánh cửa phòng vẫn đang đóng, rồi đi về phía chuồng ngựa.

Tiểu bạch mã không sợ người lạ, hôm qua nàng cười nó một ngày, hôm nay vừa thấy nàng tới nó đã ngược đầu lên hí vang một tiếng.

A Liên cười cười, đi tới sờ đầu nó, tiểu bạch mã cũng rất chu đáo nó hạ thấp đầu xuống, cọ vào gò má A Liên.

A Liên nhắc chân giẫm lên bàn đạp, leo lên trên lưng ngựa, nàng thổi chiếc còi đeo ở cổ một tiếng, tinh thần vô cùng phấn chấn nói: "Chúng ta đi thôi!"

Advertisement / Quảng cáo

Thiên mã cao quý tao nhã lúc trước dường như đã thay đổi, nó vui sướng hí vang vai tiếng, sau đó nhảy vọt lên, vỗ cánh bay cao. Một người một ngựa, dần dần rời khỏi Cửu Dao điện.

Cánh cửa phòng của thượng thần lúc này mới từ từ mở ra.

Thượng thần tao nhã cao quý có một không hai cúi người cầm đĩa bánh đậu xanh đang đặt trên mặt đất lên, rồi xoay người lại ngược mắt lên nhìn bóng lưng tiểu cá yêu đang cười ngựa, lúc này hắn mới nhán mày lại.

Nhớ lại tình cảnh hôm qua, hai tai thượng thần không khỏi nóng bừng.

Nào có phải là cá mè hoa? Rõ ràng là một con cá đầu óc đen tối!

*

Trở lại Cửu Tiêu Các, Diền La nghe A Liên nói có thể tiếp tục ở lại tu tiên, cho nên vô cùng kích động: "Thật sao? Quá tốt rồi, chúng ta có thể tiếp tục ở cùng với nhau."

Di Chương vốn cho rằng con cá mè hoa này nhất định không được tiếp tục ở lại đây nữa, cho nên lúc nghe được tin này, dĩ nhiên trong lòng cảm thấy không vui, nàng ta khẽ hắt cằm lên, liếc xéo nàng một cái nói: "Làm sao có thể như thế được? Xưa nay Cửu Tiêu các rất công bằng, hôm đó người thua trong tay của Hỏa Tranh, võ thi của người chỉ ở hạng ba, mọi người có mặt ở đó đều biết rõ, người dùng cách nào để đi được cửa sau?"

Chuyện này A Liên đã sớm nghĩ ra lý do, tuyệt đối không thể nhắc tới thượng thần, vì sẽ làm ảnh hưởng tới danh dự của hắn, cho nên nàng nói: "Là do biểu ca giúp ta, giúp ta có được hộ khẩu ở thiên giới."

Nàng vừa nói xong, ngay cả Di Khuê luôn lạnh nhạt cũng không có sắc mặt tốt.

Cho dù thế nào Di Khuê cùng Di Chương đều những người cao quý đến từ Hải Tộc, giống như một số tiên nhân đến từ thiên giới, cũng dựa vào vài phần quan hệ để nhờ vả. Nhưng giờ đây chuyện có liên quan tới hộ khẩu thiên giới được quản lý rất chặt chẽ, cho nên các nàng đều không thể dùng cách này, vậy mà một con cá mè hoa đến từ hồ Động Trạch lại có thể làm được?

Tất nhiên Di Chương bắt măn lại nói vài câu.

Đợi các nàng đi rồi, Diền La mới nói: "Không cần để ý tới mấy nàng ấy, chúng ta chơi với nhau là được rồi. Đứng rồi, hôm nay chúng ta phải cùng nhau ăn mừng mới được?"

Trong lòng A Liên cũng cảm thấy vui vẻ, nàng gật đầu nói: "Được."

Mỗi lần đi ăn mừng đều do Diền La mời khách. Ban đầu A Liên không đồng ý, hai mắt Diền La lập tức đầm lệ nói: "Có phải người xem thường tiền của ta hay không?" Sau đó nàng nói tiếp: "A Liên, ngày thường người vẫn luôn quan tâm tới ta, ta cũng muốn đối tốt với người. Thế nhưng ta ngoại trừ tiền, thì không có cái gì cả..."

Phụ thân Diền La là nhà giàu mới nổi, lúc nhỏ nàng ấy được bảo hộ rất kỹ, cho nên tính tình đơn thuần tốt bụng, có thể bởi vì do xuất thân, cho nên rất hay tự ti, bởi vậy nàng ấy đặc biệt quý trọng tình bạn với A Liên. Mỗi lần A Liên không cần tiền của nàng ấy, nước mắt nàng lại rơi, khiến cho A Liên cũng không biết phải làm thế nào.

Nhưng hôm nay A Liên muốn mời khách, dù sao hai ngày này, Diền La vẫn luôn lo lắng cho nàng.

Diền La làm bầm vài câu, cũng không có nói gì thêm, tuy nhiên Diền La cũng rất biết ý đi tới nhà ăn của Cửu Tiêu Các, chứ không có đi tới các từ lâu gần đó.

Hai người còn hẹn cả Tiểu Táo cùng nhau đi ăn cơm.

Khi xếp hàng mua cơm, tới lượt A Liên, A Liên đều chọn mấy món mà Diền La cùng Tiểu Táo thích ăn, đến khi chuẩn bị trả tiền, nàng nhìn người đang giúp nàng lấy cơm, kinh ngạc nói: "Mạnh, Mạnh Cực tiên nhân!"

Lúc đầu A Liên vẫn chưa nhận ra. Bởi vì lúc trước gặp Mạnh Cực tiên nhân ở Minh Nguyệt lâu, cách ăn mặc của ngài ấy khi đó rất phong thái, cả người đều là kim quang lấp lánh, còn nhìn ngài ấy bây giờ hoàn toàn bất đồng.

Mạnh Cực tiên nhân hiển nhiên cũng nhận ra A Liên, hắn thân thiết nói: "Ồ, Tiểu Liên."

A Liên gật đầu, rồi hỏi: "Mạnh Cực tiên nhân, ngài là đang muốn trải nghiệm cuộc sống sao?"

Thời gian Mạnh Cực tiên nhân biết A Liên chưa lâu, nhưng hắn rất thích tiểu cô nương thuần phác này, hắn nói nghe rất thành thực: "Minh Nguyệt Lâu phá sản rồi, ta không có chỗ nào đi, cho nên đến đây nhờ bằng hữu tìm việc làm."

Chi trong một đêm, từ trên cao rớt xuống, là người khác sợ rằng sẽ không thể chấp nhận được. Vậy mà A Liên nhìn Mạnh Cực tiên nhân vẫn cười rất vui vẻ, không có một chút nào nản lòng, hơn nữa còn rất phấn chấn, chắc chắn sẽ có một ngày ngài ấy đóng sơn tái khôi[1]. A Liên an ủi mấy câu: "Ừm. Ngài có lòng tin như vậy rất tốt, Mạnh Cực tiên nhân, sau này nếu có chuyện gì muốn ta giúp đỡ, ngài cứ gọi ta."

Advertisement / Quảng cáo

[1] Đồng Sơn tái khởi: Trở lại như ngày xưa

Lúc ở Minh Nguyệt Lâu, Mạnh Cực tiên nhân đối đãi với nàng không tệ, có ơn trị ngộ với nàng, tuy thời gian làm việc ở đây không lâu, nhưng nàng vẫn ghi nhớ trong lòng.

Khác với đám bằng hữu hàng ngày vẫn thường hay qua lại rượu thịt với nhau, Mạnh Cực tiên nhân nghe nàng nói vậy có chút cảm động, muối lớn vung lên, hẳn lại cho A Liên thêm hai cái đùi gà, rồi trừng mắt nhìn nàng, nhỏ giọng nói: "Cái này không tính tiền."

Người đứng phía sau xếp hàng lấy cơm còn rất nhiều, A Liên cũng không có ngưng ngừng, nhìn hẳn nói một tiếng cảm ơn.

Đến phiên một đệ tử phía sau.

Đệ tử kia nhìn thấy hết mọi chuyện, hẳn còn nói Mạnh Cực tiên nhân quả là hào phóng, trong lòng âm thầm mừng rỡ. Không ngờ đến phiên hẳn, thấy Mạnh Cực tiên nhân vung muối lớn múc một muỗng lớn, nhưng tay không ngừng run lên, chỉ trong chốc lát đem mấy miếng thịt trong thức ăn rớt xuống.

Cuối cùng đệ tử kia nhìn không được đau lòng nói: "Tiên nhân ngài đừng run tay, ngài run tay thế này một miếng thịt đến tay ta cũng không có."

Mạnh Cực tiên nhân tròn trĩnh mắt, nhần mặt nói: "Có ăn hay không, không ăn thì rút đi."

*

Cá mè hoa là động vật ăn cỏ, ngày thường cũng chỉ thích ăn một chút rong rêu, khi ăn cơm ở nhà ăn của Cửu Tiêu Các, cũng chỉ ăn một chút thức ăn, còn lại hai cái đùi gà đều đưa cho Điền La cùng Tiêu Táo. Điền La cùng Tiêu Táo được A Liên chiều cổ thành thói quen, cũng biết được khẩu vị của nàng, cho nên cũng không có cự tuyệt.

"... Ở đây có ai ngồi không?"

Nghe thấy có giọng nói của một nam tử vang lên, ba người đang ngồi đều ngược mắt lên nhìn, thấy một nam tử cao to, làn da ngăm đen đang đứng bên cạnh bàn, A Liên kêu lên đầu tiên: "Bạch Tầm đại ca."

Bạch Tầm xấu hổ cười cười, nói: "Ta có thể ngồi ở đây không?"

Lúc đầu chỉ có ba người các nàng cùng ngồi, Điền La cùng Tiêu Táo ngồi mặt đối mặt với nhau, A Liên ngồi bên cạnh Điền La, Bạch Tầm muốn ngồi đây, dĩ nhiên là sẽ ngồi đối mặt với A Liên.

A Liên nhớ tới cuộc tỷ thí ngày hôm đó, trong lòng vẫn còn cảm kích, nàng vội nói: "Có thể." Thấy Bạch Tầm ngồi xuống, A Liên nói: "Chuyện hôm đó, ta còn chưa có dịp cảm ơn Bạch Tầm đại ca."

Bạch Tầm cười nói: "Không có gì." Hẳn nói tiếp: "Nghe nói ngươi có thể lưu lại?"

A Liên không biết vì sao Bạch Tầm biết tin nhanh như vậy, nàng cũng không có hỏi, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Bạch Tầm cũng không hỏi lý do, con ngươi đen nhánh của hắn nhìn nàng thật sâu, sau đó hẳn rũ mắt xuống, nhẹ nhàng nói: "... Vậy là tốt rồi."

Bạch Tầm là loại cá có cơ thể lớn nhất, cũng cường tráng nhất, cho nên lượng cơm ăn bình thường cũng lớn hơn nam tử khác, một đĩa cơm như ngọn núi nhỏ ở trước mặt rất nhanh được hắn ăn sạch sẽ. Không biết hẳn nghĩ tới chuyện gì, lúc này mới nhìn thoáng qua A Liên người đang ngồi đối diện đang ăn rất từ tốn, đột nhiên hai gò má của hắn nóng lên.

Khi ăn cơm xong Bạch Tầm hỏi: "Cá mè hoa, sắp tới phân hệ, ngươi đã suy nghĩ muốn chọn hệ gì chưa?"

A Liên không trả lời, ngược lại Điền La chủ động nói: "Chúng ta đều là sống ở dưới nước, dĩ nhiên là muốn chọn hệ Thủy, lẽ nào Bạch Tầm đại ca muốn chọn hệ khác sao?"

Điền La vốn không có lý tưởng. Lúc trước là đệ tử mới vào học, còn chả phân biệt được các hệ, lúc đầu Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hành pháp thuật đều phải học, để có căn bản vững chắc, về sau mới lựa chọn hệ mình am hiểu nhất. Tuy nhiên nền tảng cơ bản của Điền La cùng A Liên không được tốt, cho nên chỉ có thể chọn học pháp thuật hệ Thủy là nhẹ nhàng nhất, trước kia mỗi lần nàng bị mắng đều là Xung Hư tôn giả dạy hệ Hỏa mắng. Bây giờ đã trở thành đệ tử chính thức của Cửu Tiêu Các, cuối cùng cũng có thể lựa chọn hệ khác, cho nên dĩ nhiên Điền La muốn nhanh chóng tránh khỏi nanh vuốt ma quái của Xung Hư tôn giả, bởi vậy mới không chút do dự lựa chọn pháp thuật hệ Thủy.

Bạch Tầm nói: "Ú. Ta thì dự định chọn hệ Hỏa."

Lời này vừa nói xong, Tiêu Táo này giờ không nói gì cũng có chút kinh ngạc. Với tu vi pháp thuật của nàng, nàng cũng không dám tùy tiện lựa chọn hệ khác, nên nàng nghe lời Tiêu Bạch..., chọn theo bản hệ của mình là hệ Mộc. Tiêu Táo cũng có chút hiểu biết về ngũ hành pháp thuật của Cửu Tiêu Các, trong Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, thì mạnh nhất chính là hệ Hỏa, còn hệ Thủy là yếu nhất. Nếu tu hành Pháp thuật hệ Thủy, chỉ cần chăm chỉ là được, nhưng nếu tu hành Pháp thuật hệ Hỏa, ngoài chăm chỉ ra, còn cần phải có thiên phú, đương nhiên thành tựu có thể đạt được khi học hệ Hỏa thì hệ Thủy không thể nào bằng được.

Tiêu Táo nhỏ giọng khuyên: "Pháp thuật hệ Hỏa tu hành không dễ, ngươi vẫn là suy nghĩ kỹ một chút."

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Tầm lễ phép cười một tiếng nói: "Ừm, ta biết rõ, nhưng ta cũng đã suy nghĩ rất kỹ."

A Liên kinh ngạc nhìn Bạch Tầm, nhất thời nàng cũng không biết nên lựa chọn như thế nào.

Mà đúng lúc này, có mấy tân đệ tử ngồi ở gần bàn bọn họ, cũng đang thảo luận về việc lựa chọn hệ khác.

Trong đó có một người là Hỏa Tranh lúc trước cùng nàng giao thủ, vừa đúng lúc hẳn ta nhìn thấy nàng, bên nhìn nàng cười một cái. Ngoài ra còn có vài người khác, nhìn cách ăn mặc cao quý, chắc chắn phần lớn đều là hậu duệ của Thiên Giới.

"... Chúng ta là người thiên giới, dĩ nhiên phải chọn pháp thuật hệ Hỏa. Không có thiên phú, không có tiền đồ mới đi chọn hệ Thủy. Phụ vương đã nói với ta, con cháu gia tộc chúng ta, từ xưa đến nay đều học hệ Hỏa, chỉ có những người eo là mới chọn hệ Thủy." Người nói chuyện chính là cháu ngoại trai của Đồng Cực đại đế.

Lại có một người nói: "Hon nữa ta có nghe nói, thượng thần Dung Lâm sẽ đến Cửu Tiêu Các giảng bài, hon nữa còn giảng bài cho tân đệ tử."

"Điều đó là thật sao?"

"Ta nghe tổ phụ ta nói, dĩ nhiên là sự thật. Thượng thần Dung Lâm đã rất lâu chưa có tới Cửu Tiêu Các giảng bài, hon nữa còn giảng bài cho tân đệ tử, trong mấy ngàn năm qua đây là lần đầu tiên đó. Thượng thần Dung Lâm học pháp thuật hệ Hỏa, đến lúc đó nếu có thể nhờ thượng thần thăm chỉ điểm một chút, vậy cũng không uổng công chúng ta đến Cửu Tiêu Các."

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mùi cá (Ngư hương)

Chuyển ngữ: Ying

Biên tập: Fleur

Xem ra thượng thần rất được mọi người hoan nghênh.

A Liên suy nghĩ xong, nàng ngược mắt lên nhìn Bạch Tầm nói: "Ta cũng muốn chọn pháp thuật hệ Hỏa."

"A Liên!" Điền La kích động nói: "Người đừng có làm mấy chuyện ngu ngốc này!"

Đối với loài sống ở dưới nước như bọn họ, trong ngũ hành, chọn cái gì cũng tốt hơn là chọn pháp thuật hệ Hỏa. Điền La đã từng nhìn thấy bộ dạng của A Liên khi học pháp thuật hệ Hỏa, chỉ là một chút căn bản của pháp thuật hệ Hỏa đã phải vô cùng cẩn thận, không chú ý là có thể đem mình nướng chín. Nếu như chọn pháp thuật hệ Hỏa thật, sợ là thời gian biến thành cá nướng cũng không còn xa.

Điền La nói: "Lần trước thiếu chút nữa người đã bị nướng chín, cảm giác đó không phải người đã được ném qua rồi sao?"

A Liên về mặt thành thật nói: "Ta biết rõ. Nhưng nếu ta học được, lần sau sẽ không bị người khác nướng nữa." Nàng vốn là vì thượng thần mà tới đây, nếu chỉ vì pháp thuật hệ Hỏa khó học, thấy khó mà lui, đây không phải là tác phong của nàng.

Bạch Tầm cũng nghĩ rằng nàng nhất định sẽ chọn học hệ Thủy, nhưng lúc này nghe nàng nói lựa chọn của mình, một chút cũng không giống như nói đùa, hẳn cũng khuyên như: "Người hãy suy nghĩ lại cho thật kỹ."

Trong lòng A Liên đã có quyết định.

Advertisement / Quảng cáo

Chạng vạng tối ngày hôm đó, nàng cười thiên mã về Cửu Dao Điện của thượng thần.

Dung Lâm đang ở trong sân thưởng thức ánh nắng buổi chiều, hẳn ngược mắt nhìn lên bầu trời thì thấy một tiểu cô nương đang cười thiên mã, từ phía xa vài dặm hẳn đã nhận ra nàng. Cửu Trùng Thiên vẫn luôn rất yên tĩnh, cũng chỉ có hẳn cùng Tiểu Bạch, rất ít khi xuất hiện người ngoài, huống chi có đi ra ngoài cũng không cần dùng tới thiên mã, bây giờ xuất hiện cũng chỉ có nàng.

Dung Lâm hơi nhíu mày lại, trong đầu có chút phiền muộn, hôm trước hẳn dẫn nàng tới Cửu Dao Điện, hình như đây không phải việc làm đúng đắn. Tiểu cá yêu có tình cảm với hẳn, bây giờ lại biết được chỗ ở của hẳn, dĩ nhiên nàng sẽ tìm mọi cách để tiếp cận hẳn. Hôm trước hẳn lạnh nhạt nói với với nàng, bảo nàng không được thường xuyên tới chỗ hẳn, nhưng tiểu cá yêu có vẻ cũng không nghe lời hẳn.

Quả thật đầu có to hơn, cho nên da mặt cũng dày hơn người khác.

A Liên từ trên lưng ngựa nhảy xuống, nàng đi thẳng tới chỗ thượng thần, nàng vừa nhìn thấy hẳn bèn vui vẻ nói: "Thượng thần đang ngắm mặt trời lặn sao? Tâm trạng của ngài thật tốt."

Dung Lâm im lặng nhìn nàng, thấy nàng cười vui vẻ, trên trán còn có một tảng mồ hôi mỏng, hiển nhiên là do nàng vội vàng chạy tới đây.

... Vội vàng như vậy, không lẽ là muốn cùng hẳn ngắm mặt trời lặn.

Mỗi khi các cặp tình nhân cùng nhau ngắm mặt trời lặn, dĩ nhiên là sẽ đắm đuối đưa tình, âm áp ngọt ngào, hẳn đường đường là một thượng thần, làm sao có thể cùng một con cá mè hoa ngắm mặt trời lặn?

Nhưng trước giờ Dung Lâm vẫn luôn tự nhận mình là một người tốt bụng, hẳn nghĩ tới chuyện nàng dậy sớm làm bánh đậu xanh cho hẳn, vậy hẳn miễn cưỡng cùng nàng ngắm là được.

Sắc mặt của Dung Lâm ôn hòa hơn một chút, hẳn nói: "Việc học ở Cửu Tiêu các rất nhẹ nhàng à? Không phải ta nói người cách nửa tháng hãy tới một lần sao?"

A Liên thành thật nói: "Nếu không phải có chuyện quan trọng, dĩ nhiên ta sẽ không tới quấy rầy sự thanh tịnh của thượng thần. Là do hai ngày tới sẽ phải chọn hệ, ta nghe nói năm nay thượng thần sẽ tới giảng bài cho tân đệ tử, là vì ngài đã hứa với thượng thần Tiểu Bạch sao?"

Dung Lâm nhìn nàng, rất nhanh hẳn đã hiểu ý nàng muốn gì: "Người nghĩ muốn chọn hệ khác?"

Tiểu cá yêu này... Chắc không phải vì hẳn nên muốn chọn hệ Hỏa chứ?

A Liên nói: "Đúng vậy, ta đã quyết định, ta muốn cùng thượng thần học pháp thuật hệ Hỏa."

Đây cũng không phải là một việc nhỏ, mặc dù nói là tu tiên, nhưng trời sinh nàng là một cá mè hoa sống ở trong nước lại muốn chọn học hệ Hỏa, về sau có thể gây ra cá mạng!

Dung Lâm suy nghĩ một lúc, hẳn đang chuẩn bị dạy bảo nàng một phen, thì thấy thiên mã đang đứng bên cạnh tiểu cá yêu không ngừng cọ vào mặt nàng, chỉ mới có hai ngày đã không còn nhìn ra được phong thái cao quý của một thiên mã nữa rồi.

A Liên đưa tay sờ đầu thiên mã, nàng sùng ái nói: "Đôi bụng rồi sao?"

Nàng cầm lấy hồ lô bằng ngọc đang đeo bên hông, từ bên trong hồ lô lấy ra một chút thức ăn.

Dung Lâm lạnh nhạt dõi tầm mắt, hẳn vốn dĩ không muốn để ý tới, nhưng nhìn thấy thức ăn tiểu cá yêu đang cầm trong tay, không nhịn được hỏi: "Đây là cái gì?"

A Liên cúi đầu nhìn tay mình, nói: "Là bèo khô." Rồi sau đó nàng cười một tiếng, đưa tay tới trước mặt hẳn, "Thượng thần có muốn nếm thử một chút không?"

Dung Lâm nói: "Ai mà đi ăn mấy loại đồ ăn vô văn chứ?" Hẳn biết tiểu cá yêu đến từ địa phương nhỏ, cho nên không có kiến thức, hẳn háng giọng một cái, chuẩn bị nói cho nàng biết vài điều: "Thiên mã là ngựa thần, tu vi của nó bình thường còn cao hơn Tân tiên, ngày thường nó chỉ ăn rơm ở Cửu Trùng Thiên, uống nước suối ở Dao Đài Thiên Trì..."

Hẳn nói một hồi không thấy nàng không nói gì, Dung Lâm bèn nghiêng đầu, thì nhìn thấy thiên mã đã cúi đầu xuống ăn thức ăn được làm từ bèo trong tay tiểu cá yêu, hẳn còn thấy nó liếm liếm miệng, một bộ dạng chưa thỏa mãn không có chút tiền đồ nào.

A Liên vỗ đầu thiên mã, "Không còn nữa, trở về ta lại làm cho người ăn." Nàng đỡ dành thiên mã xong, mới quay đầu lại nhìn thượng thần: "Thượng thần vừa rồi ngài mới nói cái gì?"

"... Không có gì."

Hẳn nói xong, bèn quay đầu đi không muốn nhìn thấy bộ dạng không có chút tiền đồ của thiên mã.

Không biết nghĩ tới chuyện gì, A Liên lại nói: "Hôm qua vì sao thượng thần lại tức giận? Là vì ta nói tới rống lớn của thượng thần sao? Bộ phận sinh đẻ của thượng thần người khác không được phép nói tới à?"

Vốn dĩ hẳn đã quên chuyện này, bây giờ nghe nàng nhắc lại, nhất thời Dung Lâm cũng không biết nên nói như thế nào.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc sau hẳn lại nghe tiểu cá yêu nói một cách chân thành: "Nếu thượng thần không thích, sau này ta sẽ không nói nữa. Nhưng thượng thần tới kỳ phát tình à? Hôm nay ta đến, đúng lúc có thể nấu một chút canh cho thượng thần giải nhiệt..."

Nàng còn chưa có nói xong, đã thấy ghế đá ở trước mặt trống không, đâu còn thượng thần tư thế oai hùng nữa?

A Liên hơi ngẩn người ra, nàng vội vã chạy tới bên ngoài cửa phòng ngủ của thượng thần, quả nhiên thấy cửa phòng đóng chặt, nàng cũng không đi quấy rầy hẳn, mà tới phòng bếp bận rộn một hồi, nàng nấu canh cho thượng thần xong mới trở về Cửu Tiêu các.

*

Ngày hôm sau A Liên và Điền La cùng Tiểu Táo chia nhau ra đi tới hệ Thủy, hệ Mộc ghi danh. Khi tới lượt nàng, Điền La đứng ở trước cửa hệ Hỏa kéo nàng lại, nói: "Nếu không... Người suy nghĩ kĩ lại một lần nữa đi?" Nói xong hai mắt Điền La đã rung rung nước mắt: "Coi như là vì ta, người nghĩ lại được không?"

A Liên an ủi: "Chỉ là khác hệ thôi mà, sau này ba người chúng ta vẫn cùng nhau đi ăn cơm, người và ta còn ngủ cùng một chỗ đó thôi."

Điền La cũng biết A Liên quyết định như vậy tất cả đều là vì thượng thần, nên nàng cũng không khuyên nữa.

Báo xong tên, tất cả mọi việc đều đã xong.

Điền La nhìn xung quanh, thấy ở hệ Hỏa hẳn lần đầu là nam tử, ở đây rất ít nữ tử. Điền La nhìn thấy Hỏa Tranh, nhớ tới ngày hôm đó lúc tân đệ tử tỷ thí với nhau, hẳn cũng không nhường A Liên, lập tức Điền La nói thầm vào tai A Liên: "Ta nghe nói trời sinh Hỏa Tranh tính tình hung tàn, không những thế hẳn còn ăn thịt người đấy, lúc trước hẳn có tất cả ba vị hôn thê, nhưng đều bị hẳn ăn hết... mà còn ăn ngay trong đêm động phòng hoa chúc. A Liên, người ở

lại hệ Hóa, người nhớ phải cẩn thận một chút, cách xa hẳn ra."

Nguyên hình của Hóa Tranh vốn dọa người, thêm mấy loại tin đồn như thế này, nên mặc dù hẳn sinh ra đã khôi ngô tuấn tú, gia thế hơn người, cũng không có cô nương nào dám tới gần.

A Liên nói: "Ta cảm thấy... thấy hẳn không giống loại người như vậy." Mặc dù nàng thua trong tay hẳn, nhưng tình hình lúc đó nàng có thể hiểu được, Hóa Tranh vẫn có vài phần khí phách.

Nàng lại nghe Tiểu Táo nói: "Ta cũng có nghe qua chuyện này. A Liên, về sau mỗi ngày sau khi ta học xong sẽ tới gặp người."

A Liên ngẩng đầu lên, nhìn Hóa Tranh đang đứng bên kia, thấy hẳn đang đứng bên cạnh một cô nương cao gầy mặc quần áo màu xanh, diện mạo thanh tú. Nàng chỉ tay, rồi nói: "Vi sao cô nương kia không sợ hẳn?"

Tiểu Táo có chút hiểu biết, nàng nhìn A Liên nói: "Vị kia là long nữ của Đồng Hải, là người đặc biệt được tuyển sinh trong khóa này, chính là biểu muội của Hóa Tranh. Nghe nói đôi mắt của nàng ấy chính là một con suối, nàng ấy vừa khóc là trời sẽ đổ mưa, tới Cửu Tiêu các của chúng ta để chuẩn bị cho mọi tình huống, bất cứ lúc nào cũng có thể làm mưa nhân tạo, giải quyết vấn đề khó hạn."

Điền La cũng nói: "Hóa ra là nàng ấy, không trách được trong lúc tân đệ từ từ với nhau chưa từng nhìn thấy, nàng ấy có sở trường thật đặc biệt. Ta nghe nói còn có một giao nữ ở Nam Hải, có sở trường khi khóc nước mắt sẽ biến thành ngọc, người này cũng không cần tí thí."

Tiểu Táo gật đầu.

Điền La hăm mộ, rất nhanh lấy lại tinh thần, tiếp tục dặn dò: "Nhớ kỹ, tránh xa Hóa Tranh một chút."

Tiểu Dao Điện.

"Có ai không?"

"Huhu... Cứu mạng, có ai không đến cứu cá với?"

...

Thượng thần đang nằm ngù trên giường, tứ ngưỡng bát xoa[1], bỗng nhiên từ trong mộng tỉnh dậy, hẳn ngòai thẳng dậy, trong đầu đều là tiếng cầu cứu thê lương của tiểu cá yêu.

[1] Tứ ngưỡng bát xoa: Chi tư thế ngửa mặt lên trời, dạng chân dạng tay ra.

Hắn chậm rãi quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy ánh chiều tà trải đầy trên bầu trời. Không ngờ hẳn ngủ trưa lại ngủ lâu như vậy.

Hắn đứng dậy đi đến bên cửa sổ thượng, cúi đầu nhìn con phượng hoàng điều khắc đang cầm trên tay, hẳn xoay xoay ngón tay, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đã ba ngày tiểu cá yêu chưa tới Tiểu Dao Điện.

Hắn nhớ tới cảnh trong giấc mơ, Dung Lâm nhăn mày lại, lấy áo khoác mặc vào, vội vã đi tới Cửu Tiêu các.

Giờ này ở Cửu Tiêu các đệ tử đã tan học, Dung Lâm vừa hay gặp được Điền La, thấy nàng ấy đi một mình, bèn ngăn nàng lại hỏi: "A Liên đâu?"

Advertisement / Quảng cáo

Điền La nhìn thấy thượng thần cũng rất kinh ngạc, lúc sau mới phản ứng, nói: "Ta, ta cùng Tiểu Táo cũng đang đi tìm nàng ấy. Mấy ngày trước mọi chuyện đều rất tốt, mỗi khi tan học xong đều cùng nhau tới nhà ăn, hôm nay không biết có chuyện gì..." Nàng sốt ruột nói: "Hóa Tranh tính tình hung dữ, không phải A Liên đã bị hắn làm thành cá nướng ăn rồi chứ?"

Dung Lâm nhìn Điền La khóc sụt sụt, thấy hỏi cũng không được gì, hẳn vội làm một cái tiên quyết, phát hiện được hơi thở của tiểu cá yêu, hẳn vội vàng chạy tới Bích Ba Trì.

Mặt trời sắp lặn, hoàng hôn buông xuống.

Bên cạnh Bích Ba Trì có bụi cỏ rất vắng vẻ, từ phía xa nhìn thấy phía sau bụi cỏ mờ mờ có ánh lửa, đến khi tới gần, còn ngửi được mùi thơm bay tới.

Trong phút chốc Dung Lâm nghĩ tới một chuyện, ánh mắt của hắn tối lại, hẳn bước nhanh về phía sau bụi cỏ.

Hóa Tranh đang ngồi trên mặt đất nhìn lửa, trong tay còn cầm cái thìa cũng bị làm cho giật mình, hẳn ngược mắt lên nhìn thượng thần đang đứng trước mặt mình, năi một lúc mới phản ứng nói: "Thượng thần Dung Lâm."

Dung Lâm không để ý đến hẳn ta, ánh mắt hẳn nhìn vào cái nồi đang bốc hơi trên bếp, thấy trong nồi đang sôi, màu nước canh trắng như sữa, còn được cho thêm nấm, rau cải xanh, mùi thơm tỏa ra khắp nơi.

Hóa Tranh nhìn thấy tình cảnh như vậy, hẳn khách khí nói: "Mới vừa nấu xong nồi súp đầu cá, mặn nhạt vừa phải, hương vị rất ngon, thượng thần có muốn nếm thử một chút không?"

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tứ Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đỉnh ước

Chuyển ngữ: Yng

Biên tập: Fleur

Thượng thần Dung Lâm chính là tôn giả ở Cửu Trùng Thiên, lúc Hóa Tranh còn ở Nga Sơn, đã từng được nghe danh tiếng của thượng thần, hiển nhiên đã ngưỡng mộ thượng thần từ lâu. Không ngờ tình cờ gặp được thượng thần, hơn nữa bây giờ hẳn còn là đệ tử của Cửu Tiêu các, nên càng phải tôn sù trọng đạo, đối xử khách khí với thượng thần là điều nên làm.

Chỉ là hẳn vừa nói xong, thượng thần đã vung tay lên, cả người hẳn bay thẳng đập vào cây liễu.

"Rầm" một tiếng.

Thân hình của hẳn vốn cao to khỏe mạnh, không vũ hữu lực[1], cả người hẳn vừa bay tới, đã khiến cho cây liễu gãy đôi.

[1] Không vũ hữu lực: rất mạnh mẽ, tràn trề sức lực.

Hóa Tranh đứng thẳng người dậy, hẳn lấy tay che ngực ho khan vài tiếng, hẳn vẫn còn đang không hiểu vì sao, xưa nay thượng thần vẫn luôn ưu nhã đột nhiên lại thô bạo như vậy, hẳn vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy vị thượng thần cao quý độc nhất vô nhị đang ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhìn thượng thần duỗi tay ra, chậm rãi bung lấy nồi súp cá.

Hóa Tranh nói: "Nếu thượng thần thích, thì nồi súp cá này ta mời thượng thần."

Hắn là người hiểu lý lẽ, cần gì phải động thủ đánh người chứ!

Trong nồi đang sôi, dưới nồi còn có bó củi đang cháy to, Dung Lâm cứ như vậy bung lấy nồi súp cá, một chút cũng không muốn tin —— một con cá đang yên đang lành, thế nhưng bây giờ đã trở thành một nồi súp. Hẳn tự tay khuấy đều nồi súp cá, chả thấy gì ngoài mấy cây nấm cùng cải xanh, một chút dấu vết cũng không còn...

Nấu tới mức cả xương cốt cũng không còn!

Lúc đầu Hóa Tranh còn tưởng rằng thượng thần thích ăn súp cá, nhưng hẳn nhìn một lúc cảm thấy có cái gì đó không đúng, hẳn cố gắng chịu đựng cảm giác cả người muốn rụng rời, đi về phía thượng thần nói: "Thượng thần?"

Dung Lâm ngẩng đầu lên, khuôn mặt hẳn như nhũ băng: "Hay cho người Hóa Tranh, chuyện lần trước ta còn chưa có tính sổ với ngươi, hôm nay ngươi lại to gan, dám ngang nhiên sát hại đồng môn!"

Hắn nói xong lại cúi đầu nhìn thoáng qua nỗi súp.

Người thấy mùi cá nồng nặc làm hắn có chút chóng mặt.

"... Thượng, thượng thần?!"

Dung Lâm nhắm mắt lại, thì nghe thấy từ sau lưng có người gọi hắn, sau đó thấy cánh tay của mình bị ôm chặt, giống như có ai đó ôm chặt lấy.

Advertisement / Quảng cáo

"Thượng thần có chuyện gì mà đến Cửu Tiêu các?" Giọng nói vui vẻ vang lên.

Dung Lâm ngẩn người ra, hắn chậm rãi nghiêng đầu.

Nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, lúc này hắn mới há to miệng, nhưng không có phát ra bất kỳ thanh âm gì.

A Liên cười, nàng nhìn thoáng qua nỗi súp thượng thần vẫn đang cầm trong tay, nói: "Thượng thần thích ăn canh nấm sao? Hóa Tranh đại ca vốn là muốn ăn súp đầu cá, nhưng hình như hắn cảm thấy ở trước mặt ta ăn súp cá thì không được tốt lắm, cho nên ta đưa cho hắn một chút gà vị, có mùi vị giống như súp cá. Thượng thần cũng thích phải không?"

Nàng vẫn như mọi ngày, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười nói một thôi một hồi, nàng ở cạnh Điền La cũng khá lâu, cái khác không có học được, nhưng về khoản nói nhảm thì lại học rất tốt. Lúc này Dung Lâm chỉ nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng đang đóng mở liên tục, cần bản hắn không có tâm tư nghe thấy nàng nói những gì..., một lúc sau hắn mới phản ứng lại, đưa nỗi súp cá đang cầm trong tay cho Hóa Tranh đang đứng đối diện, sau đó kéo tay nàng ra, hắn thấy tay áo bó dẹt.

"Thượng thần!" A Liên ở sau phía sau kêu lên một tiếng.

Không ngờ gặp được vị thần cao ngạo và lạnh lùng như vậy, cả người đều là hàn ý, còn khó tiếp cận hơn cả ánh trăng mùa đông.

Phía sau A Liên còn có một cô nương mặc quần áo màu xanh, người này chính là long nữ của Đồng Hải, tên là Vân Tiêu.

Long nữ Vân Tiêu thấy A Liên quen biết thượng thần Dung Lâm, nàng nghĩ tới đáng về trầm tĩnh của thượng thần vừa rồi, bèn tiến lên phía trước nói: "Theo ta thấy, thượng thần đang rất tức giận."

A Liên không có ngạc nhiên, dĩ nhiên nàng cũng nhìn ra thượng thần đang tức giận. Nàng nói lời tạm biệt với Hóa Tranh cùng Vân Tiêu, rồi thò tay lấy chiếc còi đeo ở cổ ra, cầm lấy thổi một tiếng, nàng vừa thổi xong, thiên mã từ trên trời bay xuống, rẽ các tầng mây, đáp xuống trước mặt nàng.

Tốc độ của thiên mã có nhanh, nhưng cũng không đuổi kịp được thượng thần.

Lúc A Liên cười thiên mã tới Tiêu Dao Điện, cửa phòng của thượng thần đã sớm đóng chặt, hắn không muốn gặp nàng. A Liên đứng ở cửa, nàng gõ cửa hồi lâu, thì nghe thấy thượng thần lãnh đạm nói: "Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người."

Đang yên đang lành, không biết tại sao thượng thần lại cáu kỉnh rồi?

A Liên nghe thượng thần nói thế, nàng chợt nhớ tới khi còn ở hồ Động Trạch, lúc A Bằng gần nàng, nếu nàng nghe lời thượng thần bỏ đi thật, không khéo thượng thần có khi còn tức giận hơn. A Liên bình tĩnh nói: "Ta không đi, ta ở bên ngoài chờ thượng thần, cho tới khi nào thượng thần đồng ý gặp ta, lúc đó ta mới đi."

"Rầm" một tiếng, cửa phòng mở ra.

Dung Lâm từ trên cao nhìn xuống con cá mặt dày đang đứng ở trước mặt, sắc mặt hắn âm u rất đáng sợ: "Người đứng vô lại như thế! Ta mặc dù tốt bụng đến mấy, nhưng cũng không phải là người cả ngày nhàn nhã không làm gì, bảy giờ người đã được ở lại Cửu Tiêu các, thì lo mà chăm chỉ tu luyện đi, đừng có suốt ngày trong đầu chỉ nghĩ tới chuyện tình ái." Hắn hít sâu một hơi, quay mặt đi không nhìn nàng nữa, "Người và ta có thân phận khác nhau, lúc trước ta thấy người đáng thương, nhưng người đứng có dựa vào đó rồi được vui đời tiền, vênh mặt lên trời, nếu không đừng có trách ta không khách khí với người."

"Thượng..."

"Trời cũng không còn sớm, người đi về đi, nếu không có chuyện gì, đừng có chạy tới đây."

Hắn nói xong, thì quay trở vào trong phòng ngủ, một lần nữa đóng chặt cửa. Hắn dựa người vào cửa, hít một hơi thật sâu, không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì, sau đó hắn nghe thấy tiếng bước chân của nàng đi xa dần.

Đi đi, vĩnh viễn đừng trở về đây nữa.

Dung Lâm cảm thấy thoải mái hơn một chút, nhưng chỉ được trong chốc lát, trong lòng hắn lại thấy bức bối.

Hắn xoay người, mở cửa.

Bên ngoài không có ai, một chút bóng dáng cũng không thấy.

*

Dung Lâm đi tới phòng tắm để tắm rửa.

Nước ở trong hồ được dẫn từ Dao Đài của Thiên Trì, vốn dĩ rất lạnh. Hắn thoát xiêm y xuống nước, chỉ trong chốc lát, làn nước lạnh như băng dần dần nóng lên.

Tắm rửa một hồi, Dung Lâm cảm thấy hình như có cái gì đó đang mổ đuôi mình, cứ thỉnh thoảng lại bị mổ một cái, từ dưới chân, dần dần hướng lên trên, thấy bắp đùi của mình sắp bị mổ, hắn tức giận, duỗi tay cầm con cá đang ở giữa chân hắn lên.

Con cá háo sắc này...

Cá mặt ướt sũng, trong suốt như phù dung[2], nhìn thế nào cũng thấy đẹp. Hắn giặt mình, mắt tự nhiên nói: "Không phải ta bảo người đi rồi sao?"

[2] *Phù dung: hoa sen*

A Liên biến lại nửa hình người, nàng lắc lắc đuôi, nói: "Nếu ta đi thật, thượng thần sẽ tức giận hơn. Ta biết rõ mới vừa rồi thượng thần chỉ nói trong lúc tức giận, cho nên ta sẽ không đi."

Dung Lâm nhắm lại mắt, đẩy nàng ra, hắn duỗi tay cảm trường bào bao lấy cơ thể, sau đó nhìn thoáng qua con cá ở trong nước, nói: "Vì sao người biết ta ở đây?"

Giọng nói nghe gần gũi hơn rất nhiều. A Liên nói: "Là thiên mã nói cho ta biết, nó nói hàng ngày thượng thần có thói quen tắm rửa."

A, rốt cuộc là do thiên mã nói. Dung Lâm hít một hơi, hắn đi tới chiếc giường nhỏ cạnh hồ tắm ngồi xuống. A Liên bói tới bên chân hắn, nàng ngẩng đầu lên nói: "Nếu ta khiến thượng thần tức giận, thượng thần muốn trừng phạt ta thế nào cũng được." Nàng nóng lòng nhìn hắn, nói tiếp, "Tức giận nhiều sẽ có nếp nhăn, thượng thần phải vui vẻ lên."

Nàng nói trúng điểm yếu của thượng thần, Dung Lâm ngẩn người ra, hắn đưa tay sờ ấn đường của mình, quả nhiên trên trán có nếp nhăn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn quả thật bị tiểu cá yêu chọc tức tới mức có nếp nhăn trên trán mất.

Sắc mặt Dung Lâm thoáng ôn hòa hơn một chút.

A Liên cười cười, ánh mắt nhìn đuôi hắn, nàng cười tươi như hoa giờ ngón tay cái lên nói: "Thượng thần lông chân của ngài thật là đẹp!"

Dĩ nhiên Dung Lâm biết tiểu cá yêu đang đồ dành hắn, trong mắt của nàng, sợ rằng trên người hắn không có chỗ nào không đẹp? Hắn cầm áo choàng trên người, đem lông chân che kín mít, chỉ để lộ mỗi đôi chân.

A Liên nói: "Móng chân của thượng thần rất dài, lâu rồi thượng thần không cắt à?"

Dung Lâm nói lấy lệ: "Ừm, cũng lâu rồi."

Đúng là thượng thần, ở có một mình, mọi việc đều phải tự làm, nhìn móng chân của ngài ấy là biết đã lâu không được cắt..

Cuối cùng thượng thần cũng chịu để ý tới mình, A Liên không ngừng nói: "Móng chân đã dài thì cần phải cắt ngắn đi, nếu không sẽ đâm thủng tất. Lần trước ta giúp thượng thần giặt quần áo, nhìn thấy đôi tất đã muốn thủng... Như vậy đi, hôm nay ta giúp thượng thần cắt móng chân được không?"

Nhìn nàng nhiệt tình như vậy, sợ rằng là ai cũng không từ chối được.

Nàng không chờ Dung Lâm nói, tiểu cá yêu đã bơi đến bên cạnh hắn, nàng nhấc chân hắn lên đặt lên trên đùi nàng, sau đó giống như có ảo thuật không biết từ đâu cảm ra một cái kéo.

Dung Lâm thấy cảm giác này có chút kỳ quái, nhưng từ trước đến nay tiểu cá yêu luôn như vậy, không biết từ lúc nào, dường như hắn đã thân thiết với nàng hơn trước đây rất nhiều.

Chỉ là, nếu nàng đã si mê hắn như vậy, thế thì cứ để nàng giúp hắn cắt móng chân đi, coi như giúp nàng được toại nguyện.

A Liên cảm ngón chân của hắn, nàng cầm cây kéo trong tay, và nói: "Thượng thần không được động đây, nếu không cắt vào thịt là sẽ chảy máu."

Dung Lâm nghe lời ngồi im, nhìn nàng cúi đầu, cẩn thận cắt móng chân giúp hắn.

Hắn ngồi trên giường, nhìn gò má tiểu cá yêu trắng nõn, cá nước ngọt có khác, nhìn mềm mại như nước. Ánh mắt hắn nhìn lông mi của nàng, thấy vừa dài vừa dày, yên tĩnh che đi đôi mắt của nàng, hắn biết rõ, dưới hàng lông mi đó là một đôi mắt rất long lanh, hắn nhìn xuống dưới một chút, chính là đôi môi của nàng, mỗi khi tiểu cá yêu cười, đôi môi ấy lúc nào cũng cong lên. Nhưng mà, nàng không chỉ cười với mỗi mình hắn, mà ở trước mặt người khác cũng thế, không lẽ có nhiều chuyện vui về đến vậy sao?

Các cô nương lúc nào cũng kiên nhẫn tí mĩ, rất nhanh nàng đã cắt xong một chân cho hắn, nàng bèn đổi sang chân khác.

Cắt xong móng chân, nàng cầm hai chân của hắn bỏ vào trong nước, rửa sạch từng ngón chân cho hắn.

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng Dung Lâm cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

A Liên cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, thấy mặt hắn đã dịu đi một chút, nhưng hình như vẫn không muốn nói chuyện với nàng, vì vậy nàng tiếp tục xoa bóp chân cho hắn, sau đó nàng dùng sức nhỏ một cọng lông chân của hắn.

Mặc dù chỉ có một cọng lông, nhưng Dung Lâm người trước giờ vẫn luôn miễn cảm với đau, lập tức nhăn mày lại, trợn trừng mắt nhìn nàng.

A Liên giờ cọng lông chân lên, nói: "Ta không cố ý."

Ai mà tin được người! Dung Lâm lườm nàng một cái.

Nàng nhìn cọng lông chân mới nhỏ từ chân của thượng thần, thấy nó đột nhiên phát sáng, một khắc sau, lóe sáng một cái, biến thành một cọng lông vũ màu vàng.

A Liên nhìn chằm chằm phượng vũ đang cầm trong tay, nàng thờ dãi nói: "Lông của thượng thần nhìn rất đẹp."

Phượng hoàng màu vàng, chính là loài phượng hoàng đứng đầu, hiển nhiên lông của nó cũng rất đẹp.

Dung Lâm nhìn thấy bộ dạng không có chút kiến thức của nàng, hắn nói: "Nếu đã thích, ta tặng cho người."

Hắn nhớ tới chuyện vừa rồi, lựa giận trong lòng thoáng nguôi đi một chút, hắn đi tới gần nàng, cầm cái còi nàng đang đeo trên cổ xuống.

Đây là còi dùng để gọi thiên mã, được buộc bằng dây tơ hồng, nàng vẫn luôn đeo ở trên cổ. Hắn gắn phượng vũ lên, rồi đeo lại vào cổ cho nàng: "Sau này nếu gặp nguy hiểm gì, lớn tiếng gọi ta tên, ta sẽ đến..." Dừng một chút, hắn mới ho nhẹ một tiếng: "Lúc đó nếu ta rảnh, thì sẽ đến cứu người."

A Liên sờ phượng vũ ở trên cổ, nàng ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt hắn: "Lông phượng này có thể gọi được thượng thần?"

Dung Lâm đưa tay, vỗ vào đầu nàng một cái thật mạnh.

Gọi hắn? Nàng coi hắn là thần thú sao?

A Liên cũng ý thức được mình nói sai, nàng cẩn thận cắt kỹ phượng vũ, rồi cúi đầu nhìn mình, nàng duỗi tay từ trên bắp đùi của mình nhỏ xuống một vảy cá đưa tới: "Không đẹp mắt như phượng vũ của thượng thần, hy vọng thượng thần không ghét bỏ."

Này là muốn... Trao đổi tín vật đỉnh ước sao?

Trong lòng Dung Lâm đấu tranh một lúc, sắc mặt không đổi cảm lấy vảy cá nàng đưa cho hắn.

Hắn nhìn cái vảy, khỏe miệng khe cong lên, vảy cá màu bạc lớn hơn móng tay của hắn một chút, quả thực nhìn không đẹp mắt bằng phượng vũ của hắn, chẳng qua miễn cưỡng nhìn cũng được.

A Liên thấy thượng thần nhận lấy vảy cá của nàng, nàng đại khái có thể hiểu được hắn không còn tức giận nữa, nàng mỉm cười nói: "Sau này nếu móng chân của thượng thần dài ra, ngài cứ nói với ta, ta luôn sẵn lòng cắt móng chân cho ngài."

Vội vàng tỏ tình một cách uyển chuyển như thế đến mức làm hắn không kịp chuẩn bị tinh thần... Bỗng nhiên tìm Dung Lâm đập thành thịch, mới thản nhiên nói: "Ừm, chuyện này nói sau đi."

A Liên cười nói được, sau đó nàng lại cầm một bao thức ăn ra: "Vừa rồi long nữ của Đông Hải tên là Văn Tiểu mới cho ta, đây là đặc sản ở Đông Hải bọn họ, cũng không khác với bèo khô chỗ của ta ở, nhưng ăn có mùi vị hơn, gọi là rong biển, có thể làm thức ăn cũng có thể nấu canh, mặn mặn giòn giòn, mùi vị không tệ, thượng thần muốn nếm thử một chút không?"

Chỉ là rong biển mà thôi. Dung Lâm há to miệng, muốn nói không cần, không ngờ hắn vừa há miệng ra, đã bị tiểu cá yêu nhét đầy vào miệng hắn.

Vị mặn lan ra khắp miệng, quả thật rất giòn. Nhưng vừa cho vào miệng, lập tức trở nên mềm, dính ngay ở đầu lưỡi.

Xưa nay thượng thần quý trọng lương thực, tác phong luôn tuân theo tiêu chí phải cần cù tiết kiệm, nên không thể lãng phí thức ăn, miễn cưỡng ăn hết.

Không ngờ sau khi ăn, hắn thấy cũng không đến nỗi nào.

"... Ngài muốn ăn nữa không?" A Liên cầm rong biển đưa tới trước mặt hắn.

Dung Lâm há to miệng, cảm thấy nàng đút cho hắn ăn như vậy rất tốt, điệu bộ này hình như hắn đã từng nhìn thấy ở đâu rồi thì phải.

A Liên nói: "Nếu thượng thần thích, ngày mai ta lại đi tìm Văn Tiểu."

Dung Lâm ở một tiếng, sau khi ăn hết sạch rong biển, hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn thoáng qua nàng tay, nói: "Người... Người rửa tay chưa?"

Hả?

A Liên ngẩn người ra, sau đó cười, nói: "A..., ta quên chưa rửa."

Dung Lâm duỗi tay muốn tắm nàng lại.

Tiểu cá yêu thấy hắn lại tức giận, nàng lập tức nhảy vào trong hồ, hóa thành cá mè hoa, bơi qua bơi lại trong nước. Dung Lâm tức giận, hắn nhảy xuống nước bắt nàng, tiểu cá yêu vốn lón lén trong nước, nên nàng ở trong nước rất linh hoạt. Hắn bắt một hồi vẫn không bắt được nàng, lúc sau hắn mới đứng ở giữa hồ, nói: "Lại đây!"

Còn cá ở trong nước phun bong bóng.

"Người — ta nói người lại đây, không phải bảo người chui vào đống quần!"

"... Ta nói không được chui vào mà người còn chui là sao!" Tiếng nước chảy ào ào, xen lẫn với tiếng thờ hồn hèn của thượng thần.

*

Ở Cửu Tiêu các tân đệ tử chọn học hệ Hóa phần lớn đều là tinh anh, nhưng cũng có người kém cỏi như A Liên. Chỉ là A Liên chọn hệ Hóa, làm quen được với Hóa Tranh cùng long nữ Văn Tiểu, mà ở hệ Hóa hai người này rất được hoan nghênh, nên A Liên cũng dính được một chút hào quang. Điền La thấy A Liên cùng long nữ Văn Tiểu có quan hệ như vậy, cảm thấy có chút lo lắng. Điền La lên lời nhỏ giọng hỏi qua nàng, bởi nàng lo lắng quan hệ giữa A Liên với Văn Tiểu sẽ vượt qua cả nàng với A Liên.

Điền La rất quý trọng người bạn này, vì tình bạn giữa hai người, hiển nhiên sẽ suy tính thiệt hơn. A Liên dễ dàng nài một hồi, thuận tiện giới thiệu nàng với Văn Tiểu.

Mặc dù Văn Tiểu là long nữ Đông Hải, thân phận còn cao hơn cả Di Khuê Di Chương, nhưng Văn Tiểu không có thái độ kiêu kỳ giống như hai nàng kia, ngược lại rất dễ thân cận. Văn Tiểu tặng cho Điền La một chút đặc sản của Đông Hải. Điền La lập tức không còn thành kiến với Văn Tiểu nữa, không những thế còn hẹn Văn Tiểu cùng đi ăn cơm với ba người bạn họ.

Việc học ở hệ Hóa nặng hơn hệ Thủy nhiều, mặc dù A Liên vì thượng thần mà lựa chọn hệ Hóa, nhưng có thể cảm nhận được hậu quả ngay lập tức. Phu tử dạy pháp thuật hệ Hóa là người rất nóng nảy, hầu như mỗi lần dạy A Liên đều bị mắng.

Xung Hư Tôn giả đã từng dạy A Liên, ông cũng biết rõ nàng là người như thế nào. Mặc dù mỗi lần ông ăn nói chua ngoa, nhưng ông biết A Liên rất chăm chỉ, cho nên ông đã len lút nói với nàng: "Hiện tại nếu người nghĩ lại muốn chọn hệ Thủy vẫn còn kịp, ta có thể suy nghĩ biện pháp giúp người."

A Liên biết đây là ý tốt của Xung Hư tôn giả, nàng rất cảm kích, nhưng vẫn như cũ nói: "Không cần đâu ạ, cảm ơn tôn giả, ta thích học hệ Hóa."

Một con cá sinh trưởng trong nước, học cái gì không học, lại muốn học pháp thuật hệ Hóa. Xung Hư tôn giả nghe xong, cũng mặc kệ nàng: "Đã như vậy, thì tùy người." Ông phát tay nói: "Trở về chăm chỉ hơn đi, cố gắng đừng để tụt lại phía sau quá nhiều."

Những đệ tử chọn học hệ Hóa đều là những người đã có nền tảng tốt, riêng A Liên lại bị Ngũ hành tương xung, nên cái gì cũng cần phải học, học lại từ những cái cơ bản nhất. Mấy ngày này A Liên rất bận rộn, vài ngày sau, cuối cùng cũng được gặp thượng thần Dung Lâm lên lớp giảng bài.

Môn thượng thần Dung Lâm dạy chính là cao cấp của pháp thuật hệ Hóa, gọi tắt là cao hóa.

Cộng thêm hai chữ « cao cấp » hiển nhiên không phải là pháp thuật căn bản nữa. Theo đúng nguyên tắc các tân đệ tử sẽ chưa học tới môn học này, mà cần một vài năm nữa, đợi tới khi có nội lực nhất định, mới có thể truyền dạy. Hơn nữa chương trình học cũng rất khó, có nhiều trường hợp, có rất nhiều sự huyền diệu kỳ diệu, nhưng khi học môn này cũng gặp khó khăn. Hôm nay các đệ tử mới vào đã được học, là vì biết rõ môn học này khó, nên muốn cho các tân đệ tử sớm được làm quen, về sau học tiếp cũng mất ít thời gian làm quen hơn. Và lại, để cho thượng thần Dung Lâm dạy cho tân đệ tử, hiển nhiên sẽ không có chuyện dạy những pháp thuật đơn giản, cũng sẽ không sắp xếp nhiều chương trình dạy học.

Khóa học này học không nhiều, nhưng khó hơn các khóa trên, rất thích hợp với thượng thần Dung Lâm.

Ngày đầu tiên thượng thần Dung Lâm dạy học, các đệ tử hệ Hóa đều y quan gọn gàng sạch sẽ, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Thượng thần Dung Lâm cả người mặc một bộ áo bào màu trắng, dung mạo thanh tuyệt, bước chân ung dung đi vào lớp hệ Hóa, mấy đệ tử nữ đều ngược cổ lên nhìn, trên mặt không giấu nổi vẻ vui mừng.

A Liên nhìn thấy thượng thần, dĩ nhiên trên mặt nàng cũng cười rất tươi. Ở lớp hệ Hóa được sắp xếp chỗ ngồi dựa trên chiều cao, nàng ngồi ở hàng đầu tiên, chỉ cần hơi ngược cổ lên là có thể nhìn thấy được tư thế oai hùng cùng với khuôn mặt tuấn tú của thượng thần.

Advertisement / Quảng cáo

Trên mặt Dung Lâm không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng dưới ánh mắt của nàng, không muốn chú ý tới nàng cũng rất khó. Hắn cũng không để ý nàng nhiều, chỉ là mỗi lần thấy bộ dạng chăm chú ghi chép của nàng, hắn lại thấy buồn cười....Nàng rõ ràng mặt chữ cũng nghe không hiểu.

Đầu tiên là dạy về những lý luận tri thức. Chỉ là những lý luận tri thức sơ cấp, cũng đã làm mọi người phải đau đầu. Ví dụ như Hóa Tranh, hắn là một trong những tân đệ tử đứng đầu hệ Hóa, vậy mà sau khi nghe thượng thần nói xong, cũng phải đứng dậy, nói ra chỗ mình không hiểu, mong thượng thần nói lại một lần.

Trong đám đệ tử, cũng có không ít nữ đệ tử nhìn thấy thượng thần lạnh lùng, nhưng vẫn không nịn được muốn nói chuyện cùng hắn. Giờ thấy Hóa Tranh chủ động đưa ra câu hỏi, không khỏi cùng nhau ngẩng đầu nhìn thượng thần, trong lòng suy nghĩ: Nếu thượng thần giải thích cặn kẽ, thái độ ôn hòa, thì các nàng cũng muốn thỉnh giáo thượng thần những chỗ chưa hiểu, để có thể được tiếp xúc với thượng thần nhiều hơn.

Không ngờ Dung Lâm nhàn nhạt nhìn lướt qua Hóa Tranh, giọng nói lạnh lùng: "Một vấn đề đơn giản như vậy, mà muốn bản tọa nói lại lần nữa, xem ra mấy trăm năm người học pháp thuật hệ Hóa thật là uống phí... Bản tọa có nghe các tiên quân nhắc tới người, nói người chính là một trong những tân đệ tử nổi bật của hệ Hóa, hôm nay nhìn thấy — thấy cũng không gì nổi bật. Chỉ là có mấy trăm năm đạo hạnh, còn tưởng rằng mình có thiên phú dị bẩm, tu vi cao thâm. Tu vi của người, cũng chỉ để dùng mà nướng cá..." Giọng nói của thượng thần càng lúc càng nghiêm khắc: "Học không lo học, cái người cần học còn rất nhiều, nếu là không hiểu, thì cần chăm chỉ cố gắng, buổi tối đừng chỉ có nghĩ tới chuyện nấu súp, ăn đồ nướng, có thời gian thì đi tới tàng thư các xem sách mới đúng đắn. Tốt lắm, người ngồi xuống đi."

Hóa Tranh là một nam nhân cao to vạm vỡ, đây là lần đầu tiên bị nói tới nổi không biết phải trả lời thế nào, chỉ yên lặng trở về vị trí của mình ngồi xuống.

Ánh mắt Dung Lâm nhìn các đệ tử một lượt, hỏi: "Còn có chỗ nào không hiểu?"

Nhất thời các tân đệ tử nhìn nhau, chính là còn nhiều chỗ không hiểu, cũng không dám đưa ra câu hỏi. Mà các nữ đệ tử vì ngưỡng mộ thượng thần, vì thượng thần mới tới đây cũng đều im lặng xoắn hai tay vào với nhau, yên tĩnh như gà.

"Thượng, thượng thần."

Tất cả đều đang im lặng, bỗng một giọng nói rất bé nhưng nghe rất rõ ràng.

Mọi người nhìn sang chỗ phát ra giọng nói, thấy cả mê hoa ở hàng thứ nhất đứng lên.

Ở hệ Hóa người không nhiều, nhưng mỗi người đều là tinh anh, cho nên mọi người đều biết nhau. Cả mê hoa không những xinh đẹp, mà tính tình cũng tốt, phần lớn các đệ tử đều làm bạn với nàng. Dù sao người ở hệ Hóa Hệ đều là những người có xuất thân cao quý, càng cao quý lại càng không để ý tới đồng dôi.

Hầu như mỗi giờ lên lớp cả mê hoa đều bị mắng, có lẽ bây giờ cũng vậy.

Có đệ tử nói thầm nàng là đồ ngốc, thượng thần Dung Lâm không giống với các Tiên Quân khác, lúc này thượng thần đang muốn mắng người, bởi vậy nàng chỉ cần ngồi ngoan ngoan là sẽ không bị mắng.

Dung Lâm nhìn thoáng qua A Liên, giọng nói không mang bất kì cảm xúc gì: "Không hiểu chỗ nào?"

A Liên nói: "Thật ra, bài học hôm nay, từ đầu tới cuối ta đều nghe không hiểu..." Nàng nói đúng sự thật, dù sao phần lớn đệ tử cũng đều nghe không hiểu.

Dung Lâm vì một tiếng, nhìn một đám người đang nín thở, các đệ tử ngồi dưới không dám nói một tiếng nào, lúc này hắn mới nhìn nàng nói: "Rất tốt, bản tọa rất thích người thật thà như người. Bản tọa có nghe Xung Hư nói qua, mặc dù người xuất thân từ hệ Thủy, nhưng muốn thách thức chính mình, lại đi chọn pháp thuật hệ Hóa, vẫn luôn chăm chỉ chịu khó, thật sự rất can đảm, đúng là hiếm có, Cửu Tiêu các cần những đệ tử giống như người. Khóa học này, đối với người quả thực rất khó..."

Thượng thần suy nghĩ một chút, giọng nói ôn hòa: "Như vậy đi... Hôm nay sau khi học xong người tới tìm ta, ta sẽ hướng dẫn thêm cho người."

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ăn khuya

Chuyển ngữ: Yìng

Biên tập: Fleur

Trong lớp hệ Hóa, chỉ có Hóa Tranh cùng Văn Tiểu biết chuyện A Liên có quen biết với thượng thần Dung Lâm, hiển nhiên sẽ không có ý kiến gì, nhưng các đệ tử khác, nhao nhao bàn luận về cá mè hoa có thân phận thấp kém. Có người nghĩ mặc dù cá mè hoa xuất thân thấp hèn, nhưng diện mạo xinh đẹp, có ngực có mông, da trắng cơ nõ, dù sao thượng thần Dung Lâm cũng là nam tử, nhìn đệ tử cũng là nhìn mặt, cũng không phải chuyện gì lạ.

Nhưng những người nghĩ như vậy đều là nam đệ tử.

Nữ đệ tử thấy thượng thần Dung Lâm cao cao tại thượng, độc nhất vô nhị, không phải cũng là dạng người nông cạn chứ? Hay là thân phận cá mè hoa có vấn đề -- nguyên hình của nàng ta tuy là cá mè hoa, nói không chừng là do vị Tiên Quân quyền cao chức trọng nào đó trời hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài rồi sinh ra nàng ta cũng nên?

Còn người thật đáng sợ, suy đoán hồi lâu, truyền tới truyền lui, dĩ nhiên là tam nhân thành hổ[1].

[1] Tam nhân thành hổ: Nghĩa đen: Ba người nói có cạp, thiên hạ cũng tin có cạp thật.

Nghĩa bóng: Chỉ lời đồn đại quá nhiều sẽ khiến người ta tin là có thực.

Di Chương ở cùng với A Liên nghe thấy chuyện này, bèn lên lút hỏi A Liên: "Rốt cuộc người là ai?"

Về mặt A Liên mở miệng không biết chuyện gì.

Nếu như thường ngày, dĩ nhiên Di Chương cũng không tin. Nhưng nàng có nghe bạn bè nói lại, đã từng nhìn thấy cá mè hoa cười thiên mã.

Thiên mã là gì? Chính là vật cười cao quý nhất ở thiên giới của tiên nhân. Lúc trước nàng có biết một vị sư huynh, trong nhà có một thúc bá, nên có thiên mã. Vị sư huynh đó thích nàng đã lâu, vì nịnh nọt nàng, đã cười thiên mã mang nàng ra ngoài du ngoạn, để nàng nở mày nở mặt một phen.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng cá mè hoa này lại có thể có được thiên mã, hơn nữa còn là giống ngựa cực kì quý, toàn thân trắng như tuyết, nhìn nó nữ tính hơn thiên mã của nhà vị sư huynh kia. Rất thích hợp làm vật cưới cho các cô nương. Điều làm Di Chương kinh ngạc nhất là trên cổ con thiên mã màu trắng này có một thẻ bài có ghi một chữ "Bất".

Thiên mã của thiên giới đều có thẻ bài, hiện nay đã đành số đến tám nghìn rồi... có thể thấy thiên mã của cá mè hoa là cực kì hiếm có.

A Liên không muốn giải thích với nàng ta. Tuy rằng tính cách của nàng tốt, nhưng cũng chỉ đối tốt lại với những người nàng quan tâm, ngày thường nàng vẫn hay nhường nhịn Di Chương, bởi vì là do ở cùng một phòng, nên không muốn cãi nhau ồn ào mà thôi.

Điền La cùng A Liên đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Ta thấy Di Chương là đang ghen tị với người."

A Liên nói: "Bởi vì thượng thần sao?"

Điền La gật đầu: "Từ khi người quen biết thượng thần, người ở Cửu Tiêu các càng như cá gặp nước, ta thấy được thượng thần đối với người, còn quan tâm người hơn cả cá chép sư tỷ."

Nếu không phải có thượng thần, A Liên đã sớm thu dọn đồ đạc trở về hồ Động Trạch rồi.

A Liên cười nói: "Đúng vậy, thượng thần giúp ta rất nhiều."

Trên lớp, thượng thần chủ động nói muốn hướng dẫn thêm cho nàng, dĩ nhiên A Liên không dám đến muộn. Lúc Điền La dẫn A Liên đi qua đó, đúng lúc gặp được Hóa Tranh.

Dáng người Hóa Tranh vừa cao vừa to, rất là vạm vỡ, A Liên nhìn thấy hẳn, tất nhiên là khách khí chào hỏi: "Hóa Tranh đại ca đang muốn đi đâu à?"

Hóa Tranh có chút thẹn thùng, có thể nói hẳn với A Liên không đánh nhau thì không quen biết, lần trước khi tỷ thí, hẳn đã có ấn tượng sâu sắc về nàng, bây giờ hẳn với nàng trở thành bạn bè, càng thấy có cảm tình, hẳn nói: "Nhìn sắc trời còn sớm, ta định tới tàng thư các, xem sách một lát..." Nói xong hẳn nhớ tới chuyện trên lớp học, những lời thượng thần Dung Lâm nói với hẳn, "Thượng thần là người ngay thẳng, ta thật sự kính phục."

Những lời nói của thượng thần lúc đó, ban đầu khiến cho Hóa Tranh không biết phải làm sao, nhưng hẳn suy nghĩ kĩ lại, lúc sau hẳn đã hiểu, hiểu được dụng tâm lương khổ [2] của thượng thần. Hẳn có gia thế hiển hách, từ nhỏ xung quanh hẳn không thiếu người a dua nịnh hót, thêm chuyện hẳn còn có thiên phú, khó tránh khỏi có chút tự kiêu. Hôm nay thượng thần nói như thế, giống như đề hồ quán đỉnh [3], giúp đầu óc hẳn được thông suốt, một lần nữa xác định được phương hướng.

[2] Dụng tâm lương khổ: Lương: rất, câu này có nghĩa là phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

[3] Đề hồ quán đỉnh: Đề hồ ruồi lên đỉnh đầu. Từ ngữ này được dùng để ví dụ một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học khai ngộ một cách mau chóng.

Ngược lại A Liên thấy Hóa Tranh sùng bái thượng thần cũng là điều tự nhiên. Nàng cười nói: "Ta còn lo lắng thượng thần nói quá nặng lời, khiến người cảm thấy không thoải mái."

Hóa Tranh nói: "Sao lại có chuyện đó được?" Mắt hẳn mơ hồ phát ra ánh sáng, kích động nói, "Nghe thượng thần nói còn hơn mười năm đọc sách [4], thượng thần nói không sai, tu vi của ta còn thấp, điều cần học còn rất nhiều."

[4] Câu gốc là "Thăng đọc thập niên thư": Nghe ông nói một câu còn hơn mười năm đọc sách. Ý chỉ nói chuyện với một người có kinh nghiệm thực tế còn tốt hơn việc chỉ ở nhà đọc sách, mục đích dùng để ca ngợi đối phương nói chuyện hợp lý, có ý nghĩa đối với bản thân mình.

A Liên nhìn bóng lưng Hóa Tranh đi về phía tàng thư các, mỗi nàng cong lên, cũng cảm thấy vui cho hẳn.

Điền La lăm bắm nói: "A Liên, ta vẫn cảm thấy... Hóa Tranh nhìn rất đáng sợ." Tuy nàng rất thích làm bạn với long nữ Văn Tiểu, nhưng đối với Hóa Tranh, Điền La vẫn không có can đảm tới gần.

A Liên nhìn nàng: "Hắn rất tốt, hơn nữa những lời đồn lúc trước đều không phải là thật."

Điền La không tin: "Người nói, mấy vị hôn thê của hẳn... đều không phải là..." Không có cô nương nào thích Hóa Tranh, cũng là do có lời đồn hẳn trời sinh tình tình hung tàn, hẳn còn giết hại mấy vị hôn thê. "Nhưng nếu mấy chuyện này không đúng sự thật, thì mấy vị hôn thê của hẳn tại sao lại vô duyên vô cớ biến mất?"

A Liên đem mấy chuyện Văn Tiểu nói với nàng nói lại cho Điền La nghe, nàng nói: "Hóa Tranh có ba vị hôn thê, nhưng không phải là do hẳn giết chết, mà là vì Hóa Tranh biết được trong lòng vị hôn thê của hẳn đã có người mình thích, nhưng vì thân phận tình lang thấp kém, trong nhà không đồng ý cho bọn họ ở cùng một chỗ, vị hôn thê của hẳn bèn khẩn cầu hẳn. Hóa Tranh là người tốt bụng, nên đã thành toàn cho vị hôn thê của hẳn, nào ngờ vị hôn thê đầu tiên như vậy, sang người thứ hai, rồi tới vị hôn thê thứ ba, đều là như thế..."

Là một con ốc rất dễ bị tẩy não, Điền La vừa nghe xong, hốc mắt đã có chút hồng: "Hóa ra là như vậy, hóa ra hẳn đáng thương như thế."

A Liên ở một tiếng: "Đúng vậy. Hẳn vì muốn ba vị hôn thê kia được hạnh phúc, cho tới bây giờ chưa từng giải thích với người khác."

Điền La chủ động nhận sai: "Là ta hiểu lầm hẳn." Ánh mắt nàng kiên định nói: "Từ nay về sau ta nhất định sẽ đối tốt với hẳn, sẽ không có thành kiến với hẳn nữa."

*

Thượng thần Dung Lâm ở lại Cửu Tiêu các giảng bài, nên thượng thần Tiểu Bạch cũng an bài giúp hẳn một chỗ ở xa hoa trên tiên đảo, để hàng ngày hẳn có chỗ nghỉ ngơi.

A Liên đi tới tiên đảo tìm thượng thần.

Dung Lâm thấy nàng đến, vẻ mặt lạnh nhạt, không khác gì thường ngày, hẳn nhìn thấy nàng cầm cuốn sách dày cộm, mới nói: "Sách này tạm thời không dùng đến, ngày mai người không cần mang theo."

A Liên kinh ngạc: "Thượng thần... không phải ngài nói muốn hướng dẫn thêm cho ta sao?"

Dung Lâm nhìn nàng một cái: "Ta nói thì sẽ giữ lời. Chỉ là nền tảng của ngươi quá kém, căn bản ngươi không theo kịp chương trình học, chỉ có học tốt những cái cơ bản nhất, xây dựng nền tảng vững chắc, mới có thể dần dần đuổi kịp các đệ tử khác."

A Liên cảm thấy có đạo lý, ngửa đầu nói: "Vậy thì phiền toái thượng thần."

"Ừm, quả thực phiền toái." Dung Lâm nói một câu, từ sau khi gặp nàng, dạng phiền toái gì hẳn còn chưa gặp qua? Chỉ là hần tốt bụng, đã giúp nàng tự nhiên muốn giúp đến cùng.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên thẹn thùng, nàng cười dịu dàng nhìn hắn, nhất là đôi mắt sáng nước mênh mông.

Dung Lâm cúi đầu, khó khăn nhìn vào đôi mắt của nàng, hần lập tức cảnh giác, sắc mặt mất tự nhiên nói: "... Chỉ là đơn thuần phụ đạo, ngươi không nên nghĩ nhiều."

"A. Ta không có nghĩ nhiều."

Dung Lâm khẽ hừ một tiếng, tốt bụng không vạch trần nàng, hần bắt đầu giảng cho nàng những điều căn bản nhất.

Đây cũng không phải là lần đầu Dung Lâm hướng dẫn nàng. Nội lực của tiểu cá yêu tới đâu, hần biết rất rõ, hần dạy cho tiểu cá yêu thuận lợi hơn các phụ tử ở Cửu Tiêu các nhiều. Thành thạo hần quay đầu lại, thấy bộ dạng nghiêm túc của nàng, trong lòng Dung Lâm cảm thấy rất tốt, thấy nàng nguyện ý học, chăm chỉ chịu khó, cũng không uống phí tâm huyết của hần dành cho nàng.

Sau khi giảng xong, Dung Lâm nói: "Hiện nay chương trình học ở hệ Hóa cũng có chút huyền bí, hàng ngày ngươi học cho tốt những cái cơ bản, còn những cái khác, chịu khó luyện tập nhiều, chỉ cần ngươi khắc phục được nỗi sợ hãi với lửa, thì những cái khác đều không khó."

A Liên nói: "Vâng, thượng thần nói rất dễ hiểu, hầu như ta nghe là hiểu hết."

Khóe miệng Dung Lâm khẽ giương lên.

Hần nhìn thấy bên ngoài trời thấy không còn sớm, bèn hạ lệnh đuổi khách: "Ngươi trở về sớm đi."

Cô nam quả nữ ở chung, rất dễ có chuyện mờ ám, huống hồ tiểu cá yêu còn rất thích hần, thời gian càng dài, tình cảm nàng dành cho hần càng ngày càng sâu đậm, về sau sợ rằng càng khó dứt bỏ. Dung Lâm biết hần cần phải cách xa nàng, nhưng nàng chỉ là một tiểu cá yêu, nếu không có hần, làm sao nàng có thể được ở lại Cửu Tiêu các? Huống chi... Hần nhớ tới nỗi súp cá đêm đó, hần là một người luôn sáng suốt, cũng không thể không thừa nhận, hần đối với tiểu cá yêu cũng hơi nẫu thuẫn.

A Liên thấy chiếm dụng nhiều thời gian của thượng thần quá cũng không tốt, nàng suy nghĩ, hôm nay thượng thần hướng dẫn cho nàng, nàng chỉ nói một câu cảm ơn cũng không đủ.

Nàng suy nghĩ một chút, rồi đề nghị: "Mấy ngày nay thượng thần có nhìn thấy Mạnh Cực tiên quân không? Đạo gần đây ban ngày Mạnh Cực tiên quân bán cơm ở nhà ăn của Cửu Tiêu các, buổi tối thì bày một cái sạp ở bên ngoài Cửu Tiêu các, bán xiên nướng. Mỗi lần ta cùng đám Diên La đi ăn, Mạnh Cực tiên quân vẫn thường cho ta thêm đồ ăn, thượng thần có thể cùng ta đi ăn thử, tay nghề của Mạnh Cực tiên quân không tệ đâu."

Dung Lâm không muốn gặp Mạnh Cực, hần đứng chấp hai tay vào nhau, dáng người cao ngạo nói: "Ta đường đường là thượng thần, sao có thể đi ăn ở những quán ăn ven đường?"

A Liên cười nói: "Gánh nặng của thượng thần lớn quá..." Nàng kéo hần cánh tay của hần, "Đi đi mà. Ta mời khách."

A, hóa ra lúc trước là không có ý định mời khách? Dung Lâm lườm nàng một cái, không thể làm gì khác, bị nàng kéo tới quán bán xiên nướng của Mạnh Cực tiên quân.

*

Lúc này Mạnh Cực tiên quân đang đứng một bên, vừa rao vừa nướng thịt xiên.

A Liên kéo Dung Lâm đi tới chào hỏi.

Nơi này nhiều người rất náo nhiệt, thượng thần làm phép, để lúc mọi người nhìn thấy hần, chỉ coi hần là một người bình thường đi trên đường. Dù sao hần cũng không muốn bị người khác nhận ra ở nơi như thế này. Đến Mạnh Cực tiên quân cũng không nhận ra thượng thần, hần nói với A Liên: "Tiểu Liên, hôm nay vì sao ngươi tới muộn thế..." Rồi sau đó hần nhìn thoáng qua nam tử cao gầy đang đứng bên cạnh nàng, nháy nháy mắt nói, "Bạn trai hả?"

Hai gò má của A Liên ửng đỏ vội vàng giải thích: "Không phải."

Mạnh Cực tiên quân nháy mắt mấy cái: "Không cần giải thích, ta hiểu được."

Ngược lại Dung Lâm không thèm nhìn Mạnh Cực lấy một lần, hần chỉ nhìn thoáng qua tiểu cá yêu đang đứng bên cạnh mình, mặc dù thấy nàng lên tiếng phủ nhận, nhưng lại cười rất tươi. Rõ ràng nàng rất vui khi thấy Mạnh Cực hiểu lầm quan hệ của bọn họ... Khóe miệng Dung Lâm khẽ nhếch lên, thầm nghĩ.

A Liên kéo Dung Lâm đi tới chọn thịt xiên, nàng chỉ ăn chay, bình thường chỉ lựa chút béo, rong biển, và các loại khoai tây, hôm nay thượng thần đi cùng nàng, nàng khách khí nói: "Thượng thần muốn ăn cái gì, ta chọn giúp ngài."

Dung Lâm không có khẩu vị, hần nói cho có lệ: "Gì cũng được."

A Liên đành phải dựa vào hiểu biết của mình đối với hần, chọn lấy vài thứ. Chọn xong nàng đưa cho Mạnh Cực tiên quân, nói: "Cái này cho thêm nhiều ớt." Rồi sau đó chỉ mấy loại nàng lựa cho thượng thần nói: "Cái này cho ít ớt."

Dung Lâm nhìn nàng một cái, hần không nghĩ rằng tiểu cá yêu lại biết rõ sở thích của hần như thế.

A Liên bảo thượng thần ngồi xuống, thấy dáng vẻ không mấy tình nguyện của thượng thần, nàng mới lấy từ trong lồng ngực ra một cái khăn lau sạch chiếc ghế, rồi nói: "Đã sạch, thượng thần có thể ngồi."

Dung Lâm khẽ vén áo bảo, lúc này mới ưu nhã ngồi xuống.

Không lâu sau, xiên nướng nóng hôi tóa mùi thơm ngào ngạt được bung lên, A Liên cầm một xiên lên đưa cho thượng thần, nói: "Hơi nóng."

Dung Lâm nhìn qua xiên nướng, nhìn bề ngoài, thật sự khó có thể cho vào miệng, hần phát tay nói: "Ta không có khẩu vị, ngươi tự mình ăn đi."

A Liên cảm thấy đáng tiếc, nàng cũng không muốn miễn cưỡng thượng thần, một mình nàng bắt đầu ăn, ăn được một lúc, nàng do dự, nhận không được cầm một xiên khoai tây đưa tới miệng của thượng thần: "Thật sự ăn rất ngon, thượng thần ngài ăn thử xem."

Dung Lâm nhàu mày, tư thế ngồi đoan chính ưu nhã.

... Hần đường đường thượng thần, sao có thể ăn mấy thứ này?

Advertisement / Quảng cáo

Hai khách đồng hồ sau.

Dung Lâm ăn hết xiên nướng cuối cùng, hần đặt cái que lên trên bàn, môi mông bị cay đến nổi sưng đỏ, sau đó hần hơi ngược cầm lên, nhìn không được ợ một cái.

A Liên nhìn sáu bảy cái que ở trước mặt mình, rồi nhìn sang hai mươi ba cái que ở trước mặt thượng thần đã ăn hết, nàng nói: "Ta đã nói là ăn rất ngon mà."

Dung Lâm nhàn nhạt từ một tiếng, hần cũng không nhìn nàng.

A Liên rót nước cho thượng thần, rồi tự rót thêm nước cho mình, nàng cầm ly trà lên uống, không ngờ tay không cẩn thận, một chút nước đổ ra làm ướt váy nàng. Mới vừa rồi nàng dùng khăn tay lau ghế cho thượng thần, khăn này không thể dùng được nữa, nàng nhỏ nhỏ kêu lên một tiếng: "Thượng thần, ta ướt!"

Dung Lâm vốn đang rất no, ngay sau đó hần nghe thấy lời tiểu cá yêu nói rõ ràng như vậy, hai gò má không khỏi nóng lên.

... Nàng đây là ý gì?

Hai tai Dung Lâm đỏ bừng: "Không nên nói lung tung."

Này... Cũng quá nhanh. Dung Lâm căng thẳng nắm chặt tay, không biết phải trả lời như thế nào, hần quay đầu lại, nhìn thẳng mặt tiểu cá yêu – thấy nàng đang cúi đầu lau nước còn đọng trên váy.

"... Ta thật sự bị ướt." A Liên cúi đầu lau váy, vừa nhỏ giọng hỏi: "Thượng thần người có khăn tay không?"

Sắc mặt Dung Lâm khẽ trầm xuống, thất vọng nhẹ nhàng "A" một tiếng.

Rồi sau đó lãnh đạm nói: "Không có."

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Riêng tư

Chương 27: Riêng tư

Chuyển ngữ: Ying

Biên tập: Fleur

Sau khi thượng thần Dung Lâm đến Cửu Tiêu các giảng bài, ở lục giới một người cũng rất nổi tiếng đó là Hồng Kiều tiên tử cũng tới Cửu Tiêu các. Pháp thuật của Hồng Kiều tiên tử hệ Thủy, dĩ nhiên là giảng dạy bên hệ Thủy. Các nam tử trong lớp hệ Hỏa Hệ, đều đã từng nghe qua danh tiếng Hồng Kiều tiên tử, có vài người còn cố ý đi dạo bên lớp hệ Thủy, chỉ vì muốn nhìn thấy vẻ đẹp của tiên tử.

A Liên đã từng gặp mặt Hồng Kiều tiên tử, nàng thấy một người tao nhã, xinh đẹp như tiên tử, được mọi người chào đón cũng không có gì lạ.

Đang lúc rảnh rỗi, Bạch Tầm đi tới bên cạnh A Liên, thấy nàng vẫn còn ngồi trước bàn đọc sách của mình, hần nói: "Thỉnh thoảng nghỉ ngơi một chút."

Lúc này A Liên mới phản ứng lại, nàng quay đầu nhìn Bạch Tầm đang ngồi bên cạnh nàng, mở miệng nói: "Nội lực của ta yếu, nếu không cố gắng, thì sẽ không đuổi kịp mọi người."

Ngồi phía sau A Liên là một cô nương áo trắng, khuôn mặt trái xoan chỉ lớn bằng lòng bàn tay, chiếc cằm đầy đặn, mắt to, là một cô nương rất xinh đẹp. Cô nương này tên là Hoa Bình, nguyên thân của nàng chính bình hoa của quý phủ Từ Vi Đế Quân, vốn không có linh khí, nhưng cơ duyên xảo hợp [1] lại tu luyện thành hình người.

[1] *Cơ duyên xảo hợp: Cơ duyên là "cơ hội và duyên phận", xảo hợp là "vừa khớp; thật khéo; trùng hợp".*

Hoa Bình luôn thấy mình xinh đẹp, thấy ai đẹp hơn mình, dĩ nhiên là không thích, huống chi nàng còn ngưỡng mộ thượng thần Dung Lâm, hôm đó ở trên lớp, thấy thượng thần Dung Lâm bênh vực cá mè hoa, Hoa Bình thấy không vui. Nghe cá mè hoa nói vậy nàng mở miệng nói: "Còn tưởng rằng được thượng thần hướng dẫn thêm sẽ tiến bộ hơn chứ, ta nhìn cũng không thấy có gì khác."

Giọng điệu của Hoa Bình âm dương quái khí [2], nhưng nàng ta cũng thấy được, mấy ngày nay, cá mè hoa đã tiến bộ không ít.

[2] *Âm dương quái khí: Chỉ lời lẽ, cử chỉ vân vân quái đản, kỳ lạ, hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.*

Ngược lại A Liên tốt tính, nói: "Thật ra thượng thần hướng dẫn rất hay, là do tư chất của ta ngu dốt, không có cách nào lĩnh hội được hết ý của thượng thần." Ngụ ý, nàng tiến bộ không nhiều, nguyên nhân không phải do thượng thần, mà là do bản thân nàng. Thường ngày nàng không thích người khác nói nàng này nọ, lại càng không muốn người khác nói thượng thần.

Advertisement / Quảng cáo

Hoa Bình còn định nói thêm gì nữa, nhưng nhìn sang thấy ánh mắt lạnh lùng của Bạch Tầm, bèn rụt cổ lại, không dám nói tiếp.

Bạch Tầm quay đầu lại, trên mặt đã khôi phục sự hiền lành ngọt ngào như mọi khi, hần nói: "Người đã rất cố gắng, mấy lời nói đó không cần đề ở trong lòng."

A Liên nói: "Ừm, mỗi ngày thời gian cũng không đủ cho ta dùng, ta làm gì có tâm tư để ý mấy chuyện đó?" Nàng nói xong thì ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tầm, "A, vì sao người không cùng mọi người đi nhìn Hồng Kiều tiên tử? Hồng Kiều tiên tử rất xinh đẹp đấy."

Bạch Tầm rừ mắt, nhẹ nhàng nói một câu: "Không có gì đẹp mắt."

A Liên thức thời không nói gì thêm, nàng thấy Bạch Tầm quá thực rất lợi hại, rõ ràng hần xuất thân từ thủy tộc giống nàng, cũng học pháp thuật hệ Hỏa lại từ đầu, nhưng hần học rất nhanh.

Bạch Tầm được nâng khen ngợi, hần xấu hổ cười, sau đó nói: "Thật ra, ta cũng có rất nhiều chỗ không hiểu..." Hần lẳng lặng nhìn A Liên, "Cá mè hoa, ta muốn cùng người đi tới chỗ thượng thần Dung Lâm học, người có thể nói giúp ta một tiếng được không?"

A Liên suy nghĩ một chút, nói: "Được, đương nhiên có thể... Nhưng tính tình thượng thần hơi kỳ lạ, ta chỉ có thể nói giúp người, nếu thượng thần không đồng ý, ta cũng không có cách nào."

Bạch Tầm cười, đưa tay sờ đầu nàng: "Cảm ơn."

Sau đó, A Liên thấy rất may Bạch Tầm không cùng mấy nam tử đi sang lớp hệ Thủy nhìn Hồng Kiều tiên tử, bởi vì Xung Hư tôn già biết được chuyện này đã mắng mẩy đệ tử này một trận, phạt bọn họ đội sách lên đầu đứng ngoài hành lang, ông còn đứng trước cả lớp, tức giận nói: "Nhìn các người xem, làm gì có đáng về của một đệ tử ở Cửu Tiêu các? Như thế nào? Cho là mình được ở lại Cửu Tiêu các, là có thể lười biếng sao?"

"... Nằm mơ!" Xung Hư tôn già trợn mắt nhìn một đám đệ tử đang ngồi dưới, ông tức giận đến nổi dựng râu trắng mất, "Nghĩ tới vài khóa đệ tử trước kia ta dạy, người nào người nấy đều chăm chỉ, còn các người, ta thấy đây là khóa đệ tử kém cỏi nhất nhất, cũng là khóa lười nhác nhất!"

"Muốn ngày ngày được ngủ ngon? Đi học thì tùy tiện nghe một chút, ung dung không có lý tưởng? Ta nói cho các người biết, muốn thoải mái, thoải mái là giữ lại cho người chết!"

Xung Hư tôn già mắng to một trận, rồi bắt tất cả các đệ tử còn lại ở hệ Hỏa, đi tới Lưu Vân Đài luyện tập môn học mới của pháp thuật hệ Hỏa.

Pháp thuật hệ Hỏa là pháp thuật có tính công kích mạnh nhất, đồng thời cũng là pháp thuật dễ bị tổn thương nhất, hôm nay Xung Hư tôn già bắt bốn người một tổ luyện tập với nhau, sau một canh giờ luyện tập, đã có rất nhiều đệ tử chịu không nổi.

A Liên chính là một trong những đệ tử đó, nàng đã cố gắng khắc chế nỗi sợ hãi với lửa, mới đầu luyện tập cũng thành công, nhưng càng về sau thể lực cạn kiệt, làm sai rất nhiều lần, thiếu chút nữa đem chính mình nướng chín.

*

Bên này Dung Lâm, đang ở tiên đảo chờ A Liên tới, không ngờ tiểu cá yêu chậm chạp không tới, hần đã đợi nàng hơn một canh giờ.

Thượng thần cũng tức giận, hần có thân phận cao quý, đây là lần đầu hần phải đứng đợi người khác như vậy.

Lúc đầu trong lòng hần cũng tức giận, nhưng chuyện nổi súp cá đêm đó, đã tạo thành bóng ma trong lòng hần, về sau hần còn chà nhór tới chuyện phải tức giận nàng, hần còn dự định đi tìm tiểu cá yêu.

Dung Lâm từ tiên đảo đi ra, thì thấy một người mặc một bộ váy hồng, thướt tha nhẹ nhàng, người này chính là Hồng Kiều tiên tử.

Từ lần gặp mặt ở tại nhà Phù Trúc sư huynh, hai người chưa từng gặp lại. Vì chuyện đó mà Hồng Kiều tiên tử thương tâm rất nhiều, đến hôm nay cũng trở lại bình thường, là nam nhân làm sao có khả năng không thích thức ăn mặn? Huống chi với thân phận của thượng thần, sẽ không có khả năng cưới tiểu cá yêu. Tự an ủi mình như vậy, lúc này Hồng Kiều tiên tử nhìn thấy thượng thần, nhìn bề ngoài vẫn là một thượng thần phong thái ưu nhã, nhưng Hồng Kiều tiên tử cũng cảm thấy được hần đang tức giận.

Hồng Kiều tiên tử hành lễ, mỉm cười nói: "Có thể ở chỗ này gặp được thượng thần, đúng là vinh hạnh của Hồng Kiều."

Dung Lâm khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Hồng Kiều tiên từ thấy thượng thần không muốn để ý tới mình, sắc mặt có chút không vui, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, chủ động mở miệng nói: "Tiểu cá yêu không có ở cùng thượng thần sao? Ta rất thích nàng ấy, dạo này ta có nghiên cứu chế tạo ra một số loại son, có chọn ra một loại màu sắc rất thích hợp với tiểu cá yêu, nên muốn tặng cho tiểu cá yêu. Nếu nàng ấy dùng xong cảm thấy thích, thì có thể tới tiên đảo tìm ta, ta cũng ở trên tiên đảo bên cạnh thượng thần."

Hồng Kiều nói xong, từ trong túi lấy ra, một hộp son nhìn rất xinh xắn.

Lúc này Dung Lâm mới để ý tới, ánh mắt hắn nhìn vật đang ở trên tay Hồng Kiều tiên từ, thấy bề ngoài của hộp son tinh xảo, một hộp nhỏ nhỏ, rất thích hợp mang theo bên người.

Hắn đưa tay nhận lấy, mở ra nhìn, thấy màu son tươi tắn, nhìn rất thuận mắt... mùi cũng thơm.

Đột nhiên Dung Lâm nghĩ tới, hình như trên môi tiểu cá yêu chưa từng dùng mấy loại son này. Là do tiểu cá yêu đến từ địa phương nhỏ, không giống như trên thiên giới, từ nhỏ đã chú trọng cách ăn mặc? Theo như lời nàng nói, nàng một mình lớn lên, ngày thường chỉ cần được ăn no, không bị người khác bắt, đã là không tệ.

Sắc mặt Dung Lâm không chút thay đổi đẩy kín hộp son lại, hắn nhìn Hồng Kiều tiên từ nói: "Ánh mắt của tiên từ quá thực rất tốt, hộp son này coi như là ta mua..." Nói xong hắn lấy ngân phiếu ra trả.

Hồng Kiều tiên từ ngăn lại: "Không cần, thượng thần không cần khách khí như thế."

Dung Lâm dừng một chút, khách khí cười nói: "Nên khách khí, dù sao chúng ta cũng là người ngoài."

Nói xong hắn để ngân phiếu vào tay nàng, lễ phép chào tạm biệt.

*

Rốt cuộc Xung Hư tôn giả cũng chịu thua người, A Liên chạy tới cái hồ gần nhất, vội vàng rửa mặt, cũng chẳng quan tâm tới chuyện thay quần áo, cứ như vậy chạy đi gặp thượng thần.

Không ngờ nàng còn chưa đi được mấy bước, đã thấy thượng thần tới tìm nàng.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên nhìn thấy đáng vẻ bình tĩnh của thượng thần, vội nói: "Hôm nay Xung Hư tôn giả bắt tất cả đệ tử hệ Hỏa ở lại, nên ta tới muộn một chút."

Dung Lâm biết mình nên tức giận với nàng, nhưng có lẽ vì nhìn thấy bộ dạng kiệt sức của tiểu cá yêu, trong lòng hắn cũng không còn thấy tức giận nữa. Hắn lấy khăn từ trong lồng ngực ra giúp nàng lau mặt, nhướn lông mày lên nói: "Xung Hư đúng là cái lão bảo thủ, lần tới nhất định ta sẽ chinh đốn ông ta."

A Liên cười cười, nàng ngược đầu lên hỏi: "Không phải thượng thần không mang theo khăn tay sao?"

Nghe tới chuyện lần trước, Dung Lâm dừng tay lại, sau đó tay hơi dùng sức lau mặt cho nàng, thấy nàng nháu mày vì đau, tâm tình hắn mới tốt lên, thậm chí nói: "Hôm nay ta cầm theo khăn không được sao?"

Được được được, thượng thần nói cái gì cũng đúng hết. A Liên không dám đắc tội với thượng thần nữa.

Đi theo thượng thần tới tiên đảo, khi thượng thần hướng dẫn xong cho nàng, A Liên nhớ tới lời Bạch Tầm nói, nàng bèn hỏi thượng thần: "Thượng thần, Bạch Tầm đại ca rất ngưỡng mộ ngài, hắn muốn cùng ta đi theo thượng thần học pháp thuật hệ Hỏa, thượng thần có thể đồng ý cho hắn cùng ta đến đây học được không?"

Sắc mặt Dung Lâm tối sầm, lạnh lùng nói: "Là cái con Kiếm Ngư kia sao?" Ánh mắt của hắn không vui nhìn nàng: "Quan hệ của ngươi với con cá kiếm kia rất tốt à?"

Không chờ A Liên trả lời, hắn tiếp tục nói: "Ngưỡng mộ ta còn có rất nhiều người, vì sao ta phải dạy con Kiếm Ngư ấy!"

Đây là... Không đồng ý. A Liên cũng không ngờ, nhìn thái độ của thượng thần, nàng cũng không dám tiếp tục nói giúp cho Bạch Tầm. Nàng đưa tay kéo ống tay áo của hắn, nói: "Không đồng ý thì thôi, thượng thần ngài đừng tức giận."

Dung Lâm liếc nàng một cái, hắn vẫn đang tức giận, nên không nói gì.

A Liên thuận thế ôm lấy cánh tay hắn, lắc lắc vai cái, vui vẻ nói: "Tối này thượng thần còn muốn ăn thịt xiên nướng không? Ta mời ngài, chúng ta cùng nhau đi ăn nữa có được không?"

Lúc này sắc mặt Dung Lâm mới dịu đi một chút, nhàn nhạt nói: "Chuẩn bị nhiều bạc một chút."

A Liên vội vàng gật đầu, sau đó cúi đầu cười.

Dung Lâm nhìn nàng, cũng không nhịn được cong môi lên, nhưng rất nhanh lại khôi phục vẻ mặt lãnh đạm, hắn vuốt tay véo má nàng một cái: "Ngươi cười cái gì."

A Liên nói: "Mạnh Cực tiên quân nói quí không sai..." Nàng thấy thượng thần nhìn mình, thấy hắn ý bảo mình nói tiếp, nàng cười nói: "Không có chuyện gì mà một bữa xiên nướng không thể giải quyết được. Nếu như có -- "

Nàng đưa hai ngón tay đầu: "Vậy thì hai bữa."

Dung Lâm cười, lại véo má nàng một cái nữa.

A Liên thu thập xong đồ đạc, đã thấy thượng thần áo mũ chỉnh tề, đổi một thân áo choàng, từ phòng ngủ đi ra.

Đang chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng nhiên A Liên cảm thấy đau bụng, sau đó nàng ôm bụng ngồi xuống, sắc mặt trắng bệch.

Dung Lâm đang định thúc giục nàng, hắn vừa quay đầu thấy nàng ngồi trên ghế sắc mặt không tốt, hắn đi tới: "Làm sao vậy?"

A Liên nhỏ giọng nói: "Thượng thần, ta...ta muốn đi trướng."

Dung Lâm sững sốt.

Cơ thể A Liên đã trở mã hoàn toàn, mà một con cá trưởng thành, mỗi tháng luôn cố định thời gian đẻ trứng, bởi vì không có thụ tinh, nên mỗi tháng cơ thể đều tự chủ động đẩy trứng ra ngoài. Chuyện này không khác gì với nữ tử dưới nhân gian, chỉ là khác giống loài nên số lượng trứng rụng tự nhiên cũng khác nhau.

Một lúc sau, A Liên cảm thấy dưới mông mình dính sệt sệt. Nàng vén váy lên nhìn, thấy phía dưới đã nhuộm một mảng đỏ, nàng thẹn thùng nói với thượng thần: "Ta xin lỗi, ta đã làm rơi cái ghế của thượng thần."

Thượng thần cũng không phải người tính toán chi li, hắn hỏi: "Vậy giờ phải làm sao?"

A Liên suy nghĩ một chút, nàng nhìn thượng thần: "... Ta không có mang cái kia."

Cái kia, cái nào?

Dung Lâm ngăn người ra, rất nhanh hắn phản ứng lại. gương mặt tuấn tú của hắn hơi ửng hồng, nói: "Chỗ ở của ta làm sao có thể có những loại đồ vật này!"

A Liên cúi khuôn mặt nhỏ nhắn, chuẩn bị đứng dậy: "A, vậy ta tự mình nghĩ biện pháp."

Nàng đang định đứng lên, bả vai đã bị ấn chặt, A Liên một lần nữa ngồi trên ghế.

Nàng ngẩng đầu nhìn thượng thần.

Dung Lâm lại không có nhìn vào mắt nàng, ánh mắt hắn dừng lại ở trên đỉnh đầu nàng.

"Ngươi... Ngươi cứ ở chỗ này đợi ta, đừng có chạy lung tung, ta lập tức sẽ trở lại." Nói xong, Dung Lâm không nhịn được lại nhìn nàng một cái, rồi xoay người đi ra bên ngoài.

Hắn lập ở trong nội viện, suy nghĩ một chút, sau đó nhìn về phía bên trái của tiền đảo.

Advertisement / Quảng cáo

*

Lúc này Hồng Kiều tiên tử đang ở trong phòng nhũ này ưu sầu, nàng nghĩ tới thái độ của thượng thần hôm nay, làm nàng cảm thấy thất bại. Nàng đang suy nghĩ, có nên buông tay hay không, thì nghe thấy tiên tỷ bên ngoài bẩm báo, nói thượng thần Dung Lâm đến.

Hồng Kiều tiên tử vội rút một phen, đang định đổi một thân quần áo mới, nhưng lại sợ thượng thần chờ lâu, nên trực tiếp đi ra ngoài.

Vừa đi ra ngoài, đã nhìn thấy thượng thần đứng đó, chỉ lan ngọc thụ [3], tài hoa hơn người.

[3] Chi lan ngọc thụ: Chỉ một người trau tu

Hắn chỉ lẳng lặng đứng thẳng ở đó thôi, cũng đã khiến cho phòng cảnh trở nên đẹp mắt rồi.

Hồng Kiều tiên tử hơi thất thần, tiến lên phía trước nói: "Thượng thần. Không biết muộn như vậy thượng thần tới tìm ta chuyện gì?"

Dung Lâm nói ngay vào điểm chính: "Không dám đầu điểm, lần này ta đến, muốn hỏi tiên tử mượn ít đồ."

Đường đường là thượng thần, muốn cái gì mà không có? Hồng Kiều tiên tử ngược mắt nhìn nói: "Chỉ cần thượng thần mở miệng, ta sẽ cho thượng thần mượn."

Dung Lâm ho nhẹ một tiếng: "Cái kia... Có chút riêng tư. Hy vọng tiên tử không để ý."

Riêng tư. Hai gò má Hồng Kiều tiên tử ửng hồng, nghĩ tới điều gì, nàng rũ mắt xuống, ngượng ngùng nói: "Thượng thần...cứ nói đừng ngại."

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Cung chiều

Edit và beta: Fleur

Dung Lâm rất tán thưởng những người thẳng thắn như Hồng Kiều tiên tử, lúc này hắn mới nói vật mình cần.

Hắn thấy gương mặt tiên tử đột nhiên cứng đờ, đôi mắt mở lớn nhìn mình thì thấy không vui, lại không tiện thể hiện ra ngoài, vội vàng thúc giục: "Tiên tử có thể nhanh một chút không?"

Nếu hắn trở về chậm, tiểu cá yêu kia có lẽ sẽ máu chảy thành sông mất.

Hồng Kiều tiên tử lấy lại tinh thần, gật đầu nói "được", rồi dẫn tiên tỷ đi lấy. Nàng hơi hoảng hốt nhìn nam tử trước mặt, nàng vốn luôn cảm thấy nam nhân này nên đứng trên mây cao, không thể chạm tới, nhưng bây giờ lại...

Nàng hít sâu một hơi, sắc mặt hơi hòa hoãn một chút, hỏi: "Là tiểu cô nương kia sao?"

Nhớ lại bộ dáng tiểu cá yêu kia, đúng là trẻ tuổi xinh đẹp, hoạt bát động lòng người, chỉ là thân phận thấp... Nhưng thượng thần là tôn giả trên Cửu Trùng Thiên, sao còn cần tính toán đến thân phận cao hay thấp?

Lần này quấy rầy Hồng Kiều tiên tử, Dung Lâm tất nhiên không tiện thể hiện thái độ xấu với nàng, nghĩ đến tiểu cá yêu kia, hắn khẽ cười, trong đôi mắt như có ánh trăng, khẽ miệng hơi nhếch lên, bất đắc dĩ thở dài: "Đúng vậy. Trừ nàng ra làm gì có ai phiền toái như vậy."

Nghe câu nói đầy cung chiều này, Hồng Kiều tiên tử dù có thích hắn nhiều hơn nữa thì cũng phải hết hy vọng. Đúng lúc tiên tỷ cầm vật kia đến, Hồng Kiều nhận lấy, đưa cho thượng thần, lại dặt dờ một vài việc cần chú ý.

Dung Lâm lại nghe rất nghiêm túc, cảm kích nhận lấy, nói cảm ơn rồi vội vã trở về.

*

Bởi vì gần đây bị Xung Hư tôn giả giữ lại học thêm, tiêu hao quá nhiều thể lực, trùng với lúc này, cơ thể A Liên rất yếu ớt. Cũng may thượng thần trở về sớm, nhét một bao đồ vào lòng nàng, vội vàng nói: "Lấy được rồi, người đi dùng đi."

A Liên cảm kích nói: "Cảm ơn thượng thần."

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm cũng không muốn ngượng ngùng như vừa rồi, cúi đầu ừ một tiếng, rồi đi vào phòng cầm một bộ quần áo ngủ của mình cho nàng: "Mặc tạm đi."

A Liên nhận lấy, nói: "Ta sẽ giặt sạch cho thượng thần."

A Liên đi phòng tắm tắm rửa, đổi xiêm y sạch sẽ, vừa đi ra thì gặp thượng thần đi ra từ phòng bếp, trong tay cầm một bát nước nóng hổi.

Là nước đường đỏ.

Dung Lâm trừng nàng: "Ngấy ra làm gì, mau uống đi."

A Liên là con gái, tất nhiên hiểu rõ những chuyện này, mỗi lần bị nàng chỉ cần ngồi nhiều một chút, không hề uống nước đường đỏ. Cũng chỉ là một con cá nhỏ thôi, cuộc sống sao có thể tỉnh tề như vậy được? Nàng nhỏ giọng nói cảm ơn, rồi cầm lấy chén sứ, lầm bầm: "Sao thượng thần lại biết điều này?"

Dung Lâm nói: "Nghe Hồng Kiều tiên tử nói."

"A." Hơi nóng, A Liên thôi thôi, gò má vì nhiệt độ mà khẽ phồng hồng, "Quan hệ giữa thượng thần và Hồng Kiều tiên tử có vẻ rất tốt."

Đến lúc này rồi còn ghen gì? Dung Lâm nhìn nàng một cái, vì thân thể nàng khó chịu nên hẳn cũng không so đo với nàng, nói: "Chỉ gặp vài lần mà thôi, chỉ là bằng hữu bình thường."

A Liên ngửa đầu cười cười: "Ta cũng rất thích Hồng Kiều tiên tử, nàng rất đẹp."

Hắn nói mình và Hồng Kiều tiên tử là bằng hữu bình thường mà nàng vui vẻ vậy sao? Dung Lâm cảm thấy bất đắc dĩ, thúc giục: "Mau uống đi, uống xong sớm thì đi nghỉ ngơi, hôm nay không cần trở về nữa." Lại nói tiếp, "Sau này người phải chú ý bản thân một chút, người vốn xuất thân hệ Thủy, nếu không quan tâm thì khả năng sinh sản sẽ bị ảnh hưởng."

A Liên vừa hay uống xong nước đường đỏ, mím môi, trong mắt có ý cười, nhìn về phía thượng thần nói: "Thượng thần rất quan tâm đến khả năng sinh sản của ta sao?"

Dung Lâm đỏ mặt, vội vàng đoạt lấy chiếc bát không trong tay nàng, "Mau đi ngủ!"

*

Dung Lâm quay lại phòng, không nghĩ thêm về việc của tiểu cá yêu kia nữa.

Bận rộn một hồi, hẳn chuẩn bị lên giường đi ngủ, vừa cởi áo khoác thì nghe "cạch" một tiếng, rồi sau đó dường như có vật gì rơi ra ngoài. Hắn cúi đầu nhìn xuống, nhìn hộp son kia lăn đến một góc mới đi qua, nhặt nó lên.

Dung Lâm cầm hộp son xoa xoa lên người cho sạch mới đặt nó sang một bên.

Vạn năm nay, chất lượng giấc ngủ của Dung Lâm đều rất tốt, tối nay lại lộn lộn khó ngủ. Hắn nghiêng đầu, nhìn hộp son đặt ở đầu giường, suy nghĩ một chút, thử dãi một tiếng, cầm hộp son lên, lại mặc xiêm y ra khỏi phòng ngủ.

Mở cửa phòng tiểu cá yêu, thấy nàng an tĩnh ngủ trên giường, tư thế ngủ đoan chính, nhưng lại nhiều mây, có vẻ không thoải mái lắm.

Dung Lâm ngồi bên giường, cúi đầu nhìn nàng, vươn tay thay nàng sửa sang đầu tóc.

Hắn chỉ là tới xem nàng, không ngờ tiểu cá yêu này lại duỗi tay ôm lấy tay hắn.

Không phải là giả bộ ngủ rồi có ý tiếp cận hắn chứ? Dung Lâm nghĩ, nhưng thấy hô hấp của nàng đều đều, không giống giả bộ ngủ.

Hắn kéo tay ra nhưng không được.

Dung Lâm nhu nhĩ. Hắn xuất thân hệ Hỏa, nhiệt độ cơ thể xưa nay cao hơn người khác một chút, còn tiểu cá yêu xuất thân hệ Thủy, cơ thể lại mát mát. Lúc này có lẽ nàng không thể bị lạnh. Có lẽ là thấy tay hắn ấm áp nên mới ôm không chịu buông.

Dung Lâm suy nghĩ một chút rồi ngồi cạnh nàng, chờ nàng chủ động buông hắn ra.

Cơ thể không còn chút sức lực nào, A Liên ngủ rất sâu, trong lúc mơ màng, nàng cảm giác có vật gì đó đè ngang hông mình, nặng nặng, hơi không thoải mái.

A Liên ngái ngủ mở mắt ra nhìn bên cạnh, đập vào mắt là gương mặt tuấn mỹ vô song. Thấy là thượng thần, A Liên kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó lại ngáp một cái.

Nàng cúi đầu nhìn chân thượng thần, hai chân mở rộng, một chân còn đè lên đùi nàng.

A Liên ngồi dậy, thả chân thượng thần sang một bên, lại bò sang bên kia, đặt chân trái hẳn cho thẳng, rồi sau đó lại đặt hai tay hẳn lên bụng, lúc này mới bò lên giường tiếp tục ngủ.

Nhưng chỉ sau một khắc, bên hông lại bị đè, A Liên mở mắt ra, thấy tay thượng thần lại đặt sang đây, chân cũng theo thói quen mở ra, sau đó dùng sức đá chân sang một bên, cái chân dài kia lại đè lên đùi nàng. Động tác xem ra rất quen thuộc.

A Liên đành phải bò dậy lần nữa, giúp hắn chỉnh tư thế ngủ, lại nhẹ nhàng đắp chăn cho hắn.

Nhưng vừa làm xong, thượng thần này lại động dậy, cuốn cả chiếc chăn nàng đắp trên người đi.

A Liên chỉ mặc đồ ngủ, vội vươn tay kéo kéo, nhưng cũng không dám dùng quá nhiều sức, sợ kinh động thượng thần.

Kéo rất lâu mới cẩn thận kéo được một góc chăn.

...Còn hơn không có gì.

A Liên đắp góc chăn không dễ có được lên bụng, rồi nằm xuống cạnh thượng thần tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau A Liên bị đông cứng tỉnh lại, nhìn thượng thần nằm ngủ nghiêng về phía nàng, hai chân cũng đè trên người nàng, tay trái đặt trên ngực nàng, tiếng hít thở đều đều vang lên bên tai nàng, hơi thở ấm áp từ từ thổi lên mặt nàng.

A Liên làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, chưa từng có thói quen ngủ nướng. Ban đầu, khi ở hồ Động Trạch, A Bảng còn cười nhạo nàng, buổi tối đi ngủ sớm, không có cuộc sống về đêm, buổi sáng lại dậy sớm, như một bà lão vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Nàng ngồi dậy, thấy trên người mình và thượng thần đều không có chăn, vội bước chân trần xuống đất nhặt chiếc chăn rơi trên đất lên, giúp thượng thần đắp kín.

Sau đó nàng lại ngồi xuống, xếp lại ngay ngắn đôi ủng gấm bị thượng thần vứt nghiêng ngả một bên.

Trước khi đi, A Liên đến phòng bếp một lát, làm đồ ăn sáng cho thượng thần, lưu lại một tờ giấy mới bắt đầu đi học.

*

Trở lại Cửu Tiêu Các, A Liên lấy sách từ trong hồ lô ngọc bên hông ra, nhưng lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo.

A Liên sờ sờ, mở ra nhìn, hóa ra là một hộp son rất đẹp.

Nàng từng nhìn thấy hai cô nương Hải tộc Di Khuê Di Chương luôn mang theo hộp son bên mình, và cả một chiếc gương nhỏ, mà Điền La cũng có, nhưng nàng không thường dùng. Nàng vốn cũng không quan tâm lắm, nhưng bỗng dưng nhận được một hộp son mới, nói không vui mừng là không đúng.

A Liên đưa hộp son lên ngửi. Mùi hương rất dễ chịu, nhẹ nhàng, thơm thơm.

Điền La đi đến gần, kêu lên: "Oa, A Liên, người mua son khi nào vậy, son này nhìn đẹp quá."

Cô nương dường như không ai không thích phấn son bột nước, ví dụ như lúc trước khi A Liên ở hồ Động Trạch, chỉ cần tâm trạng không tốt, A Bảng mua vài hộp son đất đỏ là sẽ vui trở lại ngay.

A Liên suy nghĩ một chút, cảm thấy son mới này có lẽ là thượng thần tặng nàng. Cũng không phải là nàng thông minh, chỉ là ở Cửu Tiêu Các nàng không quen biết nhiều, trừ thượng thần, nàng không nghĩ ra ai có thể mua được hộp son đẹp như thế.

A Liên hỏi Điền La: "Người cảm thấy son này phải tốn bao nhiêu bạc?"

Điền La cũng rất biết tiêu tiền, cũng tiếp xúc với một số loại son, nàng ngửi mùi của hộp son này rồi nói với A Liên: "Cái này có vẻ quý giá đấy."

Một lát sau, Vân Tiếu cũng tham gia, vừa liếc mắt nhìn đã giờ mấy ngón tay cho A Liên xem.

A Liên tròn to mắt: "Quý vậy sao?"

Vân Tiếu nói: "Đi nhiên rồi, nếu ta nhớ không lầm, son này giống với son của Hồng Kiều tiên tử. Xưa nay Hồng Kiều tiên tử chưa bao giờ dùng son phấn rẻ tiền."

A Liên đã hiểu rồi, khi thấy chỉ có Điền La và Vân Tiếu, không thấy Tiểu Táo, nàng hỏi thăm mới biết thì ra Tiểu Táo khó chịu trong người nên xin nghỉ. A Liên nói: "Vây tan học chúng ta cùng đi thăm nàng một chút nhé."

Điền La gật đầu đồng ý, sau đó lại chia sẻ với nàng một tin tốt, đó là vị hôn phu biểu ca gần dặm xa xôi viết thư cho Điền La, khiến nàng vô cùng vui vẻ.

Vân Tiếu nói: "Vị biểu ca này của người thật sự rất si tình."

Điền La xấu hổ nói: "Cũng tạm được." Cũng thân thiết với Vân Tiếu hơn trước, Điền La tò mò hỏi, "Người thân là long nữ Đông Hải, thân phận cao quý, lại xinh đẹp, tính tình cũng tốt, lại có sở trường đặc biệt, chắc hẳn có rất nhiều người thích người nhĩ?"

Vân Tiếu là một người thẳng tính, vừa nghe thấy vậy lại lộ ra vài phần ưu tư, lông mày nhíu lại, nói: "Thật ra, ta cũng từng thích một người..."

Vân Tiếu kể lại tình sử của mình, câu chuyện là Đông Hải long nữ Vân Tiếu có nhãn tuyến lại thần xui quý khiến gặp một nam tử tên là Dương Thông, hai người vừa gặp đã yêu, lại có sở thích giống nhau.

Đáng tiếc...

Vân Tiếu nói: "Chỉ cần ta lại gần hẳn là không nhận được mà rơi lệ..."

Vân Tiếu khóc thì Đồng Hải sẽ mưa to. Mới đầu Đồng Hải long quân còn chưa phát hiện ra, sau đó trời mưa quá nhiều lần, long quân tất nhiên sẽ phát hiện nữ nhi mình và hành tẩu* tình kia có tư tình, sau đó tất nhiên sẽ dứt khoát đuổi hành tẩu tình kia ra khỏi Đồng Hải.

** Tên người này là Dương Thông 杨彤, đồng âm với từ hành tẩu 洋葱, đều đọc là [yángcōng]*

"..Mới đầu ta cũng oán phụ vương, nhưng bây giờ ta đã hiểu rõ. Thân phận khác nhau sao có thể chung sống đây? Tựa như một người trên trời, một người dưới nước, yêu nhau sâu đậm, miễn cưỡng chung sống nhưng sau này vẫn sẽ có rất nhiều vấn đề thực tế, cuối cùng không thể không xa nhau. Đã như vậy không bằng kết thúc sớm một chút, ít nhất sau này nhớ tới, trong lòng vẫn còn ký ức đẹp đẽ."

Điền La khóc đến mức đỏ mắt, nắm tay Vân Tiếu nói: "Người sẽ gặp được nam tử tốt hơn."

Vân Tiếu cười cười: "Mong là thế." Nàng có vẻ hồ hững, nói với A Liên, "Son này rất hợp với người, bình thường người không dùng son phấn, nhìn dĩ nhiên là thanh lệ thoát tục, nhưng hôm nay sắc mặt không tốt, bôi son nhìn sẽ có sức sống hơn."

Xưa nay Vân Tiếu vẫn có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, nàng dạy A Liên cách dùng son môi.

A Liên vốn đã xinh đẹp mềm mại, sau khi bôi son đúng là rạng rỡ hơn nhiều, môi đỏ da trắng mịn, nhìn chỉ muốn cắn một phát.

Khi A Liên quay lại lớp hệ Hòa thì gặp bạch Tầm. Bạch Tầm nhìn thoáng qua môi nàng, nói: "Màu son này rất hợp với người."

Gò má A Liên đỏ lên, hơi ngượng ngùng nói: "Cảm ơn."

Nàng chuẩn bị nói ý của thượng thần hôm qua cho hẳn nhưng hôm nay nàng đến muộn, vừa đến nơi đã đến giờ vào lớp.

A Liên đành ngồi vào vị trí của mình.

Người giảng bài sáng nay là người có lý lịch dày dạn tại Cửu Tiêu các, tiền ông Hoài Sương. Tiền ông Hoài Sương tóc trắng xóa, nhìn rất hiền lành. Nguyên quán của tiền ông là huyện Thiệu, giọng nói rất nặng tỉnh địa phương, phần lớn đệ tử Cửu Tiêu các đều nghe không hiểu. Tiền ông Hoài Sương cũng cố gắng học tiếng phổ thông thiên giới mấy ngàn năm, nhưng mỗi khi giảng bài lại quen miệng dùng tiếng địa phương.

Cũng may hồ Động Trạch cách huyện Thiệu không xa, A Liên có thể hiểu lời của tiền ông Hoài Sương.

Tiền ông Hoài Sương nhìn bố đáng hết sức chăm chú của tiểu cô nương này, lại nhìn những người khác nằm sấp ngủ ngon lành, so sánh một hồi càng cảm thấy tiểu cá yêu này vừa mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Chương trình học buổi sáng kết thúc, A Liên đi tìm Bạch Tầm nói chuyện.

Bạch Tầm nói: "Chúng ta ra ngoài nói đi."

A Liên gật đầu, rồi đi theo Bạch tầm đến đài Lưu Vân thường dùng để luyện công.

Đài Lưu Vân ba mặt bị nước bao quanh.

A Liên báo cho hán ý của thượng thần, lại sợ trong lòng hẳn không thoải mái, nàng an ủi: "Người cũng đừng quá khổ sở, nếu người thật lòng muốn học, ta sẽ nói cho người những thứ thượng thần dạy ta." Tất nhiên, nếu làm vậy, nàng cũng phải hỏi ý thượng thần trước, nhưng theo nàng, thượng thần không phải là một người nhỏ mọn.

Bạch Tầm thấy vẻ mặt nàng thành thật, chột cười cười, nói: "Không sao, người không cần tự trách đâu."

Bạch Tầm đã giúp nàng nhiều lần, tất nhiên A Liên cũng muốn trả ơn, khó có khi Bạch Tầm nhờ nàng một chuyện, lại không làm được, ít nhiều nàng cũng thấy xấu hổ.

Bạch Tầm suy nghĩ một chút, mới chậm rãi mở miệng: "Cá mè hoa, ta muốn học với thượng thần chỉ là một nguyên nhân rất nhỏ, thật ra nguyên nhân lớn nhất khi muốn học pháp thuật của thượng thần là..." hẳn đưa tay xoa đầu nàng, "Ta muốn ở cùng người nhiều hơn."

A Liên mấp máy môi: "Bạch, Bạch Tầm đại ca?"

Bạch tầm nhìn vào mắt nàng, tiếp tục nói: "Ta rất thích người. A Liên, còn người thì sao?"

Nói xong, hán thả tay xuống, định cầm tay nàng.

Nhưng còn chưa chạm đến cổ tay nàng thì có một cơn gió mạnh đánh tới, làm hán vội thức lui về sau mấy bước.

Đứng vững lại, Bạch Tầm ngẩng đầu nhìn, sững sờ nói: "Thượng thần Dung Lâm?"

Giương mắt tuần tú của Dung Lâm âm trầm, đuôi tay dùng sức cầm tay A Liên, vô thức kéo nàng đứng sau lưng mình, lạnh nhạt nhìn Bạch Tầm một cái, nói: "Xin lỗi, nàng đã kết hôn."

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Mộng du

Edit và beta: Fleur

Dung Lâm nhìn Bạch Tầm, lạnh lùng chăm chọc: "Cũng không soi gương nhìn lại bộ dáng của mình xem, suốt ngày nghĩ đến việc của cá. Nghĩ mình và nàng là đồng hương, có tiếng nói chung với nàng thì sẽ là một đôi trời đất tạo nên sao? Chỉ là một con cá kiếm mà thôi, người thì xấu, mà nghĩ hay thế."

A Liên cảm thấy lời này của thượng thần hơi quá đáng, cẩn thận kéo ống tay hán, nhẹ nhàng nói: "Thượng, thượng thần?"

Dung Lâm quay đầu lại trừng nàng, lạnh lùng nói: "Sao? Người còn muốn che chở con cá kiếm này à? Chính người tự nói cho hẳn xem người có phải là đã kết hôn không?"

A Liên thấy thượng thần tức giận như vậy, biết rõ lát nữa chỉ có thể đổ dành hán, nàng liền nói với Bạch Tầm "Bạch Tầm đại ca, xin lỗi, thượng thần nói không sai, ta thật sự là một con cá đã kết hôn... Lời vừa rồi của huynh, ta sẽ xem như chưa từng nghe thấy. Huynh rất tốt, sau này huynh nhất định sẽ gặp một con cá tốt hơn hợp với huynh hơn."

Không chờ Bạch Tầm kia có phản ứng, Dung Lâm không thèm nhìn lại mà dẫn A Liên bên cạnh đi luôn.

A Liên đi sau thượng thần, thấy hán đi rất nhanh, nàng sắp không theo kịp, nhưng lúc này cũng không dám chọc giận hán, đành phải miễn cưỡng đi theo.

Đi được một đoạn xa, không còn thấy bóng dáng Bạch Tầm nữa, Dung Lâm mới dừng lại hỏi nàng: "Nếu không phải hôm nay ta đứng lúc nhìn thấy, chẳng lẽ người định ở bên con cá kiếm này?" Tuy là hỏi A Liên, nhưng không đợi nàng trả lời, hán tiếp tục nói: "Người phải nhớ rõ, người là một con cá đã kết hôn, nếu lên lát ai muội với con cá khác là không tuân thủ nữ tắc. Sao? Chẳng lẽ người muốn làm một con cá ngoại tình à?"

Cá ngoại tình. Cái danh xưng này cũng quá rồi.

A Liên là một con cá có suy nghĩ bảo thủ.

Nàng vội nói: "Ta không có." Rồi nói tiếp, "Cá sao có thể bắt cá hai tay được."

Advertisement / Quảng cáo

Cũng đúng, cá bẩm sinh đã không thể bắt cá hai tay được.

Dung Lâm cảm thấy thoải mái hơn một chút, hừ lạnh một tiếng: "Vậy vì sao người lại đơn độc đứng cùng hần? Còn để hần động tay động chân với mình?"

A Liên nói nhỏ: "Ta chỉ muốn nói cho Bạch Tầm đại ca là thượng thần từ chối phụ đạo cho huynh ấy, muốn an ủi huynh ấy một chút thôi. Ta không ngờ..." Nàng không ngờ Bạch Tầm sẽ nói những lời đó với nàng. A Liên ngẩng đầu lên, nhìn về phía thượng thần, "Thượng thần tức giận như vậy làm gì?"

Dung Lâm còn có một bụng lời muốn nói, nhưng nghe câu này của tiểu cá yêu lại cúi đầu xuống nhìn vào mắt nàng, nhất thời không nói nên lời, con mắt cũng mờ lớn.

Thông tuệ như thượng thần, chỉ trong chớp mắt ngăn ngừa đã suy nghĩ cẩn thận. Chẳng lẽ... tiểu cá yêu này biết mình ở đó nên mới cố ý ái muội với con cá kiếm kia, để thăm dò mình?

Vừa nghĩ như thế, Dung Lâm kim chế con giận trong lòng, nói sâu xa: "Giữa người và ta cũng coi như có duyên phận, ta không muốn người lầm đường lỡ bước. Huống chi hôn thê kia giấy trắng mực đen, người cũng đã điểm chỉ, bây giờ mặc dù chúng ta không công khai, nhưng trên đời không có bức tường nào không lọt gió, chỉ là không ai biết thôi. Người tuổi còn trẻ, nếu mang danh hồng hạnh xuất tường [1], cuộc đời này coi như xong rồi..."

[1] hồng hạnh xuất tường: ngoại tình

A Liên rất tán thành, nghe rất nghiêm túc, sau đó còn đồng tình lắm lắm: "Còn làm ảnh hưởng đến danh dự của thượng thần."

Dung Lâm nói: "Chính người hiểu rõ là được rồi."

A Liên vội vàng đảm bảo: "Thượng thần yên tâm, ta nhất định sẽ giữ khoảng cách với Bạch Tầm đại ca."

Dung Lâm lãnh đạm "à" một tiếng, không vui nói: "Người không cần nhắc đến hần trước mặt ta, ta vừa nghe đến tên con cá kiếm này đã thấy không thoải mái."

A Liên mím miệng, không dám nhắc lại, sau đó nói: "Thật ra, cho dù vừa rồi thượng thần không xuất hiện, ta cũng sẽ từ chối huynh ấy."

"À, thật sao." Giọng nói của Dung Lâm vẫn lạnh nhạt, dường như không hề để ý, hần không biến sắc cong cong môi, "Không phải là người rất tán thưởng hần sao?"

A Liên nói: "Cũng chỉ là tán thưởng mà thôi... Ta đã sớm quyết định, cuộc đời này chỉ làm cá của thượng thần thôi."

Tiểu cá yêu này, lúc nào cũng tỏ tình được.

Đáy mắt Dung Lâm có ý cười, tâm trạng rất tốt. Hần cúi đầu quan sát nàng, thấy trên môi nàng ánh son, nhân tiện nói: "Màu son này nhìn không tệ."

A Liên cũng rất vui vẻ: "Đúng là thượng thần tặng ta sao?"

Dung Lâm nói: "Hôm qua đúng lúc gặp Hồng Kiều tiên tử, nàng vẫn nhớ người, cảm thấy màu son này rất hợp với người nên giới thiệu cho ta."

A Liên dạ một tiếng: "Tiên tử thật tốt bụng." rồi nàng nói với thượng thần, "Khiến thượng thần tổn kém rồi."

Nàng suy nghĩ một chút, cúi đầu lấy từ hồ ngọc một chiếc khăn tay, đưa cho thượng thần: "Hai ngày nay ta vừa thêu xong, hy vọng thượng thần không ghét bỏ."

Dung Lâm khẽ liếc chiếc khăn, nhìn có vẻ không vẻ. Hần nhận lấy, vuốt vẽ hình con cá nhỏ được thêu một góc, trong mắt có ý cười, dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn nàng.

...Muốn hần thấy vật nhớ cá. Thật sự là hao hết tâm tư.

A Liên thấy thượng thần không chê mà nhận khăn tay của nàng, nhìn cũng không tức giận, liền nói: "Hôm nay sau khi tan học chắc ta sẽ đến chỗ thượng thần trễ một chút."

Dung Lâm nhiu mày: "Vì sao?"

A Liên giải thích: "Tiểu Táo bị ốm, ta định cùng Diên La và Vân Tiểu đi thăm nàng ấy một chút."

Dung Lâm khi không lo cho Tiểu Táo, Tiểu Táo này còn có Tiểu Bạch ở đó, sao còn cần người khác lo? Lập tức Dung Lâm liền nói: "Có gì hay mà đi? Nàng ta có đạo hạnh cao như vậy, sao còn cần các người quan tâm."

A Liên nói: "Dù sao cũng là bằng hữu mà."

Dung Lâm bất mãn, nhìn nàng nói: "Vậy nếu ta không đồng ý thì sao?"

A Liên nghi hoặc "ạ?" một tiếng.

Dung Lâm tức giận: "Ta quan trọng hay nàng ta quan trọng? Tự người nói xem!"

A Liên vội ôm lấy cánh tay hần, hiếm khi thông minh nói: "Thượng thần quan trọng."

Dung Lâm hừ nhẹ vài tiếng, trong lòng thoải mái, mới nói: "Hừ, như vậy thì đi thăm một chút đi, nhớ về sớm một chút."

Advertisement / Quảng cáo

*

Hôm đó, sau khi trở về từ tiên đảo của Tiểu Táo, A Liên đi thẳng đến chỗ thượng thần, thấy thượng thần, nàng nói: "Nghe người trên đảo nói tiểu Táo đã quay về quê rồi."

Dung Lâm không quan tâm đến Tiểu Táo, nhưng biết Tiểu Táo này và Tiểu Bạch cùng đến từ Quy Vân Các, những ngày gần đây Tiểu Bạch cũng không ở đây, có lẽ đã quay về Quy Vân Các rồi.

Dung Lâm đốc thúc A Liên học pháp thuật, mấy ngày nay nàng tiến bộ rất nhiều. Mà tiến bộ nhanh cũng làm cho Dung Lâm rất vui mừng.

Hôm nay khi kết thúc, A Liên nói: "Xung Hư tôn giả nói mấy ngày nữa sẽ đề tân đệ tử chúng ta chia tổ ra ngoài rèn luyện, đến lúc đó mỗi tổ sẽ có một tiên quân chỉ đạo, nhận xét chúng ta..." vừa nói nàng vừa quay đầu nhìn thượng thần, "Thượng thần sẽ nhận một đội chứ?"

Dung Lâm nghiêm túc suy nghĩ một chút. Đã rất lâu rồi hần không giảng bài ở Cửu Tiêu Các, lần này phá lệ cũng là do quá rảnh rồi. Còn những chuyện như vậy, những người ở Cửu Tiêu Các tất nhiên là không dám phiền hần.

Dung Lâm nói: "Ta bận nhiều việc."

Ngụ ý đã rất rõ ràng.

A Liên cảm thấy hơi thất vọng, nói nhỏ: "Ta còn muốn được phân đến tổ của thượng thần chứ."

Thượng thần dạy xong cũng rất trễ. A Liên tự biết hôm nay mình khiến ngài không vui, liền xưng phong mời hần đến chỗ Mạnh Cực tiên quân ăn thịt xiên. Mạnh Cực tiên quân cũng là một người chịu khó, nhanh chóng mở thêm chi nhánh mới, A Liên tán dương vài câu, Mạnh Cực tiên quân cười nói: "Ta cũng không nghĩ mình có thiên phú trong lĩnh vực này như thế, còn vui hơn khi mở Minh Nguyệt Lâu... Tiểu Liên à, đêm nay ăn nhiều một chút, chúng ta đều là người quen cũ, lát nữa ta giảm giá cho người."

Nhưng dù Mạnh Cực tiên quân đã giảm giá, tối nay thượng thần ăn rất nhiều, cũng khiến A Liên phải chi nhiều.

Giao hết bạc, nàng nhìn hà bao trống rỗng, đôi lông mày đen khẽ chau lại, thầm nghĩ nếu không dành thời gian đi làm thêm, ngay cả tiền để mời thượng thần ăn thịt xiên cũng không có.

Dung Lâm nhìn nàng một cái, hỏi: "Sao vậy?"

A Liên cẩn thận cắt cả bao và trong hồ ngọc, lắc đầu nói: "Không có gì, chỉ là ta cảm thấy tay nghề của Mạnh Cực tiền quân ngày càng tốt."

Dung Lâm ợ no nê, không hỏi nhiều.

Vì đã muộn nên A Liên không trở về, lưu lại tiên đảo, chờ khi thượng thần tắm rửa xong, nàng giúp hắn cắt móng chân.

Cắt móng chân xong, A Liên ngẩng đầu lên, thấy quần áo ngủ của thượng thần hơi mở rộng, nhìn thấy ngực thượng thần có một vết thương, đã rất nhạt, có lẽ bị thương từ rất lâu rồi. A Liên tò mò hỏi: "Vết thương này của thượng thần bị do đâu?"

Dung Lâm thấy tiểu cá yêu nhìn lên thân thể hắn mới khép áo lại, che đi cánh xuân. Rồi nói: "Đã lâu rồi, không nhắc đến thì hơn."

Lục giới có rất nhiều người thêm muốn tâm phượng hoàng của hắn, nhưng hiện nay uy danh của hắn lớn, tất nhiên số người không biết sống chết cũng giảm đi.

A Liên thức thời không hỏi nữa, lại nhớ đến chuyện hôm qua thượng thần đột nhiên xuất hiện trên giường nàng, lại hỏi: "Thượng thần bị mộng du sao? Tối qua người mộng du đi đến phòng ta, hơn nửa lúc ngủ còn đá chân, như vậy rất dễ bị lạnh."

Dung Lâm không nhắc đến chuyện này là do không biết nên nói thế nào. Tối qua hắn vốn định đợi tiểu cá yêu buông tay mình ra rồi trở về, nhưng không ngờ lại ngủ quên. Hắn sợ tiểu cá yêu này nghĩ nhiều, dù sao ngủ cùng giường là một chuyện rất thân mật. Bây giờ tiểu cá yêu lại tìm cho hắn một cái cớ rất tốt, Dung Lâm cảm thấy "mộng du" là một lý do không tệ, không nhanh không chậm nói: "À, chắc là vậy, ta không nhớ rõ."

Từng người trở về phòng, Dung Lâm vừa nằm xuống gối đã ngủ.

Khi nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra, Dung Lâm mới tỉnh lại.

Hắn lại nhắm mắt lại.

Chop mũi ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người tiểu cá yêu, Dung Lâm cười thầm trong bụng. Chẳng lẽ nàng cũng định lấy "mộng du" làm cái cớ để ngủ cùng hắn? Dung Lâm lẳng lặng nằm, chờ xem tiểu cá yêu này sẽ làm gì.

Nàng ngày càng đi đến gần, Dung Lâm dùng sức nắm lấy chiếc đệm bên dưới.

Hình như nàng đang cúi người...

Nhưng sau một khắc, không có tiếp xúc thân mật như trong dự liệu mà cảm thấy trên người nặng thêm một chút.

Là vì...đắp chân cho hắn sao?

Dung Lâm hơi thất vọng, bất mãn nhấc chân đạp một cái, đá văng chiếc chân vừa được đắp trên người đi.

A Liên lại phải nhặt chân đắp cho hắn.

Làm đi làm lại mấy lần, A Liên mới đắp xong chân cho hắn, thấy cuối cùng thượng thần cũng không đá ra, nhưng nàng vẫn không yên lòng, đành phải rón rén kéo ghế lại ngồi bên giường.

Advertisement / Quảng cáo

Thật lâu sau, Dung Lâm chậm rãi mở mắt ra, nhìn tiểu cô nương ngồi bên cạnh đang chống má ngủ, hắn nhu mày nói thầm một câu.

Ngay kể A Liên tỉnh lại, phát hiện mình nằm cạnh thượng thần, nàng nhất thời không biết nên nói gì.

Dung Lâm cũng tỉnh sớm, thấy nàng tỉnh thì nói: "Sao vậy? Người cũng mộng du à?" Nhìn tâm trạng có vẻ không tệ, không hề có vẻ trách cứ.

A Liên suy nghĩ một chút, tối qua rõ ràng là nàng ngồi bên giường, sao lại ngủ lên đến giường nhỉ. Nàng ngưng ngưng nói: "Chắc là vậy."

Dung Lâm nghiêng mặt, nhìn bộ dáng đầu bù tóc rối của nàng, duỗi tay làm cho nó rối hơn mới thu tay lại, cúi đầu cười cười.

A Liên lẳng lặng nhìn gương mặt thượng thần, có vẻ hơi luống cuống.

Hai người đều không nói gì, bầu không khí cũng có chút ách tắc. Dung Lâm nhìn đôi mắt to của nàng, ánh mắt chậm rãi chuyển xuống mũi, rơi trên môi nàng. Cổ họng hắn chuyển động, mà xui quý khiến tiến tới gần.

A Liên cũng tiến sát, còn đưa tay về phía thượng thần, nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, khẽ gọi: "Thượng thần."

"...Ừ." Dung Lâm ừ một tiếng, đôi mắt trấn tĩnh, giọng nói lại lười biếng ôn hòa.

A Liên đưa ngón trỏ đến khóe mắt thượng thần, dùng sức xoa xoa, nhỏ giọng nói: "Mắt thượng thần có ghèn."

Nàng giờ tay lên cho hắn nhìn, cong môi, "Ta giúp thượng thần lấy ra rồi."

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Chia tỏ

Edit: Nhật Hạ

Beta: Fleur

Thượng thần Dung Lâm cao cao tại thượng, ngọc thụ lâm phong sao có thể có ghèn mắt? Lúc này sắc mặt hắn tối sầm lại, đẩy tay nàng ra, chính khí凛冽 nói: "Người nhìn nhầm rồi." Sau đó đứng lên thay quần áo.

A Liên đứng lên theo nói: "Thật mà, ta không lừa thượng thần đâu, mắt bên trái của thượng thần còn chưa lau." Dung Lâm quay lưng về phía nàng chỉnh lại mũ áo, nhanh chóng giơ tay lên xoa mắt bên trái rồi xoay người lại nhìn nàng: "Tự ngươi nhìn đi." A Liên chạy đến nhìn, phát hiện hai tròng mắt của thượng thần sáng trong có thần, quả thực là sạch sẽ. Nàng nhẹ nhàng "Ồ" một tiếng, lâm bẩm nói: "Vậy...Có lẽ ta nhìn nhầm rồi."

"Vốn chính là người nhìn nhầm." Dung Lâm nghiêm túc nói: "Còn nhỏ tuổi mà mắt đã không tốt như vậy rồi." A Liên gãi đầu, cũng không phản bác.

Nhưng mà có lẽ do đoạn nhạc đệm nhỏ sáng nay khiến thượng thần có chút không vui, hôm nay đúng lúc có giờ học của thượng thần, vốn là thượng thần đối với A Liên yêu thích có thừa, nhưng lúc này trên lớp lại nghiêm khắc phê bình.

Họa Bình ngồi ở phía sau A Liên vốn đã không ưa nàng, không biết làm thế nào mà con cá mè hoa kia được thượng thần đề mắt, dù nàng ta có không vừa mắt thì cùng lắm là nói miệng một chút mà thôi. Hiện giờ nhìn thấy thượng thần phê bình A Liên, Họa Bình tất nhiên là không nhịn được nhếch miệng, trong lòng vô cùng thoải mái.

Cuối cùng lại nghe thượng thần nói: "Bây giờ không thể chiếm thời gian của các đệ tử khác, lúc nào tan lớp tới gặp ta, ta sẽ góp ý nhiều hơn cho ngươi."

Lúc trở về Hoài Sương tiên ông đứng lúc thấy A Liên đi theo sau lưng thượng thần.

Tiểu cô nương đầu cúi gằm xuống, nhìn một cái là biết vừa bị mắng.

Hắn là một tiên ông tính khí tốt, có lúc thấy những đệ tử kia cố gắng đến lớp của hắn, khuôn mặt mơ màng buồn ngủ cũng sẽ không chịu được nói: "Nếu cảm thấy buồn ngủ thì đi ngủ đi, chỉ cần không phát ra âm thanh là được."

Lâu ngày vào giờ lên lớp của Tiên ông Hoài Suong, phần lớn các đệ tử đều gác đầu trên bàn sách ngủ. Bao năm nay Tiên ông Hoài Suong cũng đã quen rồi, khó khăn lắm hôm nay mới tìm được một con cá nghe hiểu những lời hắn nói, lại là đệ tử chăm chỉ khác khổ, dĩ nhiên là vô cùng yêu quý.

Tiên Ông Hoài Suong vội vàng chạy đến, mặc dù nhìn bề ngoài tuổi đã cao, nhưng khi nhìn thấy vị thượng thần trên cao đang ở trước mặt thì vẫn phải cung kính hành lễ, dùng tiếng phổ thông thiên giới kém cỏi nói: "Vị đệ tử này ngày thường chăm chỉ thật thà, không biết đã mạo phạm thượng thần chỗ nào? Mong thượng thần có thể rộng lượng bỏ qua cho, không nên so đo với nàng."

Dung Lâm mặc áo bào trắng không tỳ vết, mặt như quan ngọc, trung ra dáng đáp thượng thần lạnh lùng cao ngạo, giờ tay nhắc chân đều hiện ra sự tao nhã.

Hắn chậm rãi mở miệng nói: "Tiên ông quan tâm đến tiểu cá yêu này như vậy, ngược lại tiểu cá yêu này thật có phúc. Tiên ông đã nói như vậy thì bổn tọa sẽ không làm khó nàng, chỉ giáo huấn nàng mấy câu thôi."

Như vậy Tiên ông Hoài Suong cũng yên tâm hơn.

Xung Hư tôn giả đi qua thấy vậy nhưng lại không đồng ý với lời nói của Tiên ông Hoài Suong.

Xung Hư tôn giả và Tiên ông Hoài Suong có cách dạy học hoàn toàn trái ngược nhau, vẫn luôn rất nghiêm khắc, xưa nay không bao giờ cho các đệ tử sắc mặt tốt, thấy đi theo sau lưng thượng thần Dung Lâm là A Liên thì thành khẩn nói: "Cá mè hoa này ta đã dạy bảo nhiều lần, hệ Thủy đang tốt thì không học, lại đi can trở thành tích của hệ Hỏa, phần lớn đệ tử bạn hệ hỏa đều là tình anh, nàng mới tới đã lập tức kéo xuống mức trung bình..."

Mấy ngày nay tâm trạng Xung Hư tôn giả vẫn luôn không tốt.

Lớp hệ Hỏa luôn là ban tốt nhất trong các hệ tu tiên của Cửu Tiêu Các, theo sau là hệ Mộc, trong cuộc thi nhỏ mấy ngày trước lại bị lớp hệ Mộc áp sát. Tiên thượng sắp tới tay cứ vậy mà bay mất, Xung Hư tôn giả không tránh được giận cá chém thớt lên các đệ tử, đối xử với đệ tử cũng càng thêm nghiêm khắc hơn ngày thường một chút.

Dung Lâm lạnh nhạt nói: "Xem ra bình thường thượng tôn giả dạy bảo tiểu cá yêu này không ít lần." Cuối cùng lại nói: "À, hai ngày trước còn giữ lại phòng học suốt một canh giờ."

Xung Hư tôn giả nói: "Đương nhiên, cá mè hoa này học thuật không tinh, không mẫn không được, căn cơ quá kém, mỗi ngày học hơn người khác một canh giờ, cũng xa xa không đuổi kịp những đệ tử khác."

"Xung Hư." Dung Lâm cắt ngang lời hắn, sắc mặt nhìn qua có chút khó coi: "Nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương, người so đo cùng nàng như vậy để làm gì? Sống mấy ngàn năm, còn mắng một tiểu cô nương, thật có ý nghĩa mà. Phu tử của Cửu Tiêu Các nên biết tùy theo khả năng đệ tử tới đâu mà dạy mới là đạo lý. Căn cơ của nàng không tốt, không lẽ mỗi ngày người mắng nàng thì căn cơ của nàng sẽ tốt hơn sao?"

Vừa nói vừa hít một hơi thật sâu: "Còn nữa, cá mè hoa là cho người gọi sao. Thân là phu tử, ngày thường được đệ tử tôn trọng, lẽ nào không nên lấy đó làm gương, tôn trọng đệ tử một chút?"

Xung Hư tôn giả mấp máy môi: "Thượng, thượng thần?"

Dung Lâm cau mày nói: "Xung Hư, bổn tọa rất thất vọng về ngươi...Những vấn đề này đã có rất nhiều đệ tử đến phản ánh, hy vọng ngươi không nên phách lối thái quá, dù sao thì Cửu Tiêu Các cũng không phải do ngươi mở."

Xung Hư vội nói: "Là tiểu tiên làm sai, sẽ nhanh chóng sửa lại kịp thời."

Dung Lâm cũng không nhìn hắn quá lâu, chỉ lạnh nhạt nói: "Bổn tọa còn có việc muốn nói với ngươi."

Dung Lâm muốn cùng Xung Hư nói đến vấn đề bổ trí phu tử hướng dẫn của lớp hệ Hỏa. Thượng thần Dung Lâm cao cao tại thượng, ngày thường chỉ sắp xếp dạy một chút bài học cao cấp về hệ Hỏa, tất nhiên Xung Hư tôn giả không dám làm phiền thượng thần, lúc này lại nghe thượng thần chú động nhắc tới thì trái lại có chút kinh ngạc: "Thượng thần nhất lý vạn cơ [1], công việc bận rộn, chuyện này có chút lộn xộn, chỉ sợ lãng phí tinh thần và thể lực của thượng thần."

[1] *Nhất lý vạn cơ: nghĩa đen là "ngày kiếm bạc tỷ", ý là kiếm được rất nhiều tiền.*

Dung Lâm nói: "Đúng lúc mấy ngày gần đây có chút rảnh rồi."

Đã nói đến vậy rồi tất nhiên Xung Hư cũng không tiện nói gì nữa, đáp lại thượng thần: "Vậy đệ tiểu tiên đi sắp xếp một chút, chọn mấy người xuất sắc nhất để thượng thần hướng dẫn."

Dung Lâm phát tay nói không cần, lúc này mới nghiêng đầu nhìn A Liên vẫn liên tục im lặng không nói gì hỏi: "Ngươi là từ nào?"

A Liên đi tới, lấy sách chia tổ mở ra, chỉ vào và nói: "Tổ Đậu."

Tổ Đậu tổng cộng có sáu người, ba nam ba nữ.

Nam ba người là Hỏa Tranh, Bạch Tầm và Chiết Nhan. Vị Chiết Nhan này nổi tiếng là quân là áo lụa trên thiên giới, có điều lại khá có thiên phú, là cháu ngoại của Đông Cực đại đế, bình thường quan hệ với Hỏa Tranh không tệ, lần trước lúc chia ra phân hệ đã ngồi ở bàn bên cạnh A Liên ăn cơm, thảo luận chọn hệ, còn nói học hệ Thủy đều là một đám đàn bà.

Còn ba nữ là Văn Tiểu, Họa Bình và A Liên.

Dung Lâm mặc dù không thích một vài người trong đó nhưng cũng không biểu hiện quá rõ ràng, liền nói với Xung Hư: "Vậy tổ này đi."

Tổ này vốn là do Tiên ông Hoài Suong dẫn dắt, mặc dù không chính thức tuyên bố, có thể Tiên ông Hoài Suong cũng đã biết, Xung Hư có chút khó xử.

Dung Lâm nói: "Việc này có gì khó. Hoài Suong tuổi đã cao, mấy ngàn năm nay cần cù nhẫn nhục chịu khổ, lại yêu quý đệ tử, là một phu tử vô cùng xuất sắc. Mấy ngày nay cho hắn nghỉ, đi ra ngoài giải sầu một chút, tất cả chi phí đều do Cửu Tiêu Các chịu."

Đi du lịch bằng tiền công, chuyện tốt như thế hắn còn chưa có được hưởng bao giờ, nhưng mà những lời này Xung Hư không có can đảm nói ra.

*

Đội dẫn khi danh sách chia tổ được công bố, mặc dù A Liên đã sớm biết mình sẽ đi theo thượng thần nhưng vẫn cảm thấy vui vẻ. Sau khi xem xong, nàng trở về vị trí của mình, tiếp tục ôn tập cho cuộc thi cấp Ất, chuẩn bị vượt qua khoảng thời gian thi cử.

Đệ tử của Cửu Tiêu Các đa số đều xuất thân từ Thiên giới, cũng là những hậu duệ con cháu nhà quý tộc, từ nhỏ đã được học tập ngôn ngữ của thiên giới, những cuộc kiểm tra nhỏ này tất nhiên là không đáng kể, đa số đều không thi cấp Ất mà trực tiếp đăng kí thi cấp Giáp. Nhưng A Liên xuất thân từ hồ Động Trạch, vì để được nhìn thấy thượng thần mà hai trăm năm qua nàng khắc khổ tu luyện, nhưng dù có học tốt hơn cũng không bằng sinh ra ở thiên giới, để chắc chắn năng vẫn thi cấp Ất trước.

Bạch Tầm xem xong danh sách, đi tới ngồi xuống cạnh A Liên.

Chuyện lần trước A Liên đã đi tìm Bạch Tầm để giải thích. Từ trước đến nay Bạch Tầm chưa bao giờ hỏi nàng vì sao có thể thuận lợi nhập học, chẳng qua là vì chỉ cần nàng có thể ở lại thì thế nào cũng được, thế nhưng hắn nghĩ cũng không nghĩ đến là bởi vì nguyên nhân này.

Bạch Tầm hỏi nàng: "Vậy ngươi thực sự thích thượng thần sao?"

A Liên không biết nên trả lời thế nào, nàng thật thà nói: "Hai trăm năm qua ta luôn ngưỡng mộ thượng thần, đi tới Cửu Tiêu Các cũng là vì thượng thần."

A Liên là con cá có tính khí tốt, nhìn có vẻ dễ bề lừa, nhưng có một số nét không mơ hồ tí nào. Nàng trung thực nói cho hắn, hắn cũng hiểu ý của nàng.

Bạch Tầm ngồi một lúc, thấy nàng chăm chỉ làm đề không hề để ý tới mình thì đứng dậy rồi đi, không tiếp tục làm phiền nàng nữa.

Sau khi rời khỏi lớp hệ Hỏa, Bạch Tầm đi về phía Bích Ba tri phủ sau núi Cửu Tiêu Các.

Lúc hắn đang buồn phiền chỉ muốn đi dạo. Chỉ là hôm nay vừa hay gặp thượng thần Dung Lâm ở đây.

Hắn (Bạch Tầm) giương mắt nhìn lên thấy quần áo hắn (Dung Lâm) đang lay động theo gió, quả thật đúng là cao không thể với tới, giống như một đám mây.

Vừa là thầy giáo, lại là thượng thần, tất nhiên Bạch Tầm sẽ không dễ tâm lần chế giễu hóm dồ của thượng thần, tiến lên hành lễ nói: "Ra mắt thượng thần."

Dung Lâm trầm thấp "Ừ" một tiếng, dáng vẻ thượng thần hiện ra đầy đủ.

Bạch Tầm nói: "Thượng thần lương thiện giúp cả mè hoa như vậy khiến ta rất kính phục."

Bây giờ Dung Lâm mới liếc hắn một cái.

Advertisement / Quảng cáo

Bạch Tầm mỉm cười tiếp tục nói: "Nàng đã nói tất cả mọi chuyện cho ta. Nàng kết hôn với thượng chẳng qua là vì muốn vào Cửu Tiêu Các thôi, thượng thần bằng lòng giúp nàng đó chính là do nàng may mắn."

Dung Lâm nói: "Nếu không phải đã biết ngươi là cá nước ngọt, bọn tọa còn nghĩ rằng ngươi ở ngoài biển."

Ngược lại Bạch Tầm sắc mặt không hề thay đổi: "Chuyện hôm đó là do ta quá lỗ mãng. Trên đường đi tới Cửu Tiêu Các, ta ở chung với nàng suốt một tháng, đã thích nàng từ lâu. Hôm đó không kiềm chế được mới lên tiếng bày tỏ, lúc đó quả thật là không thỏa đáng. Nếu ta biết trước nàng đã kết hôn cùng thượng thần thì chắc chắn sẽ không nói những lời ấy. Thượng thần yên tâm, A Liên vì muốn ở lại Cửu Tiêu Các mà đã trả giá quá nhiều, ta sẽ giữ khoảng cách với nàng, sẽ không nói những lời như vậy để nàng phải khôn dốn nữa. Ta sẽ chờ đến khi nàng tốt nghiệp, đến lúc đó nàng và thượng thần lấy thư hòa ly thì nói cho nàng biết cũng không muộn."

Dung Lâm lạnh lùng nói: "Ta đã nói muốn hòa ly với nàng khi nào?"

Đáy mắt Bạch Tầm chứa ý cười nhìn về phía thượng thần: "Thượng thần vì muốn giúp A Liên nên mới cùng nàng kết hôn, không phải sao? A Liên cũng đã nói đợi nàng tốt nghiệp thì sẽ chủ động cùng thượng thần hòa ly, không làm ảnh hưởng đến danh dự của thượng thần..." Hắn hơi dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Hay là nói —— từ lúc mới bắt đầu thượng thần đã tồn tại ý nghĩ khác với A Liên, từ đầu đến cuối đã không muốn cùng nàng cùng cách?"

Dung Lâm không trả lời, chỉ không nhanh không chậm nói một câu: "Ngươi tới đây một chút."

Bạch Tầm hơi suy tư một chút rồi bước một bước đến gần. Lúc này sắc mặt Dung Lâm trầm xuống: "Không thuần khiết cmn!"

Vừa nói hắn vừa vung tay lên đâm: "Cá của ta ai cần ngươi lo."

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thích

Edit: Nhật Hạ

Beta: Fleur

A Liên thấy Bạch Tầm trở về, thấy khuôn mặt hắn sung lên thì giật mình. Dáng dấp Bạch Tầm nhìn có vẻ hung dữ nhưng thực ra lại giống Hòa Tranh tính cách không xấu, sẽ không tùy tiện ra tay đánh người. Hơn nữa Cửu Tiêu Các coi trọng nhất là quan hệ giữa các đệ tử, nếu người nào gây lộn đánh nhau thì sẽ bị đuổi học.

A Liên với Hòa Tranh, Văn Tiểu vây quanh thành một hình tròn hỏi thăm, nhưng Bạch Tầm chỉ giương mắt nhìn A Liên một cái rồi lắc đầu nói: "Ta không sao."

Thấy Bạch Tầm không muốn nói nên tất nhiên mọi người cũng không gượng ép.

Đội Hòa Tranh và Văn Tiểu đi ra ngoài thì A Liên cũng đi về chỗ của mình, thấy thế Bạch Tầm mới gọi nàng lại: "Cá mè hoa."

"Ừ." A Liên đáp lại một tiếng.

Bạch Tầm nói: "Sau này dù có chuyện gì hay bị ai bắt nạt, ngươi đều có thể đến tìm ta."

A Liên sững người, lúc sau mới cười nói: "Đang tốt đẹp ai lại đi bắt nạt một con cá chứ? Bạch Tầm đại ca, huynh đường thương cho thật tốt, không nên nghĩ ngợi lung tung nữa." Nàng biết Bạch Tầm có lòng tốt, cho dù có là một con cá chậm chạp thế nào đi nữa thì khi nhớ tới lời nói của Bạch Tầm nãy hôm trước, tất nhiên là nàng không thể tiếp tục nhận ý tốt của hắn đối với nàng được nữa. Nàng là một người xui xẻo, tóm cá đến gần nàng đều không có kết quả tốt. Hơn nữa nàng cũng không muốn nợ hắn.

Bạch Tầm nói: "Được, ta biết rồi."

Advertisement / Quảng cáo

Ngày hôm đó được tan học sớm hơn ngày thường, hơn nữa từ ngày Xung Hư tôn gia bị thượng thần khiển trách, lớp hệ Hoa cũng không còn bị ở lại sau giờ học nữa.

Được tan học sớm nên khi A Liên đi đến cửa Cửu Tiêu Các thì gặp sư tỷ Bích Ninh.

Vị sư tỷ Bích Ninh này là khi A Liên mới vào Cửu Tiêu Các đã hướng dẫn cho nàng, dẫn nàng đến chỗ ở. Thân phận A Liên thấp, ban đầu Bích Ninh cũng không muốn làm quen với nàng, sau đó hai người cũng không có lại gặp nhau, đương nhiên có bị đánh thì nàng cũng không ngờ được con cá mè hoa này lại có nui dựa ở Cửu Tiêu Các, còn có quan hệ không tệ với thượng thần Dung Lâm, hiển nhiên nhìn lại nàng (A Liên) bằng cặp mắt khác xưa, cũng có ý muốn kết bạn.

Bích Ninh xuất thân không hiển hách, cũng tới từ một địa phương nhỏ, hiện giờ tới Cửu Tiêu Các cũng không thể so được với những con ông cháu cha có cuộc sống ung dung tự tại và sung sướng, lúc vừa mới đến thì đã bắt đầu vừa học vừa làm vô cùng chăm chỉ. Hôm qua A Liên đã gặp Bích Ninh ở xung quanh Cửu Tiêu Các phát tờ roi, nàng ta nhìn thấy A Liên thì cũng đề cho nàng (A Liên) phát giúp một chút.

Sau một hồi nói chuyện phiếm với nhau, A Liên mới biết phát tờ roi nửa canh giờ có thể kiếm được chín văn tiền.

Túi tiền nàng hiện đang trống rỗng, trên người cũng chẳng có thứ gì đáng tiền, ngay cả tiền mời thượng thần ăn một xiên thịt cũng không có. Thượng thần đã giúp nàng rất nhiều, lại tốn nhiều thời gian để dạy kèm cho nàng như vậy, nàng không mời một bữa ở tù lâu đắt tiền, nhưng mà bây giờ nếu ngay cả quán ven đường cũng không mời một vậy thì thật quá không phải.

Vì vậy nàng đã báo Bích Ninh giới thiệu cho nàng, muốn cùng nàng ấy phát tờ roi kiếm tiền.

Bích Ninh vốn nghĩ rằng bây giờ cá mè hoa đã bầu vào vào được thượng thần vậy thì sẽ không dễ sống chung như lúc đầu, không ngờ nàng vẫn thật thà như vậy. Vốn Bích Ninh cũng có chút tự ti, mỗi lần thấy những nữ đệ tử trang điểm xinh đẹp gọn gàng, trong lòng rất hâm mộ, cũng muốn tìm cách kết giao với đệ tử quý tộc, nhưng quý tộc thì chơi với quý tộc, làm sao người đến từ nơi nhỏ như nàng có thể lẫn vào?

Đúng chung với cá mè hoa Bích Ninh chưa một lần cảm thấy tự ti, cũng bằng lòng giúp nàng: "Nửa giờ được chín văn tiền ta còn sợ người chê ít."

A Liên lắc đầu một cái: "Làm sao như vậy được? Mỗi ngày ta có thể dành ra một giờ để làm, như vậy được khoảng hai mươi văn tiền rồi, đã đủ tiền cho ta ăn được mấy ngày."

Thấy nàng thật lòng như vậy, Bích Ninh cũng thoải mái nói: "Được."

Bây giờ Bích Ninh thấy A Liên liền mang một chõng tở đơn lớn dúi vào trong ngực nàng: "Hãy tận dụng thời gian cho tốt, ta đi cửa đông, ngươi đi cửa tây."

A Liên gạt đầu, nâng chông tò đơn đi tới cửa tây.

Buổi trưa nàng đã phát một lần nên bây giờ đã thuận tay hơn rất nhiều.

Xình đẹp cũng là một loại ưu thế, A Liên phát tò rơi vô cùng thuận lợi, lúc kết thúc còn được thưởng thêm hai đồng tiền, vừa vận gập đủ hai mươi đồng.

Thân là một con cá, phơi người dưới ánh nắng chói chang một canh giờ thì càng mệt mỏi hơn so với người thường. A Liên cầm theo hai mươi đồng tiền, nói lời tạm biệt với sư tỷ Bích Ninh, chạy nhanh đến chỗ gian hàng của Mạnh Cực tiền quân mua bát nước đậu xanh ướp lạnh uống, lại mua cho thượng thần một xâu thịt.

Ngừng một lát, vậy mà một xâu hai mươi đồng tiền.

A Liên kinh ngạc: "Không phải chi cần mười lăm đồng thôi sao?" A Liên là khách quen nên tất nhiên rất rõ ràng giá cả.

Mạnh Cực tiền quân bận rộn, khuôn mặt bị hun đến đỏ bừng, bất đắc dĩ nói: "Không còn cách nào, giá cả nguyên liệu ngày càng cao, ta mà không tăng giá thì chi có lỗ vốn... Tiểu Liên à, số dư đằng sau ta không lấy của ngươi, chỉ lấy phần chần thôi, ngươi là khách quen lâu năm, ta lừa ai cũng sẽ không lừa ngươi. Đến đây, xâu béo này coi như ta cho ngươi."

Đầu năm nay làm ăn nhỏ cũng không dễ dàng, A Liên gặp Mạnh Cực Tiền quân lúc Minh Nguyệt lâu còn phong quang, hiện giờ thấy hẳn phải thức khuya dậy sớm làm hàng quán, biết hẳn cũng rất khó khăn, tất nhiên sẽ thông cảm, cũng không nói thêm câu nào nữa.

Mạnh Cực tiền quân hỏi: "Vậy có lấy nước đậu xanh nữa không?"

A Liên suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: "Không lấy, chỉ lấy xâu thịt thôi." Lại dặn dò "Cho nhiều cay chút." Gắn dây thượng thần ngày càng ăn cay.

Một khắc đồng hồ sau, A Liên cầm lấy xâu thịt bọc trong giấy dầu, đi đến tiền đảo tìm thượng thần.

Ngày thường thượng thần thích đứng ở trong sân chò, nhưng thời điểm lúc A Liên tới thì trong sân trống không.

Nàng bước vào bên trong.

Thượng thần im lặng ngồi một chỗ, đầu hơi cúi. Phong thái cao quý hoa lệ, chỉ lan ngọc thụ.

A Liên vội vàng đi đến: "Thượng thần."

Dung Lâm không để ý đến nàng.

A Liên hơi ngừng lại, thu lại nụ cười, thận trọng nói: "Thượng thần?"

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khi A Liên Nhìn khuôn mặt vốn trắng trẻo anh tuấn lại có vết máu ứ đọng ngay chỗ khóe miệng mới kinh hãi: "Thượng thần bị thương sao?"

Sắc mặt Dung Lâm không được tốt, nhân nhát nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết vì sao?"

Trong chốc lát A Liên không biết nên nói cái gì, nàng nhìn mặt thượng thần, bỗng nhiên nhớ đến hôm nay Bạch Tầm cũng bị thương như vậy mới to gan suy đoán nói: "Hôm nay ta thấy Bạch Tầm đại ca cũng bị thương..." Nhưng mà vết thương của Bạch Tầm so với thượng thần còn nặng hơn nhiều.

Đột nhiên Dung Lâm không muốn nhắc đến việc này nữa, chỉ hỏi: "Vì sao hôm nay tới muộn như vậy?"

Tất nhiên A Liên sẽ thành thật khai báo.

Dung Lâm nghe xong tức giận nói: "Ngươi không có bạc sao không hỏi ta?"

Hà? A Liên nghĩ một chút nói: "Không hay lắm đâu." Nàng cầm bọc giấy dầu đưa tới, cười cười nói: "Vốn ta muốn mời thượng thần, làm sao có thể lấy bạc của thượng thần chứ? Nè, những thứ này đều là những thứ ngày thường thượng thần thích ăn nhất, có muốn thử một chút nhân lúc còn nóng hay không?"

Dung Lâm nhìn bộ dạng cười đùa hí hửng của nàng, nhất thời cảm thấy tức giận trong lòng, vung tay lên nói: "Không ăn."

"Bịch" một tiếng, túi giấy dầu rơi trên mặt đất, những thứ bên trong vung vãi đầy ra sân nhà, nhìn vô cùng hỗn loạn. A Liên bị dọa một chút, ngẩng đầu lên thận trọng hỏi: "Tâm trạng của thượng thần không tốt sao? Bởi vì Bạch Tầm đại ca sao?"

Tiểu cá yêu này...Dung Lâm hít một hơi thật sâu, nói: "Thấy ta và con cá kiếm kia đánh nhau vì ngươi, trong lòng ngươi chắc vui vẻ lắm, có đúng không?"

A Liên nói: "Ta không có..."

Dung Lâm lập tức ngắt lời: "Ngươi chắc chắn có." Hắn nghiêng đầu nói: "Ngươi đi ra ngoài đi, Bây giờ ta không muốn nhìn thấy ngươi."

"Thượng Thần..."

"Ta nói ngươi đi ra ngoài!"

"...Vâng." A Liên đáp một tiếng, cúi người nhặt túi giấy dầu lên, lấy túi trên sàn gói kỹ xâu thịt, nhìn một đồng dầu mỡ trên sân nhà liền lấy khăn tay ra lau. Làm xong những việc này mới xoay người đi ra ngoài.

Dung Lâm ngồi ở phía xa, nghe thấy bước chân nàng rời đi, trong lòng không tránh khỏi buồn phiền.

Mặc dù con cá kiếm kia đáng đánh, nhưng hẳn từ xưa tới nay không phải người thô lỗ như vậy. Từ nhỏ hắn đã có tu dưỡng, mọi người đều nói hắn rất tốt tính, như vậy hôm nay là sao chứ? Tay không đánh một con cá kiếm mấy trăm năm đạo hạnh!

...Hắn dường dường là thượng thần, sao có thể làm ra chuyện hạ thấp phẩm cấp như vậy.

Ngay cả chính hắn cũng không thể tin.

Dung Lâm nhắm mắt lại, không thêm nghĩ đến con cá kiếm kia nữa. Quay đầu nhìn trên mặt đất một bãi dầu mỡ vẫn chưa được lau sạch sẽ, nhớ lại bộ dạng niềm nở mới vừa rồi tiểu cá yêu kia thì mới ý thức được mình đang cố tình gây sự.

Hắn sao lại cáu kỉnh với nàng như vậy làm gì chứ?

Dung Lâm lăm bắm trong bụng một câu, nhưng mà vẫn không để mặt mũi xuống được. Tiểu cá yêu kia mặt dày như vậy, lại si tình đối với hắn, chắc mấy ngày nữa sẽ lại chủ động dính hắn thôi nhỉ?

Nhưng mà nhờ không có thì sao? Hắn phải đi xin lỗi sao?

Dung Lâm bị ý nghĩ của mình làm cho sợ hết hồn, hắn sống ba mươi ngàn năm, có lúc nào phải hạ mình đi nói xin lỗi chứ? Còn nữa, hắn nói nàng đi thì nàng đi luôn, vậy hắn bảo nàng cắt đứt ý nghĩ với mình, nàng vì sao không nghe theo chứ?

Dung Lâm phiền não nhủ mi.

Sau đó lại rướn cổ lên nhìn ra bên ngoài, không thấy bóng dáng của tiểu cá yêu kia đâu thì vô lực rũ đầu xuống.

Khi Dung Lâm còn đang phiền não thì loáng thoáng nghe thấy giọng nói của tiểu cá yêu kia.

Hắn ngăn người, còn tưởng rằng mình nghe nhầm, chậm chạp ngẩng đầu lên, mới thấy trong tay nàng cầm cái gì đó đi về phía hắn.

Advertisement / Quảng cáo

Đôi mắt của Dung Lâm đột nhiên phát sáng, dường như rất vui vẻ, khóe miệng nhếch lên, nhưng sau đó lại nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt lập tức cứng đơ, sắc mặt lãnh đạm, ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương trước mặt, nói: "Người còn quay lại làm gì?"

A Liên cười một tiếng, giơ cao cái khăn trong tay lên, dường như đang bọc cái gì đó bên trong, nàng đưa tay đắp khăn lên chỗ máu ứ đọng ở khóe miệng hắn, nói: "Ta biết hôm nay tâm trạng của thượng thần không tốt, mỗi tháng ta cũng có mấy ngày không vui nên có thể hiểu được."

Lạnh lạnh, thì ra bên trong là đá. Sắc mặt Dung Lâm hòa hoãn, nói: "Ai giống như người."

A Liên cười, cúi đầu nhìn hắn: "Thượng thần đã thấy thoải mái hơn chút nào chưa?"

Dung Lâm gạt đầu một cái: "Ừ."

A Liên nói: "Vây thì tốt. Ta không biết có chuyện gì xảy ra giữa thượng thần và Bạch Tầm đại ca, nhưng nếu thượng thần có chuyện gì không vui mà không thể nói cùng ai thì có thể kể với ta cũng được, ta rất vui khi có thể san sẻ được với thượng thần... Thượng thần là người vô tư lương thiện như vậy, nên thật vui vẻ."

Sau khi đắp xong, A Liên mới nhẹ nhàng ôm đầu hắn, để đầu của hắn dựa vào ngực mình, xoa đầu hắn nói: "Còn nữa, lần tới nếu thượng thần có tức giận cũng không nên lãng phí lương thực..." Lại nhẹ giọng dụ dỗ nói: "Đừng không vui, nhé?"

Dung Lâm bị ôm có chút hít thở không thông, nhưng lúc này hắn lại hiểu rõ suy nghĩ hôm nay vì sao lại mất không chế như vậy.

Trên mặt là một vùng mềm mại, khuôn mặt Dung Lâm hơi nóng lên, nhưng lại không nhận được mà cọ một cái, đưa mặt chôn sâu hơn một chút.

Không nghĩ tới có một ngày hắn lại sẽ thích một con cá.

... Lại còn là một con cá mè hoa.

Hết chương 31

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tứ Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Yêu

Edit: Nhật Hạ

Beta: Fleur

Khoảng thời gian sau đó A Liên chuyển tâm chuẩn bị cho cuộc thi cấp Ất. Hôm thi ấy nàng và Bạch Tầm cùng thi ở một trường thi, sau khi đi ra Bạch Tầm hỏi nàng: "Làm bài thế nào?"

A Liên biết rõ mặc dù Bạch Tầm lớn lên có bộ dạng cao lớn thô kệch, nhưng thông minh hơn nàng nhiều. Mỗi lần thi đều dễ dàng vượt qua, tuy nàng cũng có thể nhưng phải chuẩn bị rất nhiều. Lúc này nàng cũng không quá nắm chắc bởi vì có nhiều chỗ gần giống nhau chọn cái nào cũng thế, nàng cũng không biết mình hiểu đúng không, liền nói: "Hơi khó, không biết có thể qua không."

Bạch Tầm nói: "Không sao cả, nếu như không qua thì còn có lần sau nữa mà."

Đúng thế. Mặc dù muốn thuận lợi tốt nghiệp tại Cửu Tiêu Các thì phải vượt qua cuộc thi Ất cấp, nhưng mà cuộc thi này mỗi năm lại có một lần, nếu lần này không qua thì nàng còn có thể cố gắng lần sau. Dù sao cũng có một bộ phận đệ tử lần đầu tiên đi thi cũng chỉ là làm quen hoàn cảnh của trường thi mà thôi.

Ngày hôm đó sau khi trở về tiên đảo, A Liên thấy khuôn mặt thượng thần nhuộm đầy ý cười, lẳng lặng đứng trong sân, thân hình cao lớn ngọc lập, toàn thân như tắm trong ánh nắng màu vàng của nắng chiều, nhìn đặt biệt đẹp trai.

Dường như tâm trạng của thượng thần rất tốt.

Thấy hắn vui vẻ, tự nhiên nàng cũng vui vẻ theo.

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm thấy nàng đến thì nói nhỏ: "Đã đến?" Trong lòng lại nói con tiểu ca yêu này cũng thật không có tiền đồ, hắn biết mình lớn lên rất đẹp, đừng có đứng ở đó nhìn hắn ngẩn ngơ nữa, hắn đã đứng ở đây chờ rất lâu rồi. Nhưng mà...Đáng yêu quá đi.

"Vâng." A Liên vui vẻ chạy về phía trước, đưa tay ra ôm lấy cánh tay hắn.

Dung Lâm cũng không ghét bỏ nàng chạm vào, chỉ hỏi: "Thì thế nào?"

A Liên hơi cau mày, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thượng thần, có chút ngượng ngùng nói: "Có lẽ...Không tốt lắm."

Ừm. Dung Lâm chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi một câu, dù sao con tiểu ca yêu này từ nhỏ đã sống ở hồ Động Trạch, nơi nhỏ đó thì sao có thể xuất hiện tình anh.

Nhưng đến ngày hôm sau, Dung Lâm vẫn đến phòng chấm thi dò xét một phen.

Tiền quân phòng chấm thi thấy thượng thần đại giá đến chơi, tất nhiên là buông công việc trên tay xuống, vội vàng hành lễ. Dung Lâm là một thượng thần có tính cách ôn hòa, hiền lành, thấy thế thì khua tay nói: "Không cần để ý đến ta, các người tiếp tục làm việc đi."

Chúng tiền quân đáp ứng, mỗi người làm việc của riêng của mình, nhưng có thượng thần như một pho tượng Phật lớn ở đây, khó tránh khỏi có chút áp lực.

Dung Lâm chấp tay đi, áo bào trắng tung bay, thân uy nhân nhạ bao phủ quanh thân, đi đến đâu cũng đều trở thành phong cảnh chói mắt.

Một tiền quân áo xanh nghiêm túc cúi đầu chấm bài, rồi sau đó lấy bút lông chấm mực đỏ, viết một chữ "Binh" thật to ở góc trên bên phải.

Bài thi tiền quân áo xanh đang chấm là bài thi cấp Ất của đệ tử mới, tổng cộng thành tích được chia làm ba cấp "Giáp, Ất, Binh", giáp là cấp xuất sắc nhất, ắt là đạt tiêu chuẩn, binh dĩ nhiên là không đạt tiêu chuẩn.

Vậy mà đúng lúc một chữ "Binh" viết xuống, thì nghe thấy một thanh âm trầm thấp từ đỉnh đầu truyền tới: "Hử?"

Tiền quân áo xanh đang làm việc ngẩng đầu lên, thấy là thượng thần, lập tức có chút hoảng hốt, đứng dậy hành lễ lần thứ hai: "Không biết thượng thần có gì dạy bảo?"

Dung Lâm hơi nhú mi: "Tại sao lại chỉ có Binh?"

Tiền quân áo xanh nhìn bài thi trong tay một chút, trả lời: "Vị đệ tử này mặc dù trả lời nghiêm túc, đề cơ sở phía trên làm cũng được, thế nhưng câu hỏi lớn phía sau lại làm sai khá nhiều..." Lại lật sang trang, nói: "Luận văn cũng có chút lạc đề."

Dung Lâm nhìn một cái thì đúng là vậy. Lại nhìn tiền quân chấm thi, xuống tay khá là ôn hòa, có thể cho điểm chỗ nào đều cố gắng cho.

Dung Lâm suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhưng mà đệ tử này chữ viết rõ ràng, viết ngay ngắn, vô cùng hiếm thấy, ta thấy...Không bằng cho thêm một điểm trình bày đi."

Đây là thi cấp át, tại sao lại phải cho điểm trình bày?

Thế nhưng tiền quân áo xanh cũng không ngốc, liên tục gật đầu nói: "Đúng vậy, nên thêm, nên thêm điểm trình bày." Lại thấy thượng thần vẫn đứng nguyên tại chỗ, tiền quân phản ứng kịp thời, cầm bút lông lên, vung tay, đổi chữ "Bình" trên giấy thành chữ "Át".

Ngay tức khắc trở thành đạt chuẩn.

Dung Lâm khẽ mỉm cười, giờ tay lên vỗ bả vai của vị tiền quân này, nói: "Làm cho tốt, tiền đồ của tiền quân là vô hạn đấy."

*

Đợi ngày công bố danh sách của cuộc thi cấp Át, A Liên kéo theo Vân Tiếu đi xem. Bởi vì nàng lớn lên có dáng người nhỏ nhắn, rất dễ dàng chen lên phía trước. Nàng ngẩng đầu nhìn danh sách thấy vị trí đầu thuộc về Bạch Tầm, cong môi cười một tiếng, sau đó tiếp tục nhìn xuống phía dưới, cuối cùng thấy được tên mình ở vị trí cuối cùng.

Là Át.

Hai mắt A Liên tròn tròn, nắm thật chặt tay Vân Tiếu, nói: "Ta, ta đồ rồi!"

Advertisement / Quảng cáo

Vân Tiếu nhìn qua, quả thật là đã vượt qua kiểm tra một cách mạo hiểm, lúc này mới nói: "Coi như ngươi may mắn."

A Liên cũng cảm thấy mình quá may mắn, nàng còn nghĩ là lần này chắc chắn mình sẽ không qua.

Cùng Vân Tiếu đi ra khỏi đám người, đúng lúc gặp Bạch Tầm, A Liên hơi thu lại nụ cười, nói: "Ta vừa xem rồi, Bạch Tầm đại ca đạt được hạng Giáp."

Bạch Tầm cũng không quá vui vẻ, chỉ trầm thấp "ừ" một tiếng, tựa như đã trong dự liệu hết, lại hỏi: "Ngươi cũng qua sao?"

A Liên gật đầu một cái, trong lòng thấy rất vui, có chút không khống chế được, cười nói: "Đúng vậy, nhưng mà chỉ là hạng chót thôi."

Bạch Tầm nói: "Qua là được rồi."

A Liên và Vân Tiếu cùng trở về, vừa ngồi xuống không bao lâu thì nghe thấy có người bên ngoài gọi vào: "Cá mè hoa, người có hoa này."

Câu nói vừa ngừng thì các đệ tử lớp hệ hỏa cùng ngẩng đầu lên, duỗi dài cổ ra nhìn về chỗ A Liên.

Ngược lại A Liên lại giật mình ngăn người, nghe thấy người ngoài cửa lại gọi mới vội vội vàng vàng chạy ra, sau đó mơ mơ màng màng ôm một bó hoa to đi vào.

"Trời, hoa này đẹp quá!"

Vân Tiếu là Đồng Hải long nữ, đời này có gì chưa từng thấy qua, ngay cả nàng người ta vẫn thường khen đẹp, thế nhưng hoa này thật sự rất đẹp.

A Liên cúi đầu ngửi, quả nhiên là rất thơm, hơn nữa hoa này có tầng tầng lớp lớp cánh hoa như lụa mỏng vậy, màu sắc có gần một nửa là trong suốt, quanh thân phát ra quang sáng màu vàng mỏng manh, sâu trong cánh hoa là nhị hoa màu vàng, nhị hoa cong cong, bao quanh một viên minh châu, quang sáng vàng nhạt kia cũng phát ra từ đây.

A Liên là người không có kiến thức về mấy chuyện này, sống ba trăm năm thì hơn một nửa thời gian là sống ở dưới đáy nước, chỉ gặp qua một ít bèo, rong xanh đẹp, nào có biết hoa gì? Không ngờ Vân Tiếu lại nói: "Nếu ta đoán không sai thì đây là hoa ngọc."

Hoa ngọc chỉ mọc trên đài ngọc trên cao, do nước thiên tri thai ghen ra, có thể thấy được mức độ trân quý của nó.

Hoa Bình ngồi ở phía sau A Liên vốn đã khó chịu vì bị rớt báng, thấy thực lực của cá mè hoa kém hơn nàng có thể qua thì tất nhiên là bất mãn trong lòng, lúc nàng lại thấy nàng ôm một bó hoa ngọc, lại không ngừng hâm mộ, lập tức ghen tị nói: "Xem ra là quyền rũ được ai đó rồi. Cá mè hoa, ngươi thật có bản lĩnh."

Vân Tiếu trong lòng không phục, đang muốn nói lại mấy câu thay A Liên thì không ngờ đúng lúc Xung Hư tôn giả đi vào.

Chuyện trai gái song tu ở Cửu Tiêu Các mặc dù không hiếm lạ gì, nhưng mà Xung Hư tôn giả lại ra lệnh cấm nam nữ đệ tử của lớp hệ Hỏa lên lút gặp gỡ.

A Liên đang ôm một bó hoa to như vậy trong tay, muốn giấu cũng không giấu được. Nàng ngồi yên lặng, cúi đầu, chờ Xung Hư tôn giả phê bình.

Xung Hư tôn giả như có hỏa nhãn kim tinh, vậy nên chuyện gì cũng không chạy khỏi mắt thần của hắn, đang định lên tiếng trách phạt, khi thấy tiểu cô nương kia là A Liên thì lại nuốt ngược lại những lời trách mắng, chỉ đứng trên đài chân thành nói: "... Trước mắt các ngươi nên tập trung tinh thần, việc phải làm là xuất giá, nếu thấy giáo phụ trách cho các ngươi hạng bình thì kiếp tu tiên ở Cửu Tiêu Các của các ngươi cũng chỉ có thể kết thúc thôi. Ta biết các ngươi còn trẻ, huyết khí phương cương, vô cùng hiếu kỳ với tình yêu nam nữ, nhưng ánh mắt của các ngươi nên nhìn xa hơn nữa, nếu lúc này các ngươi không thể làm nên trò chống gì thì sao có thể đảm bảo cho cuộc sống của đối phương được yên ổn nhàn hạ?"

"... Các đệ tử nam còn khá hơn một chút, có thể các ngươi không có việc gì, vui đùa qua đường một chút cũng được. Thế nhưng các nữ đệ tử, các ngươi có bao giờ nghĩ tới người yêu hôm nay của các ngươi có thể trở thành chồng của người khác sau này."

A Liên nghiêm túc lắng nghe, sau lưng lại truyền tới giọng nói nhỏ của Hoa Bình, âm thanh đầy vui vẻ và hưng phấn: "Chồng của người khác... Chỉ mới suy nghĩ thôi đã thấy kích thích!"

Xung Hư tôn giả dạy bảo xong cũng không chỉ đích danh ai, chỉ là lúc kết thúc thì hơi nhìn qua A Liên.

*

Dung Lâm biết Tiêu Bạch trở về liền mời hân uống rượu. Tiêu Bạch thấy tâm trạng hân không tệ, nói: "Xem ra khi không có ta ở đây cuộc sống ở Cửu Tiêu Các của ngươi cũng không tệ."

Tiêu Bạch là người đứng đầu Cửu Tiêu Các, lúc này rồi đi, tự nhiên có một số chuyện lật vật rơi xuống người Dung Lâm trước tiên. Dung Lâm rất không thích những việc này, cuối cùng cảm thấy Tiêu Bạch làm việc cũng không dễ dàng, vội nói: "Đầu có, xử lý những chuyện này hợp với ngươi hơn." Lại nói: "Đột nhiên trở về Vân các lúc này, đã có chuyện gì sao?"

Advertisement / Quảng cáo

Tiêu Bạch thu lại ý cười, chậm rãi nói: "Mẹ ta đã trở về."

Dung Lâm cũng có nghe nói qua về mẹ của Tiêu Bạch, mẹ hân chính là hậu duệ của Ma Giới, từ khi Tiêu Bạch ra đời thì ở tại Vân các, chẳng qua là sau khi Tiêu Bạch trưởng thành mẹ hân không nói tiếng nào đã rời đi.

Dung Lâm an ủi một chút, Tiêu Bạch lại nói: "Không sao, dù sao ta cũng đã quen..." Lại hỏi: "Còn người với tiểu cá yêu kia thế nào rồi?"

Dung Lâm ho nhẹ một tiếng, tai hơi nóng lên, môi mòng cong thành một đường, nhưng lại không biết nên nói thế nào. Ban đầu hắn chỉ là có lòng thương hạ tiểu cá yêu kia, nhưng tiểu cá yêu kia lại yêu hắn sâu sắc, bỏ ra nhiều cũng không oán hận không trách móc, trái tim hắn không phải làm bằng đá, làm sao có thể không có nửa điểm cảm động chứ.

Nữ trụ nam cách một tầng sa quả nhiên là không sai.

Thế nhưng Dung Lâm lại trái ý nghĩ nói: "Cả ngày chỉ biết gây thêm phiền toái cho ta, không có gì đáng nói..." Mặc dù biết mình có chút rung động với nàng, nhưng lại không bằng tình cảm sâu đậm nàng đã dành cho mình, tiểu cá yêu này một khi đã yêu là không cần da thịt nữa, nếu biết được mình có chút rung động với nàng, không biết cái đuôi cá của nàng có vênh lên trời hay không?

Dễ dàng có được sẽ không biết quý trọng.

Hắn thân là thượng thần tất nhiên biết đạo lý này, vào lúc này hắn sẽ không để cho nàng biết được mình đã rung động với nàng.

Hết chương 32

Chương 33: Trùng phạt

Edit: Nhật Hạ

Beta: Fleur

Tiểu Bạch nói: "Cho nên người lấy việc công làm việc tư, để cho Thanh Vân tiên quân đổi lại kết quả cho con tiểu cá yêu kia sao?"

Quả nhiên không có chuyện gì qua được mắt Tiểu Bạch. Thanh Vân tiên quân trong miệng Tiểu Bạch vừa rồi chính là tiên quân áo xanh chấm thì hôm đó.

Dung Lâm làm thượng thần ba mươi nghìn năm, danh tiếng ở thiên giới vẫn luôn rất tốt. Cũng bởi vì từ xưa đến nay hắn chưa bao giờ lạm dụng chức quyền, không bị hạ thấp bởi miệng lưỡi của người đời. Mà hắn vốn là một thượng thần có tư chất tốt, bình thường cũng không thêm động tay động chân, chuyện trước mắt này tuy rằng nói là chuyện nhỏ nhưng cũng có thể nói rằng đã tự mình đập vỡ báng vàng.

Nhưng Dung Lâm chỉ nhạt nhẽo nói: "Người có thể thiên vị Tiểu Táo kia, vì sao ta không thể bảo vệ nàng?"

Tiểu Bạch cười: "Hai chuyện này có thể giống nhau sao? Ta là thật lòng thích Tiểu Táo..."

Dung Lâm há mồm, muốn mở miệng giải thích, lời đã đến miệng lại nuốt vào: "Dù sao chuyện cũng đã định."

Tiểu Bạch to vẻ đã hiểu, muốn nói lần sau không được làm thế nữa, nhưng suy nghĩ một lát lại cảm thấy tốt nhất không nên lãng phí nước bọt làm gì.

Hôm đó lúc A Liên tới tiên đảo, ngoại trừ một ít thức ăn mang theo, trong ngực còn ôm một bó hoa to. Nàng có dung mạo xinh đẹp, ôm một bó hoa to, che hơn một nửa khuôn mặt, mi mắt cong dài, nhìn còn xinh đẹp hơn hoa.

Dung Lâm nhìn, có ý hỏi một câu nhạt nhẽo: "Hoa này ở đâu đến vậy?"

A Liên cười nói: "Ta cũng không biết nữa, không thấy ghi tên." A Liên cũng đã hỏi qua vị tiểu ca mang hoa đến, nhưng cũng không hỏi được gì cả. Nhưng mà nàng lớn lên xinh đẹp, cho dù thân phận có thấp thì sao, gương mặt này ở Cửu Tiêu Các cũng đủ để làm một bông hoa rồi, người ái mộ bí ẩn cũng rất nhiều, có người tặng hoa cũng không phải chuyện lạ gì.

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm hỏi: "Vậy sao người có vẻ rất vui mừng?"

A Liên thành thật gật đầu, cho dù là một con cá nhưng trong nội tâm A Liên cũng là một cô nương, trên đời này làm gì có cô nương nào mà không thích hoa cơ chứ, hơn nữa còn là hoa Dao xinh đẹp như vậy. A Liên nói: "Tất nhiên là thích rồi. Đây là lần đầu tiên trong ba trăm năm nay ta được tặng hoa mà..."

Dung Lâm thấy nàng lúc này giống như là chưa thấy qua việc đời nhưng cũng không thấy buồn cười, chẳng qua là với cái tính này của nàng, ba trăm năm qua sợ là bị không ít những con cá khác bắt nạt. Nghĩ tới đây, Dung Lâm thấp giọng nói: "Thích là được."

A Liên lại nói: "Ta nghe Văn Tiếu nói, hoa Dao này rất trân quý, mùi hoa lại dễ chịu, nếu để ở trong phòng ngủ, tối ngủ sẽ mơ thấy mộng đẹp, ta muốn cắm hoa này ở phòng ngủ của thượng thần, như vậy thượng thần có thể ngủ ngon hơn."

Hoa này vốn là tặng cho nàng mà.

Dung Lâm muốn từ chối, nhưng khi đối mặt với ánh mắt chân thành của tiểu cá yêu mới hiểu khi chân thành yêu một ai đó, trong lòng sẽ luôn nghĩ tới đối phương, vậy nên gật đầu nói: "Cũng được."

A Liên lại chia sẻ cùng hắn tin tốt của cuộc cấp Ất, Dung Lâm thấy nàng cười vui vẻ cũng cong môi theo, xoa đầu nàng nói: "Làm không tệ, tiếp tục cố gắng."

*

Ngày hôm sau chính là đại hội động viên các đệ tử mới đi rèn luyện. Xung Hư tôn giả đại diện cho các lão sư lên bục nói không ngừng những lời động viên khích lệ tinh thần, lại dặn dò một chút những điều cần lưu ý.

Khi đại hội gần kết thúc, khâu cuối cùng là do phu tử dạy kèm dắt theo đệ tử của mình lên trao vòng tay.

Năm nay có nhân vật cao cấp như thượng thần Dung Lâm, tất nhiên sẽ có thêm nhiều khán giả, dưới đài có không ít nữ đệ tử vận khăn tay, hồi hận vì ban đầu mình đã không chọn lớp hệ Hóa. Nếu như vậy, có lẽ hôm nay đã có thể có cơ hội được thượng thần Dung Lâm dẫn dắt, do chính ngài hướng dẫn, chỉ suy nghĩ thôi cũng khiến người ta muốn trào dâng.

Mà lần dẫn dắt này phu tử hướng dẫn và đệ tử sẽ có cùng một mối liên kết, đệ tử sau khi ra trường, rời khỏi Cửu Tiêu Các, dù là ở đâu, phu tử hướng dẫn đều có thể nhận biết được đầu tiên vị trí của đối phương, thấy được đối phương đang làm việc gì. Thượng thần Dung Lâm cũng không phải tiên quân như vậy, dù cho không có vòng tay cũng có thể nhận biết được, nhưng đây chính là nghi thức quan trọng không thể bỏ qua của Cửu Tiêu Các, dĩ nhiên là không thể qua loa bỏ qua được.

Dung Lâm cũng không hề có hứng thú với loại chuyện này, nhưng khi hắn thấy các đệ tử xếp hàng đi lên, nhìn tiểu cô nương đi đằng trước thì cong môi cười một tiếng, ưu nhã đứng dậy, nhận lấy vòng tay từ một tiên đồng.

A Liên ngừng đầu, dáng vẻ nhìn qua rất vui vẻ, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Thượng thần."

Dung Lâm trầm thấp ừ một tiếng, trước mặt mọi người nên cố gắng giữ hình tượng một thượng thần cao lãnh, mặt không đổi sắc nói: "Đưa tay đây."

A Liên ngoan ngoãn đưa tay ra.

Dung Lâm nhìn một đoạn cổ tay trắng như tuyết được đưa ra ngoài kia, giờ tay lên chạm rãi đeo lên cho nàng, sau đó nói: "Biểu hiện tốt một chút."

A Liên cong mắt cười, gật đầu như gà mổ thóc nói: "Vâng vâng vâng, nhất định."

Đáy mắt Dung Lâm hiện lên một nụ cười, rồi sau đó mới đi đến một học trò khác. Thấy người trước mặt, chân mày Dung Lâm hơi nhíu lại, kì thật là không thể xuống tay được, liền nhàn nhạt nói: "Này... Cá kiếm tự người đeo đi."

Bạch Tầm nhìn hắn một cái, đưa tay nhận lấy vòng tay trong tay tiên đồng rồi tự mình đeo.

Mấy người phía sau cũng đều tự mình đeo.

Thượng thần Dung Lâm cao cao tại thượng, có thể tự mình hướng dẫn đã là vinh hạnh rồi, có thể đeo một cái vòng tay cho người đi đầu đã rất tốt rồi, dù sao cũng chỉ là làm cho qua chuyện.

Sau khi nghi thức kết thúc, các đệ tử mới không còn chuyện gì được cho về nghỉ ngơi sớm, chuẩn bị cho buổi rèn luyện.

A Liên vốn muốn thừa cơ hội đi phát tờ rơi, dù sao hôm nay cũng được nghỉ, có thể kiếm nhiều bạc hơn ngày thường. Nhưng sư tỷ Bích Ninh lại nói với nàng lần sau nàng không cần đến nữa.

A Liên không biết mình đã làm sai chuyện gì, hỏi một phen Bích Ninh mới nói thẳng: "Số người trong Cửu Tiêu Các có hạn, tờ rơi cũng chỉ có một ít như vậy, trước đó coi như là chia cho người một nửa..." Mới đầu đúng là Bích Ninh cảm thấy mình và A Liên đồng bệnh tương liên, cùng tới từ một địa phương nhỏ, muốn giúp nàng, nhưng thế đạo hiện nay chính là nhìn mặt, A Liên đáng đáp xứng đẹp, dần dần phần lớn các đệ tử của Cửu Tiêu Các chỉ muốn cảm tờ rơi của A Liên, ngược lại không để ý tới nàng. Bích Ninh cũng biết như vậy là không tốt, làm người trước tiên nên suy nghĩ cho mình trước, nàng bằng lòng giúp A Liên là thật lòng, nhưng nếu tổn hại đến lợi ích của mình thì thật không đáng.

Bích Ninh nói trực tiếp như vậy, A Liên cũng không phải là ngốc, lập tức hiểu ngay: "Không sao, vẫn phải cảm ơn mấy ngày nay sư tỷ đã chiếu cố."

Bích Ninh nói: "Ta sẽ để ý tìm việc khác cho người."

A Liên nói: "Vâng. Vậy thì làm phiền sư tỷ rồi, một một chút cũng không sao."

Bích Ninh gật đầu, không nhận được lắm bảm: "A Liên, xin lỗi..."

A Liên thấy vành mắt của nàng đỏ, vội vàng nói: "Sư tỷ người đừng như vậy, mấy ngày nay ta thật sự rất cảm ơn sư tỷ, ta từ địa phương nhỏ tới, cũng biết người ở Cửu Tiêu Các sống không dễ dàng gì, nếu ta là sư tỷ cũng sẽ làm như vậy, vậy nên người không cần phải tự trách như vậy."

Bích Ninh thấy thái độ nàng chân thành, lại nghĩ đến mấy ngày nay, cũng có chút hiểu tình tình của nàng liền nói: "Người không trách ta là được rồi."

A Liên lại hỏi Bích Ninh một số vấn đề thực tiễn cần chú ý, ghi từng cái lên quyển sổ nhỏ, sau đó mới nói tạm biệt với nàng, không làm phiền nàng phát tờ rơi nữa.

Đi xa rồi, A Liên nghiêm túc nhìn sư tỷ Bích Ninh phát tờ rơi, nụ cười trên mặt thu lại, cúi đầu chán chường thở dài một cái.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên một mình ra hồ Bích Ba sau núi ngồi một lúc, rồi hóa thành nguyên hình, bơi lội thỏa thích một phen dưới đáy hồ.

Rồi sau đó vẫy chiếc đuôi cá xinh đẹp lên một tảng đá ở trên bờ nghỉ ngơi.

Phần đuôi cá ngấm ở trong nước, không tự chủ phe phẩy dưới nước.

A Liên suy nghĩ một chút, muốn đi tìm Điền La, nhưng cảm thấy như vậy cũng không tốt, sau cùng cúi đầu, nhìn một chút ánh bạc từ đuôi cá của mình, rất nhanh sau đó đã quyết định.

Nàng nghiêm túc chọn ba phiến vảy cá đẹp nhất trên người, khẽ cắn răng, nhịn đau rút xuống từng phiến.

Sau đó A Liên đi đến cửa hàng gần Cửu Tiêu Các nhất, dùng ba phiến vảy cá đổi được ba lượng bạc.

A Bằng đã nói, nàng và mấy cá mè hoa khác không giống nhau, xinh đẹp như vậy không giống như cá mè hoa, ngay cả vảy cá của nàng cũng đẹp hơn nhiều. A Bằng còn từng nói đùa rằng nếu có một ngày nàng không có bạc thì có thể dùng vảy cá đổi lấy chút bạc dùng. Chẳng qua là khi đó A Liên nghe xong rồi thôi, dù sao nàng cũng là một người dễ nuôi, bình thường chỉ cần ăn chút béo là được, cần bản là không phải chi tiêu thứ gì cả, thỉnh thoảng còn có thể nhặt một chút những miếng đá xinh đẹp ra chợ đổi lấy chút tiền đồng, mấy trăm năm qua cũng tích góp được một chút.

Cửu Tiêu Các không giống dưới nhân gian, hàng hiếm lạ gì mà chưa từng thấy qua, A Liên cảm thấy ba phiến vảy này có thể đổi được ba lượng bạc đã rất tốt rồi.

*

A Liên mua cho thượng thần thịt xiên hắc thích ăn nhất rồi trở về tiên đảo.

Dung Lâm thấy tiểu ca yêu nghiêng đầu ngây ngô nhìn mình thì nói: "Nhìn ta thì có thể có cái ăn được sao?"

A Liên mặt cười đầy thỏa mãn: "Thượng thần rất đẹp." Nàng cười rất vui vẻ, bỗng nhiên nhớ tới chuyện hai trăm năm trước liền nhỏ giọng nói: "Lần đầu tiên ta nhìn thấy thượng thần, cảm thấy thượng thần là người lương thiện xinh đẹp nhất trên đời này."

Cho tới bây giờ cũng không có ai thương hại một con cá nhỏ nhoe. Nhưng hắc lại không giống như vậy, cẩn thận thả nàng vào trong nước, ôn ôn nhu nhu nói chuyện cùng nàng. Cá sinh ra chính là bị người ăn, nàng từ nhỏ cũng không có chí hướng gì, chỉ muốn sống lâu hơn một tí, từ sau khi được thượng thần cứu lên, nàng lại có một mục tiêu nhỏ nhỏ, đó chính là chỉ muốn được hắc ăn.

Thường được nàng tỏ tình nên Dung Lâm cũng không còn lạ gì nữa, liền nhét vào miệng nàng một miếng đồ chay nói: "Đa mặt đây."

A Liên cười cười, quai hàm ngậm đồ ăn mà phồng lên.

Ngày mai là ngày thực hành đầu tiên của các đệ tử mới, tới nay thượng thần phải về Tiêu Dao điện trên Cửu Trùng Thiên, chuẩn bị một chút đồ đạc. A Liên định về nhưng Dung Lâm lại khẽ thở dài nói một câu: "Tiêu Dao điện đã lâu không có người ở, sợ là có chút bụi bặm..."

A Liên giờ tay xung phong nhận việc: "Để ta lên dọn dẹp cho thượng thần."

Dung Lâm đáp lại ngay lập tức: "Được rồi."

Mấy lần trước đến Tiêu Dao điện, A Liên đều được Dung Lâm đáp mấy đũa đi, hôm nay A Liên đã có thiên mã tất nhiên không cần làm phiền thượng thần nữa.

Nàng lấy sáo trước ngực thổi lên, ngay lập tức thiên mã ngốc nghếch bay ra, thân mật cọ vào mặt nàng. Ngửa quá, A Liên cười khanh khách, rồi sau đó thuần thục leo lên lưng ngựa, lúc xay người thì vẫn thấy thượng thần còn đứng đó, liền hỏi: "Thượng thần sao thế?"

Dung Lâm nói: "Vừa nãy ăn hơi nhiều, có chút không thoải mái."

A Liên trợ tay hai mắt nói: "Thượng thần cũng không cần cười mảy, nếu không chê..." Nàng đưa tay vỗ vế trí phía sau mình một cái: "Ta có thể chờ thượng thần đi."

Dung Lâm từ một tiếng, sắc mặt nhợt nhạt leo lên lưng ngựa.

Tuy rằng nhìn qua vóc dáng của thiên mã nhỏ nhưng do chủng tộc khác hắc nên khi hai người ngồi lên cũng không sao.

A Liên nhắc nhở: "Thượng thần ngồi vững nhé, hơi xóc đấy,"

Dung Lâm sau lưng "Úm" một tiếng, đợi đến lúc Thiên mã bay lên, quả thật có chút xóc. Xưa nay Dung Lâm không thích ngồi những thứ này, chỉ cảm thấy cười thiên mã cũng không phong cách bằng cười mây.

Dung Lâm bị xóc nảy đến nỗi văng đầu hoa mắt, A Liên cũng đã chú ý thấy, quan tâm hỏi: "Thượng thần?"

Dung Lâm mơ hồ lắm bảm: "Ta hơi chóng mặt."

A Liên nghĩ một chút liền nói: "Nếu không thượng thần ôm chặt eo ta, dựa vào ta nghỉ một chút đi, rất nhanh sẽ đến thôi."

Thật là một con cá giáo hoạt. Khỏe miệng Dung Lâm khẽ vênh lên, quả này mới ra về miễn cưỡng ôm eo nàng, thân hình cao lớn dựa vào bà vai gầy yếu của nàng.

Trở lại Tiêu Dao điện, Dung Lâm xuống khỏi thiên mã thì có cảm giác trời đất quay cuồng, không nhận được ói một phen.

Ngược lại A Liên cũng không lộ vẻ ghét bỏ hắc bản, thay hắc lấy nước súc miệng tới, lại dọn dẹp trên mặt đất, sau đỡ hắc vào Tiêu Dao điện.

Dung Lâm ngẩng cao đầu, cánh tay chống đỡ phía đầu, vào bên trong điện thì lắm bảm nói: "Hơi đói."

Advertisement / Quảng cáo

Đồ vừa ăn đã nòn ra hết, sao có thể không đói. A Liên nói: "Vậy ta xuống dưới nấu cho thượng thần chút gì đó."

Sắc mặt Dung Lâm tái nhợt hơn ngày thường, nhưng nhìn có vẻ bình dị dễ gần hơn, hắc nheo mắt, mặt mày ủ dột, vừa nghe thấy lời này của tiểu ca yêu thì mắt sáng rực lên, lỗ tai đỏ hồng nói: "Không được nói bậy..."

Lúc này còn có thể nói loại lời này đúng là da mặt dày.

Nửa khắc đồng hồ sau.

A Liên mang theo nồi canh nóng hổi bên trong có rất nhiều rau, nếm mùi vị mới xoay người nhìn về phía bên thượng thần nói: "Thượng thần ngày thường nên ăn rau xanh nhiều hơn, rất có lợi cho sức khỏe."

Dung Lâm rất không thích rau xanh, gương mặt lúc này cứng ngắc, nhưng cũng không nói gì cả. Hần chợt nhớ tới chuyện rèn luyện ngày mai, liền nói: "Lúc rời các, nếu có chuyện gì khó xử thì nói với ta, không được tìm người khác giúp."

A Liên nói: "Được."

Cứ như vậy đáp ứng? Dung Lâm tiếp tục nói: "Vây... Người phải nhớ cùng cá kiểm kĩa giữ khoảng cách, nếu không...ta sẽ phạt ngươi."

Phạt nặng?

A Liên đang gấp mì, mì thơm ngào ngạt, rau xanh biếc cùng với viên đồ chay, nhìn thanh đạm lại ngon miệng. Nàng bỗng nhiên nghiêng đầu, đôi mắt sáng lên nói: "Vây thượng thần sẽ phạt ta thế nào?"

Dung Lâm luôn không thích tên Bạch Tầm kĩa, vào lúc này lại khó khăn chống lại ánh mắt nàng, nhìn nàng bị hơi nóng hun đỏ cả má thì bật thốt lên: "...Dùng cự long trừng phạt ngươi."

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tứ Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ngây thơ

Edit: Nhật Hạ

Beta: Fleur

Dung Lâm bị những lời nói của mình dọa sợ, nhìn tiểu cá yêu trước mặt đang mở to mắt nhìn mình, lúc này mới dòi mắt ra nói: "Không được nghĩ bậy bạ." Vội vàng dòi chủ đề: "Mì đã xong chưa?"

A Liên bây giờ mới vội đồ nước sôi vào mì, cẩn thận bung qua đó: "Thượng thần cẩn thận nóng đấy."

Dung Lâm xuất thân từ hệ Hóa, dĩ nhiên sẽ không sợ nóng. Hần lấy mì và dưa từ trong tay của tiểu cá yêu, ngồi sang một bên ăn, không để nàng nhìn thêm cái nào nữa. A Liên cũng yên tĩnh ngồi trước mặt thượng thần, hình hần nghiêm túc ăn mì, sau đó lấy bèo khô từ trong hồ lô ngọc cầm lên ăn.

Dung Lâm không biết tiểu cá yêu có nghĩ bậy hay không, hần chỉ thuận miệng nói một câu, nếu nàng nghiêm túc nghe, chỉ sợ sẽ có ý tiếp xúc nhiều hơn với con cá kiểm kĩa một chút để cho hần...Đường như nghĩ đến điều gì đó, gương mặt Dung Lâm hơi ửng đỏ, ngẩng đầu nhìn nàng, thấy cái miệng nhỏ của nàng đang ăn bèo khô thì hỏi: "Ngươi không ăn sao?"

A Liên nói: "Ta không quá thích ăn mì."

Dung Lâm nói: "Một con cá còn kén chọn."

Dung Lâm chỉ ba gắp là ăn xong mì, thuận tay nhận luôn khăn A Liên đưa tới, ưu nhã lau miệng, còn nàng thì mang bát dưa ra sân để rửa. Hần đứng dậy ợ một cái, lẳng lặng nhìn nàng ngồi trong sân chăm chỉ rửa bát, khước miệng vênh lên cao.

Cảnh đêm ở Tiêu Dao điện thật đẹp, trước điện có một cái hồ trong suốt, tâm trạng hôm nay của Dung Lâm rất tốt, khó có khi đề nghị: "Cùng nhau đi bơi nhé."

Mấy ngày nay tiểu cá yêu luôn bận rộn với các bài học ở Cửu Tiêu Các, chăm chỉ học tập, cũng lâu rồi chưa có đi bơi cùng hần.

A Liên cười, đang định đồng ý thì chợt nhớ ra điều gì đó, lại từ chối: "Hôm nay ta hơi mệt."

Rõ ràng hôm nay không xảy ra chuyện gì, cũng được tan học sớm, có cái gì mà mệt mỏi? Chỉ là từ trước tới giờ Dung Lâm không phải người có tính tò mò mạnh, nàng đã không muốn đi bơi cùng hần vậy thì thôi, chẳng qua là trong lòng có chút khó chịu.

A Liên cũng phát hiện ra thượng thần có chút không vui, liền đến gần nói: "Ta nhìn thượng thần hơi nhẽ."

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm phát tay áo nói: "Ta đi nghỉ đây."

Hần xoay người rời đi, A Liên yên lặng nhìn bóng lưng cao lớn của hần, cúi đầu "vâng" một tiếng.

Ngày hôm sau, A Liên ra chuồng ngựa đất thiên mã để rời khỏi Tiêu Dao điện, Thiên mã ở trong chuồng ngựa bình thường cũng giống như thượng thần vậy, đều là tính cách cao ngạo lạnh lùng, nhưng lúc này nhìn thấy A Liên dẫn theo ngựa trắng nhỏ thì từng con giương cao cổ, mở ra hai cánh của mình, ý đồ dùng thân hình cường tráng khỏe mạnh của mình hấp dẫn.

Cũng không thể trách, dù là giống ngựa cao quý hơn nữa cũng vẫn luôn hy vọng được chủ nhân cười. Nhưng bọn nó bị giam ở trong chuồng ở Tiêu Dao điện cả ngày, chưa được thượng thần cười một lần nào cả, hôm nay hăm mộ con ngựa kĩa có thể được người cười ra ngoài, phát huy giá trị của bạch mã.

A Liên là một con cá trung thành, những thứ này đều là ngựa của thượng thần, nàng tuyệt đối không dám cười loạn, chỉ ngoan ngoãn đất tiểu bạch mã của mình.

Dung Lâm hôm nay không ngủ được, lần qua lộn lại suy nghĩ đến nguyên nhân tiểu cá yêu kia từ chối hần. Thượng thần vốn có chút tính xấu khi thức dậy, hôm nay càng đáng sợ hơn, vừa đi ra thì thấy thiên mã đang làm dáng, hần sai bước đi đến.

Thượng thần ba mươi nghìn tuổi đáng vẻ dù lạnh lùng không nói tiếng nào thì khí thế vẫn rất dọa người.

Hần vừa xuất hiện, thiên mã trong chuồng ngựa vội ngoan ngoãn cúi đầu xuống thấp, yên tĩnh giống như một con thỏ trắng nhỏ.

Dung Lâm đi tới gần, đứng trước con ngựa có màu nâu sậm, vóc dáng cao lớn nhất trong đám thiên mã, nghĩ đến dáng vẻ phản kích kích động vừa rồi của nó thì lạnh lùng nói: "Sao? Muốn được nàng cười à?" Hần hung hăng trợn mắt nhìn nó một cái: "Ta còn chưa được, các ngươi có muốn cũng không đến lượt."

Vốn là thiên mã đang rũ đầu xuống, lúc này lại đột nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt ngựa đầy hoảng sợ nhìn thượng thần trước mặt.

A Liên đang lần lượt dứt thức ăn cho thiên mã trong chuồng, đến lượt con ngựa lúc này, giờ tay lên dứt có khô với nước lại thấy nó lui về phía sau mấy bước.

A Liên lầm bầm nói: "Sao lại không ăn vậy?"

Dung Lâm nhìn con ngựa này một cái, nhìn về phía A Liên nói: "Chắc là kén ăn đó."

A Liên quay đầu nhìn thượng thần: "Thiên mã kén ăn phải làm thế nào?"

Dung Lâm nhặt nhẽo nói: "Chắc là ra về thôi, cho nhịn đói mấy tháng là được."

*

Khóa luyện tập của đệ tử Cửu Tiêu Các đã chính thức bắt đầu, một tổ của A Liên có sáu người, nàng đã biết trước những người đó. Tuy rằng phu tử dạy kèm của bọn họ là thượng thần, nhưng thượng thần chỉ cần thỉnh thoảng ở trong tối quan sát, nhìn các đệ tử luyện tập, phần lớn thời gian không cùng một chỗ với các đệ tử. Bây giờ mấy người này tụm lại với nhau, thương lượng góp bạc với nhau mời thượng thần ăn cơm và mua quà tặng cho ngài.

Mỗi người đóng ba mươi lượng bạc, đưa cho Văn Tiểu giữ.

A Liên nhìn Bạch Tầm, Hóa Tranh mỗi người bọn họ đều móc hà bao đóng bạc, còn mình thì cầm hồ lô ngọc, đồ tất cả bạc bên trong vào lòng bàn tay, từ từ mở ra. chỉ có một ít bạc vụn, cộng lại ngay cả hai lượng cũng không

được.

Bạch Tầm nói: "Để ta đóng cho cá mè hoa."

Trong hồ Động Trạch, Bạch Tầm là bá chủ một phương, gia tộc ở hồ Động Trạch cũng là giàu có nhất, tất nhiên sẽ không thiếu tiền.

Hoa Bình cũng nộp bạc, thấy bộ dạng nghèo túng của A Liên thì nói: "Làm sao vậy? Bị nhà giàu mới nổi kia bỏ rơi rồi à?"

Vân Tiếu không thích dáng vẻ này của Hoa Bình, vội nói: "Miệng người sạch sẽ một chút."

Hoa Bình có trái tim pha lê, vừa nghe thì lập tức bùng nổ, cũng may Chiết Đan bên cạnh kéo nàng lại.

Dù sao cũng là bạc để tặng đồ cho thượng thần, A Liên cũng không tiện mượn của Bạch Tầm, cho dù nàng có ngờ cũng cảm giác được thượng thần không thích nàng và Bạch Tầm có liên quan đến nhau, nàng cảm ơn Bạch Tầm từ chối ý tốt của hắn, sau đó hỏi Vân Tiếu: "Chờ một lát ta đi lấy cho người, có được không?"

Quan hệ của Vân Tiếu với A Liên rất tốt, chút chuyện nhỏ này đương nhiên sẽ đồng ý, lập tức nói: "Trước tiên ta đóng giúp người, sau đó người lại trả lại ta là được."

A Liên gật đầu, sau khi tạm biệt Vân Tiếu và Bạch Tầm, nàng ngay lập tức đi tìm Diên La và Tiêu Táo. Chỉ là Diên La và Tiêu Táo cũng đã ra ngoài luyện tập, các nàng trở về thì chuyện cũng đã qua. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra biện pháp nào, chẳng thể làm gì khác cả nên A Liên đành ra bên hồ, nhìn bốn bề vắng lặng mới rút ba mươi phiến vảy cá trên người xuống.

Rút vảy cá ra xong nàng vui mừng chạy đến cửa hàng hôm qua.

Trong cửa hàng vẫn là vị tiên quân kia, không ngờ lại nhớ được A Liên, thấy nàng lại tới thì cười nói: "Sao bây giờ lại tới vậy?"

A Liên lấy khăn quần vảy cá đưa tới trước mặt tiên quân, một mảnh vảy cá màu bạc kia nàng rửa lại sạch sẽ, hiện lên huỳnh quang nhàn nhạt, nhìn qua vô cùng đẹp. Vị tiên quân kia nhìn thấy, lộ ra một tia kinh diễm, lúc này hướng về phía A Liên tốt bụng nói: "Tiểu cô nương, rút ra nhiều vảy cá như vậy sẽ làm hại đến thân thể, lần sau đừng làm chuyện ngu ngốc này nữa."

Tiên quân của Cửu Tiêu Các đều có lòng dạ lương thiện vừa có tố chất tốt, vị tiên quân này tuy rằng rất thích những chiếc vảy cá xinh đẹp, nhưng cũng không thể không lên tiếng nhắc nhở.

A Liên gật đầu một cái: "Vâng, ta biết, đây là lần cuối cùng." Vảy cá quan trọng đối với một con cá bao nhiêu, nàng thân là cá mè dĩ nhiên là hiểu rõ nhất, ngoại trừ có tác dụng bảo vệ cơ thể, vảy cá xinh đẹp còn tương đương với khuôn mặt của cô nương loài người, dĩ nhiên sẽ cẩn thận che chở.

Tiên quân nói: "Vảy thì tốt." Hắn nói: "Hôm qua có một vị tiên tử thấy ba mảnh vảy cá của người thì thích vô cùng, còn nói bằng lòng trả mười nghìn lượng bạc mua tất cả vảy cá trên người người, để có thể làm một chiếc váy vảy cá xinh đẹp..."

Nhưng mà loại mua bán này có khác gì sao với bán mạng, có nhiều bạc hơn nữa cũng không đổi được mạng sống.

A Liên có chút kinh ngạc, nói: "Ta không cần nhiều bạc như vậy."

Tiên quân nói: "Tất nhiên ta biết." Hắn vừa nói, ánh mắt vừa rơi xuống chỗ ngực A Liên, nơi lộ ra một miếng phượng vũ, thấy phượng vũ kia kim quang lấp lánh, thật là màu sắc hiếm có trên thế gian, lúc này liền kích động không thôi: "Tiểu cô nương, phượng vũ trên cổ cô kia có bán hay không? Ta có thể cho người từng này ——"

Vừa nói vừa đưa ra một bàn tay.

A Liên lẩm bẩm nói: "Năm lượng?"

Tiên quân cười cười, chậm rãi lắc đầu một cái, nói: "Năm trăm lượng."

Advertisement / Quảng cáo

Đôi này A Liên còn chưa thấy qua nhiều bạc như vậy, nhưng sau đó lập tức trở về như ban đầu, cười nói: "Cảm ơn tiên quân, chiếc phượng vũ này ta không bán."

Tiên quân là người biết nhìn, thấy tiểu cô nương nghèo túng, phượng vũ ở trên người nàng cũng không có ích gì, tiếp tục nói: "Hay là thế này, ta thấy người cũng là người thành thật, tám trăm lượng, người thấy có được không?"

A Liên nhanh chóng lắc đầu: "Không phải vấn đề tiền bạc, phượng vũ này ta không bán..." Lại cường điệu nói: "Bao nhiêu bạc cũng không bán."

Tiên quâncó chút tức giận, khi đưa bạc mua vảy cá cho nàng vẫn nói không ngừng: "Nếu có thay đổi ý kiến, lúc nào cũng có thể tìm ta."

A Liên chỉ cười, nhận lấy bạc rồi đi luôn.

*

A Liên ngay trước mặt mọi người, trả ba mươi lượng cho Vân Tiếu, chuyện này mới qua. Rồi sau đó tạm lại một chỗ với nhau, thương lượng xem nên mời thượng thần đến từ lâu nào ăn cơm, chuẩn bị quà tặng gì cho hắn thì thích hợp.

Hoa Bình là người thảo luận nhiệt tình nhất, A Liên thỉnh thoảng cũng phát biểu một câu: "Mạnh Cực tiên quân kia có chuỗi nhà hàng nướng rất tốt."

Lời này ngay lập tức gặp phải phản đối của Hoa Bình.

Đường đường là thượng thần, sao có thể ăn hàng quán ven đường?

A Liên muốn nói có thể thượng thần sẽ thích, nhưng thấy dáng vẻ không tán thành của những người khác, cũng không tiếp tục nói nữa.

Địa điểm luyện tập của đội của A Liên được chọn ở Đồ Sơn.

Đồ Sơn cây cối xanh um, không chỉ có kỳ hoa dị thảo, còn có các loại thú thượng cổ qua lại.

Ngày đầu tiên cũng không có chuyện gì xảy ra, Vân Tiếu còn giúp mọi người tìm chút cỏ thần Chúc Dư, sau khi ăn Chúc Dư thì sẽ không còn thấy đói bụng nữa. A Liên cảm thấy Chúc Dư quả là có tác dụng, âm thầm hái nhiều hơn một ít, ý định làm thành Chúc Dư khô.

Buổi tối mỗi người tự mình nghỉ ngơi, Hoa Bình và Chiết Đan có chút mệt mỏi, tìm một cái cỏ rồi đi, tìm một bụi cỏ rậm quần lấy nhau.

A Liên nhìn về phía Vân Tiếu nói: "Ta hơi khát, ra bờ sông uống nước."

Bạch Tầm lập tức nói: "Để ta đi cùng muội."

A Liên suy nghĩ một chút nói: "Không cần, ở ngay bên cạnh mà, không sao, ta sẽ quay lại ngay."

A Liên nói xong thì đứng dậy đi loang quanh bờ sông. Đồ Sơn hiểm trở, ngẩng đầu lên là có thể thấy ánh trăng trên đỉnh đầu, ánh trăng sáng ngời, giống như chỉ cần đứng lên là có thể chạm được vào vậy. A Liên thấy bốn bề vắng lặng thì ngồi lên một tảng đá lớn bên cạnh bờ sông, phía sau là một cây đại thụ.

Nàng tựa vào thân cây, thận trọng vén vảy trên người lên. Làn vảy bên trong giống như dính vào da thịt, kéo nhẹ một chút cũng thấy đau, A Liên khẽ cắn răng vén vảy lên. Nàng ngấm hai chân vào trong nước, một khắc sau, hai chân thon dài thẳng tắp biến thành một chiếc đuôi cá với vảy bạc xinh đẹp.

A Liên cúi đầu, nhìn thấy bên bắp đùi trái chỗ đuôi cá đó một mảng lớn, là bởi vì đi cả một ngày, vảy ma sát vào chân nên đã bắt đầu nhễm trùng.

Bóng cây xoay động, A Liên ngó ra, xoay người, đối diện với một bóng người cao lớn, mở miệng nói: "Bạch Tầm đại ca?"

Bạch Tầm ở trước mặt A Liên tỉnh tỉnh vẫn luôn rất tốt, nhưng lúc này vẻ mặt lại không được tốt, hắn đến gần nhìn, bảo nàng: "Ta có mang theo được cao, bôi vào đi." Cũng không hỏi nàng vì sao bị thương vảy cá.

A Liên thấy hắn lấy ra bình sứ, vồng định đưa tay nhận lấy, lại thấy hắn không có ý định đưa cho nàng mà ngồi xổm xuống, quỳ bên người nàng, Bạch Tầm nói: "Để ta làm cho."

Đội khi Bạch Tầm quệt một nửa được cao trong suốt chuẩn bị bôi cho nàng, mới nghe thấy một thanh âm lạnh lùng cách đây không xa.

"Người dám động vào cá của ta xem!"

A Liên lập tức quay đầu, thấy thanh âm như chỉ lan ngọc thụ kia, vội vàng nở nụ cười gọi: "Thượng thần!" Nàng giờ hai tay lên vẫy vẫy, vui vẻ đến nỗi quên mất cá đuôi cá: "Ta ở đây này."

Dung Lâm nhận một bụng khí, thấy đáng vẻ cười đùa vui vẻ của nàng thì vội đi tới, xách nàng lên, hướng về phía Bạch Tầm nói: "Đi sang một bên."

Bạch Tầm nhìn Dung Lâm một cái, vừa liếc nhìn A Liên phía sau hắn, mới để bình sử trong tay xuống tảng đá lớn, nói với A Liên: "Cá mè hoa, ta đi trước đây."

"Được được được." A Liên gật đầu liên tục, hai tay ôm chặt cánh tay thượng thần, đội Bạch Tầm đi mới hưng phấn ngẩng đầu lên nhìn thượng thần nói: "Sao thượng thần lại tới đây?"

Dung Lâm giờ tay lên捏o mặt nàng, tức đến nỗi chỉ muốn phun lửa vào nàng, đến khi đôi mắt nhìn thấy đuôi cá của nàng mới cá kinh nói: "Sao lại bị như vậy?"

A Liên đảo quanh tròn mắt, chuẩn bị nói thì Dung Lâm nói: "Nói thật."

A Liên vốn cũng không giỏi nói dối, hiện giờ dĩ nhiên là không lừa được, chỉ đành kể lại chuyện mình đã làm, sau đó vui vẻ nói: "Ta không nghĩ tới vẩy cá của ta lại đáng tiền như vậy, nghe vị tiên quân kia nói, còn có một vị tiên từ muốn mua toàn bộ vẩy cá của ta để làm vẩy nữa."

Dung Lâm bị nàng làm cho vừa tức vừa buồn cười, chợt nhớ đến cuộc sống trước kia của nàng, đúng là không có bạc...

Dung Lâm trầm mặc kéo nàng ngồi xuống, nhìn sang bên bình sử nhỏ, càng nhìn càng cảm thấy bức mình, dứt khoát cầm lên rồi sau đó ném vào lòng sông kêu "tôm" một tiếng.

A Liên nhỏ giọng nói: "Thượng thần?"

Dung Lâm cau mày, càng nghĩ càng tức, hần ngồi xuống cùng nàng, đưa tay xoa nhẹ đuôi cá của nàng, kim quang lóe lên, vết thương trên đuôi cá dần khép lại, chẳng qua chỗ đó thiếu mất một mảng lớn vẩy cá, nhìn qua rất rõ ràng.

Thượng thần mãi không lên tiếng, A Liên có chút lo lắng không yên, hơi cúi đầu xuống nhìn hắn gọi: "Thượng thần?"

"Im miệng!"

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm phiền muộn trong lòng, càng thêm tức giận, vừa nhìn mặt nàng, hần liền tiến đến gần hơn, lấy môi mình phủ lên cánh môi nàng.

Đôi môi chạm nhau, không khí liền yên tĩnh.

A Liên sững người tròng mắt nhìn, nhìn thấy ánh mắt của thượng thần trong gang tấc, thấy lông mi của hắn nhẹ nhàng khép lại, vội vàng hít một hơi thật sâu.

Chỉ là chạm một cái, rất nhanh đã tách ra.

Dung Lâm quần áo chỉnh tề, ngồi ngay ngắn trên đá, không nói lời nào.

A Liên hơi khép môi lại, lâu sau mới có phản ứng. Nàng nháy mắt một cái, chậm chạp nói: "Hôn, hôn rồi."

"...Ừ." Ánh mắt Dung Lâm thản nhiên, biểu cảm trên mặt cũng là lạnh nhạt.

A Liên ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn gò má của thượng thần, thấy cả người hắn như chìm vào trong ánh sáng trong vắt của ánh trăng, tuấn tú mẽ người đến không thật. Nàng ngây ngốc nhìn hồi lâu, cúi xuống, mặc kệ đuôi cá của mình, sau đó cong môi, nhỏ giọng cười một tiếng.

Dung Lâm có chút không kiềm chế được, bình tĩnh nhìn nàng một cái: "Người cười cái gì?"

A Liên nhìn lại hắn, ánh sáng trong đôi mắt như đầm nước mênh mông, mỉm cười nói: "Không có gì...Chỉ là cảm thấy rất vui."

Dung Lâm mặt không đổi "À." một tiếng, ánh mắt tiếp tục nhìn ra xa, nhìn một lúc, cũng không nhận được cong môi bật cười.

A Liên nghiêng đầu nhìn hắn: "Thượng thần cười cái gì vậy?"

Dung Lâm nói: "Ta cũng cảm thấy rất vui."

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Nghiêm túc

Edit: Nhật Hạ

Beta: Fleur

Thượng thần Dung Lâm bỗng nhiên giả làm, mấy người Hóa Tranh, Vân Tiểu có chút khiếp sợ. Vốn nghĩ rằng thượng thần cao ngạo lạnh lùng, chỉ ở trong bóng tối quan sát bọn họ một chút, nhưng không ngờ ngày đầu tiên đã tự mình đến xem các đệ tử, thật sự còn có trách nhiệm hơn một tiên quân phụ đạo bình thường.

Nơi này chính là Đồ Sơn, mấy người nhất thời không thể mang cái gì ra chiều dài thượng thần, cũng may Hoa Bình và Chiết Đan dính lấy nhau trong bụi cây cả buổi tiện tay còn mang về chút trái cây. Trái cây rừng phần lớn còn xanh và chát, đầu thừa đuôi thẹo, chỉ có mấy quả chuối tiêu nhìn không tệ.

Vân Tiểu là người thông minh sáng suốt, biết được quan hệ của thượng thần và A Liên khá tốt, lúc này nháy mắt về phía A Liên nói: "Ngây ra làm gì nữa? Bóc chuối cho thượng thần đi."

Hoa Bình nhìn thấy thượng thần tuấn mỹ vô song, áo bào trắng phiêu dật xuất trần, ở giữa ánh trăng mờ ảo hiện lên rực rỡ, nhìn qua cao không thể với tới, trong lòng có chút ngứa ngáy, nhưng có Chiết Đan bên cạnh, tất nhiên không dám biểu hiện quá rõ ràng.

Ngược lại A Liên lại rất có khả năng phục vụ thượng thần, nhận chuối tiêu từ trong tay Vân Tiểu, thuận tay bóc rồi đưa lên.

Dung Lâm nhàn nhạt quệt mắt qua chỗ mấy người, đến khi nhìn thấy Bạch Tầm, ánh mắt hơi dừng lại, sau đó mới hỏi: "Một ngày nay có gì khác thường không?"

Hóa Tranh chính là người có tu vi lợi hại nhất, chủ động mở miệng nói: "Cũng không có. Khi vào Đồ Sơn này, các đệ tử phân ra làm hai tổ, do nam đệ tử che chở nữ đệ tử, mọi chuyện đều cẩn thận, chưa gặp chuyện nguy hiểm gì ạ."

Dung Lâm ừ một tiếng, nhìn sáu đệ tử đứng đứng cách nhau một khoảng, cũng biết phân chia thế nào khi nhìn vào quan hệ của mấy người này. Hóa Tranh và Vân Tiểu là biểu huynh muội, dĩ nhiên sẽ cùng một tổ, Chiết Đan và Hoa Bình cứ chỉ thân mật, cũng là cùng một tổ, vậy còn lại..

Dung Lâm cau mày lại, không muốn nghĩ tiếp nữa, chỉ nghiêm khắc nói: "Đồ Sơn này cũng không có gì quá thú vị mức nguy hiểm, mấy ngày nay các người nên thể hiện tốt một chút, đợi đến khi kết thúc luyện tập, tự nhiên bốn tọa sẽ đánh giá cho các người điểm cao, còn nếu như thể hiện không tốt, bốn tọa cũng sẽ không vì tình riêng mà bỏ qua."

Thượng thần Dung Lâm xưa nay công chính nghiêm minh, mặc dù lương thiện nhưng từ trước tới nay không bao che bao giừ.

Hóa Tranh lập tức nói: "Đệ tử nhất định sẽ nhớ kỹ dặn dò của thượng thần."

Dung Lâm lại dặn dò thêm một chút, rồi phát tay áo nói: "Được rồi, mỗi người các ngươi tự mình đi nghỉ ngơi đi."

Mấy người Hóa Tranh hành lễ sau đó mỗi người đến dưới tàng cây bên cạnh đồng lúa nghỉ ngơi.

Từ đầu đến cuối A Liên đều cười tủm tỉm nhìn thượng thần nói, đợi đến khi hắn nói xong mới đưa quả chuối tiêu đã được bóc: "Thượng thần có ăn không?"

Dung Lâm nói: "Tự ngươi ăn đi."

A Liên biết thượng thần không thích chuối tiêu, thế là gọt đầu, tự mình ăn.

Đêm lạnh, gió lạnh trong rừng hiu hủ. Mấy người Hóa Tranh đều ở dưới tàng cây cách chỗ này không xa, không dám quấy nhiễu sự thanh tĩnh của thượng thần, chỉ có A Liên ngồi cạnh thượng thần, trước mặt là đồng lúa, ánh lửa bùng lên, đồng củi thỉnh thoảng phát ra tiếng tách tách.

Không gian yên tĩnh, Dung Lâm chậm rãi quay đầu nhìn tiểu cá yêu đang im lặng ăn chuối tiêu bên cạnh. Hắn nhìn nàng, nàng cũng ngẩng đầu lên cười với hắn.

Hai mắt Dung Lâm hơi trầm xuống, gò má nóng lên, sau đó không vui nói: "Ăn nhanh lên, ăn xong còn đi nghỉ ngơi."

Nói xong hắn vội quay mặt đi.

A Liên luôn nghe lời hắn, chỉ ba miếng đã ăn xong chuối tiêu, nói với thượng thần: "Vậy thượng thần cũng nghỉ sớm đi."

Dung Lâm khẽ gật đầu, thấy nàng an tĩnh tựa vào thân cây ngủ, nét mặt hơi dần ra.

Trong rừng nhiều muỗi, thể chất của A Liên khiến cho muỗi ngứa thấy mùi trên người nàng, bay đến đậu trên cơ thể nàng mà đốt, rất nhanh, từng nốt nhỏ hồng hồng xuất hiện. Nhưng nàng vẫn yên ổn mà ngủ, chỉ là trong lúc mơ ngủ gãi qua một cái chỗ bị cắn.

Dung Lâm nhìn nàng một cái, suy nghĩ một chút, đứng dậy đi tới một tảng đá lớn bên cạnh.

Hắn vung tay một cái, tảng đá ban đầu lơ lửng xuất hiện một cây đàn.

Ngón tay thon dài chạm nhẹ lên dây đàn, tiếng đàn du dương từ những đầu ngón tay vang lên, khoan thai chậm rãi, lan tỏa khắp nơi, lại giống như mang theo thần huy, vàng sáng ngày càng mở rộng, một vòng lại một vòng, dần dần bao phủ nhóm người đang nghỉ ngơi dưới gốc cây, mà những con muỗi đang vo ve kia lúc va phải vàng sáng đều bị văng ra ngay lập tức.

Tiếng đàn như có sức mạnh khiến cho kiến, rắn, chuột cũng phải tránh xa.

Hoa Bình ở xa xa đang tựa vào cây ngủ ngơi, hai tay chống cằm si ngốc nhìn tiên khí bay lượn xung quanh nam tử ở trên cao kia, nhìn bộ dáng chăm chú cúi đầu chơi đàn của hắn, không khỏi cảm khái nói: "Tiếng đàn của thượng thần thật êm tai, thật khiến cho người nghe không khép được chân."

Vân Tiêu nghe thấy ô ngôn ngữ của nàng ta thì mặt nhăn lại, nhưng hiện giờ đang dễ chịu nên cũng không muốn tranh cãi cùng Hoa Bình nữa, chỉ nói: "Không ngồi ngay cả đàn phượng hoàng thượng thần cũng lấy ra..."

Đàn Phượng Hoàng chính là thần khí từ thuở hồng hoang, ngay cả xuất thân là Đông Hải Long nữ cao quý như nàng cũng chỉ mới được nghe qua thôi, hôm nay may mắn được tận mắt thấy cũng không uống công chuyển đi lần này.

Lúc mấy người tỉnh lại ngày hôm sau, thượng thần Dung Lâm đã không còn ở đây.

Ngược lại bọn họ cũng không quá kinh ngạc, dù sao thượng thần là thần long thấy đầu không thấy đuôi, hôm qua có thể xuất hiện cũng khiến người ta vui mừng, sao có thể thời thời khắc khắc đều đi theo bọn họ. Lần này lên Đồ Sơn lịch luyện nhưng chỉ là khảo sát đối với đệ tử mới, so với mấy sư huynh, sư tỷ năm trước thì cũng không có gì là nguy hiểm cả, nhưng mà mấy người Hóa Tranh cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Ngày hôm đó, mấy người đi nhầm vào một mê trận, ba tổ người ở trong mê trận lạc mất nhau.

Cũng may Bạch Tầm một mực đi cùng A Liên, cũng không đến nỗi bị bỏ lại.

A Liên có chút lo lắng: "Không biết bọn Vân Tiêu thế nào rồi."

Bạch Tầm đi phía trước che chở nàng, trấn an nói: "Cá mè hoa, người cũng đừng quá lo lắng, tu vi của Vân Tiêu không kém, lại có Hóa Tranh ở bên cạnh, chắc sẽ không có việc gì."

Vân Tiêu xuất thân là hệ Thủy nhưng lại có thiên phú cao, lúc nào học pháp thuật hai hệ Thủy Hỏa, vốn là hai loại pháp thuật đối nhau, nhưng nàng lại thông suốt thấu hiểu, cũng không có điểm nào không ổn.

A Liên gật đầu một cái, cũng cảm thấy trong nhóm tu vi của nàng thấp nhất, lần lịch luyện này người phải lo lắng là nàng mới phải. Vân Tiêu lợi hại như vậy chắc chắn sẽ không sao. Nghĩ vậy trong lòng nàng đã yên tâm hơn nhiều.

Lại cùng Bạch Tầm đi quanh trận pháp.

A Liên chuyển tâm đi theo sau lưng Bạch Tầm, nhưng chỉ trong chớp mắt Bạch Tầm đã biến mất ngay trước mắt.

Giống hệt như tình cảnh bọn họ tách ra khỏi bọn Vân Tiêu lúc này.

*

Dung Lâm từ cửa hàng đi ra, ra đến bên ngoài mới mở khăn trong tay ra, bên trong rất nhiều vảy cá chồng lên nhau, nhìn mà giật mình.

Hắn vội gọt bọc khăn lại, bỏ vào trong tay áo, hít sâu một hơi.

Rồi hắn vội vàng đi lên Đồ Sơn.

Một đường lên Đồ Sơn đã thấy tiểu cá yêu kia không ngừng gọi tên của cá kiếm kia khắp rừng, lòng này Dung Lâm nhui lại, lạnh lùng nói: "Không được gọi nữa."

A Liên lo lắng Bạch Tầm sẽ xảy ra chuyện, dù sao mọi chuyện cũng đang tốt đẹp lại đột nhiên biến mất ngay trước mặt nàng. Nàng thấy thượng thần thì mừng đến chảy cả nước mắt, lập tức đi đến ôm lấy cánh tay hắn nói: "Tốt quá, thượng thần rốt cuộc cũng đã tới, người có thể nhìn một chút xem rốt cuộc Bạch Tầm đại ca và Vân Tiêu bọn họ ở đâu không?"

Dung Lâm nói thẳng: "Không thể."

A Liên hỏi: "Tại sao!"

Thái độ gì đây, Dung Lâm liếc nàng một cái nói: "Chỉ cần bọn họ không gặp nguy hiểm đến tính mạng thì ta tuyệt đối sẽ không ra tay cứu giúp. Nếu không lần lịch luyện này bọn họ sẽ không hợp cách." Vừa nói vừa đi: "Nếu như ngươi muốn để ta giúp hắn, vậy cũng có thể..."

"Thượng thần!" A Liên vội ôm lấy cánh tay hắn, lắc đầu nói: "Không, không cần."

Nếu để thượng thần ra tay mà khiến bọn họ không đạt yêu cầu thì nàng không thể hại bọn họ.

Tâm Tĩnh A Liên hỏi phục lại, dù sao ý của thượng thần là hôm nay bọn họ vẫn bình an. A Liên ngẩng đầu lên hỏi: "Sao thượng thần lại tới vào lúc này?" Lại nhui chân mày nói: "Ta coi như không đạt yêu cầu rồi sao?"

Dung Lâm thấy nàng lo âu thì nói: "Sao ngươi lại không đạt tiêu chuẩn? Vừa rồi có giúp người cái gì sao?"

Cũng phải. A Liên ngừng đầu nhìn hần, cười nói: "Vậy thì tốt." Lại hỏi: "Sáng nay Thượng thần đi đâu vậy? Đi từ rất sớm sao?"

Thượng thần không phải kiểu người dậy sớm, rất hay ngủ nướng.

Dung Lâm ừ một tiếng: "Đi ra ngoài làm chút chuyện, sau đó về Tiểu Dao diện một chuyến."

A Liên "Vâng" một tiếng, cũng không nói thêm câu gì.

Dung Lâm nhìn nàng, từ trong tay áo lấy ra một thanh kiếm: "Đây là kiếm Côn Ngô, mang mang theo tùy thân phòng ngừa chuyện bất trắc xảy ra."

A Liên dù có chưa trải đời cũng có thể thấy được thanh kiếm này rất quý giá, một lúc lâu cũng không dám nhận: "Không, không cần đâu." Nàng chậm rãi ngừng đầu nhìn thượng thần, thấy khuôn mặt tuấn tú của hần trầm xuống, lúc này mới vội vàng dùng hai tay ôm lấy kiếm, vội vàng nói: "Cảm ơn thượng thần, vậy ta cất đi trước, sau này trả lại cho thượng thần."

Nàng biết bọn Hòa Tranh và Văn Tiểu đều có vũ khí của riêng mình, tu vi của nàng thấp nhất lại chẳng có gì cả, không tránh được kéo mọi người tụ lại phía sau. Hiện giờ nàng quả thật rất cần vũ khí phòng thân, cũng không thể từ chối ý tốt của thượng thần.

A Liên cầm chuôi Côn Ngô kiếm trong tay, lấy tay lau bụi bặm ở các khe hở giữa các hoa văn trên vỏ kiếm, lẩm bẩm nói: "Nó có vẻ bị bỏ không rất lâu rồi."

Dung Lâm suy tư một lúc lâu, nghiêm túc nhớ lại, nói: "Xác thực là rất lâu, hình như là một hai vạn năm gì đó..."

A Liên có chút hoảng sợ.

Đường còn rất dài, A Liên cầm kiếm tiếp tục đi về phía trước.

Dung Lâm không thể ra tay giúp nàng, chỉ có thể nhìn nàng bước đi, nhưng mà ở phía sau hần nhìn thấy đôi gầy trên chân nàng, đôi gầy đã bị ma sát đến thủng lỗ, trước mũi gầy cũng lộ ra ngón chân.

Dung Lâm sinh ra đã cao quý, lại là thần tôn của Cừ Trọng Thiên, có bao giờ nhìn thấy dạng người nghèo túng đến thế, đi mấy bước tới trước mặt nàng, đưa lưng về phía mặt nàng nói: "Leo lên."

A Liên ngẩn người: "Thượng, thượng thần?"

Dung Lâm nói thẳng: "Công ngươi một đoạn ngắn."

Một con cá có thể hóa hình thành người đã không dễ, với điều kiện nguyên thân, nếu đi bộ sẽ cực khổ hơn so với người bình thường. Hơn nửa ngày nay, một giọt nước nàng cũng không có, đã sớm không thể duy trì cơ thể, đến phía trước nơi có nước, hần sẽ thả nàng xuống.

A Liên không có cách nào cự tuyệt thượng thần, vui vẻ nói: "Vậy ta lên nhé."

Dung Lâm nói: "Ừ, ngươi lên đi."

A Liên nhảy lên lưng hần, thất Côn Ngô kiếm ở thất lưng, hai tay vòng qua cổ hần, không nhận được nói: "Ta đang ở trên lưng thượng thần."

Advertisement / Quảng cáo

Thật là một con cá vênh vào đắc ý. Dung Lâm khẽ mỉm cười, không thêm để ý tới nàng.

Đi rất lâu, A Liên nằm trên lưng thượng thần, nhìn phía sau gáy của hần, nhỏ giọng nói: "Gáy của thượng thần cũng đẹp hơn người khác nữa."

Tinh nhân trong mắt hóa Tây Thi, tất nhiên nhìn chỗ nào cũng sẽ thấy đẹp. Dung Lâm nghe tiểu cá yêu khen hần thành thói quen rồi nên cũng không nói gì.

Nụ cười của A Liên dần thu lại, hai tay vòng qua cổ hần cũng siết chặt hơn, nhẹ nhàng hỏi: "Thượng thần thích ăn cá không?"

Dung Lâm lão đạo, thiếu chút nữa thì ngã.

Cái câu hỏi không biết xấu hổ này của cá mè hoa...Là không thể kiềm chế được nữa sao?

Thận trọng suy nghĩ lời nàng nói, mặt hần nhanh chóng đỏ hết lên, lúc lâu sau mới nhỏ giọng "Ừ."

A Liên ngoe đầu, nhìn gò má của hần nói: "Chờ sau khi kết thúc lần lịch luyện này kết thúc, để cho ta trở thành cá của thượng thần có được không?"

Dung Lâm có chút ngượng ngùng, chỉ cảm thấy như dưới chân dẫm phải bông vải vậy, mềm nhũn.

A Liên đợi mãi cũng không thấy thượng thần trả lời, còn nghĩ rằng hần chê nàng chủng loại quá đại chúng, đang muốn hỏi lại lần nữa, mới nghe thượng thần vô cùng nghiêm túc trịnh trọng trả lời: "...Được."

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 36: Theo ý người

Edit: Nhật Hạ

Beta: Fleur

A Liên đến sau bờ sông, thong thả rót đầy nước, bỏ sung hết lượng nước, sau đó mới phát hiện bốn phía không một bóng người, thượng thần đứng bên bờ đã chẳng thấy bóng dáng. Nàng lên bờ, cầm lấy Côn Ngô kiếm thượng thần tặng cho nàng, nhưng lại phát hiện ở bên cạnh kiếm là một đôi giày mới tinh.

A Liên cúi đầu nhìn xuống hai đầu ngón chân đã sắp lộ ra ngoài đôi giày của mình, lại nhìn về phía đôi giày mới xinh đẹp kia, nhoen miệng cười, thay giày mới.

Đôi giày bền chắc, đi lên lại mềm mại. A Liên vui vẻ gặm nhẹ chân mấy cái.

Thượng thần vẫn là tốt nhất.

A Liên ôm kiếm trong ngực, liên tục bước về phía trước.

Ở một nơi trong rừng, mờ hồ có thể nghe được tiếng kêu cứu của một nữ tử.

A Liên cảnh giác nắm chặt kiếm, vênh tai chăm chú lắng nghe, cảm giác có chút quen tai, lúc này mới men theo tiếng kêu đi đến, dưới một hồ bầy thú, nàng phát hiện ra Hoa Bình đang bị nhốt phía dưới.

Ngày thường Hoa Bình xinh đẹp yếu ớt, nói chuyện cũng vô cùng nũng nịu, nhưng lúc này trên người lại dính đầy bùn đất và cỏ dại, vô cùng nhếch nhác. Hoa Bình ngừng đầu trông thấy A Liên, vội vàng nói: "Cá mè hòa, gặp ngươi ở đây thật quá tốt, ngươi nhanh chóng nghĩ cách cứu ta ra ngoài đi."

Hoa Bình mặc dù chỉ là bình hoa nhưng có thể tu luyện thành hình người, quả thật là có mấy phần thực lực, nếu là một huyết động thông thường thì sao có thể nhốt nàng? Núi Đò là một trong những căn cứ luyện tập cơ sở do Cừ Tiểu Các bố trí, tất nhiên huyết động này cũng có kết giới, Hoa Bình rơi vào trong huyết động này, pháp lực trên người cũng không thể sử dụng nữa, so với người bình thường cũng chẳng có gì khác nhau. Nếu vẫn không có người đến cứu nàng, đợt lịch luyện kết thúc, Cừ Tiểu Các sẽ từ phái người đón nàng trở về, chỉ là đến lúc đó thành tích lần lịch luyện này của Hoa Bình nhất định sẽ là không hợp cách.

A Liên chẳng thèm nghĩ, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Hoa Bình thấy vậy, mặt mày trắng bệch nói: "Cá mè hoa, người, sao người có thể đi như vậy?" Vừa nói xong thì khóc thút thít đầy thương tâm, "Tuy ngày thường ta có hay nói xấu xem thường người, nhưng rốt cuộc vẫn chưa bao giờ thật sự gây ra chuyện gì làm hại đến người, chúng ta nói thế nào cũng là cùng một đội, lại là quan hệ bạn bè bàn trên bàn dưới...Cá mè hoa, người đứng đi! Người mau trở lại đi!"

"Người đừng có kêu nữa." A Liên nằm sấp phía trên, tốt tính mỉm cười một cái với nàng ta, sau đó ném dây mây vừa mới tìm được và kết lại xuống, nói: "Người bắt lấy cây mây rồi leo lên, ta kéo người lên."

"...Được." Hoa Bình lau nước mắt, đưa tay nắm lấy dây mây.

A Liên phải mất rất nhiều sức lực mới có thể kéo người lên.

Sau khi leo lên, hai người cứ nằm ở trên mặt đất, miệng mở to thở mạnh ra.

Advertisement / Quảng cáo

Hoa Bình nghiêng đầu, nhìn A Liên bên cạnh, nhỏ giọng miễn cưỡng nói: "Này...Cá mè hoa, lần này cảm ơn người."

A Liên cười nhìn nàng: "Không cần cảm ơn, nếu hôm nay đổi lại ta rơi xuống, ta tin người cũng sẽ cứu ta."

Phải không? Hoa Bình cau mày suy nghĩ một chút, cảm thấy mình sẽ không làm vậy, chắc là sẽ vui vẻ giễu cợt một phen, sau đó tự mình đi tiếp. Chỉ là...Nếu là sau này, nàng sẽ làm vậy.

Hoa Bình liên tục gật đầu: "Ừ."

A Liên và Hoa Bình cùng nhau đi ra bờ sông rửa sạch, đôi khi rửa sạch sẽ chuẩn bị cùng nhau lên đường, lại nghe thấy một tiếng vang lớn trong sông.

"Úm!" một tiếng.

Nước bắn ra bốn phía, bắn tung tóe lên người hai cô nương đứng trên bờ sông.

Hoa Bình vừa liếc mắt, nhìn thấy trong sông xuất hiện một cự thú, bị dọa sợ chạy ra trốn sau lưng A Liên, siết chặt tay áo A Liên nói: "Cái này, đây là con gì vậy!"

Cự thú trước mặt hình dáng giống chim nhưng lại không phải là chim, trên đầu có sừng dài, âm thanh phát ra giống như trẻ sơ sinh.

Hình thể to lớn, nhìn rất dọa người.

A Liên vốn chưa từng nhìn thấy yêu quái, nếu hỏi nàng phẩm loại của các loại bèo trong sông, nàng sẽ đáp không chớp mắt, nhưng lúc này hỏi nàng cự thú trước mặt là con gì, nàng làm sao có thể biết được? A Liên nói: "Có thể đây chính là một trong những cửa ải của lần lịch luyện này, chúng ta phải biểu hiện tốt một chút."

Nhưng Hoa Bình chỉ khóc: "Cái gì mà phải biểu hiện tốt một chút? Hay là chúng ta mau chạy đi, nếu bị ăn thì thật thảm." Có thể tiếp tục ở lại Cửu Tiêu Các tất nhiên là quan trọng, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng không quan trọng bằng cái mạng của mình. Hoa Bình kéo A Liên mấy cái, thấy nàng không định đi, dậm chân một cái nói: "Người không chạy thì ta chạy đây!"

Hoa Bình chạy một đoạn đường, rốt cuộc vẫn không yên lòng, quay đầu nhìn, thấy cá mè hoa kia nhảy lên, lại dám một mình một cá cùng cự thú kia độ sức.

Đúng là dẫn đòn!

Hình thể chênh lệch vô cùng lớn, thực lực khác xa, thắng bại đã rất rõ ràng. Hoa Bình đứng tại chỗ một hồi, lúc này mới khẽ cắn răng nói: "Chết thì chết đi, ta không thể cứ bỏ chạy không nghĩa khí như vậy được!" Vừa nói vừa cảm roi da ở bên hông ra, lần nữa quay ngược trở lại.

Nào ngờ nàng vừa mới xông tới, Thì thấy cự thú kia mở to cái miệng như chậu máu, sau đó cúi đầu nuốt A Liên vào.

Hoa Bình ngờ ngác nhìn cự thú kia chuyển động cổ họng, khóc âm ỉ, phóng người lên: "Yêu thú đáng chết, mau nhả cá mè hoa ra! Ta nói người nhả ra!" Một người độc chiến cự thú, đòi này Hoa Bình chưa từng oai hùng như vậy, nhưng không thể oai hùng như vậy được bao lâu, cự thú kia há miệng, làm bộ cắn luôn nàng.

Hoa Bình hoảng sợ, hai gò má nhọt nhọt.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu đỏ lướt qua, trực tiếp ôm Hoa Bình ngã sang một bên.

Hoa Bình mở mắt ra, nhìn người đến mới kích động nói: "Hóa Tranh!" Nàng nhìn ra sau lưng Hóa Tranh có mấy người, khóc thút thít nói: "Rốt cuộc các người cũng tới."

Bạch Tầm và Chiết Đan, hai người cùng cự thú kia đánh nhau, Văn Tiểu thú chạy đến bên người Hoa Bình hỏi: "Có thấy A Liên đâu không?" Một người bị lạc cũng tìm được rồi, duy chỉ có A Liên là không thấy.

Hoa Bình lúc này mới nói: "Cá mè hoa, cá mè hoa bị con yêu thú kia nuốt vào bụng..."

Lời vừa dứt, Văn Tiểu kinh hãi, Bạch Tầm đang đánh nhau cùng cự thú cũng nghe thấy, lông mi vắn vào nhau, toàn lực ứng phó.

Văn Tiểu và Hóa Tranh cũng đi ra giúp đỡ, muốn cứu A Liên ra.

Nhưng cự thú này cũng không phải là yêu thú bình thường, nó chính là Cỗ Điều thú, hung thú đại danh鼎鼎.

Đám người Văn Tiểu bao vây tập kích từ bốn phía, độ sức một lúc lâu, cũng không tìm được điểm yếu của Cỗ Điều thú. Ngược lại nó càng chiến càng mạnh, mà thể lực của mấy người bọn họ bắt đầu suy yếu, nếu tiếp tục như vậy sợ là mạng của mấy người bọn họ cũng sẽ hết ở trong miệng của Cỗ Điều thú.

Hóa Tranh đang suy nghĩ biện pháp, lại thấy Cỗ Điều thú mở to miệng, hân vội vàng nhìn về phía Bạch Tầm đang công kích chính diện nói: "Cẩn thận!"

Đáng tiếc đã chậm.

Cỗ Điều thú một ngụm nuốt xuống Bạch Tầm.

Hóa Tranh ngăn người, ánh mắt trở nên đỏ thẫm, hóa thành nguyên hình.

Mà lúc này trong bụng Cỗ Điều thú, A Liên thấy Bạch Tầm bỗng nhiên xuất hiện, không nhận được kinh ngạc nói: "Bạch Tầm đại ca!" Rồi tiến lên trước hỏi: "Sao huynh cũng ở đây?"

Bạch Tầm nhìn thấy A Liên, ánh mắt ngưng lại, nhất thời không để ý đến cái gì nữa, vội vàng tiến lên ôm nàng vào trong ngực, "Cá mè hoa, muội còn sống..." Thanh âm của hắn có chút run rẩy.

Dáng người Bạch Tầm khôi ngô cao lớn, A Liên tựa vào trong ngực hắn, chỉ có thể cố chịu đựng. Lúc này tay hắn ấn phía sau gáy nàng, mặt nàng trực tiếp dính vào trước ngực hắn.

A Liên nói: "...Ừ."

Bạch Tầm lấy lại tinh thần, rất nhanh đã buông nàng ra, cúi đầu nhìn nàng nói: "Vậy thì tốt."

A Liên có chút không tự nhiên, nhưng hôm nay cái này cũng không quan trọng, nói: "Bạch Tầm đại ca, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?"

Bạch Tầm nhìn quanh bốn phía, thấy tuy ở trong thân thể của cỗ Điều thú nhưng cũng không khác gì tường đồng vách sắt, sức lực của Bạch Tầm lớn nhưng cũng khó lay động được cự thú.

Ngay cả trong cơ thể cũng không có sơ hở nói chi là ở ngoài.

Nếu cứ tiếp tục như vậy hai người bọn họ sẽ bị Cỗ Điều thú tiêu hóa chẳng còn gì, bọn người Văn Tiểu bên ngoài cũng sẽ có nguy hiểm.

A Liên suy nghĩ một chút, mò tới bội kiếm ở thắt lưng, lúc này bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, ánh mắt sáng lên nói: "Bạch Tầm đại ca, ta có cách rồi."

Sức lực năng yếu, giờ đây có Côn Ngô kiếm, biện pháp tốt nhất tất nhiên là cho Bạch Tầm sử dụng, nhưng khi Bạch Tầm vừa dụng vào Côn Ngô kiếm thì bị thương.

Thanh âm Bạch Tầm trầm thấp, nói: "Kiếm này có linh khí, có lẽ chỉ nhận chủ."

A Liên thấy lòng bàn tay to lớn của Bạch Tầm đỏ bừng một mảng, còn nổi lên mụn nước, lúc này mới nói: "Vây để ta thử xem."

Bạch Tầm gật đầu.

Mấy người ở bên ngoài đang chiến đấu dần dần rơi xuống thế hạ phong, mắt thấy tình thế không ổn, Vân Tiếu sắp bị Cỗ Điều thú nuốt vào bụng, lại thấy Cỗ Điều thú hét lên giống như trẻ con kêu gào, ngay sau đó thấy chỗ bụng nó phát ra mấy tia sáng, ánh sáng kia từ khe hở chỗ bụng nó bắn ra theo.

"Oành!"

Cỗ Điều thú bẻ bụng mà chết, từ bên trong bay vọt ra hai người.

Vân Tiếu thấy vậy, cổ gồng nhìn rõ hai bóng người kia, vội vàng tiến lên nói: "A Liên!" Vừa nói vừa ôm chặt lấy nàng: "Tốt quá!"

A Liên cười một tiếng: "Ta không sao."

Bạch Tầm đứng phía sau lưng A Liên, yên lặng nhìn phía sau gáy nàng, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra mấy phần ôn hòa.

Advertisement / Quảng cáo

*

Bên ngoài Lưu Quang kính, Tiêu Bạch nhìn cảnh tượng bên trong, quay đầu nhìn người bên cạnh nói: "...Côn Ngô kiếm, người bỏ ra không nhỏ đấy."

Sắc mặt Dung Lâm nhàn nhạt nói: "Đầy không tính là ăn gian chứ?"

Tiêu Bạch nói: "Tất nhiên. Nhưng mà..." Chậm rãi nói: "Phi hết tâm tư nghĩ ra biện pháp chiến thắng giống như ăn gian nhưng không phải ăn gian này, thật làm khó người rồi."

Dung Lâm nói: "Ta bảo vệ cá của ta, liên quan gì đến người."

*

Đám người A Liên dù sao cũng chỉ là đệ tử mới, lần đầu lên núi Đồ lịch luyện cũng sẽ không quá khó khăn. Chỉ là chờ đến sang năm sẽ không còn đơn giản như thế nữa. Cùng nhau đồng tâm hiệp lực chiến thắng Cỗ Điều thú, tất nhiên sáu người đoàn kết hơn thời kì đầu một chút, sau mấy ngày, gặp phải một ít nguy hiểm cũng đều giải quyết dễ dàng.

Kết thúc một tháng, đội sáu người A Liên cũng thông qua lịch luyện, có thể tiếp tục ở lại Cửu Tiêu Các.

Hoa Bình nói: "May mà lúc ấy ta không chạy trốn một mình..."

Căn bản của lần lịch luyện này cũng không phải là khảo nghiệm tu vi của đệ tử mà là ý thức tập thể. Nếu lúc ấy Hoa Bình bị nhốt trong bẫy thú không có người cứu, vậy coi như nàng không thông qua lịch luyện, mà giống vậy, nếu A Liên chỉ lo cho mình, không giúp Hoa Bình, thành tích của nàng cũng không được chấp nhận. Mà sau khi Hoa Bình được cứu, gặp phải Cỗ Điều thú, hai người đều chạy trốn cũng là không hợp cách, Hoa Bình thấy A Liên bị cỗ điều thú ăn, bỏ đồng đội lại không để ý cũng sẽ bị loại.

Kết thúc lịch luyện, Hòa Tranh đề nghị: "Chúng ta cùng nhau ra chỗ Mạnh Cự tiên quân ăn thịt xiên nướng đi, ta mời khách."

Mọi người cùng nhau reo hò.

Đi theo sau lưng Hòa Tranh, Hoa Bình ngày xưa chỉ dính lấy Chiết Đan lại thay đổi, lần đầu tiên đi lên kéo lấy cánh tay của A Liên, thấy A Liên quay đầu lại nhìn nàng, đáng vẻ có chút kinh ngạc, mới có chút ngượng ngùng hiếm thấy, nói: "Sau này chúng ta làm bạn bè nhé."

À. A Liên gật đầu một cái, hướng nàng cười cười: "Ừ."

Hòa Tranh mời khách, tất cả mọi người đều ăn thỏa thích thì thôi, nhưng mà A Liên cơ bản không ăn được, chỉ uống một chén nước đậu xanh. Vân Tiếu hỏi: "Sao lại không ăn? Không phải ngày thường người thích ăn lắm sao?"

A Liên suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta muốn mang về phần của ta." Cho thượng thần ăn.

Vân Tiếu đưa tay chỉ chỉ trán nàng nói: "Người nha..." Sau đó cầm lên một xâu thịt xiên, nhét vào trong miệng nàng, "Người cứ ăn đi, chờ tí nữa muốn mang về bao nhiêu túi cũng được, dù sao cũng là anh họ ta trả tiền, người cũng đâu phải là vợ hân, sao phải thay hân tiết kiệm bạc."

Hình như cũng có đạo lí. A Liên cười cười, há miệng ăn.

Lúc kết thúc, tất cả mọi người đều đã uống quá chén, Hòa Tranh và Bạch Tầm ngược lại rất thanh tỉnh, chính là vì để đưa mấy cô nương về an toàn.

A Liên nhìn Vân Tiếu và Hoa Bình uống rượu say nói mê sảng, nhìn thêm Bạch Tầm và Hòa Tranh bọn họ, lẳng lặng nhìn hồi lâu, giống như là muốn khắc một màn não nhiệt này khắc vĩnh viễn khắc trong đầu.

Bạch Tầm phụ trách đưa A Liên trở về, lúc đến bên ngoài viện, nói: "Mấy ngày này muội cũng mệt mỏi rồi, mau đi về nghỉ ngơi đi." Hắn luôn chẳng nói nhiều, vì vậy cũng không biết nói gì khác nữa.

A Liên gật đầu bảo được, nói với hắn: "Bạch Tầm đại ca, huynh cũng trở về nghỉ ngơi sớm đi."

Lúc A Liên trở về, những người khác đều đã ngủ.

Nàng rón rén ngồi vào trước bàn gỗ cạnh cửa sổ, lấy hồ lô ngọc bên hông ra, lấy tất cả mọi thứ mình có bên trong ra. Nàng vốn cũng không có nhiều đồ, muốn lấy gì đó có chút giá trị đưa cho Điền La, nhưng mà nhìn qua, trừ một bộ váy mới thượng thần đưa cho nàng còn chưa mặc qua, những thứ khác không có gì lấy ra được.

Nàng vuốt ve váy ngắn được làm từ Giao Tiêu, cuối cùng cũng không bỏ được, suy nghĩ một chút, lấy chuỗi vòng tay vô sò tự mình làm để lại cho Điền La.

Nàng lại lấy ra quyển sách nhỏ bên trên, trang đầu viết mấy chữ "Sổ tay dạy cách ăn cá mè hoa."

Lúc còn ở hồ Động Trạch, khi A Bàng nhìn thấy liền cầm lấy cuốn sách gỗ vào đầu nàng, lớn tiếng nói: "Một con cá lại tự mình viết công thức nấu ăn, rất tốt, hành động này không hổ là cá mè hoa!"

A Liên vuốt nhẹ mấy cái, khoe miệng hơi nhếch lên.

Khi vừa mới được một trăm tuổi, nàng thường thấy những người bạn nhỏ ở bên cạnh nàng từng cái bị bắt đi, trở thành bữa ăn trong mâm. Xung quanh hồ Động Trạch nhiều ngư dân, nàng tự biết sẽ có một ngày nàng cũng sẽ trở thành một món trong mâm. Cá chính là để người ăn, điểm này nàng đã sớm lĩnh ngộ. Nhưng nếu đã như vậy, vậy vì sao nàng không tự lựa chọn người sẽ ăn nàng.

Như vậy thì cho dù bị ăn, nàng cũng sẽ tốt hơn so với bị người khác tùy ý bắt đi.

Điền La thấy nàng đã về, liền sắp tới, vốn là muốn chia sẻ cùng nàng chuyện hợp cách lần lịch luyện này, lúc này lại thấy nàng viết công thức nấu ăn, liền sáng tỏ, nhỏ giọng nói: "Người...quyết định rồi hả?"

A Liên cười nhẹ, liền tục gật đầu.

Điền La mặt mày ụt dột nói: "Nhưng mà...Nhưng mà ta thật sự rất thích người."

A Liên nói: "Ta đã nói xong với thượng thần rồi, hắn rất thích ăn cá."

Điền La há miệng to, hình như là có chút kinh ngạc, nàng khuyên nhủ: "Người suy nghĩ thêm đi."

A Liên hơi cau mày, nói: "Nhưng mà ta không còn gì để báo đáp thượng thần cả." Nàng rất thích cười, lúc này lại hơi rừ mắt, trên mặt có mấy phần tịch mịch mà ngày thường không có, "Coi như ta có trở về hồ Động Trạch, thì cũng

sẽ có một ngày bị người khác ăn."

Nàng cẩn thận núp dưới đáy hồ, nom nớp lo sợ sống qua ngày, có thể tránh được một lần, chẳng lẽ có thể tránh được cả đời sao?

Các ngư dân bắt cá thủ đoạn càng ngày càng cao, nàng tránh như vậy được một nghìn năm, cuối cùng vẫn có cùng một kết quả.

Điền La lại khuyên thêm một lúc nữa, Di Khuê vốn đang ngủ trên giường bỗng nhiên nóng nảy nói: "Phiền chết đi được, có để cho người ta ngủ không vậy!" Rồi sau đó lật người, tiếng động rất lớn như để biểu đạt sự bất mãn của nàng ta.

A Liên quay về phía Điền La nhỏ giọng "Xùy!" một tiếng, tỏ ý nàng nhanh đi ngủ.

Điền La đi ngủ rồi, A Liên lại tiếp tục tự viết công thức nấu ăn, sau đó lấy ra một tờ giấy, viết thư hòa ly.

Viết xong thư hòa ly, nàng lại ký tên mình lên, lại dùng ngón tay ấn vào mực đỏ, in dấu tay mình lên trên giấy.

Nàng nhìn lại, cảm thấy đã ổn, cẩn thận gấp lại, kẹp giữa cuốn sách dạy nấu ăn.

Thượng thần chỉ cần cầm giấy hòa ly này ký tên mình lên là có thể đi Ti Duyên cục giải trừ quan hệ hôn nhân cùng nàng.

Chỉ là phải làm phiền thượng thần tự mình đi đảo cây liễn cảnh.

Tâm địa thượng thần hiền lành, chút chuyện nhỏ này có lẽ hẳn vẫn bằng lòng đi làm, A Liên mỉm cười nghĩ.

*

Ngày tiếp theo, A Liên và bọn Bạch Tầm cùng nhau đi gặp thượng thần.

Thượng thần lần đầu dẫn dắt đệ tử mới, mà hẳn dẫn dắt một tổ này, cả sáu người đều thông qua, dĩ nhiên đây coi như là đại biểu của đệ tử mới ưu tú, ở trên đài tán dương thật tốt.

Đại hội tuyên dương kết thúc, Hóa Tranh bọn họ cũng rời đi.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên dùng dằng cố ý ở lại chờ thượng thần.

Từ ngày hôm đó bọn họ cũng đã lâu rồi chưa gặp nhau, Dung Lâm làm sao không biết đó là mảnh khóc của tiểu cá yêu kia. Hôm nay quan hệ của bọn họ tiến thêm một bước, tiểu cá yêu này liền bộc phát không biết thu liễm, hận không thể thời thời khắc khắc cùng hắn ở chung một chỗ.

Hắn cùng những tiên quân khác nói chuyện một hồi, ánh mắt lại luôn quan sát bóng người đứng ở góc nhỏ, khóe miệng nhếch lên, lại chậm chạp từ từ cùng tiên quân nói chuyện ở cửa.

Qua khoảng hơn nửa canh giờ, Dung Lâm làm ra vẻ muốn trở về.

A Liên thấy vậy, vội vàng nở nụ cười đuổi theo, ôm lấy cánh tay hắn, vui vẻ nói "Thượng thần."

Dung Lâm khẽ mỉm cười, rất nhanh đã khôi phục vẻ lạnh nhạt, dáng điệu đứng đắn của thượng thần, nhàn nhạt đáp một tiếng.

A Liên nói: "Lúc đó may mà thượng thần đưa kiếm cho ta, ta còn chưa cảm ơn thượng thần thật tốt."

Cũng còn có lương tâm. Dung Lâm nói: "Không cần vội..." Trương lai còn dài, những chuyện nhỏ nhặt này để sau rồi hẵng nói.

Hắn lại nghe thấy tiểu cá yêu kia nói: "Liên quan tới chuyện ăn cá kia..."

Bước chân Dung Lâm dừng lại một chút, có chút thất thố, dừng hẳn lại, chậm rãi xoay người nhìn nàng: "Người muốn lúc nào?"

Thật là một thượng thần tốt tính. A Liên nói: "Dĩ nhiên là càng nhanh càng tốt."

Gấp như vậy?

Dung Lâm ngán người. Hắn sống ba mươi nghìn năm, đây là lần đầu tiên gặp một tiểu cô nương có da mặt dày như vậy. Hắn yên lặng nhìn nàng, nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng, hai bên gò má, hơi ngượng ngùng vội dời ánh mắt đi, mỉm cười nói: "Vậy thì...ngay tối nay luôn đi."

"Được!" A Liên vui vẻ nói: "Vậy thì chọn bờ hồ phía trước Tiêu Dao điện của thượng thần nhé. Ta nhớ bên đó có tảng đá lớn..."

Dung Lâm dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng.

A Liên lẩm bẩm nói: "Thuận tiện có thể tắm rửa luôn." Nàng nhìn hắn cười, biểu cảm trên mặt hơi khựng lại, cẩn thận hỏi: "Không thể được sao ạ?"

Dung Lâm là một thượng thần bảo thủ, nếu không ba mươi nghìn năm nay cũng sẽ không còn là một xử thần.

Hắn suy nghĩ một chút, hít sâu một hơi, vẻ mặt đầy can đảm, nói: "... Theo ý người." Người thích là tốt rồi.

Hết chương 36.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ăn cá

Edit: Nhật Hạ

Beta: Fleur

Cách thời gian giao hẹn còn sớm, Dung Lâm trở về Tiêu Dao điện, tĩnh tọa một lúc, rồi sau đó cầm bình trà đặt bên cạnh lên, rót cho mình một chén.

Sau khi uống nước để trấn tĩnh lại, hắn mới không nhịn được mà nhếch khóe môi lên.

Rồi lại thờ dài một tiếng.

Con cá đây tâm cơ này...

Hắn đường đường là thượng thần của Cửu Trùng Thiên, mấy chục ngàn năm qua vẫn luôn giữ mình rất tốt, cuối cùng vẫn thua con cá mè hoa đến từ bên ngoài này. Hắn nhìn nàng dùng trăm phương nghìn kế với mình, mặc dù trong lòng có chút bất mãn, nhưng cuối cùng vẫn bị sự si tình của nàng cảm động. Xưa nay có tâm cơ vốn là nghĩa xấu, nhưng phần tâm cơ này là bởi vì sự thâm tình dành cho hắn, hắn lại cảm thấy có chút đáng yêu.

Dung Lâm lại uống thêm chén trà, bình ổn lại tâm tình.

Hắn ngẩng đầu nhìn bên ngoài, hơi híp mắt lại.

Ráng chiều phủ bóng, đêm nay dường như đẹp hơn bình thường.

Chỉ là sợ rằng ánh trăng tối nay sẽ còn đẹp hơn. Dung Lâm trầm nghĩ.

Hắn cúi đầu nhìn quần áo mình, nghĩ tới điều gì đó vội đứng dậy đi đến bồn tắm.

Dung Lâm không giống với những người đàn ông độc thân lời thôi khác, mỗi ngày đều tắm rửa sạch sẽ, hôm nay cũng tắm nhưng lại ngâm lâu hơn thường ngày một chút, rõ ràng cơ thể cũng đã sạch sẽ nhưng vẫn ra sức chà sát thân mình hơn bình thường.

Advertisement / Quảng cáo

Tắm rửa sạch sẽ xong, Dung Lâm còn thay một bộ cẩm bào vân tuyết mới tinh.

Trên áo choàng thêm họa tiết đám mây, ống tay áo và cổ áo cũng thêu hoa văn tinh xảo, tăng thêm mấy phần vui mừng và trang trọng.

Hắn nhìn trong gương, thân hình cao ngất như trúc, tuấn mỹ vô song, càng nổi bật thêm sự cao quý bất phàm, lại nghiêm túc chỉnh sửa một chút cổ áo và ống tay áo, lúc này mới cảm thấy vừa lòng.

Lúc xong hết mọi thứ thì cách thời gian hẹn vẫn còn rất nhiều thời gian.

Dung Lâm suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, hơi do dự một lát rồi dứt khoát cười mấy đến chỗ Ti Dục tiên quân.

Vì sợ bị nhận ra, Dung Lâm cân nhắc sửa dụng phép thuật thay đổi hình dáng. Như vậy thì lúc Ti Dục tiên quân kia nhìn thấy hắn cũng sẽ chỉ thấy một nam tử diện mạo bình thường mà thôi.

Trời chạng vạng tối nên rất đông người, đợi lúc lâu mới đến lượt hắn.

Dung Lâm nhìn Ti Dục tiên quân, ho nhẹ một cái, nói: "Cái đó..." Thượng thân cao cao tại thượng, ba mươi ngàn năm qua đây là lần đầu gặp phải chuyện như này, thế nên không biết phải mở miệng như thế nào.

Ti Dục tiên quân cao gầy, lại là người tính ý, tất nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra. Người đàn ông trước mặt hắn trông tư tư vân vân, nhìn vô cùng trẻ tuổi, nhưng mà tu vi lại cao hơn hắn rất nhiều, nghĩ là công tử thế gia trên tiên giới thì mỉm cười, khách khí nói: "Mua đồ kế hoạch hóa sinh sản hả?"

Nét mặt Dung Lâm hơi ngưng lại, chậm chạp gật đầu.

Ti Dục tiên quân nói: "Vị tiên hữu này đến thật đúng lúc, bốn điểm mới về hàng mới, có thể khiến cho người sử dụng có một trải nghiệm tốt nhất, tiên hữu có muốn lấy dùng thử không?"

Dung Lâm lạnh nhạt gật đầu: "Được."

Ti Dục tiên quân vừa cười vừa hỏi: "Cái này tổng cộng có ba kích thước, vị tiên hữu này muốn lấy lớn, vừa hay nhỏ?"

Dung Lâm suy nghĩ một chút, thành thật nói: "Lớn."

Ti Dục tiên quân ý vị sâu xa nhìn hắn một cái, gói đồ lại cẩn thận, đưa cho hắn nói: "Chúc ngài có một buổi tối vui vẻ, mong rằng lần sau lại tới."

Dung Lâm nhận lấy cái hộp nhỏ kia, vội vàng bỏ vào trong tay áo, mặt không biểu cảm rời đi.

Đến khi đi xa mới lấy tay vuốt ve vật bên trong tay áo kia, khuôn mặt tuấn mỹ bấy giờ mới hiện lên một vẻ dò ừng khả nghi.

*

Hôm nay A Liên mặc quần áo làm từ tơ giao mà lúc trước vẫn luôn không dám mặc. Tơ giao nhẹ nhàng, tầng tầng lớp lớp, trông phóng khoáng lại dịu dàng, tiểu cô nương với khuôn mặt trẻ trung tươi sáng càng tôn sự xinh đẹp động lòng người. Trước khi nàng đi đã để lại vòng tay hình vỏ sò đáng tiền nhất trên người đưa cho Điền La, nói: "Ta vẫn luôn rất thích chiếc vòng tay này, vẫn luôn mang theo bên người, mặc dù không quá giá trị nhưng ta hi vọng người sẽ thích nó."

Hốt mất Điền La đỏ lên, siết chặt chiếc vòng tay, nói với A Liên: "Người, người phải trở về sớm đó."

A Liên cười cười, không nói gì.

Hai người Di Khuê Di Chương thấy A Liên chăm chút cách ăn mặc thì cảm thấy nàng muốn đi gặp tình lang. Di Chương không kiềm được nói: "Hôm nay chắc lại hẹn hò vị sư huynh kia của người đi bụi có nào đó tình tứ hả? Để ta nghĩ xem... Chẳng lẽ là vị đồng hương Bạch Tầm kia của người sao? Bạch Tầm thân hình to lớn, khôi ngô tuấn tú, người nhưng lại có phúc đầy, rất biết hưởng thụ."

Di Chương duyệt qua vỏ sò nam nhân, nam đệ tử nàng ta coi trọng ở Cửu Tiêu Các chưa có ai thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta. Bạch Tầm cao lớn anh tuấn, nàng ta vẫn muốn có một đêm xuân cùng hắn một lần, nào ngờ Bạch Tầm là một khúc gỗ, thà rằng đi theo cá mè hoa cũng không thêm nhìn nàng một cái, Di Chương lần đầu thất bại, nợ này tất nhiên là tính lên đầu A Liên.

Điền La trợn mắt nói: "Không cho phép người nói A Liên như vậy!" Nàng xưa nay nhất gan, vẫn luôn được A Liên bảo vệ, nhưng hôm nay hiếm có ngược lại bảo vệ che chở A Liên như vậy.

Tuy A Liên cảm động nhưng cũng không muốn Điền La trang chấp cùng Di Chương, đầu sao sau này không có nàng, Điền La một thân một mình, không chừng lại bị Di Chương bắt nạt, vội kéo ống tay áo của nàng ấy, tỏ ý không nên vọng động.

Điền La hít hít mũi, nghe lời A Liên, không tiếp tục nữa.

Điền La vẫn nhất quyết đưa A Liên ra ngoài, trong lòng vô cùng khó chịu, là bạn bè tốt nên lúc này nàng đáng lẽ phải vui vẻ thay nàng ấy mới đúng.

Khi A Liên đi qua Lưu Vân đài, gặp được người đã lâu không gặp, Nguyên Giang tiên quân.

Nguyên Giang tiên quân thấy nàng, ánh mắt hơi dừng lại, có phần kinh diễm, sau đó mới khép miệng lại nói: "A Liên cô nương."

Lần đó Nguyên Giang tiên quân không nói hai lời đã đồng ý cùng nàng kết hôn giả, A Liên vẫn luôn nhớ đến phần ân tình này.

Mắt nhìn thấy bên cạnh Nguyên Giang tiên quân còn có một cô nương nữa, người này A Liên biết, chính là người sang năm có thể vượt long môn Cẩm Lý sư tỷ.

Nguyên Giang tiên quân nhìn Cẩm Lý bên cạnh, hoang mang rối loạn nói với A Liên: "A Liên cô nương, nàng đứng hiểu lầm"

Cho dù A Liên có ngờ hơn nữa cũng nhìn thấy ánh mắt Cẩm Lý sư tỷ nhìn nàng đầy bất thiện, Cẩm Lý sư tỷ hình như là thích Nguyên Giang tiên quân. A Liên thờ phào nhẹ nhõm trong bụng, may mà hôm đó nàng không kết hôn cùng Nguyên Giang tiên quân, nếu không đã chia rẽ một đôi uyên ương trời đất tạo nên rồi.

A Liên khách khí chào tạm biệt Nguyên Giang tiên quân, rồi đi Tiêu Dao điện tìm thượng thần.

*

Sau khi Dung Lâm chuẩn bị xong xuôi, ngồi tại Tiêu Dao điện, đợi đến khi thấy trăng sao đầy trời, là lúc đến thời gian hẹn, lúc này mới từ từ đi tới mặt hồ trước điện Tiêu Dao.

Mặt hồ yên tĩnh, phản chiếu ánh ngược của ánh trăng.

Vừa đến chỗ bờ hồ, Dung Lâm đã nhìn thấy ánh lửa bập bùng phía xa xa kia.

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm nhìn chăm chú, thấy tiểu cá yêu đang khom người nhóm lửa, phía trên ngọn lửa để một cái nồi.

Ánh mắt hắn niềm mại, cảm thấy tiểu cá yêu rất cẩn thận, hiểu được nên bỏ sung thể lực trước.

Hắn chậm rãi đi tới, lúc gần đến mới thay bằng khuôn mặt không biểu cảm, ho nhẹ một tiếng.

"Thượng thần!" Tiêu cô nương đang cúi đầu nhóm lửa vội ngẩng lên, niêm nở chạy tới bên hắn, theo thói quen kéo kéo cánh tay hắn, nghiêng đầu nhìn: "Người đã đến!"

Dung Lâm ừ một tiếng, khóe miệng không nhịn được vênh lên, cúi đầu nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng dịu dàng mềm mại, mới nói: "Bối son hả?"

A Liên có chút ngượng ngùng: "...Vâng."

Lâm деп vì người mình thích, đạo lý này tất nhiên Dung Lâm có biết. Mắt nhìn thấy nàng không chỉ bôi son, lại mặc nhu quần tử tơ giao hắn tặng lần trước, dù nàng vẫn luôn không nở mặc. Nàng xinh đẹp, sau một phen chăm chút cách ăn mặc thì càng thêm xinh đẹp vô song... Nếu muốn nói về vẻ bề ngoài, xác thực xứng đôi cùng hân.

Tâm tình Dung Lâm càng thêm tốt hơn, nhìn ngọn lửa kia, lại cúi đầu nhìn nàng: "Chờ ta lâu rồi sao?"

A Liên vội vàng nói: "Không lâu không lâu, ta vui lòng chờ thượng thần." Vừa nói vừa kéo thượng thần đi đến, từ trong lồng ngực lấy một cái khăn tay, nghiêm túc lau lau tăng đá, nói: "Thượng thần ngồi đi."

Dung Lâm vén áo bào ngồi xuống, ánh mắt rời xuống nhìn cái nồi nước nóng đặt trên lửa cùng các loại gia vị đặt bên cạnh, những thứ gia vị kia đều là những món sở thích của hắn. Con cá nhỏ này thật cẩn thận, đều luôn ghi lại.

A Liên giải thích: "Thượng thần có thích không? Hôm nay ta đi chợ chọn lựa rất lâu đấy."

Trong lòng Dung Lâm dĩ nhiên là cảm động, nhìn nàng nói: "Rất có lòng."

A Liên cười cười, đôi mắt trong suốt nói: "Thượng thần thích là được rồi..." Lại nói: "Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu ợ?"

Khuôn mặt Dung Lâm cứng đờ, chìa tay nắm tay nàng kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cứ nói chuyện thêm chút nữa đi."

"...Vâng." A Liên ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hắn, cùng hắn tựa vào nhau, ngáng đầu lên trời nhìn trắng sáng: "Tối nay trăng rất đẹp."

"...Ừ." Dung Lâm đáp lại một tiếng, nhìn gò má của nàng, sau đó lại ngẩng đầu ngắm trăng, trầm nghĩ: Quả thật rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho người ta thần hồn điên đảo, làm cho hắn hơi choáng váng.

Lại nghe tiêu cá yêu nói: "Nhất định là vì cô thượng thần ở đây!"

Dung Lâm nghiêng đầu nhìn nàng, cười cười nói: "Miệng lưỡi trơn tru." Còn có thể nói những lời ngon tiếng ngọt này.

A Liên cũng nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, yên tĩnh một lúc lâu, nàng nhỏ giọng hỏi nghiêm túc: "Thượng thần vẫn sẽ nhớ ta chứ?"

Dung Lâm cau mày, trầm nghĩ hăm cũng không phải người phụ bạc, có thể tiêu cá yêu này cùng hắn khác nhau một trời một vực, thêm nữa trầm mẫn hắn hai trăm năm, hôm nay cuối cùng đã có thể như ý nguyện, ngoại trừ hưng phấn, sợ là trong lòng còn có chút bất an nhĩ? Lòng Dung Lâm mềm nhũn, giờ tay lên vuốt ve mặt nàng, nói: "Sẽ."

A Liên vui vẻ cười nói: "Vậy thì tốt." Như vậy nàng đã thỏa mãn rồi.

Dung Lâm suy nghĩ một chút, nói: "Chờ lát nữa...người sẽ đau đấy."

Khuôn mặt A Liên đầy vẻ kiên định: "Vì thượng thần, ta không sợ đau."

Hiếm thấy Dung Lâm không nghiêm túc mà thoải mái cười một tiếng. Hắn nhìn vào đôi mắt của nàng, đôi mắt trong suốt, khuôn mặt ngược với ánh trăng quay về phía hắn. Một tay hắn nâng mặt nàng, chậm rãi tiến gần.

"Thượng thần."

Bỗng nhiên nàng gọi hắn.

Dung Lâm dừng lại động tác, nhìn nàng: "Cái gì?"

A Liên móc từ trong ngực một quyển sách nhỏ màu vàng đưa cho hắn, Dung Lâm thấy vậy thì nhận lấy, thấy trên đó viết "Hướng dẫn cách ăn cá mè hoa" trong lòng liền hiểu, mỉm cười nói: "Ta không cần thứ này."

A Liên kinh ngạc: "Thượng thần biết rồi sao?" Nàng chưa từng thấy thượng thần xuống bếp bao giờ.

Đàn ông luôn sĩ diện, huống chi là người đã sống mấy vạn năm, Dung Lâm cảm thấy may mắn khi chưa nói với tiêu cá yêu là hắn chưa từng thực hành việc này, nhân nhậ nói: "Trên đời này thì có việc gì ta không làm được?"

A Liên tràn đầy sùng bái giờ ngón cái lên với hắn: "Thượng thần thật giỏi!"

Dung Lâm cười hài lòng.

A Liên liên tục lăm bầm: "Thượng thần nhất định phải nhớ tí nữa rửa sạch ta một chút."

Câu nói vừa dứt, Dung Lâm cau mày nói: "Muốn ta tắm hộ người hả?" Tiêu cá yêu này, chưa gì đã ý sùng sinh kiêu rồi đây.

A Liên vâng một tiếng, rồi sau đó nói: "Lúc đầu ta đã tự mình tắm rồi, có thể lát nữa làm sẽ bẩn, tất nhiên thượng thần phải giúp tắm giúp ta, nếu không mấy thứ dơ bẩn bên trong sao có thể sạch sẽ?"

Dung Lâm nghe xong có chút bất mãn.

Tình nguyện vạn năm của hắn, không biết có bao nhiêu người mơ ước, con tiêu cá yêu này lại nói đó là dơ bẩn.

Advertisement / Quảng cáo

Nàng nghiêm túc dặn dò: "Thượng thần phải cẩn thận chút, đưa ngón tay vào trong, cố gắng tẩy sạch, móc rồi lại móc, lặp đi lặp lại mấy lần mới sạch được."

Dung Lâm bị nàng nói đến nổi mặt đỏ tới mang tai, nhìn cái miệng nhỏ trước mặt không ngừng lải nhải, không kiềm chế được nữa quát lên: "Im miệng!" Thật là quá không biết xấu hổ! Nhưng mà... Nhưng mà sao hắn lại có chút thích?

Nhất thời trái tim Dung Lâm bình bịch nhảy loạn, cả người đều cảm thấy nóng lên.

A Liên thấy khoảng cách giữ mình và hắn ngày càng gần, nhỏ giọng nói: "Muốn...bắt đầu rồi sao?"

Hắn lăm bầm: "Ừ." một tiếng.

A Liên suy nghĩ một chút nói: "Đề ta tự mình cời."

Mặc dù Dung Lâm muốn làm giúp, nhưng nếu nàng đã nói như vậy, hắn cũng không thể nói gì, chỉ có thể thất vọng ừ một tiếng. Lại thấy động tác cời quần áo của tiêu cá yêu rất nhanh nhẹn, không nhịn được vui vẻ cười một tiếng, chẳng qua tăng đá kia cũng như vậy, da thịt tiêu cá yêu lại mềm mại non nớt, cũng không sợ sẽ bị đau sao.

Hắn đang suy nghĩ miên man, lại thấy nàng cời chỉ còn mỗi cái yếm, ánh trăng sáng, da thịt nàng trong suốt như ngọc, trắng như tuyết. Dung Lâm ngo ngẩn nhìn, con người sâu thẳm. Sau đó đưa tay ra, chạm vào cánh tay nàng.

Sắp chạm được vào thì thấy thân thể của tiêu cô nương xinh đẹp phát ra ánh sáng, một khắc sau, đã thấy một con cá mè hoa mập mạp đang nhảy loạn đầy vui sướng.

Con cá kia vẫn ở trên tăng đá vui vẻ, nghe nàng hưng phấn nói: "Thượng thần thượng thần, ta đã chuẩn bị xong rồi!"

Đôi mắt Dung Lâm tròn to, chạy tới chỗ đó.

"Người, người đang làm cái gì vậy!"

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Ngây thơ

Edit: Nhật Hạ

Beta: Fleur

Nàng lại nhảy lên mấy cái, nói một cách đương nhiên: "Ăn cá đó."

Ăn... Ăn cá.

Dung Lâm sững người, lúc này "Sở tay hương dẫn ăn cá mè hoa" cầm trên tay rơi xuống đất "bịch" một tiếng. Gió đêm thổi hiu hiu khiến cho các tờ giấy bị thổi bay, bên trong lại rơi ra một tờ giấy, bất ngờ hơn là bên trên viết ba chữ to: Đơn hòa ly.

Hòa ly.

Dung Lâm nhắm hai mắt lại, cảm thấy hơi hoảng hốt, ánh mắt lảng lảng nhìn vào nồi nước sôi bên cạnh, tiếp nữa là các nguyên liệu gia vị được sắp chỉnh chỉnh tề tề, bỗng nhiên hiểu ra gì đó, cắn răng nghiến lợi nói: "Người nói lại lần nữa!"

A Liên bị dọa sợ.

Thượng thần sống ba mươi ngàn năm, xưa nay vẫn luôn tao nhã, cao quý vô song. Nhưng bây giờ gương mặt tuấn mỹ âm trầm dọa người, mơ hồ có cảm giác dữ tợn. Mà lúc này Dung Lâm cảm thấy khí huyết sôi trào, trong cổ giống như có một ngụm tanh ngọt, bất cứ lúc nào đều có thể phun ra.

Hắn hít sâu một hơi, không nhìn đến cá mè hoa đang nằm trên tảng đá, mà lặng lẽ khom người, cầm lấy quyển sách và đơn hòa ly lên thuienvgontinh. Hắn lật một trang giấy, nhìn các phương pháp ăn cá mè hoa vô cùng phong phú.. Thực sự là một quyển sách dạy nấu ăn!

Hắn dùng sức siết chặt, các ngón tay đang cầm sách hiện lên màu trắng xanh, các khớp xương kêu lạch cạch.

Còn tờ đơn hòa ly...

Hắn nhún nhát nhìn lướt qua.

Hít sâu một hơi.

Rất tốt, đến cả tên và dấu tay cũng đã điền xong.

Lúc này đây Dung Lâm không muốn liếc tiểu cá yêu kia lấy một cái, ngay lập tức xoay người muốn đi.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên thấy chuyện có gì đó không đúng, vội vàng biến trở về hình người, ba bước đã chạy tới, ôm lấy cánh tay hắn: "Thượng thần..."

Cánh tay bị nàng ôm chặt, Dung Lâm lạnh lùng nói: "Buông tay!"

"...Ta không buông." Thường ngày thượng thần cũng hay tức giận, nhưng A Liên chưa từng thấy thượng thần tức giận đến vậy. Nàng liều mạng ôm chặt hơn nữa, nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ thượng thần ngài chê ta thật không đủ tươi ngon, phẩm loại quá mức đại chúng..."

Lại nhỏ giọng nói: "Nhưng mà ta đã cố gắng khiến mình trở nên tốt hơn."

Nàng cố gắng vào Cửu Tiêu Các, cố gắng trở thành đệ tử lớp hệ Hóa, lại cố gắng thông qua lịch luyện, nàng cảm thấy hôm nay nàng đã có chút xiu xúng với thượng thần.

Thấy thượng thần không nói lời nào, A Liên lại hỏi: "Hay là thượng thần không thích ăn canh? Thượng thần... Ngài thích ăn kho hay là hấp?" Chỉ cần hắn nói, nàng nhất định sẽ làm được.

Dung Lâm gần từng tiếng: "Ta ăn chay."

A Liên dừng lại, sững sờ nhìn gò má thượng thần, lúc này mới nói: "Nhưng mà thượng thần..."

Bỗng nhiên Dung Lâm cúi đầu nhìn nàng, thấy trong mắt nàng mơ hồ có nước mắt, trừng mắt nói: "Còn nữa... người muốn hại ta mang tiếng góa vợ sao?"

Góa vợ.

Cái mũi bị chup này cũng thật lớn, thuienvgontinhvtnt A Liên làm sao có cái gan này, huống chi hôn nhân của bọn họ được quyết định trong trường hợp nào trong lòng thượng thần phải rõ nhất chứ? A Liên nghiêm túc kiên nhẫn giải thích: "Không đâu không đâu, ta đã điền vào đơn hòa ly, đến lúc đó thượng thần cầm đơn đến Ti Duyên cục, chúng ta sẽ chính thức cùng cách. Sau này thượng thần có thể tự do tái giá, tuyệt đối sẽ không trở thành người góa vợ."

Nhưng nửa câu Dung Lâm cũng không muốn nghe nàng tiếp tục giải thích, hắn dùng sức nắm tay nàng, lấy từng đầu ngón tay ở hai tay nàng từng ngón từng ngón vụn ra. Cuối cùng bước từng bước dài về hướng điện Tiêu Dao.

A Liên yên lặng nhìn bóng lưng thượng thần, dưới ánh trăng, tvnt bóng lưng của hắn càng lộ vẻ cô đơn và lạnh lẽo.

Hình như do đi quá nhanh, hắn vô tình vấp chân một cái, lao đảo mấy bước, thiếu chút nữa thì ngã trên mặt đất.

A Liên vội vàng đi qua, muốn đỡ lấy hắn.

Lại nghe hắn lạnh lùng nói: "Người, người đừng tới đây."

Nàng vẫn luôn nghe theo lời hắn, hắn nói không cho qua đó, nàng chỉ có thể cắn môi mắt nhắm lệ đứng tại chỗ, nhìn hắn từ từ bỏ đi.

Cho đến khi không nhìn thấy nữa, A Liên mới đi đến tảng đá bên cạnh, nhìn nước sôi trong nồi, cùng nguyên liệu thức ăn bên cạnh.

Vì sao lại như vậy? Mới vừa rồi rõ ràng thượng thần rất vui vẻ mà? A Liên rù đầu, cô đơn ngồi cạnh tảng đá đó.

*

Thấy A Liên hoàn hảo từ đầu tới chân trở về, Diên La rất vui mừng, đi lên ôm nàng nói: "Tốt quá!" Diên La không được tiếp xúc nhiều với Dung Lâm thượng thần, nhưng cũng có thể nhìn ra thượng thần đối xử với A Liên rất tốt, sao có thể nẫu nàng?

Nhưng A Liên rất buồn, nàng nói: "Có thể là thượng thần chê phẩm loại của ta quá tầm thường."

Lại nhìn hai nữ nhân hai tộc cùng phòng, Di Chương kia nguyên thân là bạch tuộc, trên bàn tiệc cũng coi như là một món ngon, Di Khuê kia lại không cần nói, cá hồi chính là một trong những loại cá trân quý nhất trong biển sâu. thuienvgontinh Nếu như phẩm loại của nàng không phải là cá mè hoa mà là cá hồi, có lẽ hôm nay thượng thần cũng sẽ không phản ứng như vậy.

Chuẩn bị hai trăm năm, sau khi bị từ chối, dù A Liên có là người lạc quan thì lúc này tâm tình cũng không thể tốt được.

Điền La an ủi nàng nói: "Cái đó... Có lẽ do thượng thần không nỡ ăn người."

A Liên nhìn nàng một cái, khẽ lắc đầu nói: "Thượng thần rất ghét ra." Chạm cũng không cho nàng chạm.

Nhưng mà Điền La cảm thấy, thượng thần không ăn nàng là chuyện tốt, so với mất mạng, lúc này A Liên tâm trạng không tốt cũng không sao, chỉ vui về an ủi một phen.

Hôm đó A Liên mất ngủ cả đêm, ba trăm năm qua, đây là buổi tối ưu sầu nhất.

Ngày hôm sau A Liên với Điền La, Tiêu Táo, Vân Tiêu cùng nhau đi vào phòng ăn sáng. Lúc lấy cơm, Vô Cực tiên quân thấy nàng bộ dạng ủ rũ của nàng thì quan tâm hỏi: "Tiểu Liên à, sao hôm nay mặt mày ủ dột như vậy? Đến kỳ sao? Tôi đây, ta cho người thêm một chén cháo nhỏ nữa, ăn nhiều một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy hẩn đi." Vừa nói vừa vô cùng hào phóng múc cho nàng thêm một bát cháo nhỏ.

A Liên mỉm cười cảm ơn, khi cùng nhau dùng cơm, Tiêu Táo cũng hỏi: "Khí sắc của người hôm nay không được tốt mấy, làm sao vậy?"

Vân Tiêu cũng nói: "Đúng vậy đúng vậy."

A Liên nhìn hai người một chút hỏi: "Các người thấy cá mè hoa ăn có ngon không?"

Sao lại hỏi cái này? Vân Tiêu suy nghĩ một chút, nói: "Ta...Chắc là ăn ngon." Cá mè hoa chính là loại cá thường gặp trên bàn ăn của loài người.

A Liên nói: "Vậy người có thích ăn không?"

Vân Tiêu cười nói: "Ta ăn chay."

A Liên nghĩ, hôm qua thượng thần cũng nói như vậy, nàng cứ tưởng rằng là hẩn uyển chuyển cự tuyệt nàng, nhưng hôm nay suy nghĩ kỹ, mỗi lần ăn xiên nướng trở về, tất cả đồ ăn đều là viên chay, khoai tây miếng các loại, quả thật không dính vào thức ăn mặn. Bỗng nhiên A Liên hiểu ra, lầm bầm nói: "Vậy nếu như có người từ chối ăn cá, bởi vì hẩn ăn chay, chuyện này có thể xảy ra không?"

Tiêu Táo nói: "Tất nhiên có thể, ta nghe nói thiên giới có rất nhiều thần tiên cũng ăn chay, cái này rất bình thường."

Vân Tiêu cũng gật đầu một cái.

Là thế sao? Nhất thời hai mắt A Liên như phát sáng, có loại cảm giác hiểu ra. Bởi vì thượng thần ăn chay, cho nên mới không ăn cá, chắc chắn không phải chê chủng loại của nàng quá tầm thường. Đúng vậy, thượng thần là một người lương thiện, sao có thể ghét bỏ nàng chứ? Như vậy có thể hiểu nguyên nhân chuyện hôm qua thượng thần giận dữ.

A Liên nhoèn miệng cười, lúc này mới nghiêm túc ăn bát cháo nhỏ trước mặt.

Hôm nay lớp hệ Hóa có tiết cao hóa của Dung Lâm thượng thượng thần, A Liên chuẩn bị để giờ học biểu hiện thật tốt, đợi khi kết thúc, rồi nghiêm túc xin lỗi thượng thần.

Nam nữ đệ tử của lớp hệ hóa người người sửa sang lại áo mũ, rướn cổ chờ thượng thần.

Đợi khi thấy người bước vào, biểu tình trên mặt chúng đệ tử nhất thời mất mát không thôi.

Xung Hư tôn giả vừa tiến vào liền nói: "Hôm nay Dung Lâm Thượng thần xin nghỉ..."

Đây là câu nói mọi người được nghe không biết bao nhiêu lần rồi.

Xung Hư tôn giả không chỉ nghiêm túc, lại rất thích chiếm giờ học, ngày thường những giờ học tự do hoạt động, hẩn đều có thể tìm lý do chiếm lấy. Còn có một chút giờ học phụ không quan trọng, người dạy giờ học phụ như vậy thân phận cũng hơi thấp, Xung Hư tôn giả muốn chiếm giờ học cũng chỉ là nói một câu.

Advertisement / Quảng cáo

Nào ngờ Xung Hư tôn giả bây giờ còn lợi hại hơn, giờ học của Dung Lâm thượng thần cũng muốn chiếm.

Nhưng mà những lời thế này mọi người chỉ có thể nói ở trong lòng, cũng không dám nói gì ngay trước mặt Xung Hư tôn giả.

A Liên nhìn Xung Hư tôn giả vừa vào ở trên bục giảng bài, nước miếng văng tung tóe, trong lòng có chút mất mát.

Sau khi tan lớp có nữ đệ tử ồn ào thảo luận, có người dùng cùi chò thúc A Liên hỏi: "Này, cá mè hoa, không phải người có quan hệ rất tốt với Dung Lâm thượng thần sao? Có biết vì sao hôm nay ngài ấy không đến không?"

A Liên mấp máy môi, khẽ lắc đầu một cái.

Hoa Bình nói: "Sao A Liên có thể biết được chứ? Nàng cũng không phải vợ của thượng thần."

Cũng phải. Các nữ đệ tử thất vọng trở về.

Đợi chương trình học của hôm đó kết thúc, A Liên vội đến Tiêu Dao điện của thượng thần.

Tất nhiên, còn mang theo xâu nướng hẩn thích ăn nhất.

Nàng hỏi thiên mã bên trong chuồng ngựa, biết được hẩn chưa từng ra khỏi cửa, mà là ở trong phòng ngủ, đứng bên ngoài gõ cửa rất lâu, nói: "Thượng thần, ta mang xiên nướng ngài thích ăn nhất cho ngài, ngài đi ra ăn có được không? Ăn xong chúng ta nói chuyện."

Thượng thần không nói lời nào, nàng lại nói: "Thượng thần, ngài còn đang giận ta sao? Ta không biết ngài ăn chay, sau này sẽ không ép ngài ăn cá nữa đâu, ngài đừng giận ta nữa được không?"

Vẫn không có phản ứng.

A Liên ôm xiên nướng trong tay đặt lên mặt đất, nói: "Nếu thượng thần không muốn gặp ta thì ta sẽ để đồ ở ngoài cửa..." Vừa nói vừa liếc nhìn cửa phòng đang đóng chặt, đi ra chuồng ngựa trước viện dứt cò và nước cho thiên mã.

Một lúc lâu sau, A Liên đi vào xem thế nào, thấy xiên nướng vẫn ở nguyên một chỗ trên mặt đất, chỉ là đã nguội lạnh.

A Liên có chút lo lắng. Lần này thượng thần thật sự nổi giận rồi.

Nàng lẳng lặng đợi ở Tiêu Dao điện, hết đứt cho thiên mã ăn, sau lại đi phòng bếp bận rộn một phen, làm thức ăn thượng thần thích nhất và bánh ngọt.

Nhưng mà dù nàng bỏ ra nhiều tâm tư hơn nữa, thượng thần cũng không ăn một miếng.

A Liên trở về phòng của mình, mặt đầy phiền não ôm gối đi ngủ. Sáng sớm thức dậy, đi phòng tắm nhìn một chút, quả thật có quần áo thượng thần thay ra, sau khi làm xong đồ ăn sáng, nàng đi đến giếng nước ở sau tiền viện giặt quần áo, mang áo khoác, tiết kiệm và tất của thượng thần toàn bộ giặt sạch, từng cái phơi lên xào trước viện.

A Liên mang món đồ cuối cùng là tiết kiệm phơi xong, vừa ngẩng lên, chợt thấy một nữ nhân cả người mặc bộ quần áo màu xanh đi vào.

Nữ nhân chải búi tóc đã kết hôn, dung mạo đoan trang xinh đẹp, nhìn qua vô cùng quý khí.

A Liên cầm chậu gỗ trong tay, ngơ ngác nhìn người vừa đến, nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải, vội hỏi: "Vị phu nhân này, ngài đến tìm thượng thần sao?"

Phụ nhân mặc quần áo xanh quan sát nàng từ trên xuống dưới, trong mắt kinh ngạc hỏi: "Người có quan hệ thế nào với Dung Lâm?"

Hà?

A Liên mấp máy môi, đang muốn nói chuyện. Lại nghe sau lưng truyền tới một âm thanh.

"...Cô."

A Liên nghe thấy tiếng vội quay đầu, thấy là thượng thần, lúc này mới vui vẻ nói "Thượng thần, ngài ra rồi!"

*

"Cho nên nói..." Thanh Loan phu nhân đặt chén trà xuống, nhìn tiểu cô nương bên cạnh một chút, nhìn về hướng Dung Lâm nói: "Tiểu cô nương này hôm qua ngủ ở đây sao?"

Vị Thanh Loan phu nhân này, chính là cô của Dung Lâm. Từ nhỏ Dung Lâm mất cha mẹ, cô là thân nhân duy nhất có liên hệ máu mủ với hắn. Chỉ là sau khi Thanh Loan phu nhân thành thân, đã cùng chồng mình đi du sơn ngoạn thủy, rất ít khi trở về, gần đây vừa trở lại sau ba trăm năm du ngoạn tứ hải cửu sơn, đột nhiên nhớ ra còn có một đứa cháu nên tới xem một chút.

Dung Lâm làm như không thấy A Liên, sắc mặt nhàn nhạt nói: "Mấy tháng trước ta và nàng đã lĩnh hôn thư."

Ngược lại là Thanh Loan phu nhân ngăn ra, hoàn toàn không nghĩ tới đó. Ban đầu nàng còn nghe nói, Hồng Kiều tiên từ kia si tâm một lòng với cháu nàng. Hồng Kiều tiên từ kia gia thế tương mạo quả thực xứng đôi với cháu nàng, nhưng mà Thanh Loan phu nhân rất bất mãn đối với việc Hồng Kiều tiên từ cả ngày chỉ muốn xuất đầu lộ diện, tôn tâm tư trang điểm và ăn mặc, trong lòng không hài lòng đối với nàng.

Lúc này nghe thấy lời của Dung Lâm, nàng lại nhìn tiểu cô nương ở một bên, thấy nàng quy quy củ củ đứng một bên, khôn khéo hiểu chuyện, không kiếm được hưởng về phía nàng ngoắc ngoắc tay nói: "Tới đây, để cho cô nhìn một chút."

Đến gần, Thanh Loan phu nhân nắm tay của tiểu cô nương, ngẩng đầu nhìn mặt nàng, nói: "Tốt lắm, chỉ là hơi quá xinh đẹp."

Trường bối đều không thích bộ dáng quá xinh đẹp của tiểu cô nương, nhưng mà may là A Liên ăn mặc chất phác, khuyết điểm này tự nhiên bị thu nhỏ không ít.

Thanh Loan phu nhân nói: "Tên là gì? Là người nơi nào? Năm nay bao nhiêu tuổi? Nhà còn những ai? Làm sao quen được với Dung Lâm?"

Đây là cô của thượng thần, dĩ nhiên A Liên rất tôn kính, thành thành thật thật đáp lại từng câu hỏi.

Sau khi Thanh Loan phu nhân nghe xong, cũng không chê xuất thân của A Liên, ngược lại khuôn mặt đầy vui mừng thở dài nói: "Anh hùng cứu cá, dĩ thân tương ngộ... Không tệ, không tệ." Dường như càng thêm thích A Liên.

A Liên hơi nghiêng đầu, nhìn bộ dạng thượng thần có chút không vui, nhỏ giọng giải thích: "Nhưng mà, ta cùng thượng thần rất nhanh sẽ phải hòa ly."

Chán mảy Dung Lâm cau lại ngay lập tức.

Khuôn mặt Thanh Loan phu nhân cũng cau lại, lập tức nói với Dung Lâm: "Tiểu Liên có trí thức lại hiểu lễ nghĩa, thông minh giỏi giang, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, một người con dâu hiền huệ như vậy, người có đốt đèn lồng cũng không tìm được. Ta thấy nàng đơn thuần không giả dối, không giống những kẻ điếm đúa bên ngoài kia, người nói người rồi cuộc có điếm nào không hài lòng!"

Thanh Loan phu nhân có chút tức giận: "Hay là người chê Tiểu Liên thân phận quá thấp... Mặc dù chúng ta là phượng hoàng nhất tộc, xuất thân cao quý, cho tới bây giờ cũng không phải loại người chỉ nhìn vào thân phận..."

Rồi sau đó hít sâu một hơi nói: "Không nghĩ tới người là một thượng thần như vậy, người làm cho cô quá thất vọng."

A Liên không biết Thanh Loan phu nhân sẽ tức giận, lúc này hốt hoảng nói: "Phu nhân, ngài đừng nổi giận với thượng thần, là ta không tốt!"

Thanh Loan phu nhân kéo tay nàng nói: "Người yên tâm, có ta ở đây, Dung Lâm sẽ không dám cùng người hòa ly." Lại cười cười nói: "Đứa nhỏ này, sao có thể hiểu chuyện như vậy. Cháu còn gọi ta phu nhân cái gì, gọi ta là cô được rồi."

A Liên đang muốn mở miệng, thì nhìn thấy thượng thần trầm mặt đứng dậy, xoay người rời đi.

A Liên cau mày, lẳng lặng nhìn bóng lưng xa dần của hắn.

Advertisement / Quảng cáo

*

Dung Lâm một chút cũng không muốn nói chuyện cùng tiểu cá yêu kia, trong lòng nín một bụng khí, một mình dọi ở trong phòng. Thời điểm dùng cơm tối, tiểu cá yêu kia ở bên ngoài cửa phòng gõ chừng mấy tiếng, hắn vốn chỉ là bầy ra dáng vẻ thôi, dù sao hôm nay có hiếm hoi mới tới, hắn cũng không có đạo lý không đi chiêu đãi.

Gõ ba tiếng, hắn đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài.

Lại nghe thấy tiếng gõ cửa ngừng lại.

Nghe thấy thanh âm cô: "Gõ cái gì? Đến giờ cơm cũng không biết tự chủ động ra ăn cơm?...Cháu đừng có nuông chiều nó."

Còn nói: "Có ăn hay không. Đi, Tiểu Liên, cùng cô nói chuyện một chút."

Sau đó tiếng bước chân của hai người càng lúc càng xa, quả thật là không có ý gõ cửa mời hắn ra ăn cơm nữa.

Dung Lâm tức giận ngồi lên giường nhỏ, vung tay áo, cái hộp nhỏ trong tay áo rơi ra.

Dung Lâm nhìn vật kia lăn trên đất, không còn ước ao và ngượng ngùng hôm qua, cầm lên định ném ra ngoài cửa sổ.

Trong nháy mắt muốn ném kia, cuối cùng vẫn dừng lại, bỏ vào trong ngăn kéo bên mép giường.

Bên ngoài hai người các nàng náo nhiệt dùng cơm, hắn nghe thấy cô nói chuyện cùng nàng rất hợp.

Dung Lâm phiền não, bỗng có từng tia mềm mại, cuối cùng xoa xoa mi mắt một hồi, chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi. Đang lúc hắn cúi đầu lưng, cởi áo khoác, đi tới mép giường, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng gõ cửa rất nhẹ.

Động tác hắn ngừng lại, vênh tai lắng nghe —— đúng là có tiếng gõ cửa.

Hắn vốn không có ý định mở cửa ngay, nhưng vừa nghĩ tới chuyện lúc dùng cơm kia, lo lắng nếu hắn không mở cửa có thể nàng sẽ chỉ gõ một hồi rồi bỏ đi, vội bước nhanh tới mở cửa, dùng khuôn mặt không biểu cảm, chậm rãi mở cửa ra.

Thấy A Liên đứng ở trước cửa.

Chắc nàng vừa mới tắm xong, tóc dài xỏa tung, còn chưa được lau khô, lúc này chỉ mặc quần áo ngủ trắng như tuyết, trong ngực ôm một cái gối, thận trọng ngẩng đầu nhìn hắn: "Cô nói... Ta và người ngủ chung."

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hết

Edit: M.Y

Beta: Fleur

Sắc mặt Dung Lâm giãn ra, kìm nén khóe miệng đang muốn nhếch lên, lạnh lùng nói: "Ồ." Sau đó xoay người nói, "... Vào đi."

A Liên cười vui vẻ, ôm cái gối đi vào theo thượng thần, tiện thể khép cửa phòng lại.

Thấy thượng thần đã cởi áo ngoài ra, nàng hỏi: "Thượng thần muốn đi ngủ à?"

Dung Lâm thần nhiên liếc nàng một cái, ý đã rõ lại còn hỏi.

Trời đã khuya, A Liên cũng cảm thấy câu hỏi của mình có chút ngớ ngẩn, nàng không dám quấy rầy thượng thần, khôn khéo nói: "Thượng thần nghỉ ngơi sớm đi ạ, đêm nay ta ngủ bên này." Sau đó làm bộ đem cái gối đặt xuống sàn nhà bên cạnh giường của thượng thần, suy nghĩ cứ tạm ngủ một đêm như vậy đi.

Lần này thật sự khiến cho Dung Lâm tức giận. Hắn đi tới ba bước, một tay đoạt cái gối trong tay nàng, dùng sức ném lên trên giường: "Ngủ trên đi!"

Hả? A Liên nói: "Thượng thần..."

Dung Lâm suy nghĩ một chút liền nói: "Cũng không phải là chưa từng ngủ."

Cũng đúng nha. Nếu thượng thần không để ý, thì A Liên cũng không trái ý.

Hai người cùng nhau chen chúc ở trên chiếc giường nhỏ, tư thế ngủ của A Liên rất ngay ngắn, nằm thẳng tắp bên cạnh Dung Lâm, trước khi ngủ, tư thế ngủ này vô cùng hợp với thượng thần. Thượng thần không nói lời nào, A Liên cũng không tiện chủ động mở miệng nói, bên trong phòng lập tức an tĩnh. Suy nghĩ một chút, A Liên nhìn không được liền nói: "Cái đó..." Nàng nghiêng đầu, nhìn nửa gương mặt của thượng thần, nhỏ giọng nói: "Chuyện hôm đó, là ta không đúng, thượng thần đừng để bụng nha."

Dung Lâm khẽ hừ một tiếng.

A Liên xê dịch người, nằm nghiêng người nhìn thượng thần, gò má gối lên trên tay của chính mình, nháy nháy mắt nói: "Thượng thần."

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm nhẹ nhàng nói: "Ừm."

A Liên mở miệng nói: "Đừng giận, có được không ạ?"

Giọng nàng mềm mại, giống như một trận gió ấm áp thổi tới, từ từ thổi tan lửa giận trong lòng hắn. Đầu lòng mày Dung Lâm dần dần giãn ra, nói lầm bầm: "Ta đường đường là thượng thần, so đo với một con cá có gì tốt chứ."

Đôi mắt A Liên sáng lên, vừa vui vẻ vừa sùng bái nói: "Quả nhiên là phong phạm của thượng thần."

Dung Lâm nằm ngửa, nghe câu nói của nàng, khuôn mặt thoáng hiện lên nụ cười. Sau đó rất lâu không nghe nàng nói nữa, liền xoay người lại nhìn.

Lại thấy đôi mắt của người bên cạnh đã khép lại, như vậy mà lại ngủ thiếp đi.

Cứ như vậy... Mà ngủ?!

Dung Lâm nhất thời trợn to hai mắt lên, cảm thấy có chút không thể tin nổi, lại có chút nổi nóng. Vì vậy liền vươn tay, dùng cùi chỏ nhẹ nhàng đẩy cánh tay của nàng, rồi sau đó nhanh tay thu về, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra cả.

Nghe nàng "Ừm" một tiếng, tựa như đã ngủ say rồi.

Chán mày Dung Lâm nhu chặt lại, nhìn gò má này gần trong gang tấc, trong bụng hết sức phiền muộn.

Cũng khó trách A Liên lại ngủ nhanh như vậy, hai ngày nay nàng không ngủ ngon được, bây giờ nghe được thượng thần rốt cuộc không giận nàng nữa, tảng đá nặng trong đầu cũng rơi xuống, dĩ nhiên là không còn gánh nặng nữa liền ngủ ngon.

Dung Lâm không ngủ được, lại lần nữa thò tay ra, đẩy nàng một cái.

A Liên lẩm bầm một tiếng, mơ mơ màng màng mở mắt ra: "Thượng thần?"

Nhìn đôi mắt nhắm ngủ của nàng, trong lòng Dung Lâm rất buồn bực, nhưng ma xui quỷ khiến lại nhanh chóng mềm lòng, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, người ngủ đi."

"Vâng, thượng thần cũng ngủ sớm đi." Nàng vừa nói vừa khép đôi mắt lại.

Thực sự ngủ hà...

Dung Lâm hít một hơi thật sâu, di chuyển thân thể, cũng xoay người về phía khuôn mặt đang ngủ của nàng. Hắn lẳng lặng nhìn gương mặt của nàng, chỉ cảm thấy con cá này thật là làm cho người ta phiền lòng.

Nhưng mà, chuyện hôm đó...

Nàng đại khái là bởi vì rất say đắm hắn, cho nên mới yêu hắn, muốn cùng hắn hòa làm một.

Dung Lâm đưa tay ra vuốt ve mặt của nàng, bỗng chốc không thể kìm lòng được liền cúi người sắp tới, nhẹ nhàng hôn môi nàng một cái.

Sau đó khuôn mặt liền giãn ra, nhếch khóe môi lên rồi chìm vào giấc ngủ say.

*

Ngày hôm sau, khi Dung Lâm thức dậy, A Liên đã dậy từ lâu. Lúc hắn đi tới đại sảnh, thấy thức ăn đã chuẩn bị xong trên bàn, hỏi Thanh phu nhân: "Nàng ấy đâu?"

Thanh phu nhân hướng phòng bếp nhìn một cái: "À, dậy từ sớm đang bận trong bếp đó."

Lại quan sát Dung Lâm từ trên xuống dưới một phen, liền mỉm cười một tiếng: "Thế nào? Tối hôm qua hai người có tiếp xúc gì không?"

Lỗ tai Dung Lâm nóng lên, không nói gì.

Về mặt Thanh phu nhân khinh thường nói: "Biết rồi, nhìn bộ dáng của ngươi, là không có tiền đồ rồi." Nhìn toàn bộ Lục giới, có thể nói với chuyện thượng thần Dung Lâm như vậy, chỉ có một mình Thanh phu nhân mà thôi.

Thanh phu nhân nói tiếp: "Tiểu cô nương này rất hiểu chuyện lại biết giúp đỡ người khác, tính tình cũng tốt, không biết ai kia đã tu luyện nấy đời mới có phúc như thế. Và lại, ta thấy mỏng nàng vừa cong vừa săn chắc, cô nương tộc cá lại nổi danh sinh nhiều con cái, vừa khéo bổ sung cho tộc Phượng Hoàng chúng ta, thật sự không chê vào đâu được."

Dung Lâm nhàn nhạt nói: "Chỉ là một con cá thôi mà."

Cái gì gọi là một con cá thôi?

Thanh phu nhân hừ nhẹ nói: "Hừ, chỉ một con cá thôi, vậy mà đưa Côn Ngô Kiếm cho người ta. Đường tưởng rằng ta không biết, người thích con cá này muốn chết...Nhưng ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi còn không bỏ sự kiêu ngạo đó xuống, thì không có ai giúp được ngươi đâu."

Dung Lâm muốn phản bác lại, nhưng A Liên đã bùng thức ăn tới, nhìn thấy thượng thần liền cười: "Thượng thần đã dậy rồi à?"

Thanh phu nhân vội vàng lôi kéo A Liên ngồi xuống bên cạnh, đau lòng nói: "Nhìn cháu kia, sáng sớm đã vất vả bận bịu, có một không, mau ngồi xuống đi, đều là người một nhà cả, đồ ăn sáng không cần chuẩn bị thịnh soạn như vậy đâu."

A Liên ngưng ngưng ngồi xuống, bởi vì nàng không biết khẩu vị của Thanh phu nhân như thế nào nên làm nhiều một chút.

Lúc ăn sáng, Thanh phu nhân cùng A Liên nói chuyện chút, mới biết A Liên tu tiên ở Cửu Tiêu các, liền khen ngợi: "Có thể vào được Cửu Tiêu các đều là tinh anh của Lục Giới, tiểu Liên tuổi còn trẻ như vậy, không nhìn ra là rất lợi hại nha, thật đúng là tăng thể diện cho cô mà."

Mặt A Liên đỏ lên, xấu hổ nói: "Các sư huynh với sư tỷ ở Cửu Tiêu rất lợi hại, thôi."

Thanh phu nhân cười cười: "Không cần khiêm nhường như thế, ở trong mắt cô, cháu chính là tốt nhất."

A Liên cùng Thanh phu nhân trò chuyện với nhau rất vui, sau khi ăn sáng xong, A Liên phải đi đến Cửu Tiêu các học, Thanh phu nhân muốn Dung Lâm đang đứng ngo ra một bên đưa nàng đi.

A Liên nào dám chứ? Ngay lập tức nhìn về Thanh phu nhân nói: "Hôm nay thượng thần không có lớp, không cần đi Cửu Tiêu các đâu ạ."

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng Thanh phu nhân không có nghe theo: "Hắn không có lớp là chuyện của hắn, thế từ có lớp, cho dù bận rộn như thế nào cũng phải đưa nàng tới, huống chi ta thấy hắn rất nhàn rồi cũng không có việc gì làm. Tiểu Liên à, tuy Dung Lâm là cháu của ta, nhưng ta nói cho cháu biết, cháu cũng đừng có nuông chiều hắn, nhìn tính khí này của nó, đều bị cháu nuông chiều hết đó."

A Liên suy nghĩ một chút, lại cảm thấy tính khí của thượng thần tốt vô cùng, nếu cái này mà gọi là nuông chiều, thì nàng tình nguyện nuông chiều hắn.

Cuối cùng, Dung Lâm vẫn tự mình đưa nàng đi Cửu Tiêu các.

Trên đường đi, A Liên liền nói: "Làm phiền thượng thần rồi..." Lại lần bầm nói: "Cô quá khách khí." Không chỉ muốn thượng thần đưa nàng tới Cửu Tiêu các, sớm tối lại bắt thượng thần tới đón nàng nữa.

Dung Lâm mở miệng nói: "Mấy ngày nay phiền toái cho người rồi."

A Liên giương mắt, dùng ánh mắt hỏi ý tứ của hắn, sau đó nghe thượng thần nói: "Chờ cô đi rồi nói. Người đợi ít hôm nữa đi."

Lúc này A Liên dĩ nhiên biết ý của thượng thần, liền phối hợp gật đầu nói: "Được." Nàng có thể nhìn ra được, thượng thần rất tôn trọng Thanh phu nhân, ở trước mặt bà, hắn giống như một đứa bé, không làm trái ý bà.

Thanh phu nhân ở lại Tiêu Dao điện ba ngày liền đi, mỗi ngày A Liên cũng quay trở về điện, tình cảm với Thanh phu nhân ngày càng gia tăng, mỗi lúc nói chuyện đều trên trời dưới đất, ngược lại Dung Lâm lại bị gạt sang một bên.

*

Ngày hôm nay, A Liên cùng thượng thần đi tiễn Thanh phu nhân, cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Người đã đi xa rồi, A Liên mới nghiêng đầu hỏi thượng thần: "Vậy hôm nay ta học xong có trở về đây không?"

Dung Lâm nghe xong mặt trầm xuống: "Tùy người."

Mà ngày hôm đó sau khi học xong, Dung Lâm cũng không đi đón nàng, ở trong viện đợi đến khi mặt trời ngả về phía tây, bốn phía màn đen bao quanh, cũng không thấy bóng dáng của nàng. Hắn lẳng lặng đứng phía sau viện, xoay người lại, nhìn chỗ ngồi ở phía sau khi thể hùng vĩ, viện này xa hoa rộng rãi, lần đầu tiên cảm thấy trống rỗng, lại có chút lạnh lẽo.

Trắng sáng vô ngần.

Dung Lâm đi đi lại lại ở bờ hồ trước Tiêu Dao điện, đợi hồi lâu, cũng không hề một mồi.

Hắn lại nhìn phía sau lần nữa, sau đó mới cô đơn cụp mắt xuống.

Đang muốn quay trở về trong điện nghỉ ngơi thì nghe có người gọi hắn.

"Thượng thần, thượng thần."

Bước chân Dung Lâm cứng đờ, thân hình nhất thời đứng yên. Hồi lâu, mới chậm rãi xoay người lại, hơi giương mắt lên, thì nhìn thấy một thiên mã trắng như tuyết, đang đập trắng mà tới.

Đôi cánh thiên mã mở ra trắng như tuyết, đập trong không trung.

Trên lưng của nó là nàng, phía sau nàng là vầng trăng sáng, mà nàng đang cười.

Dung Lâm đi về phía trước vài bước, thấy nàng đáp xuống, thiên mã bay về chuồng, nàng chạy về phía hắn, ngừng đầu lên nói: "Thượng thần đang chờ ta sao?"

Hắn nhấp nháy đôi mắt, theo thói quen muốn nói không phải, nhưng hôm nay lời nói đến bên khóe miệng, lại dừng một chút, hiếm khi thành thực nói: "Ừm."

A Liên cười rộ rỡ, sau khi nghe như vậy liền ngưng ngưng nói: "Để cho thượng thần đợi lâu như vậy, là ta không đúng, nhưng hôm nay Mạnh Cực Tiên Quân buôn bán rất tốt, ta xếp hàng thật lâu mới mua được." Sau đó lấy giấy dầu bọc xiên ra.

Hai người ngồi trên tảng đá ở bên hồ đại, ăn ngon lành.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi song song, ngẩng đầu ngắm trăng.

A Liên quay đầu, đúng lúc thấy hắn đang nhìn mình, ánh mắt hai người chạm nhau, bốn mắt nhìn nhau, lập tức trầm mặc. Nàng cảm thấy bầu không khí này có chút kỳ quái, liền đề nghị: "Thượng thần, lâu rồi chúng ta chưa bơi."

Dung Lâm nghe xong, liền đứng lên, từ trên cao nhìn nàng. Hôm nay tâm tình của hắn có vẻ không tệ, ôn hòa nói: "Cùng nhau bơi đi."

"... Được." A Liên ngay lập tức đứng lên.

"Bùm" "Bùm" hai người, A Liên cùng thượng thần lần lượt rơi xuống nước.

Hai chân A Liên trắng nõn thon dài, ngay lập tức biến thành đuôi cá xinh đẹp đủ màu sắc. Đuôi cá của nàng bình thường đã đẹp, thêm ánh trăng dưới nước, lại càng óng ánh, nhưng mà những chiếc váy bị rút trước đó còn chưa có mặc ra nên nhìn hơi kỳ quái.

Cá nào muốn đuôi mình thật đẹp.

Lúc này, A Liên quấy đuôi, mà lẹ lẹ giấu ở phía sau, cẩn thận giương mắt nhìn thượng thần một chút, nhìn đến khi bị phát hiện, liền cười cười nói: "...Hơi xấu."

Dung Lâm cố ý nói: "Đúng là xấu thật, nên biến trở lại hai chân đi."

Thật sao? Xấu vậy sao? Trong lòng A Liên hơi khó chịu, nghe lời biến đuôi cá trở lại thành hai chân.

Nhưng mà nàng là cá mè hoa, tu vi không cao, vừa đụng nước liền không khống chế được mà biến thành đuôi. Cũng may tu luyện thời gian dài ở Cửu Tiêu các, nếu như tập trung tinh lực lại, ở dưới nước có thể duy trì hai chân trong một thời gian.

Đuôi cá có thể giúp cho cá bơi đồng thời điều chỉnh phương hướng, đêm nay thi bơi dưới nước, lần đầu tiên A Liên dùng hai chân, một lần hiếm hoi thua thượng thần.

A Liên không cố chấp chuyện thắng thua, hơn nữa thua thượng thần, nàng không buồn, ngược lại vui vẻ nhô ra khỏi mặt nước, tiến lại gần nói: "Thượng thần thật là lợi hại."

Giương mặt Dung Lâm đắc ý vô cùng.

Advertisement / Quảng cáo

Hắn vừa cúi đầu, cứ nhìn nàng cười khanh khách, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, liền xúc lấy cánh tay của nàng, đưa nàng tới bên cạnh tảng đá.

Bên trên nước cạn, còn không đến ngực A Liên.

Nàng bị thượng thần xách tới bên cạnh, sau lưng dựa vào tảng đá lớn, cảm thấy có chút không thoải mái. Hắn ôm lấy mặt nàng, ngửa đầu nàng lên rồi hôn xuống.

A Liên có chút ngơ ngác, luống cuống đứng ở trong nước.

Dung Lâm hôn môi nàng, dứt khoát ôm người vào ngực. Nàng rất biết điều, mặc cho hắn hôn, nhưng mà rất nhanh, chỉ một nụ hôn không thỏa mãn được hắn.

Dung Lâm không muốn làm qua loa như vậy, nhưng nghĩ một chút, nàng là thủy tộc, ở trong nước sẽ quen hơn một chút.

Nàng không nói gì, chỉ làm bầm vài tiếng.

Đến khi chính thức bắt đầu, nàng bỗng nhiên mở miệng nói: "Thượng, thượng thần..."

Âm thanh Dung Lâm có chút khàn: "Hử?"

A Liên không nhìn được lui về phía sau tránh đi, nhưng bị hắn tóm lại, cuối cùng mới nói thật nhỏ: "Không được, không được..."

Dung Lâm cảm thấy mình muốn nổ tung, lớn tiếng nói: "Vì sao không được! Làm sao lại không được! Người nhìn ta xem, rõ ràng rất được mà! Rất được!"

A Liên khóc sụt sùi nói: "Không được, ta, ta muốn trở về nguyên hình."

Dung Lâm: "!!!"

Cả người Dung Lâm run lên! Hắn hét lên: "Người dám!"

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: M.Y

Beta: Fleur

Không kịp rồi!

Ngay sau đó, hai chân A Liên phát ra ánh sáng, trong thoáng chốc đã biến thành một đuôi cá xinh đẹp, còn không khống chế được mà lắc lắc cái đuôi.

Mắt Dung Lâm lập tức mờ lớn.

Thoáng chốc xung quanh liền yên tĩnh trở lại. A Liên ngẩn ra, run rẩy giương mắt lên nhìn về mặt tái mét của thượng thần, hiểu là tâm tình hắn không ổn rồi, nhìn xuống dưới, không nhìn được liền làm bầm nói: "Nó, nó tự biến."

Hắn biết!

Dung Lâm hít sâu một hơi, bị đá kích sâu sắc.

Advertisement / Quảng cáo

Hắn quay đầu nhìn về phía mặt hồ, thấy mấy đóa sen đang trôi trên mặt hồ, liền vung tay lên, chỉ thấy hoa sen nhanh chóng nở to ra, cho đến khi đóa hoa trở thành một cái giường nhỏ có thể chứa được hai người.

Dung Lâm lúc này mới dùng sức ôm chặt lấy nàng, nhảy vào giữa đóa hoa.

Cánh hoa tầng tầng lớp lớp sụp vào che hai người lại.

...

Trên Cửu Trùng Thiên, công việc của Cự Long là bất cá. Bởi vì đi theo khe suối, nên quên mất đường. Chợt gặp rừng hoa anh đào, đi mấy trăm bước nữa, thì không còn cây cối, mà là hoa cỏ xanh tươi, hoa rực rỡ sắc màu, Cự Long hết sức ngạc nhiên. Lại tiếp tục đi về phía trước, là cuối khu rừng.

Tận cùng khu rừng là dòng nước, lại bất gặp ngọn núi, núi có cái hang nhỏ, dường như có ánh sáng phát ra. Liền bỏ thuyền, từ từ vào trong hang. Ban đầu cực chật hẹp, lại đi mấy chục bước, hang liền rộng hơn.

...

Ánh trăng sáng tỏ, mặt hồ phản chiếu ánh trăng.

Sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, một đóa hoa sen lớn nở rộ, cánh hoa tầng tầng lớp lớp, bên trong loáng thoáng có tiếng động. Ánh trăng chiếu xuống, khó khăn lắm mới chiếu đến cánh tay trắng trẻo vươn ra từ giữa những cánh hoa.

A Liên ngủ ở bên trong.

Nàng nằm nghiêng, cùng người phía sau lưng giống như chồng lên nhau vậy, người cũng không muốn cử động tí nào, mơ hồ một mùi "lũm" một tiếng.

Dung Lâm nằm sát bên nàng, hỏi: "Có lạnh không?"

Tâm tình của hắn tựa như rất tốt, khuôn mặt tươi cười, dường như bây giờ A Liên nói gì hắn đều nghe theo nàng.

A Liên mơ hồ ừm một tiếng.

Dung Lâm một tay ôm nàng lên, thuận tay cầm quần áo vút tán loạn bên cạnh bọc lấy thân thể của nàng rồi nhảy lên một cái, đạp ánh trăng bước vào Tiêu Dao điện.

Dung Lâm lẳng lặng nằm trên chiếc giường nhỏ, loại cảm giác này còn thỏa mái hơn niết bàn năm trăm năm một lần. Hắn muốn trò chuyện cùng nàng, nhưng nàng chỉ lo vui đùa ngủ, không để ý tới hắn. Dung Lâm tiến lại gần, đưa tay xoa xoa gò má của nàng, thấy sắc mặt nàng mệt mỏi, cũng không có trêu chọc nàng nữa.

Dung Lâm nghiêng người sang, lấy ra chiếc hộp nhỏ từ ngăn kéo bên giường, nghiêm túc quan sát một chút, sau đó mỉm cười, giờ tay ném nó ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là hồ nước, "tôm" một tiếng nước văng lên té tung.

Thời thì, nếu tiêu cá yêu này si tình với hắn, lại vừa mới lĩnh hôn thư, nếu muốn sinh con dưỡng cái với hắn, thì dĩ nhiên là hợp tình hợp lý rồi. Nghĩ như vậy, trong lòng Dung Lâm cũng thỏa mái rất nhiều, bây giờ vẫn còn hưng phấn, cũng không buồn ngủ chút nào, chẳng mấy chốc trời sẽ sáng, hắn nhìn mây đang trôi dần ở ngoài cửa sổ, bắt đầu tưởng tượng tiêu cá yêu sẽ sinh cho hắn rất nhiều con.

Sáng sớm hôm sau, khi Dung Lâm thức dậy, phát hiện ra người bên cạnh không thấy đâu nữa.

Tâm trạng hẳn có chút không vui, nhũn mày, nhưng vừa nghĩ tới năng rồi cuộc là một cô nương, vào lúc này không chừng đang xấu hổ rồi.

Nghĩ như vậy, Dung Lâm mỉm cười mặc áo bào.

Advertisement / Quảng cáo

Hôm nay có lớp học, hiếm khi Dung Lâm có tâm tình tốt đi Cửu Tiêu các dạy học.

Nhưng mà vào lớp, lại phát hiện vị trí bàn đầu trống không. Dung Lâm ngẫm nhũn mày, hỏi thăm một chút.

Hoa Bình, người ngồi phía sau A Liên liền xung phong giờ tay nói: "Hỏi thượng thần, hôm nay A Liên đến muộn nửa canh giờ, Trùng Hư tôn giả phạt năng đi quét đài Lưu Vân rồi ạ."

Trong lòng Dung Lâm khó chịu, dứt lời liền đi tìm Trùng Hư tranh luận phải trái – hẳn xưa nay không quen với cách xử phạt thế xác đệ tử của Trùng Hư.

Nhưng hẳn mới vừa có ý niệm này, thì trông thấy có hai người đang đứng ở ngoài cửa.

Dung Lâm nhìn thấy A Liên, gương mặt lập tức nhu hòa một chút, vừa nghĩ đến chuyện tối hôm qua, không nhận được mặt có chút nóng lên, dĩ nhiên cũng không khỏi vui lên một nửa.

Hắn hít sâu một hơi, mới quay lại về nghiêm trang, khẩu khí bình tĩnh nói: "Vào đi."

Về phần Bạch Tâm ở sau lưng A Liên, hẳn không cả muốn nhìn luôn.

Con cá kiếm mặt dày vô sỉ này!

Mọi khi Dung Lâm giảng bài, A Liên ngồi trước mặt nhìn hẳn không chớp mắt, vừa nhìn vừa cười, còn ghi ghi chép chép. Khi đó Dung Lâm cười năng ngu ngốc, rõ ràng cái gì cũng không hiểu, nhưng vẫn cứ làm bộ dáng nghiêm túc lại thu hút sự chú ý của hẳn.

Nhưng hôm nay, ánh mắt Dung Lâm liếc về phía năng, lại thấy năng có phần mất tập trung, căn bản cũng không có nhìn hẳn.

Dung Lâm bất mãn, hẳn thấy suy nghĩ trước kia của mình quả thực không sai, dễ dàng có được sẽ không quý trọng, mới có một đêm, đã không thêm chú ý đến hẳn nữa rồi.

Được lắm. Về mặt Dung Lâm khó chịu, lập tức gọi A Liên đứng dậy trả lời câu hỏi.

Năng quả nhiên là không tập trung, vẫn là Hoa Bình ở phía sau năng nhắc nhở, về mặt mờ mịt mới đứng lên: "Thượng, thượng thần?"

Thượng cái gì thần, không phải đã thượng rồi sao.

Dung Lâm nói: "Mới vừa rồi ta nói gì, người nhắc lại một lần xem."

A Liên ngo ngác nhìn hẳn, có chút luống cuống, lúc này Hoa Bình sau lưng cũng không giúp được năng. Mặc dù Hoa Bình thích dung mạo của thượng thần, mới đầu biết được thượng thần dạy lớp Hóa khóa cao hóa, năng đã thế sẽ chăm chỉ học khóa này, để thượng thần ưu ái năng hơn, nhưng Hoa Bình không hổ là bình hoa, cứ học cao hóa là nhức đầu, dù thượng thần tuần nỡ vô song, năng cũng không thể học tốt khóa này. Thường ngày đi học, năng cũng chỉ ngắm đầu nhìn thượng thần là được, nào có để ý thượng thần nói gì.

Dung Lâm trầm mặt.

Đệ tử lớp Hóa đều hít sâu một hơi, về mặt tức giận này, sợ là còn nghiêm khắc hơn lần quả mắng Hóa Tranh.

A Liên cũng cảm thấy có chút xấu hổ, nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

Dung Lâm đứng ở trước mặt năng nhìn từ trên cao nhìn xuống, về mặt vô cùng lạnh nhạt, sau một phút thì hòa hoãn, ngữ khí ôn hòa nói: "Căn bản người kém xa người khác, nếu còn không có chuyên tâm học hành, đợt thi cuối khóa không qua, thì đi Cửu Tiêu các coi như không công, người nào sau này người nên làm cái gì? Hử?"

Hoa Bình sau lưng lập tức nói: "Không sao đâu, cá mè dung mạo xinh đẹp như thế, có một phu quân lợi hại là được rồi ạ."

Advertisement / Quảng cáo

Ánh mắt Dung Lâm gọn sóng, rơi vào trên người Hoa Bình.

Hoa Bình thường ngày hay nói nhảm, cũng là theo thói quen buột miệng liền nói, thấy thượng thần đang nhìn năng, ánh mắt thật đúng là dọa người, ngay lập tức sắc mặt cứng đờ, rụt đầu lại, yểu ớt nói: "Ta, ta nói lung tung thôi."

"Vị đệ tử này —— "

Dung Lâm thượng thần mở miệng, sau một lát, bỗng nhiên bật cười một tiếng: "Người nói rất đúng, lời nói này rất có giác ngộ."

Sau đó cúi đầu nhìn A Liên một chút, âm thanh hơi hạ xuống thấp: "Nghe rõ chưa?"

"Dạ dạ dạ, đệ tử hiểu rồi ạ." A Liên vội vã gật đầu.

Nhìn bộ dáng khờ khạo này của năng, tâm tình Dung Lâm hài lòng mỉm cười, lại quay người về trên đài, suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không nghiêm túc cho lắm, liền nhìn về phía A Liên nói: "Nhưng mà hôm nay đi lên lớp không tập trung, chuyện này vẫn phải bị phê bình, sau khi kết thúc buổi học đi tới tìm ta, ta kiểm điểm lại người một chút."

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tứ Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Không hài lòng

Edit: M.Y

Beta: Fleur

Tinh thần A Liên hoảng hốt ngồi xuống, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nam tử phong thái vô song trên đài, ánh mắt có phần rầu rĩ, chân mày cau lại, nhẹ nhàng thờ dài một hơi.

Dung Lâm vốn đang mỉm cười, nhìn thấy ánh mắt A Liên nhìn mình như thế, tinh thần lập tức căng thẳng lên.

Đây là ánh mắt gì vậy? Thất vọng ư? Hẳn khiến năng thất vọng hả? Hẳn rõ ràng biểu hiện tốt lắm cơ mà! Vô cùng tốt mà!

Sau khi kết thúc, Dung Lâm cũng không đợi năng chủ động đến tìm mình mà trực tiếp dẫn năng đi ra ngoài.

Vừa mới đến đài Lưu Vân, Dung Lâm liền cúi đầu xuống nhìn năng, muốn nói chuyện với năng.

Thấy ánh mắt năng đang trốn tránh hẳn, liền tức giận khinh bỉ nói: "Làm sao vậy? Mặc đồ vào là không quen biết đúng không? Không nghĩ tới người là loại cá này!" Biểu cảm này đâu có giống với phong thái tao nhã khi giảng bài trước các đệ tử?

A Liên nói: "Ta không có." Lại nhìn thượng thần nói: "Ngài đừng như vậy, ta, ta chỉ là một con cá thôi."

Ánh mắt Dung Lâm dừng lại, không biết nên nói như thế nào mới phải. Đúng vậy, nàng là một con cá, nhưng hẳn không có ngại nàng là cá, nàng còn so đo cái gì? Chẳng lẽ nàng cảm thấy hẳn đường đường là thượng thần, thậm chí đến cả một con cá không bỏ qua sao? Cái mũi này quá lớn, Dung Lâm có chút tức giận, bật thốt lên: "À, ta cũng đâu cần người lắm."

A Liên cúi đầu xuống thấp "ừ" một tiếng, trên mặt có chút mất mát, nói: "Thượng thần nói xong chưa ạ? Ta còn có lên lớp nữa."

Advertisement / Quảng cáo

Con cá này quả thực là...

Dung Lâm tức giận phát tay áo nói: "Đi đi."

Thấy nàng như vậy mà đi, về mặt Dung Lâm đen sì chẳng khác gì như đất nồi.

Nhưng mà ——

Nhìn thấy đáng đi hơi khác thường của nàng, Dung Lâm liền nhớ tới chuyện ngày hôm qua, nhất thời tâm cũng mềm đi.

Trùng Hư Tôn Giả ở xa vừa vận nhìn thấy màn này, thấy Dung Lâm thượng thần đang răn dạy A Liên. Lúc trước hẳn nhìn ra được, Dung Lâm thượng thần và A Liên có chút mập mờ, nhưng có thể vừa mất thượng thần, cũng coi như con cá này có phúc, bây giờ nhìn thượng thần tức giận như vậy, nghĩ rằng thượng thần hết yêu thích cái lạ rồi.

Trùng Hư Tôn Giả nở nụ cười, đi đến an ủi thượng thần nói: "Dung Lâm thượng chớ tức giận, đừng để yêu khí của cá nhỏ mà ảnh hưởng đến sức khỏe thượng thần, không đáng."

Dung Lâm lắc đầu một cái, nhìn Trùng Hư Tôn Giả, tay lại chỉ về bóng lưng A Liên, nói: "Là người phạt nàng quét dọn Lưu Vân đài? Nàng là một tiểu cô nương như vậy, người lại để nàng quét dọn Lưu Vân đài lớn đến thế, Trùng Hư Tôn Giả ơi Trùng Hư Tôn Giả, người đây là có ý muốn cùng ta đối đầu sao?"

Trùng Hư Tôn Giả ngậy người, lập bập nói: "Thượng, thượng thần?"

Dung Lâm lạnh lùng nói: "Nếu lời nói của bọn ta trước kia không rõ ràng lắm, hôm nay hãy nói rõ một chút, nàng là cá của ta, ta không cho phép người khác động tới nửa mảnh vảy cá của nàng. Nếu người còn dám phạt nàng lần nữa, để xem ta trừng trị người thế nào..."

Dừng một chút, lại nói: "Còn nữa, từ nay, việc quét dọn vệ sinh của Cửu Tiêu Các giao lại cho người, hàng ngày người cần cù dạy bù cho các đệ tử, chắc hẳn cũng rất vui khi tạo ra cho đệ tử môi trường tu tiên tốt hơn."

*

A Liên thường ngày đều mỉm cười vui vẻ, cho dù gặp phải chuyện không vui cũng quên rất nhanh. Bây giờ nàng lại tâm tư ưu sầu.

Nàng cùng Tiểu Táo là bạn bè thân thiết, nhưng nếu bản về giao tình sâu đậm, thì không bằng bạn cùng phòng, Điền La.

Nàng kể chuyện này cho Điền La.

Điền La nghe xong, phun hết rong biển khô trong miệng ra ngoài, giây ngọc một hồi mới kích động nắm tay A Liên nói: "Người nói người... người và thượng thần, làm việc kia rồi há?"

Chuyện này đáng nhẽ cũng không có gì, A Liên từ nhỏ đã sống dưới nước, việc gì cũng nhìn thấy rồi, thỉnh thoảng khi ra ngoài sẽ thấy hai con cua chồng lên nhau để giao phối, nàng cũng chỉ lặng lẽ đi ngang qua, không quấy rầy, cũng không cảm thấy gì. Bây giờ nghe nàng ồe buơu nói, A Liên cảm thấy gò má mình hơi nóng.

A Liên gật đầu nói: "Ừm"

Điền La vui vẻ nói: "Đây là chuyện tốt nha. Không phải người muốn báo đáp ân huệ của thượng thần sao? Việc này vẫn hơn là mất mạng mà?"

Là chuyện tốt sao? A Liên có chút ngờ ngác, nàng nói: "Nhưng ta cảm thấy, thượng thần không nên làm như vậy..." Hẳn ở trong lòng nàng từ xưa đến nay vẫn luôn cao cao tại thượng.

Điền La gợn tay lên gõ một cái đầu của nàng, nói: "Ngốc. Thượng thần thích là tốt rồi."

A Liên không nói gì.

Hai trăm năm nay, nàng vẫn luôn cố gắng nuôi chính mình béo trắng, cũng cẩn thận bảo vệ đuôi cá, trở thành một con cá mè trông rất ngon miệng. Nàng nỗ lực hai trăm năm, cuối cùng cũng chẳng có tác dụng gì.

Trong lòng khó tránh khỏi thất vọng.

Điền La lại nói: "Nếu như người có thể sinh con dưỡng cái cho thượng thần, thì có lẽ sẽ cá bằng từ quý (1)...đến lúc đó còn lợi hại hơn cá chép hóa rồng Cẩm Lý sư ty đấy!"

Cá bằng từ quý: đây là câu biến đổi từ "mẫu bằng từ quý", nghĩa là mẹ vinh hiển nhờ con.

A Liên lập tức tròn tròn hai mắt, kinh ngạc nói: "Hả? Không nhanh như vậy chứ."

Điền La rất hưng phấn, mặc dù thường ngày nàng có chút mơ mơ màng màng, nhưng cũng hiểu nếu thượng thần đã ngủ chung với A Liên, vậy chắc chắn sẽ không ăn nàng nữa. Nàng cũng không cần ngày đêm lo lắng A Liên sẽ nhay vào trong nôi nữa.

Điền La nói: "Sao lại không hả? Thời kỳ hoa cá mè các người mang bầu là bao lâu?"

A Liên trả lời: "Khoảng một tháng"

Điền La nói: "Vậy sao không được, có lẽ bây giờ trong bụng người có một phượng hoàng nhỏ rồi đấy chứ, sau một tháng nữa người sẽ lên chức mẹ thôi."

Trong lòng A Liên đều là thượng thần, hiển nhiên không có nghĩ đến chuyện này, nghe Điền La nói như vậy nàng lại hơi lo lắng. Nàng nhỏ giọng nói: "Cũng có thể không phải mà..." Ngộ nhờ sinh ra giống như nàng, là một con cá mè vừa tâm thương vừa ngu ngốc giống như nàng thì phải làm sao giờ? Nàng tất nhiên vẫn yêu nó, nhưng còn thượng thần thì sao?

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng sau khi trò chuyện với Điền La, tâm tình của nàng tốt hơn rất nhiều, nàng vốn là con cá lạc quan, rất nhanh đã nở nụ cười trên môi, sau khi kết thúc buổi học liền đến chỗ Mạnh Cực Tiên Quân mua xiên que cho thượng thần.

Mạnh Cực Tiên Quân nhìn thấy nàng thật cao hứng, nói: "Tiểu Liên ah, sao hôm nay đến có một mình vậy?" Lúc trước Mạnh Cực Tiên Quân từng trông thấy, nhưng là do Dung Lâm biến thành tướng mạo bình thường, nên hẳn cảm thấy kẻ đó có chút không xứng với nàng cá xinh đẹp hiền lành này, nên cũng nhớ kỹ hơn một chút.

A Liên nói: "Hôm nay hẳn hơi bận."

Mạnh Cực Tiên Quân quen thuộc thay nàng gói kỹ xiên que, đưa cho A Liên rồi nói: "Tiểu Liên, người chỗ nào cũng tốt, niềng có một chỗ không tốt —— tính cách quá thật thà. Chồng bạn bụ đều là mượn cớ, có chuyện gì quan trọng hơn có nương mình thích chứ. Người quá nuông chiều hẳn, nam nhân không nên nuông chiều, nếu tiếp tục như vậy nữa, người sẽ là người chịu thiệt thòi đấy."

A Liên đón lấy, cảm ơn Mạnh Cực Tiên Quân, mỉm cười lắc đầu: "Sẽ không đâu. Ta không có gì để mất cả, hơn nữa hẳn đối với ta tốt vô cùng."

Mạnh Cực Tiên Quân nhìn bóng lưng nàng xa dần, vừa quét đầu lên xiên đang nướng, vừa thờ dài nói: "Đúng là một con cá đơn thuần."

*

Khi A Liên trở lại Tiêu Dao điện, thượng thần vẫn chưa về. Nàng đem đồng quần áo đêm qua đã giặt ra phơi trong sân viện, lại cho ngựa ăn cỏ, lúc đang nấu cơm tối, thì nghe bên ngoài có tiếng động.

A Liên vội vàng bỏ đồ trong tay xuống, lập tức chạy ra ngoài, nhìn bóng dáng thượng thần cao lớn, liền cười cười nói: "Thượng thần về rồi à?"

Dung Lâm mới từ chỗ Tiêu Bạch về, bàn luận chính sự hẳn một chút cũng không nghe lọt tai, ngược lại khó có được cùng hắn ta tán dóc một phen về chuyện nam nữ.

Lúc trở về, về mặt hẳn ưu buồn đứng trên mây, hẳn cho rằng hôm nay tiểu cả yêu sẽ không tới đây, không ngờ khi thấy khói bếp lượn lờ xung quanh khiến Cửu Trùng Thiên mang cả hơi thở phàn nàn mà hắn lại rất yêu thích.

Hắn nhìn nàng, gật đầu một cái.

A Liên đi tới, ôm cánh tay của thượng thần, nghiêng đầu suy nghĩ. "Hôm nay thái độ của ta có chút không đúng, thượng thần chớ tức giận nữa."

Dung Lâm nhấp nháy môi, nhất thời không biết nên nói gì mới phải. Kỳ thật hắn chuẩn bị nói xin lỗi với nàng.

Dung Lâm nhận nhặt nói: "Ta không có tức giận."

Hắn vẫn còn lo lắng nàng một lời không hợp sẽ nhảy vào nổi dậy.

Bây giờ nhìn nàng, hắn yên tâm không ít, liền nói: "Ta hơi đói."

A Liên kéo hắn ngồi xuống: "Thượng thần ngồi đây một lát, xong ngay đây."

Bữa cơm này trôi qua trong bầu không khí yên bình, hai người đều không nhắc tới chuyện tối ngày hôm qua. Sau khi dùng cơm xong, A Liên liền đi nhà bếp rửa chén, Dung Lâm ở bên ngoài đứng một lúc mới đi vào.

Hắn không thích đi vào bếp cho lắm.

Hắn nhìn thấy nàng đang rửa chén, dường như không hề chú ý là hắn vào đây, đợi khi rửa chén xong, nàng mới quay lại nhìn thấy hắn: "Thượng thần vào lúc nào thế?"

Dung Lâm lẳng lặng nhìn nàng, nói: "A Liên, chúng ta nói chuyện một chút đi."

Hai người đi tản bộ trước viện, A Liên đi bên cạnh Dung Lâm, thấy hắn bỗng nhiên trở nên sầu muộn, nên nàng có chút không dám nói chuyện cùng hắn, sau khi lấy dũng khí, nàng mới cười khanh khách nói: "Trăng hôm nay thật tròn."

Dung Lâm dừng bước chân lại, bất thành linh quay người nhìn về phía nàng.

A Liên bình tĩnh đứng nguyên chỗ, cũng nghĩ hoặc mà nhìn hắn.

Dung Lâm hỏi: "Ngươi, còn thích ta không?"

A Liên lập tức nói: "Thích lắm, ta thích thượng thần." Nàng sùng bái hắn hai trăm năm nay, dĩ nhiên là thích rồi.

Lời này vừa nói xuống, chân này Dung Lâm hơi giãn ra, có chút mỉm cười, nghĩ thầm: Hắn cũng biết.

Ngất khi của hắn buông lỏng không ít: "Vậy ngươi nói một chút, ngươi hôm nay sao lại có thái độ đó đối với ta vậy?"

A Liên lẩm bẩm nói: "Ta... Ta chỉ là không quen lắm, vẫn chưa hoàn toàn thích ứng."

Dung Lâm cau mày, hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời này. Nàng yêu thích hắn như vậy, rồi cuộc thỏa mãn mong muốn, phải nên vui mới phải, vì sao lại có biểu cảm mất mát lưỡng lự này? Mặc dù hắn cảm thấy khả năng không lớn, nhưng nghĩ lại lúc trước khi nói chuyện với Tiêu Bạch, vẫn không nhận được nói: "Ngươi...tôi hôm qua có chỗ không thoải mái há?"

Há?

Advertisement / Quảng cáo

A Liên nhìn bộ dáng thượng thần rất nghiêm túc, cân nhắc một phen, cũng không thể nói dối, thành thật gằn đầu nói: "Có, có một chút."

Cho nên nàng đúng thật là bối vi... không hài lòng với biểu hiện của hắn hôm qua!

Khuôn mặt Dung Lâm lập tức đen sì.

Ngồi đến tối hôm qua lần không làm nàng hài lòng, lòng tự ái của nam nhân thoáng bốc tăng lên tới cực điểm. Hắn dùng lực nắm chặt lấy bả vai nàng, bốn mắt nhìn nhau, vừa nghiêm túc vừa lớn tiếng nói: "Nói nào không hài lòng? Ngươi nói một chút xem, ta sẽ cố gắng, ta còn có tiến bộ nữa!"

A Liên liền lập tức bối rối.

Suy nghĩ một chút, mới dòm mặt nói: "Quá, quá lớn."

Ánh mắt Dung Lâm dừng lại, sững sờ chock lát.

Ngay sau đó, gương mặt lạnh lùng của Dung Lâm bỗng như xuân về hoa nở vậy.

Gò má hắn hơi đỏ ửng lên, con ngươi đen óng ánh, nhẹ nhàng ho khan một cái, về mặt vô cùng vui sướng, lại cố nhịn, cười nói: "Thật sao?"

Nụ cười của hắn từ từ lớn hơn, có chút không kìm chế được vui vẻ, lúc nhìn nàng, về mặt cũng tràn đầy dịu dàng: "Cái này ta không có biện pháp, là bẩm sinh rồi, ngươi chịu khó một chút, từ từ rồi sẽ quen thôi."

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Rải đường

Edit & Beta: Fleur

Tâm trạng Dung Lâm đột nhiên thoải mái vô cùng, hắn nói: "Móng chân ta vài ngày rồi chưa cắt..."

A Liên lập tức giơ tay, hưng phấn nói: "Ta cắt giúp thượng thần!"

Dung Lâm gật đầu: "Ừm. Theo ý nàng." Rồi hắn đuối tay ra, "Kéo ta."

"Vâng! Được, được." A Liên vui vẻ kéo cánh tay thượng thần, cùng hắn đến phòng tắm, giúp hắn cắt móng chân.

A Liên ngâm mình trong bồn tắm, nửa người dưới mắt không chế lại biến thành đuôi cá. Nhưng thần kỳ là nơi nhỏ vậy trước đó, theo lý thuyết hẳn là còn đang khôi phục, thế nhưng chỉ trong một đêm lại khôi phục như ban đầu, mọc ra vẩy cá xinh đẹp màu bạc, không còn nhìn ra vết thương nữa. Các cô nương đều yêu thích cái đẹp, A Liên cũng vậy, nàng sung sướng tung đuôi, bơi qua bơi lại trong bồn tắm, vô cùng vui vẻ.

Dung Lâm ngồi vắt chân một bên, nhìn nàng, vừa thấy ngốc lại vừa thấy đáng yêu.

Nghĩ tới điều gì, hắn cúi đầu nhìn giữa hai chân mình, rồi sau đó nhếch khóe miệng, cười đắc chí vừa lòng.

*

Ngày hôm sau, A Liên dậy sớm đi Cừu Tiêu Các thì thấy bốn năm nữ đệ tử hệ Hỏa đứng một chỗ, dường như đang bàn luận chuyện gì. A Liên cũng không phải một con cá thích tán chuyện, nhưng khi nàng đến Cừu Tiêu Các, A Băng đã chặn làm cá chó nên lạnh lùng, phải trò chuyện với đệ tử trong lớp, không cần quá a dua nịnh hót, chỉ cần nói với tư thái tâm sự là được.

Advertisement / Quảng cáo

Khi nàng đi đến, Hoa Bình liền kéo nàng, nói: "Cá mè hoa, sao bây giờ người mới đến? Chạm thêm chút nữa sẽ bị Xung Hư bắt được, phạt người đi quét Lưu Vân Đài đó."

A Liên ngượng ngùng nói: "Ta dậy hơi muộn." Nàng lại nhìn Văn Tiểu và Hoa Bình, hỏi: "Các người đang nói gì vậy? Thật náo nhiệt."

Hoa Bình biết A Liên tin tức không nhanh nhạy nên nói: "Là Thuộc Dược hệ Mộc."

Thuộc Dược hệ Mộc, là một cây thuộc dược tính tu luyện năm trăm năm, mặc dù xuất thân không quá hiển quý, nhưng cũng là một loại hoa xinh đẹp, hơn nữa hoa có tu luyện thành yêu tinh thường có ưu thế về dung mạo, cây thuộc dược này vừa vào Cừu Tiêu Các đã có nhiều sư huynh đệ xum xoe. Nàng ta lại thanh cao cao ngạo, không hề cho những sư huynh đệ ấy một nửa cơ hội, vậy mà bây giờ lại có tin cây thuộc dược này và phó phụ tử hệ Mộc Cừu Dương tiên quân lên lư ái muội, hôm qua còn có đệ tử nhìn thấy Cừu Dương tiên quân kéo Thuộc Dược vào Liễu Duyên Trai phía sau núi Cừu Tiêu Các.

A Liên nghe hiểu một chút, nhưng vẫn không hiểu nhiều lắm, nàng hỏi: "Liễu Duyên Trai là làm gì?"

Hoa Bình liền tiến đến bên tai A Liên nói ti mi. A Liên nghe xong bỗng trợn to hai mắt.

Liễu Duyên Trai này, giống như tên của nó là hóa giải duyên phận, duyên phận ở đây không phải là duyên phận giữa nam và nữ, mà là giữa mẹ và con trong bụng.

Đệ tử Cừu Tiêu Các đa phần là nữ, cặp đôi cũng không ít, bởi vì thiếu kinh nghiệm, vô ý mang thai cũng không ít. Nhưng đệ tử Cừu Tiêu Các đều lấy việc học làm trọng, các đệ tử vẫn đều là hài tử, sao có thể gánh được trách nhiệm làm cha mẹ? Có một số nữ đệ tử, ngay cả con trong là của ai cũng không biết, nên Liễu Duyên Trai làm ăn ngày càng tốt.

Hoa Bình nháy mắt, nói: "Thuộc Dược này bình thường đều ngồng cuồng tự đại, cao cao tại thượng, còn nghĩ mình là tiên tử thật. Ta nghe nói, hôm qua Cừu Dương tiên quân kéo nàng đi Liễu Duyên Trai, nàng ta khóc lóc không chịu, còn muốn sinh hài nhi trong bụng ra, cũng thật ngu ngốc, Cừu Dương tiên quân sớm đã có vị hôn thê xinh đẹp hiển thực, chẳng qua là chơi đùa với nàng ta một chút mà nàng ta lại coi là thật, ngốc quá..."

Sau đó, A Liên nghe nói Thuộc Dược hệ Mộc nghỉ học, ngày rồi đi, nàng vừa hay đứng trên Lưu Vân Đài, nhìn nàng ấy lẻ loi rồi đi, cẩn thận từng bước, dường như đang ngắm trông Cừu Dương tiên quân đến tiễn mình. Nhưng cho đến khi nàng bước ra cửa chính Cừu Tiêu Các, Cừu Dương tiên quân kia cũng chưa từng lộ mặt.

Khi A Liên quay đầu lại thì nhìn thấy Bạch Tâm

Bạch Tâm đi đến, quan tâm nói: "Cá mè hoa, ta thấy mấy hôm nay sắc mặt người không được tốt, có chỗ nào không thoải mái à?"

A Liên lại cảm thấy mình không hề có chỗ nào không thoải mái, vô thức sờ sờ mặt, nói: "Vậy sao? Ta rất tốt."

Bạch tâm nói: "Nếu có chuyện gì, nhất định phải nói cho ta biết."

A Liên từ nhỏ không có nhiều bằng hữu, nên rất quý trọng người quan tâm mình, lập tức gật đầu: "Được."

Nhưng đúng là A Liên không hề có chỗ nào khó chịu, mấy ngày kế tiếp, nàng biểu hiện vô cùng tốt tại ban hệ Hỏa, các vị tiên quân trước kia thường trách cứ nàng giờ đây cũng tán dương nàng, cảm thấy mấy ngày nay nàng đột nhiên mạnh lên, tu vi tăng không ít. A Liên cũng tự cảm thấy được, ví dụ như kỹ thuật đáp mây bay, lấy tu vi của nàng, mỗi lần chỉ được một lát, nhưng hôm nay lại bay tốt như Văn Tiểu.

A Liên là đệ tử tốt của ban hệ Hỏa, thậm chí cả Cừu Tiêu Các, ít khi được khen ngợi, nên bây giờ được các tiên quân tán thưởng, nàng tất nhiên sẽ vui vẻ.

Ngày hôm đó, về Tiêu Dao điện, nàng nhìn không được muốn chia sẻ chuyện vui với hân.

Nhưng khi nàng trở về, thượng thần lại không có ở đó.

A Liên cũng quen rồi, mấy ngày nay thượng thần có vẻ bận rộn, đều rất khuya mới về Tiêu Dao điện.

Khi Dung Lâm trở về, thấy nàng đã về trước, hân tươi cười nói: "Chuẩn bị một chút, hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo."

Sau khi A Liên đến Cừu Tiêu Các, nàng chưa từng đi đến nơi khác, mỗi ngày đều vòng quanh thượng thần, nàng hỏi: "Thượng thần muốn dẫn ta đi đâu?"

Dung Lâm lấy hai tấm vé trong tay áo ra: "Vừa có tiên quân đưa, nói là diễn xuất không tệ, người muốn đi xem một chút không?"

Dung Lâm đường đường là thượng thần, nếu thật sự muốn xem diễn, bao toàn bộ nơi diễn là được, nhưng sợ là tiêu ca yêu này không quen, lại cảm thấy đi xem giống mọi người cũng khá náo nhiệt.

A Liên chỉ là một con cá mè hoa đến từ hồ Động Trạch, mới chỉ nghe nói chứ chưa bao giờ được xem diễn, huống chi đài diễn Phong Nguyệt là nơi nổi tiếng nhất Thiên giới, về xem khó cầu. Mắt A Liên sáng lên, chỉ vào chính mình và nói: "Ta có thể đi cùng thượng thần sao?"

Dung Lâm trừng nàng: "Nếu không nàng muốn đi với ai?"

A Liên lập tức tiến lên ôm lấy cánh tay hân: "Tất nhiên là thượng thần!"

Dung Lâm mỉm cười, nhìn nàng nói: "Còn không đi thay xiêm y đi."

A Liên hoan hoan hi hi thay một chiếc váy xinh đẹp, lại dùng son môi thượng thần tặng. A Liên rất thích hộp son này, nhưng từ khi biết nó rất quý, nàng không dám dùng nhiều, chỉ dám mở ra nhìn trộm một chút, sau khi nhìn xong lại lẳng lặng đóng lại.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi trang điểm xong, A Liên cùng thượng thần đi đài Phong Nguyệt.

Trên đường đi, A Liên nói: "Thượng thần, bây giờ ta đã học được cách đáp mây bay, sau này không cần thượng thần dẫn ta nữa rồi."

Dung Lâm cầm tay nàng, nói: "Mới học được chủ đa lông đã khoe khoang trước mặt ta, lấy đạo hạnh nhỏ bé này của nàng, nếu một mình đáp mây bay chỉ sợ sang năm mới đến được đài Phong Nguyệt..." Nói xong, hân đưa cánh tay để ngang hông nàng, ôm lấy nàng, khoe miệng hơi nhếch lên, "Ngao ngao đứng im, chờ lộn xộn."

Khi đến đài Phong Nguyệt, đã có rất nhiều người.

Nhưng còn chưa bắt đầu diễn, Dung Lâm nói với nàng: "Nàng ở đây chờ ta, ta đi mua ít đồ."

A Liên gật đầu, nhìn thượng thần đi tới chỗ có nhiều người. Thượng thần không hổ là thượng thần, dù có rất nhiều người, cũng quy củ xếp hàng, không ý vào thân phận để sử dụng đặc quyền. A Liên lẳng lặng nhìn hân, chỉ cảm thấy giữa nhiều người như vậy, chỉ có hân là hạc giữa bầy gà, tỏa sáng, nàng nhìn một cái là thấy.

Một lát sau, Dung Lâm cầm hai bao đồ ăn đi tới, mở ra và nói: "Ăn đi."

A Liên giật mình, kinh ngạc nói: "Cho ta?"

Dung Lâm không vui nhu này: "Nếu không thì sao... Nếu nàng không cần thì ta ném đi vậy." Rồi làm bộ ném đi.

"Ồ..." A Liên bỗng nhảy dựng lên, vội vàng đoạt lấy hai bao đồ, nói: "Lãng phí lương thực là không tốt."

Nàng cúi đầu nhìn, bên trong có bèo khô nàng thích ăn, còn có một số thứ nàng chưa từng ăn, nhìn rất ngon. A Liên cầm một ít lên nếm, cười híp mắt nói: "Ăn ngon lắm." Sau đó hai tay đưa lên, "Thượng thần cũng nếm thử đi"

Dung Lâm cười nhìn nàng, chậm rãi nói: "Nàng dứt cho ta đi."

A Liên nghe lời, đưa tay dứt cho hắn: "Ăn ngon không?"

Dung Lâm gật đầu: "Ừm, không tệ." Thấy sắp đến giờ diễn, hắn đưa tay vuốt mặt nàng, "Đi thôi." Rất tự nhiên cầm tay nàng đi vào.

Bên trong vừa tối vừa yên tĩnh, hai người ngồi hàng cuối cùng.

Nam nữ đến đây xem diễn, phần lớn không thực sự muốn xem, nhưng A Liên lần đầu được đi xem, tất nhiên là xem rất nghiêm túc, trong lòng còn ôm hai bao đồ ăn vặt, không hề nháy mắt một cái, căn bản là đã quên cả ăn.

Dung Lâm đưa tay đặt phía sau ghế nàng, thấy từ khi bắt đầu diễn, nàng không hề nói lời nào, ngay cả nhìn hắn cũng không, hắn không khỏi có chút không vui.

Hắn đưa mặt tới: "Đẹp không?"

"Có."

"Thật sự đẹp vậy sao?"

"Vâng."

"Đẹp hay ta đẹp?"

"..Hả?" A Liên nghe thấy nên quay đầu lại, khó khan lăm lăm nhìn vào mắt thượng thần, trong bóng tối, đôi mắt hắn hiện ra ánh sáng, vô cùng sáng chói.

A Liên dừng một chút, nói nhỏ: "Thượng thần đẹp."

"Vậy mà không thấy nàng nhìn ta nhiều." Dung Lâm bắt mồm nói.

Nhưng...không giống nhau mà. A Liên nghĩ thầm, đúng lúc này, nàng nhìn thấy hàng ghế phía dưới bên tay phải có một đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm hôn nhau. A Liên chỉ nhìn một cái đã ngượng ngùng thu hồi ánh mắt.

Dung Lâm cũng nhìn thấy, mỉm cười tiến lại gần: "Muôn hôn ta sao?" Mặc dù biết nàng rất muốn, nhưng hắn là nam tử nên sẽ chủ động thay nàng.

A Liên nghĩ một chút, tiện tay cầm một mảnh bèo khô nhét vào miệng thượng thần.

Dung Lâm cảm thấy tức giận, duỗi tay giữ miệng nàng, dùng sức hôn một cái.

Advertisement / Quảng cáo

*

Khi về đến Tiêu Dao điện đã rất trễ, A Liên xuống phòng bếp bận rộn một hồi, rồi đưa bữa khuya đến phòng ngủ thượng thần.

Nàng nhìn thượng thần ăn khuya, đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài, rồi cúi đầu, nhìn thấy con phượng hoàng điêu khắc nàng từng đưa cho thượng thần, nàng nhất thời hơi kinh ngạc, không ngờ thượng thần lại giữ gìn như thế. Nàng vui vẻ cười, ánh mắt rơi trên một tượng đất nhỏ khác, yêu thích cảm lên nhìn. Tượng đất nhỏ có búi tóc đính hoa, tròn tròn phúng phính, rất đáng yêu.

Nàng cảm tượng đất, quay đầu hỏi thượng thần: "Đây là do thượng thần làm sao? Rất đáng yêu."

Dung Lâm đặt bát đĩa xuống, đi đến, nhìn tượng đất trong tay nàng, nói: "Ta sao có thể làm mấy đồ này chứ?" Đường như hắn đang nhớ về một việc xảy ra rất lâu rồi, tiếp tục nói: "Là một tiểu cô nương làm."

A Liên ngẩn người, không tiếp tục nói chuyện.

Dung Lâm thấy bộ dáng này liền hiểu bình dấm chua của tiểu cá yêu này chắc là bị đồ rồi, không khỏi có chút bất đắc dĩ, mỉm cười đưa tay véo mặt nàng, nói: "Một cô bé vẫn đang mặc tã mà thôi."

A Liên đề dặt cắt tượng đất đi, dù sao cũng là người khác tặng, nàng không thể làm hư nó.

Dung Lâm đột nhiên duỗi tay ôm chặt nàng, hôn lên môi nàng, hô hấp nóng rực thổi lên mặt nàng: "Ta hơi khó chịu..."

A Liên mở to mắt, lo lắng hỏi: "Thượng thần khó chịu ở đâu?"

Dung Lâm ồm một tiếng, kéo tay nàng đi xuống: "...Cự long khó chịu."

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lợi hại

Edit & beta: Fleur

...

A Liên cảm thấy cơ thể mềm nhũn, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Dung Lâm, yếu ớt nói: "Thượng thần tức giận sao?"

Sắc mặt nàng ửng hồng, ánh mắt mê mẫn, càng xinh đẹp hơn bình thường.

Dung Lâm rầu rĩ nhìn nàng, tiến lại gần cắn một cái lên mặt nàng, nghe nàng bị đau mà kêu "ai nha", gương mặt hắn mới thoáng thả lỏng. Hắn rõ ràng là có bảo bối, mà con cá chưa từng trải việc đời này lại không hề biết quý trọng.

A Liên nghiêm túc nói: "Ta sẽ mang thai..." Nàng cup mắt, rồi lại ngược lên nhìn hắn, trong mắt có chút mong chờ, "Lê nào thượng thần rất muốn ta sinh con cho ngài ư?"

Dung Lâm tức giận nói: "Ai cần con cá mè hoa như nàng sinh con đường cái cho ta chứ, nhờ hai nhi sinh ra vụng về như nàng, chẳng phải là sẽ tổn hại để huyết mạch tộc phượng hoàng hay sao?"

"...À." A Liên à một tiếng, "Vậy là tốt rồi."

Thực ra Dung Lâm cũng chỉ nói nhảm, xét đến cùng hắn cũng là một thượng thần sống an nhàn sung sướng, được mọi người theo đuổi, chẳng lẽ còn phải chạy theo xin xỏ cá mè hoa sinh con cho mình. Nhưng vừa nói xong, thấy gương mặt nàng âm ảm, hắn lại cảm thấy lời mình nói khiến nàng thương tâm, dùng sao nàng cũng ái mộ hắn hai trăm năm, bây giờ cuối cùng cũng đạt được ước muốn, nhưng suy cho cùng là cá tám không đủ, khó tránh khỏi mong muốn nhiều hơn. Sau này hắn cũng sẽ cho nàng.

Dung Lâm hôn lên mặt nàng, ôn hòa nói: "Thôi, đừng nghĩ lung tung."

A Liên hàm hồ nói: "Ta không hề nghĩ lung tung."

Dung Lâm cười nói: "Vậy thêm một lần nữa?"

Gò má A Liên đỏ hồng.

Dung Lâm nhéo nàng mặt: "Ta có lợi hại không?"

A Liên phối hợp giờ ngón tay cái lên: "Thượng thần lợi hại nhất."

Dung Lâm cúi đầu, ngậm lấy đôi môi ngọt ngào của nàng rồi hít vào.

Hồi lâu sau, quả nhiên A Liên không chịu nổi, đẩy đẩy bà vai thượng thần, nói: "Ta muốn ngủ..."

"... Ta còn muốn."

A Liên xưa nay không làm trái ý hần, cũng cắn răng, không nói gì nữa.

Đến khi kết thúc, hai người đều ngủ say.

Trong lúc mơ màng màng, A Liên cảm thấy đau bụng, nếu chi hơi đau, xưa nay nàng cũng không để ý. Cho đến khi đau tỉnh, nàng mới duỗi tay đụng cánh tay người bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Thượng thần, bụng ta hơi đau..."

Giọng nàng rất nhỏ, sợ quấy nhiễu hần.

Sau khi nói xong, hần vẫn ngủ, phảng phất như không nghe được nàng nói, dù nhắm mắt nhưng lại duỗi tay nắm lấy tay nàng, đưa lên miệng hôn một cái: "Ngoan, ngủ đi."

Tư thế ngủ của hần không hề ra dáng thượng thần chút nào, hai chân dang rộng, vô thức đá một cái, đá văng cả chân.

A Liên rón rén đắp chăn giúp hần, lại dịch dịch góc chăn, lẳng lặng nhìn tuần nhan ngủ say trong chốc lát rồi cuộn tròn người, yên lặng ngủ tiếp, cũng không nói gì nữa.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tứ Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Hòa ly

Edit & beta: Fleur

Ngày hôm sau, khi Dung Lâm tỉnh lại, còn chưa mở mắt đã vô thức duỗi tay ra, nhưng lại không mò được con cá kia, vì vậy đôi mắt còn nhắm nghiền cũng tỉnh táo hơn một chút. Dung Lâm biết nàng quen dậy sớm, chắc là nàng đã dậy sớm làm đồ ăn sáng.

Khi Dung Lâm ý quan sạch sẽ ra khỏi phòng lại thấy bàn cơm trống không, không hề có đồ ăn sáng phong phú như trong tưởng tượng.

... Chuyện hiếm thấy đây.

Nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Dung Lâm tìm theo tiếng động mà đến thì thấy A Liên vừa vận tắm rửa xong, tóc vẫn còn ướt.

A Liên nhìn thấy hần còn hơi kinh ngạc, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Thượng thần."

Dung Lâm "ừm" một tiếng, đi đến. Thấy giữa lông mày nàng hiện lên vẻ mệt mỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hồng hào cũng có vẻ nhợt nhạt hơn bình thường rất nhiều, hần sờ mặt nàng, nói: "Sao sắc mặt lại kém thế này? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Hiếm thấy hần nói chuyện dịu dàng, nhu hòa như vậy.

A Liên nhìn hần bằng ánh mắt phức tạp, suy nghĩ một chút, mới cúi đầu nói: "Tôi qua quá mệt mỏi..."

Tối hôm qua ư...

Mặt Dung Lâm cứng đờ, nghĩ đến chính mình tối hôm qua dùng mạnh vô cùng, hần nhất thời có chút xấu hổ, tai nóng lên, nói: "Là ta không tốt."

A Liên không nói gì, sau đó nàng nói: "Ta đi làm đồ ăn sáng cho thượng thần đây." Rồi nàng vội vã đi đến phòng bếp.

Dung Lâm cảm thấy hành động của nàng hơi kỳ lạ, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra là kỳ lạ chỗ nào, hần nghĩ có lẽ là nàng xấu hổ, nên chỉ nhìn nàng nghiêm túc làm đồ ăn sáng.

Nàng là một con cá hiền huệ, đồ ăn sáng đơn giản, nàng làm rất nhanh. Dung Lâm kéo nàng ngồi xuống, tán gẫu trong chốc lát, thấy tâm trạng nàng không tốt như mọi ngày, ừ ừ xui xui, giống như bệnh nặng một hồi, Dung Lâm nói: "Ta thấy hôm nay nàng không cần đi Cửu Tiêu Các đâu, lưu lại Tiêu Dao Điện nghỉ ngơi cho tốt."

A Liên tròn to hai mắt, lập tức nói: "Ta không sao, hơn nữa... Hơn nữa ta vốn kém, nếu nghỉ khóa sẽ không theo kịp các đệ tử khác."

Dung Lâm đẩy tự tin nói: "Có ta dạy thêm cho nàng, sợ cái gì."

Không biết có bao nhiêu đệ tử Cửu Tiêu Các hâm mộ vì nàng được chính thượng thần Dung Lâm phụ đạo, hơn nữa, A Liên đã tự mình trải nghiệm, tất nhiên nàng hiểu việc này có hiệu quả thế nào. Nàng cười cười, cố chấp nói: "Ta thật sự không sao đâu."

Dung Lâm biết nàng chăm chỉ nên cũng không nói thêm gì. Nhưng hần vẫn hơi lo lắng, nói: "Ta phải đi vắng mấy ngày, mấy ngày này nàng phải tự chăm sóc mình cho tốt."

A Liên kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Thượng thần phải đi xa nhà sao?"

Dung Lâm nói: "Đúng vậy, khó có được mấy tháng nhàn rồi, bây giờ lại bắt đầu bận rộn rồi. Lần này ta phải đi đến nơi cực hàn."

Dung Lâm chính là thượng thần tại Cửu Trùng Thiên, chiến thần thiên giới. Hiện thời lục giới hòa bình, không có chiến sự quá lớn, nhưng việc hần cần xử lý vẫn rất nhiều. A Liên nghe, đôi mắt sáng lên, lo lắng nói: "Vậy thượng thần phải cẩn thận một chút, chăm sóc mình thật tốt."

Dung Lâm đồng ý một cách hài lòng.

A Liên lại hỏi: "Vậy thượng thần muốn đi bao lâu?"

Dung Lâm suy nghĩ một chút rồi nói: "Ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng."

Hần thấy tiểu cá yêu thoáng cúi đầu, nhủ mà, không biết đang suy nghĩ gì. Hần cảm thấy có lẽ là vì nàng quá mức nhớ hần, không nỡ rời xa hần lâu. Dung Lâm khẽ mỉm cười, vuốt mặt nàng, nói: "Yên tâm, ta sẽ nhanh trở về."

A Liên gật đầu nói "Vâng", rồi không nói gì thêm.

Khi ra khỏi Tiêu Dao Điện, Dung Lâm thấy nàng đeo một chiếc túi xách to thì cười nói: "Sao mang nhiều vậy?"

A Liên mờ to hai mắt "A" một tiếng, nói: "Ta... Mấy ngày nay việc học nặng nề, có vài thứ ta nghe không hiểu, trở về dành phải ôn tập nhiều hơn."

Thời gian qua nàng rất hiếu học, tất nhiên Dung Lâm nhìn thấy. Bấy giờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, nghĩ đến việc phải xa nàng nhiều ngày như thế, trong lòng hẳn cũng có chút không nỡ. Dung Lâm vuốt má nàng, nói: "Đi thôi, đến trễ cũng không phải vội, Xung Hư sẽ không dám làm khó dễ nàng."

A Liên liền cười thiên mã đi Cửu Tiêu Các.

*

"Trò nói... Trò muốn nghỉ học?" Xung Hư tôn giả nhìn tiểu cô nương trước mặt, kinh ngạc nói: "Tuy nói trò không hợp với lớp hệ Hóa, nhưng gần một tháng nay, ta thấy trò tiến bộ rất lớn, thích ứng được chương trình học của lớp hệ Hóa, sao lại nghỉ học vào lúc màu chốt này? Nếu có gì khó xử, đứng ngại nói với ta."

Hoài Sương tiên ông đứng một bên cũng nói: "Đúng vậy, trò học hành chăm chỉ, nếu tiếp tục lưu lại Cửu Tiêu Các, sau này tiền đồ vô lượng. Nếu trò lo lắng sau này tốt nghiệp không có an bài tốt, ta có thể giúp trò một chút, thay trò tìm một việc ở Cửu Tiêu Các." Hiển nhiên là Hoài Sương tiên ông rất thương thức tiểu cô nương chăm chỉ này, dù sao nàng là đệ tử duy nhất nghiêm túc chăm chỉ nghe giảng mỗi khóa, thật là hiếm có.

A Liên nhìn Xung Hư tôn giả, lại nhìn Hoài Sương tiên ông, nói: "Cảm ơn hai vị tiên nhân, đệ tử không có chuyện gì khó xử, chỉ là... Ta cảm thấy mình phải cố sức quá nhiều trong việc học, vẫn nên quay về hồ Động Trạch, chỗ đó dường như thích hợp với ta hơn, mong tôn giả có thể phê chuẩn."

Đứng lúc thượng thần Tiêu Bạch và thượng thần Dung Lâm đều không ở đây, Cửu Tiêu Các tạm thời do Xung Hư tôn giả toàn quyền chịu trách nhiệm

Xung Hư tôn giả biết rõ cô nương này không đơn giản, dù sao thượng thần Dung Lâm cũng rất bảo vệ nàng. Hẳn nhất thời không biết làm sao cho đúng, nhưng đệ tử muốn nghỉ học, hẳn cũng không thể không phê chuẩn.

Xung Hư tôn giả thăm thía nói: "Tuy bình thường ta nghiêm khắc với trò, nhưng cũng là vì tốt cho trò..."

A Liên nói: "Đệ tử hiểu." Nàng vẫn luôn hiểu dụng tâm lương khổ của Xung Hư tôn giả.

Xung Hư tôn giả ngừng lại, nhìn nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng kiên định thì nói: "Mà thôi, trò đã khẳng khái như thế, vậy ta cũng thành toàn cho trò." Hắn cầm bút, vung tay lên, phê chuẩn cho A Liên nghỉ học.

Hắn đưa cho nàng, vẫn không quên dặn dò: "Thật ra ta rất thương thức trò, sau này nếu có duyên, trò có đến Cửu Tiêu Các thì đừng quên tới thăm ta."

Xung Hư tôn giả bồi dưỡng vô số nhân tài ở Cửu Tiêu Các, được xưng là nghiêm khắc. Các tiên quân khác dù đệ tử đã tốt nghiệp, hàng năm vẫn có người tới thăm hoặc gặp nhau ăn uống. Nhưng còn đệ tử của hắn, mọi người cũng không. Đệ tử sau khi tốt nghiệp đều ẩn nấp xa xa hắn, mặc dù đã rời khỏi Cửu Tiêu Các, nhưng trong suy nghĩ của họ, Xung Hư tôn giả vẫn rất có uy lực.

A Liên chân thành nói: "Ta sẽ."

Xung Hư tôn giả cười cười, lời này hàng năm hắn nghe không biết bao nhiêu lần, nhìn bọn họ tốt nghiệp, cười nói sau này trở về thăm hắn, trong lòng hẳn vô cùng mong đợi. Tại Cửu Tiêu Các, nghe được đệ tử chính mình dạy dỗ thành tài, vô cùng thành công, hẳn cũng sẽ tự hào nói với những tiên quân khác: "Đó là đệ tử của ta..."

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng tiên quân khác sẽ nói: "Tốt nghiệp nhiều năm như vậy, sao không thấy người ta đến thăm ân sư người?"

Khi ấy, sắc mặt Xung Hư tôn giả cứng đờ, đành phải cười cười nói: "Họ còn bận rộn." Trong lòng lại ít nhiều có chút khó xử.

Lúc này, Xung Hư tôn giả còn cười với A Liên: "Tốt lắm, ta chờ."

A Liên đi làm thủ tục nghỉ học, Mạnh Cực tiên quân cũng nghe tin, trong lòng vạn phần không nỡ, nói: "Tiểu Liên à, nhớ phải nhớ ta đó."

A Liên cười cười: "Vâng, ta sẽ nhớ tiên nhân."

Cửu Tiêu Các đối với nàng giống như một giấc mộng, mỗi người trong mộng nàng đều sẽ nhớ rất rõ, cả đời đều không thể quên.

A Liên trở về, Diền La các nàng đều còn đang đi học. Nghĩ đến lúc trước Diền La nghe được tin nàng phải đi còn khóc rồi tỉnh rồi ngủ, nàng lại cảm thấy không nỡ và khổ sở.

Còn một chút thời gian, nàng đi thu dọn đồ đạc của mình. Lúc nàng đến không mang nhiều đồ, thu dọn xong, phần lớn đều cất vào hồ lô ngọc bên hông.

Trừ một chiếc túi vải màu xanh, một chiếc túi tằm thường.

Sau khi thu dọn xong, nàng lại lấy bút ra, viết cho thượng thần một phong thư đơn giản, sau đó lại nghiêm túc viết một thư hòa ly. Lúc trước nàng đã nghĩ đến việc viết thư hòa ly, nên bây giờ viết vô cùng thuần thực, chỉ trong chốc lát đã viết xong. Sau đó nàng viết tên mình, quen thuộc dùng ngón cái ấn vào mực đỏ, rồi nhấn lên thư.

Nàng đi Tiêu Dao Điện một chuyến.

Nửa tháng nữa thượng thần mới về, trong điện rất tĩnh lặng. Nàng quét dọn một lượt, giúp hắn sắp xếp lại y phục. Trước khi đi, nàng giao lá thư cho thiên mã. Đến lúc đó thượng thần trở về, thiên mã sẽ đưa thư và thư hòa ly cho thượng thần.

Thiên mã trong chuồng ngựa đã quen được A Liên cho ăn hàng ngày, tất nhiên là không nỡ, đặc biệt là tiểu bạch mã nàng cười, không ngừng cọ cỏ nàng.

Mất A Liên cũng hồng hồng, đưa tay vuốt bồm nó: "Chăm sóc mình cho tốt, ta cũng sẽ nhớ ngươi." Rồi nàng nói với các thiên mã khác trong chuồng: "Ta sẽ nhớ mọi người."

Nàng cho thiên mã ăn béo lần cuối. Lũ thiên mã này vốn là một đám lang thôn hồ yểu, vô cùng thích ăn béo, nhưng bây giờ lại không chịu há mồm, tất cả đều không ăn.

A Liên bắt đầu đi nói: "Kể cả các người không ăn thì ta vẫn phải đi... Hãy để lần cuối ta dứt cho các người thật vui vẻ, hảo tự hảo tán, được không?"

Tất cả không phát ra tiếng động, nhưng lần này khi A Liên cho ăn, từng con đều yên lặng ăn hết béo khô.

*

Lúc quay lại, Diền La ôm nàng khóc như mưa, nước nỡ rầu rĩ nói: "Đừng đi được không, ta không nỡ xa ngươi..."

A Liên giúp nàng lau nước mắt: "Xung Hư tôn giả đã phê chuẩn, ta lập tức phải rời đi. Sau khi ta đi, người phải tự chăm sóc mình cho tốt... Đừng khóc, khóc nữa sẽ không xinh đẹp. Ta sống ở hồ Động Trạch. Sau khi tốt nghiệp, người có thể đến hồ làm khách, ta sẽ giới thiệu A Bằng cho người."

Diền La hít mũi một cái, nhìn thoáng qua chiếc túi xanh đặt một bên, kéo ống tay áo A Liên, cẩn thận nói: "A Liên, việc này không còn cách nào khác sao? Ta cảm thấy thượng thần rất thích ngươi mà."

A Liên biết rõ lời này của nàng là có ý gì, chân thành nói: "Ý của thượng thần ta rất rõ, người đã nói rất rõ. Ta đến Cửu Tiêu Các vốn là để báo ân. Nếu thượng thần không muốn ăn ta, vậy ta ở lại cũng không có ý nghĩa gì."

Diền La hiểu rõ tính tình nàng, nhìn thì nhu nhu nhược nhược, nhưng thật ra kiên cường hơn bất kỳ ai, hơn nữa chuyện nàng đã quyết định thì ai cũng không thay đổi được. Vì vậy, Diền La gật đầu, nói: "Được rồi, ta đưa ngươi ra ngoài."

A Liên nói được.

Nàng cần túi định đi ra ngoài thì gặp Di Khuê Di Chương. Tuy Di Khuê Di Chương luôn có chút màu thuẫn nhỏ với các nàng, nhưng dù sao cũng sống cùng nhau lâu như thế, thật sự phải rời đi cũng có chút không nỡ. Di Chương nói: "Này... Cà mè hoa, sao ngươi lại đột nhiên muốn đi?"

A Liên hơi mỉm cười nói: "Ta nhận ra mình vẫn không thích hợp với nơi này..."

Nàng nhìn Di Chương một chút, lại nhìn Di Khuê một chút, tiếp tục nói, "Hy vọng các người và Diền La sống chung thật tốt, nàng nhất gan, nhưng rất lương thiện."

Di Chương chu môi nói: "Ai thêm so đo với đồ nhà quê."

Di Khuê nói: "Yên tâm" Rồi lại cười nói, "Nhưng ta cảm thấy ngươi sẽ quay lại thôi."

Thật sao? A Liên cười với mọi người, rồi được Diên La đưa ra ngoài.

Khi đến Lưu Vân Đài, nàng thấy các đệ tử lớp hệ Hòa đều ở đó, đứng phía trước là Tiêu Tảo, Hòa Tranh, Bạch Tầm, Vân Tiểu và Hoa Bình.

Tiêu Tảo vội ôm nàng, khóc không thành tiếng. Hoa Bình cũng vậy, vừa khóc vừa oán giận nàng vì sao đột ngột nghỉ học, còn nói: "Người đi, sau này ta thành người xếp cuối lớp hệ Hòa..."

Advertisement / Quảng cáo

A Liên đành phải cười cười.

Vân Tiểu là long nữ Đông Hải, thân mang tuyền nhân, tất nhiên là không nên khóc, nên nàng cố nén bản thân lại.

Mọi người ôm nàng nói lời từ biệt, Bạch Tầm là người cuối cùng.

Bạch Tầm cúi đầu nhìn nàng, trên gương mặt tuấn tú không có biểu hiện gì, cuối cùng dùng sức ôm nàng một cái, nói: "Cả mẹ hoa, không có ta, muội đi đường cẩn thận."

A Liên cười nói được.

Sau khi nói lời từ biệt, nàng ra khỏi cửa chính Cửu Tiêu Các, nhìn tất cả mọi người rồi vẫy vẫy tay.

Đúng lúc này, tiếng chuông vang lên, khóa học bắt đầu.

Nàng để bọn họ đi về học, nhìn tất cả đều lưu luyến không rời, nàng mới cười cười, chính mình xoay người, chậm rãi đi về phía ngược lại với Cửu Tiêu Các.

Đi vài bước, nàng mới xoay người, nhìn thoáng qua bảng hiệu Cửu Tiêu Các kim quang lấp lánh và những tòa lầu các đầy khí thế.

Nàng cúi đầu, mở chiếc túi màu xanh trong lòng ra một chút.

Bên trong là một quả trứng có vỏ màu vàng kim.

Nàng nhẹ nhàng vỗ mấy cái, cong môi, dịu dàng nói: "Cục cưng, chúng ta về nhà thôi."

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Dẫn bảo*

Edit & beta: Fleur

** "Dẫn" là trịnh, "bảo" trong bảo bối*

Nơi cực hàn.

Trần Sơn tiên quân chính là tiên nhân thủ giới nơi cực hàn. Nơi đây vắng lạnh, mấy ngàn năm đều hoang tàn vắng vẻ, lần đầu tiên nghênh đón thượng thần tôn quý như thượng thần Dung Lâm nên cũng khách khí chiêu đãi hán một phen.

Nơi cực hàn chẳng phân biệt được ban ngày, bầu trời luôn bị che khuất, nơi đây luôn bị bóng tối bao phủ. Nhưng vị thượng thần này là tôn giả Cửu Trùng Thiên, trên người luôn có thần huy, khiến người khác chỉ có thể đứng nhìn từ xa. Thấy thượng thần Dung Lâm chấp tay đứng trên đỉnh núi, tay áo tung bay, khí độ độc nhất vô nhị, trên tay cầm một chiếc khăn thấm một con cá, Trần Sơn tiên quan liền tiến lên phía trước nói: "Thượng thần đang nghĩ tới phu nhân chăng?"

Dung Lâm hơi nghiêng mặt, thoáng kinh ngạc nhìn vị Trần Sơn tiên quân này.

Nơi đây tin tức lạc hậu, Trần Sơn tiên quân chỉ biết thượng thần Dung Lâm này có mấy vạn năm tu vi, tính ra cũng đã một bó tuổi, theo lý thuyết tất nhiên là đã có thể nhi. Nay thấy hán như đang nhớ ai, Trần Sơn tiên quân cũng là người từng trải, sao lại không hiểu chứ.

Y nhìn phương xa, thờ dãi nói: "Tiểu tiên cũng thường xuyên nhớ thể nhi cách xa ngàn dặm..."

Thủ giới tại nơi cực hàn, không có gì ngoài cách mỗi một trăm năm có thể gặp lại người thân, thời gian còn lại đều phải trấn thủ cương vị. Trần Sơn tiên quân cũng xem như ở đây lâu, đã hai ngàn năm. Thủ giới mặc dù vất vả, nhưng phúc lợi rất tốt. Nghĩ đến chính mình vất vả ở đây, thể nhi trong nhà không lo cơm áo, được hưởng đãi ngộ tốt nhất, y cũng không tiếc.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Sơn tiên quân tiếp tục nói: "Nhắc tới cũng hồ thẹn, khi phu nhân nhà ta mang thai, sinh con, ta đều không ở bên nàng, thật sự là uống làm phu."

Dung Lâm xưa nay đối đãi với người khác khiêm tốn nhã nhặn, hướng chi đối với những tiên nhân phần đầu ở tiền tuyến như Trần Sơn tiên quân, hán lại càng thương thức. Nghe y nói, hán không tránh khỏi có chút đồng tình. Là phu quân, nhưng khi thể nữ mang thai, sinh con không ở bên, cũng thật không nên.

Dung Lâm mở miệng trấn an.

Trần Sơn tiên quân lại nói: "Thượng thần phu nhân chắc hán là một nữ tử khéo tay hiền huệ?"

Dung Lâm đột nhiên cười cười, khuôn mặt giãn ra, nói: "Hiền huệ thì đúng là có hiền huệ." Rồi hán nhìn Trần Sơn tiên quân, "Nhưng quá tám người, ta vừa nói phải đi làm việc, nàng đã rầu rĩ không vui, hán không thể đi cùng ta..."

"...Tuổi còn trẻ đều như vậy." Trần Sơn tiên quân cười cười, nói, "Thượng thần đồ dành nhiều chút là được."

Dung Lâm cười nói: "Không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục sống cùng."

Trần Sơn tiên quân nhìn nụ cười và ánh mắt hán, thân là người từng trải, y hiểu rất rõ.

*

A Liên về đến hồ Động Trạch đã là ba ngày sau.

Lúc trước, nàng đi etc, nhọc nhằn khổ sở mất tận một tháng, bây giờ pháp thuật tinh tiến nên nhanh đến hơn.

A Bằng nhìn thấy nàng, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội hỏi: "A Liên, thật sự là ngươi sao?!"

Xa cách non nửa năm, A Bằng không hề thay đổi chút nào, mặc xiêm y màu đỏ càng khiến vẻ đẹp của nàng trở thành độc nhất vô nhị. A Liên thẹn thùng gật đầu, nói: "Ừm, ta trở về."

Thấy A Liên trở về, tất nhiên A Bằng rất vui mừng. Ban đầu, nàng không cần được con cá ngọc này đi etc hiến thân, nhưng nàng cũng biết thượng thần Dung Lâm kia đường đường là thần tôn, tất nhiên sẽ không ăn một con cá nước ngọt có ba trăm năm đạo hạnh. Con cá mè hoa này phải đắm vào tường mới có thể hiểu rõ. Nhưng một mình A Liên đến một nơi như etc, nàng cũng ngày đêm lo lắng. Giờ đây thấy A Liên bình an trở về, cuối cùng cũng có thể thở phào nhõm.

A Bàng quan sát nàng một lượt, nói: "Hơi gầy, đồ ăn tại ctc không ngon à?"

A Liên đưa tay sờ sờ mặt, nói: "Cũng tạm được."

A Bàng cười tươi, lại thấy nàng ôm một chiếc túi vải xanh trong tay, nên đưa tay ra và nói: "Đây là cái gì..." Nàng rat ay nhanh, A Liên còn chưa kịp phản ứng thì túi đã bị vền lên. Nhìn thấy quả trứng bên trong, A Bàng kiến thức rộng rãi cũng trợn to hai mắt: "Quả trứng này lớn quá, lại còn màu vàng kim? Đây là cái gì? Đặc sản của ctc sao?"

Nàng nói nhanh, liền tiếp đặt ra mấy câu hỏi, nụ cười của A Liên héo đi, không biết nên trả lời như thế nào.

A Bàng và A Liên mặc dù không quen biết từ nhỏ, nhưng lại có cảm giác chỉ hận không gặp nhau sớm. Mà nàng lại rất hiểu A Liên, chuông báo động lập tức kêu inh ỏi. Nàng nghiêm túc chỉ vào quả trứng, hỏi: "Người thành thật khai báo, trứng này là của ai?"

A Liên lẳng lẳng nhìn A Bàng trước mặt, thấy nàng đang cố kìm chế cơn giận, A Liên nấp mấy môi, ôm chặt quả trứng trong lòng hơn một chút: "...Của ta."

*

"...Vậy sau này người dự định thế nào?" Sau khi hiểu rõ đại khái mọi chuyện, ngày người mất nửa ngày, A Bàng mới hơi tỉnh táo lại.

A Liên ôm trứng, nói: "Ta muốn nuôi lớn nó."

A Liên đã suy nghĩ rất kỹ, không hề do dự chút nào.

Advertisement / Quảng cáo

Hôm đó nàng đau bụng, vốn nghĩ đã quá muộn, không nên quấy rầy thượng thần, chịu một chút là được. Nhưng không ngờ sau đó càng ngày càng đau, nên nàng chạy ra ngoài. Nàng không có kinh nghiệm, trước đó lại không biết mình có mang thai hay không, đau một lát thì sinh ra quả trứng này. Lúc ấy nàng hơi sợ, không biết nên làm gì mới tốt, nhưng vừa nghĩ đến lời của thượng thần, nàng lại lo lắng nếu thượng thần biết chuyện sẽ không thích quả trứng này, có lẽ cũng không muốn nó được ấp nở. Cho đến bây giờ, A Liên chưa từng nói một chữ "Không" với thượng thần, suy nghĩ một phen, nàng mới cẩn thận giấu trứng vào túi sách.

Sau đó, nàng lau sạch sàn nhà bẩn. Xử lý xong, nàng đi phòng tắm để tắm rửa.

Sau khi sinh trứng, nàng quyết định trong tích tắc, viết thư hòa ly, nghỉ học, quay về hồ Động Trạch, lưu loát liền mạch, không hề do dự.

Lúc này, A Bàng mới nhin không được mà nói: "Ta thấy người đứng là gốc mới về nhà..." Nàng chỉ tiếc rèn sắt không thép, nói: "Hồ Động Trạch nhiều ngư dân, bản thân người tự bảo vệ mình còn khó, lại còn mang theo con ghê."

Nếu khi chưa sinh trứng, A Bàng ở bên cạnh nàng, chắc chắn A Bàng sẽ kéo nàng đi phá thai.

A Bàng nhìn thoáng qua quả trứng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Thừa dịp vẫn còn kịp, người hãy tìm một chỗ ném nó đi, sau đó bắt đầu cuộc sống một lần nữa, coi như chưa từng đến ctc."

A Bàng là một cô nương mạnh mẽ, nàng biết chuyện này chỉ có thể dẫn lòng giải quyết dứt khoát mới không gây nhiều đau khổ. Nếu giữ lại quả trứng này thì cả đời đều phải chịu đau khổ.

Nhưng A Liên nhất quyết không chịu.

Trứng chui ra từ bụng nàng, sao nàng có thể ném đi được? Ném đi, nếu không may thì bị người ta nhặt đi làm trứng luộc nước trà; may mắn thì được ấp ra an toàn, nhưng vừa ra đời đã không có cha mẹ, chỉ có một mình, A Liên nghĩ cũng thấy đáng thương. Trước đây, nàng cũng như vậy, sao có thể để con cũng giống mình, không ai thương không ai yêu.

A Liên chân thành nói: "A Bàng, ta đã quyết định, ta sẽ nuôi lớn nó."

A Bàng nhìn chằm chằm A Liên trong chốc lát, mới thờ dãi nói: "Được rồi, dù sao cũng là trứng của người, người thích làm thế nào thì làm!"

A Liên kéo tay A Bàng, nói: "Thôi mà, đừng tức giận."

Sao nàng có thể không tức giận chứ?

Một con cá đang hoảng đang tốt lành, đi ctc một chuyến, mới non nửa năm đã biến thành một con cá một trứng hòa ly... Sao nàng có thể tỉnh táo chấp nhận đây?

A Bàng thấy nàng không chịu nói phụ thân hải tử là ai, còn không ngừng che chở hấn, nên nàng biết tên kia là đồ cặn bã.

A Bàng cúi đầu, nhìn quả trứng trong lòng A Liên, bất đắc dĩ nói: "Hy vọng hải tử này ngoan ngoãn một chút..." Nói rồi nàng cong ngón tay, gõ lên vỏ trứng như gõ đùa.

A Liên vội vàng cẩn thận bảo vệ, căng thẳng hề hề nói: "Coi chừng gõ hư."

Sắc mặt A Bàng đã khá hơn nhiều, cười cười nói: "Ta thấy vỏ trứng rất cứng, yên tâm đi, gõ không sao..." Nếu đã quyết định giữ lại trứng, A Bàng khuyên không được, chỉ có thể ủng hộ quyết định của nàng. A Bàng suy nghĩ một lát, rồi nghiêm túc nói: "Người muốn giữ nó lại cũng được, nhưng người là một con cá, ở hồ Động Trạch cũng không có thân thích gì để dựa vào, sợ là có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Tuy nói người từng hòa ly, lại mang theo một quả trứng, nhưng người trẻ tuổi xinh đẹp, tính tình ôn thuận, lại chăm chỉ hiền huệ, muốn tìm một con cá tốt tái hôn cũng không phải việc khó..."

A Liên lắc lắc đầu: "Ta không nghĩ đến việc này."

Biết nàng sẽ nói vậy, A Bàng nói tiếp: "Ta biết bây giờ người còn chưa quên được hấn, nhưng một nam nhân, đến hải tử cũng không cho người sinh, vậy cũng không có gì đáng để người lưu luyến. Hôn nhân không tình cảm đúng là không tốt lắm, nhưng người có nghĩ hay không, mấy ngày nữa trứng này ấp nở, dù sao cũng phải đăng ký hộ tịch, chẳng lẽ người muốn để nó lên lên kút kút sống qua ngày cùng người như vậy..."

Không thể không nói, A Bàng nghĩ xác thực xa hơn nàng.

A Liên nói: "Vậy..."

"Ta quen biết nhiều, đợi chút nữa đi tìm một người tin tưởng giúp người làm mai, tìm một nam nhân thật thà, phúc hậu, gia thế trong sạch. Người đừng nói không cần, tại hồ Động Trạch này, các người cô nhi quả mẫu, có nam nhân che chở, người mới sống an ổn được. Như vậy, hải tử sinh ra cũng có phụ thân." Hơn nữa chỉ có như vậy, con cá gốc này mới có thể chậm rãi quên kẻ bạc tình kia.

"Nhưng thế không tốt lắm đâu..."

Advertisement / Quảng cáo

"Có gì không tốt." A Bàng tức giận nói: "Chúng ta cũng không đi lừa người, người cứ nói rõ ràng tình huống của mình ra, nếu nhân gia cam tâm tình nguyện cưới người, không phải tất cả đều vui vẻ sao?"

Tỷ lệ đặc tại tại hồ Động Trạch vô cùng chênh lệch, không ít cá cũng tái giá, A Bàng cũng là vì suy nghĩ cho tương lai của A Liên.

Thấy A Liên không chịu, A Bàng lại nói: "Người không nghĩ vì mình thì cũng nên nghĩ vì hải tử trong trứng chứ..."

A Liên nhủ mảy, vuốt tay vuốt ve quả trứng yên lặng trong ngực, mới chậm rãi gạt đầu, nói: "...Được rồi."

*

Vài ngày sau, A Liên chậm rãi ấp trứng, ngẫu nhiên nhân rồi sẽ đi nhặt đá đi chọi trên bãi. Đồi được vài đồng tiền, nàng đi mua chút vải vóc, sau khi về, một cây kim một sợi sợi chỉ nghiêm túc làm y phục cho hải tử. Còn A Bàng, mặc dù lúc trước luôn miệng nói nàng ném trứng đi, nhưng sau khi quyết định, nàng cũng không nhắc lại nữa, chỉ đem thuốc bổ đến cho A Liên, còn tiện đường mang đến chiếc mũ quả dưa hoặc đồ chơi nhỏ.

Hiệu suất làm việc của A Bàng xưa nay rất tốt, mấy ngày sau đã giúp nàng tìm một đối tượng, để nàng đi xem mắt.

Nhà trai là một con cá lớn tuổi, vượt biển còn sót lại. Cá biển tư tưởng coi mờ, cũng không để ý việc A Liên tái hôn còn dẫn theo một quả trứng.

Hết chương 45

Chương 46: Thượng thần quay về

Edit & beta: Fleur

A Liên đi xem mắt với một con cá trắm đen tên là Thanh Côn.

Thanh Côn đã có sáu trăm năm tu vi, ước chừng lớn hơn A Liên ba trăm tuổi, nhưng A Bàng cảm thấy cá đực lớn tuổi một chút mới đáng tin. A Bàng thấy A Liên không chịu, bắt đầu thay nàng trang điểm một phen. A Bàng nói: "Người cũng không cần quá lo lắng, nghe nói Thanh Côn không tệ, từ nhỏ đã là một con cá xuất sắc, quan trọng nhất là phụ mẫu đều mất, có phòng có vật để cười, người và hán nếu hợp ý nhau, sau này gả đi cũng không lo mẫu thuẫn mẹ chồng nàng dâu."

Mẫu thuẫn mẹ chồng nàng dâu xưa nay là vấn đề thiên cổ, đặc biệt là với một con cá xinh đẹp như A Liên.

A Liên nói: "Ừm, ta biết rồi."

A Bàng cảm lược giúp nàng chải đầu, lại nói: "Nhưng chuyện này, quan trọng nhất là người cảm thấy hài lòng. Nếu thấy không hợp, chúng ta còn có thể tìm nhà khác."

Mặc dù A Bàng giúp A Liên tìm đối tượng, nhưng là muốn khiến nàng quên những chuyện không vui ở Cửu Tiêu Các, còn những chuyện như thế này, A Bàng tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng nàng. Thấy nàng gật đầu, A Bàng lại giúp nàng tìm một chiếc váy thật đẹp. Nhìn thấy chiếc váy làm từ tơ sống, A Bàng nói: "Chiếc váy này đẹp quá, lấy ở đâu thế?"

A Liên mỉm cười, A Bàng nói: "Hắn đưa?"

Advertisement / Quảng cáo

A Liên gật gật đầu.

A Bàng khẽ hừ một tiếng, nói: "Cũng hào phóng đấy..." Nàng cầm váy giúp A Liên mặc vào, "Mặc váy hán tặng đi gặp nam nhân khác mới tốt."

Lúc đầu, A Liên còn cự tuyệt, nhưng vì không lay chuyển được A Bàng, cuối cùng, nàng vẫn mặc chiếc váy đó.

A Liên xinh đẹp, ăn mặc đẹp để lại càng khiến người khác ngạc nhiên.

Khi Thanh Côn nhìn thấy nàng, y cũng ngây ngẩn một lát, cuối cùng mới khách khí nói: "A Liên cô nương."

Cá làm mai thấy mọi chuyện ổn cũng không quấy rầy hai người nữa.

Thanh Côn có vẻ ngoài nhã nhặn, nhưng phong cách ăn mặc không giống những con cá khác ở hồ Động Trạch. A Liên đã gặp không ít người ở Cửu Tiêu Các, nên nàng có thể nhận ra đây là phong cách của Đông Hải. Thanh Côn giới thiệu tình huống gia đình mình, biết được A Liên cũng là cá nhỏ thôi, trong tâm cảm thấy đồng bệnh tương liên, rồi lại thao thao bất tuyệt kể về những gì hắn nhìn thấy, nghe thấy ở Đông Hải.

Khi nói chuyện, đôi lúc Thanh Côn còn nói vài câu tiếng địa phương Đông Hải, cũng may A Liên từng tiếp xúc với Văn Tiếu, nghe hiểu được.

Cá ở hồ Động Trạch có thể ra biển chứng tỏ cũng rất ưu tú. Y nói: "Gặp A Liên cô nương, ta cũng không chuẩn bị gì nhiều, hy vọng A Liên cô nương không chê." Nói rồi y lấy lấy vật ra.

A Liên vừa thấy là rong biển – đặc sản Đông Hải thì nhất thời hơi hoảng hốt, cười cười nói: "Thanh Côn đại ca khách khí rồi."

Thanh Côn chỉ nghĩ là nàng chưa ra biển bao giờ, nên cẩn thận giới thiệu rong biển với nàng một phen, còn nói thêm: "A Liên cô nương có vẻ còn ít tuổi, nghe cá làm mai nói cô nương đã có hài tử, không biết hài tử mấy tuổi?"

A Liên nói: "Còn đang ấp trứng."

Thanh Côn "A" một tiếng, cũng không hỏi nhiều, nói: "Cô nương cũng đã biết, ta là cá ra biển, cá đã ra biển đương nhiên sẽ không so đo chuyện này. Nếu sau này hai ta thật sự hợp ý, hài tử của cô nương, ta cũng sẽ coi như con ruột."

Nói trong chớp lát đã đến lúc dùng bữa. Thanh Côn cầm đũa rồi cười cười nói với A Liên: "Ở Đông Hải lâu quá, ngược lại lại không quen dùng đũa."

Đến cùng là A Bàng tự mình lựa chọn, Thanh Côn này tự nhiên hào phóng lại hay nói, đúng là không có khuyết điểm. Nếu có điểm không tốt lắm thì chính là khẩu vị hơi nặng.

Hồ Động Trạch đều là cá nước ngọt, Thanh Côn này khi ăn bèo còn phải rắc thêm một tảng muối dày. Mới từ biển trở về, khẩu vị bị ảnh hưởng, điều này A Liên cũng hiểu được.

*

Sau khi trấn trụ vật đang rục rịch ở nơi cực hàn, Dung Lâm hóa tóc quay về Tiêu Dao Điện trên Cửu Trùng Thiên.

Ở nơi cực hàn, hắn nói rất nhiều chuyện với Trần Sơn tiên quân, cũng nói đến phu nhân của mỗi người.

Dung Lâm cũng hơi nóng nằng, cảm thấy tiểu ca yêu này nhu thuận hiền huệ, cũng đến lúc nên công khai rồi. Tuy rằng lúc đó, tiểu ca yêu sẽ vui đến mức vênh đuôi cá lên bầu trời, nhưng nàng vui về thì hắn cũng vui về.

Đạp mây trở về, Tiêu Dao Điện ngập tràn trong ánh bình minh.

Thượng thần Dung Lâm phong thái độc nhất vô nhị, chỉ cần một bóng lưng đã đủ trở thành phong cảnh đẹp nhất Cửu Trùng Thiên. Tuy nhiên một đường bốn ba, lại giải quyết công việc nửa tháng trong mười ngày, nghỉ ngơi không đủ, nên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên chút mệt mỏi.

Khi hắn quay về, Tiêu Dao Điện trống rỗng.

Advertisement / Quảng cáo

Hắn cố ý giữ sắc mặt lạnh nhạt, nói một câu: "Ta đã trở về."

Không có người đáp lại, tiểu ca yêu cũng không hề vui vẻ nhảy đến ôm cánh tay hắn như trong tưởng tượng.

Dung Lâm nhu mày, có lẽ còn sớm, tiểu ca yêu còn chưa học xong. Nhưng vừa bước một bước vào Tiêu Dao Điện, hắn có thể cảm giác được rõ ràng, Tiêu Dao Điện ngày ngày không nhiễm trần thế lại phủ bụi.

A Liên là một con cá hiền huệ, từ khi có nàng, Tiêu Dao Điện luôn sạch sẽ gọn gàng. Dung Lâm chỉ đặt y phục tùy tiện một chút, nàng cũng mau chóng đem đi giặt sạch. Tiêu Dao Điện lạnh như băng cũng bắt đầu trở nên ấm áp.

Hắn hiểu cô nương này trước mặt người mình thích luôn cố gắng duy trì hình tượng tốt đẹp nhất, trước mặt mình, nàng luôn cố gắng tỏ ra chăm chỉ hiền huệ. Không ngờ hắn mới rời đi vài ngày, nàng đã bộc lộ bản tính.

Dung Lâm cũng không tiện biểu hiện rằng mình quá đê ý đến nàng. Hắn không đi Cửu Tiêu Các, chỉ dạo bước đến chuồng ngựa.

Thiên mã trong chuồng ngựa đều cúi đầu ủ rũ, nhìn thấy hắn trở về, cả lũ đều hí lên với hắn.

Thiên mã có huyết thống cao quý, xưa nay cử chỉ luôn ưu nhã quý khí, bây giờ... Đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.

Dung Lâm chậm rãi đi đến, nói: "Còn ra thế thống gì nữa?"

Tiểu bạch mã lại vẩy hai cánh về phía hần, vẩy vài cái thì "Cạch" một tiếng, một phong thư rơi xuống đất.

Dung Lâm ngừng lại, viết thư thì chỉ có tiểu cá yêu kia. Hần mỉm cười, cũng có chút mong đợi, muốn xem nàng viết lời ngon tiếng ngọt gì cho mình. Hần khom lưng nhặt thư lên, mỉm cười mờ ra.

Bỗng nhìn thấy ba từ trên cùng, vô cùng bất mắt: Thư hòa ly.

*

Dung Lâm lập tức đến Cửu Tiêu Các, đúng lúc gặp được Tiểu Táo và Điền La vừa tan khóa. Hần tiến đến hỏi: "A Liên đâu?"

Thượng thần Dung Lâm đột nhiên xuất hiện, Điền La sợ hãi kêu lên. Nàng xưa nay luôn sùng bái thượng thần, là gan lại nhỏ, nay bỗng có dũng khí, lãnh đạm nói: "Mười ngày trước A Liên đã nghỉ học, chẳng lẽ thượng thần không biết sao?" Rồi nói thêm, "Mong thượng thần không dây dưa với A Liên nữa, để nàng an an ổn ổn sống tiếp."

Nghỉ, nghỉ học!

Dung Lâm tức giận trừng mắt. Xung Hư tôn giả cũng đi ngang qua, nói với thượng thần: "Tiểu tiên còn tưởng thượng thần biết chuyện rồi? Giấy nghỉ học của A Liên là do tuier tiên phê. Thượng thần Dung Lâm, A Liên đã làm gì khiến ngài không vui sao? Ngài hãy đại nhân đại lượng, đừng so đo với một con cá."

Dung Lâm xoay người nhìn hần: "Người phê?"

"...Đúng, đúng vậy." Xung Hư tôn giả ngẩn người, gật đầu.

Nhiều chuyện xảy ra liên tiếp, Dung Lâm lấy lại bình tĩnh, hít sâu một hơi nói: "Tốt, rất tốt."

Hiện giờ hần không kịp xử lý Xung Hư, trực tiếp đi hồ Động Trạch."

*

A Liên ra ngoài xem mặt, A Bàng lưu lại thay nàng chăm sóc trứng. Tuy lúc đầu A Bàng không thích quả trứng này, nhưng sau khi quyết định giữ nó lại, nàng càng nhìn nó càng thấy đáng yêu, hơn nữa sờ cũng rất ấm áp.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng A Liên nói trứng này sinh non, cần phải rất cẩn thận.

Trứng sinh non ít nhiều cũng có ảnh hưởng đến hải tử bên trong. A Bàng mong hải tử bình an, ngăn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Nàng cẩn thận bọc kỹ trứng, sờ vài cái rồi chuẩn bị đi tìm A Liên.

Vừa đi ra ngoài đã thấy kim quang chọi lóe, nàng vô ý thức dùng tay che mắt. Khi đưa tay xuống, nhìn thấy một nam tử mặc áo bào trắng, tuấn mỹ độc nhất vô nhị, nàng hơi sững sờ. Xưa nay A Bàng luôn có thái độ tốt với nam tử tuấn mỹ. Nàng khẽ mỉm cười, hỏi: "Xin hỏi ngài là..."

"A Liên đâu?"

Thì ra là tới tìm A Liên.

A Bàng đột nhiên nghĩ tới điều gì, mày liễu hướng thượng giương lên, thần nhiên nói: "À, nàng đi xem mắt."

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trọng phu cũ

Edit & beta: Fleur

A Liên và Thanh Côn nói chuyện rất hợp, đặc biệt là khi nói đến nguồn nước, vấn đề tộc Cá quan tâm nhất lúc này.

Nói đến việc này, Thanh Côn nhủ mảy nói: "Đồng Hải tuy là một nơi rất lớn, nhưng hiện nay nước biển cũng bị ô nhiễm rất nghiêm trọng, ngược lại, hồ Động Trạch của chúng ta còn tốt hơn một chút..."

Điều này A Liên cũng biết rõ. Đồng Hải đang bị tàn phá rất nghiêm trọng, mà địa phương nhỏ như hồ Động Trạch, tuy tầm thường nhưng nước lại trong suốt. Chỉ là những năm gần đây, ngư dân xung quanh đánh bắt quá mức, hồ Động Trạch vốn có các giống cá phong phú nhưng hiện giờ cũng có những loại sắp bị diệt sạch. Ví dụ như bộ tộc của Bạch Tầm. Nhưng cá càng ít thì càng quý, giá tiền tất nhiên cũng tăng. Ngư dân chỉ biết đến lợi ích trước mắt, muốn đánh bắt chúng, chỉ đến khi cá quý hiếm mai danh ả tích mới thôi.

Thanh Côn thấy nàng lo lắng thì nói: "Nhưng A Liên cô nương hãy yên tâm, hai ta ở bên nhau, ta sẽ che chở cô nương, cô nương chỉ cần yên ổn ở dưới đáy hồ chăm sóc gia đình, không cần ra ngoài, cũng không cần lo lắng những chuyện nguy hiểm kia."

Lời này đã thể hiện rõ sự hài lòng của y với A Liên.

Thanh Côn có điều kiện ưu tú, nhưng lại trở thành một con cá lớn tuổi chưa lập gia đình, cũng là bởi vì y không coi trọng những thứ bề ngoài kia mà tin tưởng vào mắt nhìn của mình. Hôm nay A Liên mặc dù hơi ngại ngùng, nhưng dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, y có thể hiểu được, hơn nữa còn cảm thấy nàng như vậy rất đáng yêu.

A Liên cười cười.

Bộ tộc cá mè hoa tính tình ôn thuận, mà đúng là nàng cũng không có chỉ hướng to lớn gì, chỉ muốn trở thành một con cá hiền thực giúp chồng dạy con.

Sau khi dùng cơm xong, cũng đến giờ, Thanh Côn chủ động yêu cầu đưa nàng về.

Advertisement / Quảng cáo

Khi A Liên đứng dậy, vẩy lại không cẩn thận mắc vào ghế.

Chiếc váy này quý giá vô cùng, A Liên không dám dùng sức. Thanh Côn đứng một bên nhìn, vội nói: "A Liên cô nương, để ta giúp cô nương..." Nói rồi khom lưng duỗi tay định giúp nàng gỡ váy.

Không ngờ tay y còn chưa chạm đến lần váy đã bị bóng.

Thanh Côn giật mình, vô ý thức thu tay lại, thấy bàn tay mình đã đổ ừng ực, còn có vài bọc nước.

Chuông báo động trong lòng Thanh Côn lập tức rung lên. Ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy cách đó không xa, một nam tử phong thái thanh nhã, mặc một bộ áo bào trắng đang đứng.

Dung Lâm trợn mắt nhìn đôi nam nữ cứ chỉ ái muội kia, sai bước tiến đến, một tay kéo nàng đứng dậy khỏi ghế.

A Liên kêu lên: "Váy của ta..."

Váy bị rách một mảng, vẫn còn dính trên ghế.

Nàng nói xong mới phản ứng lại, nhìn nam tử bên cạnh, sững sờ nói: "Thượng, thượng thần?"

Dung Lâm thấy nàng ra vẻ vô tội thì trong lòng rất tức giận. Hắn và nàng đã như vậy, nàng còn thấy thiếu gì nữa, còn nghĩ ra trò này, buộc hắn phải đi tranh giành với kẻ khác. Phức hắc như thế đầu phải là cá mè hoa, rõ ràng là một con mực!

Dung Lâm nói: "Một chiếc váy mà thôi, nàng muốn bao nhiêu ta cũng có thể đưa cho nàng."

Không phải nàng muốn nghe hắn nói vậy sao?

Đột nhiên A Liên cảm thấy tức giận, nhủ thầm nói: "Ta không cần."

Thanh Côn cũng không ngạc, nhìn Dung Lâm như vậy, y cũng có thể đoán được đại khái: chắc hẳn đây là trượng phu cũ của A Liên cô nương.

Thanh Côn cũng không cảm thấy không thoải mái, vị này có vẻ cũng là nam tử ưu tú, chứng tỏ ánh mắt A Liên cô nương không tệ, bây giờ A Liên cô nương vừa ý y, tức là trong mắt nàng, y còn ưu tú hơn vị này. Nhất thời Thanh Côn khẽ mỉm cười, trong lòng cảm thấy khá thỏa mãn, nho nhã lễ độ nói với Dung Lâm: "Vị này chính là trượng phu cũ của A Liên cô nương chăng? Xin chào, tại hạ Thanh Côn, mong huynh đài không nên thô lỗ như thế, coi chừng làm đau A Liên cô nương."

Dung Lâm không để ý đến Thanh Côn, chỉ mở to hai mắt nhìn A Liên, nói: "Ánh mắt nàng kiều gi thế? Chỉ một con cá trắm đen cũng vừa mắt nàng!"

Nói rồi hắn hít một hơi thật sâu, ném hôn thư trong người lên bàn.

Hắn mở hôn thư ra, lạnh lùng nói: "Còn nữa, nàng nhìn hôn thư này đi, từ khi nào mà ta trở thành trượng phu cũ của nàng hả? Chúng ta còn chưa hòa ly, nàng vẫn là một con cá đã kết hôn, ra ngoài gặp nam tử khác tức là hồng hạnh vượt tường. Hay là nàng muốn tề nhân chi phúc, làm một con cá tròng hôn?"

A Liên kinh ngạc nói: "Ta đã viết thư hòa ly rồi, thiên mã không đưa cho thượng thần sao?"

Dung Lâm không cần suy nghĩ đã trợn mắt nói dối: "Không hề! Ta không thấy gì hết!"

A Liên "A" một tiếng, cảm thấy không nên nhờ thiên mã. Nhưng nàng không tiện trách cứ thiên mã, chỉ suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thôi, đợi lát nữa trở về ta viết lại."

A Bàng vừa tới đã thấy bầu không khí giương cung bạt kiếm, nàng gấp gấp nói với Thanh Côn: "Thanh Côn đại ca, hôm nay chúng ta có chút việc riêng phải xử lý, nếu không huynh hãy đi trước, ngày khác chúng ta gặp lại nhé?"

Thanh Côn nói: "Cũng được."

Y hơi không yên lòng nhìn thoáng qua A Liên, nói với A Bàng: "A Bàng cô nương, ta thấy tính tình trượng phu cũ của A Liên cô nương có vẻ không tốt, người hãy chú ý một chút, đừng để A Liên cô nương bị bắt nạt."

Trong mắt Thanh Côn, trượng phu cũ này có vẻ ngoài tốt, gia thế có vẻ cũng không tệ, A Liên cô nương tính tình hiền lành còn không chịu được, muốn hòa ly, có lẽ là vì gã phải một con cá bạo lực.

Bình sinh Thanh Côn ghét nhất nam tử dùng bạo lực với thế tử, nên y vô cùng kinh thường tên trượng phu cũ dạng chó hình người này, ánh mắt cũng thêm phần khinh bỉ.

A Bàng nói: "Người yên tâm." Thanh Côn này còn tốt hơn so với tướng tượng của nàng.

Thanh Côn đi rồi, A Bàng kéo A Liên đến bên cạnh, nói với Dung Lâm: "Có chuyện gì chúng ta trở về rồi nói."

Dung Lâm ghen một bụng tức, nhưng cũng không muốn vạch áo cho người xem lưng. Hắn nhìn xung quanh, phát hiện đã có không ít tôm cá vây xem, nên gật đầu nói: "Được."

Advertisement / Quảng cáo

Trên đường, A Bàng nhân cơ hội hỏi rõ mọi chuyện, mới biết được vị này chính là thượng thần Dung Lâm hai trăm năm trước đã cứu A Liên, trên Thiên giới có danh tiếng vô cùng tốt. Nàng nhỏ giọng nói: "Không trách được người tâm tâm niệm niệm báo ân, nếu là ta, ta cũng muốn báo ân." Anh hùng cứu mỹ nhân, nếu anh hùng có bề ngoài tuấn tú thì chắc chắn phải lấy thân báo đáp. Còn nếu diện mạo xấu xí, vậy thì kiếp sau báo đáp.

A Bàng nói: "Người vẫn quyết tâm hòa ly với thượng thần à? Thượng thần Dung Lâm đã sống vài ngàn năm, bây giờ tuổi già có con, nên cao hứng mới đứng, sao lại đồng ý hòa ly với người chứ?"

A Liên suy nghĩ một chút, chán thành nói: "Ừm, thượng thần cũng là vì giúp ta nên mới lĩnh hôn thư với ta. Bây giờ ta đã rời Cửu Tiêu Các, sao có thể cứ quán quýt lấy thượng thần chứ?" Dù sao trước khi lĩnh hôn thư, thượng thần cũng đã nói rất rõ ràng với nàng, chỉ là thấy nàng đáng thương nên mới giúp nàng thôi, không muốn sau này nàng mặt dày mày dạn quán quýt lấy hắn.

Nàng nói thêm, "...Hơn nữa, ngài ấy không muốn ta sinh trứng cho ngài."

A Bàng cảm thấy hơi đáng tiếc, cần nhắc một lát rồi nói: "Được rồi, cũng là vì chuyện gì người cũng nghe theo hắn, tính tình người đúng là quá tốt, nên mới bị bắt nạt. Dù lý do lĩnh hôn thư là gì thì cũng đã lĩnh rồi, đây là sự thật. Các người muốn hòa ly thì tiền nuôi dưỡng cũng phải tính toán. Thượng thần này nói thế nào cũng là nhân viên cao cấp của Thiên giới, người làm phu nhân của hắn non nửa năm, chẳng lẽ lại không cho người cái gì?"

A Liên lắc lắc đầu: "Ta không cần. Ta vốn là không màng bạc của ngài."

A Bàng nói: "Người không cần nhưng cũng phải suy nghĩ cho hài tử trong trứng chứ. Theo ta thấy, trứng này có ấp nở thì cũng là một con phượng hoàng nhỏ, chẳng lẽ người muốn nó sống cùng người dưới đáy hồ?"

Từ xưa đến nay không hề có loài chim nào sinh hoạt dưới nước, huống chi còn là phượng hoàng tộc Hóa.

Tuy nói hiện giờ còn chưa ấp nở, nhưng A Liên cảm thấy nó sẽ giống phụ thân, là một con phượng hoàng nhỏ.

A Bàng tiếp tục nói: "Cho nên tiền nuôi dưỡng này dù người không cần, cũng phải cấp cho hài tử. Sau này, người và hài tử lên bờ sống, cũng cần mua một căn phòng trên đó. Những năm gần đây, giá nhà tăng nhanh, lấy chút năng lực của người, dù có nhọc nhằn khổ sở cả trăm năm, kể cả nhà xí cũng không mua nổi. Hơn nữa tiểu phượng hoàng này là con trống, cũng phải tính toán cho tương lai nó một chút, không có nhà thì cưới vợ thế nào?"

A Bàng nói rất có lý, A Liên không quan trọng bản thân mình, sống bần hàn qua ngày cũng được, nhưng có hài tử thì phải cho con cái tốt nhất.

Một cá một cua một thần nhanh chóng về đến nơi ở của A Liên.

A Liên sống sâu dưới đáy hồ, có tầng tầng bèo bao quanh, nên hơi nghiêng, đi vào liền thấy bên trong được trang trí ấm áp đơn giản, bởi vì nhỏ nên vừa nhìn là thấy hết mọi thế.

Mà Dung Lâm sống tại Tiểu Dao Điện, Tiểu Dao Điện sở hữu vạn mẫu. Bây giờ vừa bước vào căn phòng nhỏ xù này, hắn cảm thấy ngay cả xoay người cũng khó. Trong nháy mắt, lửa giận trong lòng hắn cũng giảm bớt.

Hắn nhìn về phía A Liên, nói: "Nàng nói với ta xem, tại sao lại nghĩ học, còn muốn hòa ly? Nàng muốn gì, ta cho nàng không được sao?"

A Bàng lại không thể chịu được cách thượng thần Dung Lâm nói chuyện với A Liên, một tay gạt nàng ở sau lưng, nói: "Đường đường là thượng thần, bắt nạt một con cá mè hoa thì có bán linh gì? Ban đầu ta cho rằng A Liên nhớ ngài hai trăm năm, nên ngài là một thượng thần xuất sắc, không ngờ tính tình ngài lại xấu như vậy. Cũng chỉ có con cá nguốc như A Liên mới dễ dàng tha thứ cho ngài. Ta biết ngài là thần tôn Thiên giới, xem thường tôm tép nhãi nhép ở địa phương nhỏ như chúng ta, nhưng tại đây A Liên cũng không phải loại cá có thể tùy tiện bắt nạt..."

Nàng kéo A Liên lên trước một chút, tiếp tục nói: "A Liên trẻ tuổi xinh đẹp, coi như là hồ hoa của hồ Động Trạch chúng ta, lo gì không tìm được một con cá tốt phò thác chung thân? Nhưng nàng không ham hư vinh, một lòng nghĩ báo ân. Khi đó hồ Động Trạch thì tuyển chọn, A Liên bị thương nặng mới có thể nằm trong số ít người được đi Cửu Tiêu Các. Ngài thì tốt rồi, một tiếng không nói đã ngủ con cá này... Bây giờ còn ra vẻ đại gia, hồ to gọi nhỏ trước mặt nàng?"

Thượng thần Dung Lâm sống ba vạn năm, lần đầu tiên bị một con cua nước ngọt nói đến á khẩu.

Hắn lấy lại bình tĩnh, thần nhiên nói: "Đây là việc nhà của ta và A Liên, thỉnh người không nhúng tay vào."

A Bàng nói: "Người biết rõ người nói gì nàng nghe đấy, nếu ta không nhúng tay vào, con cá nguốc này không phải sẽ bị người bắt nạt hay sao?"

Trên thực tế đúng là như thế. Dung Lâm còn nhớ, cho tới bây giờ, nàng chưa từng nói với hắn một tiếng "Không" nào.

Biết con cua này là bằng hữu tốt nhất của A Liên, coi như là thần nhân duy nhất của nàng, Dung Lâm cũng dễ dàng tha thứ cho A Bàng hơn. Hắn nói: "Ta đảm bảo sẽ không bắt nạt nàng. Ta muốn nói chuyện riêng với nàng."

A Liên cũng không muốn để A Bàng liên tục nói chuyện thay nàng, dù sao đây cũng là chuyện của nàng. Nàng nói với A Bàng: "A Bàng, để ta và thượng thần nói chuyện riêng đi."

A Bàng không yên tâm, chỉ sợ con cá mè hoa này bị vài ba câu nói của thượng thần Dung Lâm lừa gạt. Nàng suy nghĩ một lát mới nắm tay A Liên, nói: "Ta ở ngay bên ngoài, có gì không thích hợp hãy gọi ta."

"Được." A Liên gật đầu, đưa mắt nhìn A Bàng ra ngoài.

Chờ a bra ngoài, A Liên mới nhìn A Liên và nói: "Không phải thượng thần nói là phải đi nửa tháng sao? Là trở về trước thời hạn sao?"

Dung Lâm "Ừ" một tiếng, lại cảm thấy thái độ của mình quá lạnh nhạt nên nói thêm: "Ta vừa về thì thấy nàng không ở nhà."

"...A" A Liên nhẹ nhàng lên tiếng. "Trông thượng thần có vẻ mệt mỏi, chắc mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt."

Dung Lâm lại "Ừ" một tiếng, thấy tiểu cá yêu này một mặt thì háo hức hòa ly, một mặt lại quan tâm hắn, thật sự là nói một đằng làm một nẻo.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên nói: "Lúc trước, linh hồn thư là vì thượng thần muốn giúp ta vào Cửu Tiêu Các, bây giờ ta không muốn tiếp tục lưu lại Cửu Tiêu Các, tất nhiên là nên hòa ly..."

Nàng chậm rãi ngừng đầu lên, nhìn vào mặt thượng thần, nhỏ giọng nói, "Lẽ nào thượng thần không muốn hòa ly với ta sao?"

Dung Lâm nấp mấy môi, nhất thời không nói ra lời, thầm nghĩ quả nhiên là muốn hỏi hắn câu này.

Hắn không trả lời, chỉ nói: "Ta hơi khát."

A Liên quen thuộc nói: "Vậy thượng thần nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài rót nước cho thượng thần."

Nàng biến ra đuôi cá, nhanh chóng ra ngoài, Dung Lâm lẳng lặng nhìn bóng lưng nàng. Hắn vốn cho rằng tiểu cá yêu này có được rồi nên không quý trọng, nguỵ xong là bỏ đi, bây giờ xem ra là nàng thiếu cảm giác an toàn. Hắn ngẩng nhìn bốn phía, nhìn hết thấy căn phòng nhỏ, mặc dù nhỏ nhưng rất ấm áp. Dung Lâm càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Hắn đi đến bên giường, giường nhỏ làm bằng gỗ sò, hắn có thể tưởng tượng ra cảnh nàng cuộn tròn thân mình ngủ ở bên trong.

Dung Lâm khẽ vén áo bào, muốn ngồi xuống.

Hai chân vừa gấp xuống, chợt nghe A Liên vừa bước vào lên tiếng: "Dừng!"

May là thượng thần phản ứng nhanh, lập tức xoay người. Thấy chiếc túi vải màu xanh kia, hắn mở ra nhìn, nhất thời sững sờ: "Này..."

Hắn đột nhiên nhìn về phía A Liên, kinh ngạc nói: "Nàng, nàng có trứng từ khi nào?!"

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Dạy trứng

Dịch: Tiểu Phụng

Beta: Fleur

A Liên vội vã chạy tới ôm thật chặt trứng vào trong ngực, nàng hơi rù mắt, đôi mắt đảo loạn, khẽ mím môi nói: "Ta..."

Dung Lâm liền nói: "Nàng đừng nói là trứng này do nàng mua nhé!" Nghe nàng "Ừ" một tiếng Dung Lâm tức giận không kiềm chế được nói: "Chẳng lẽ nàng còn muốn làm món trứng luộc trà sao?"

A Liên ngừng đầu: "Thượng thần."

Dù Dung Lâm có thiếu kiến thức đến đâu, cũng không có khả năng không nhận ra đây là một quả trứng phượng hoàng. Hắn hít sâu một hơi, hỏi: "Nàng sinh khi nào? Vì sao lại không nói với ta?"

A Liên hơi lo lắng, chỉ nói: "Thượng thần coi như chưa từng nhìn thấy quả trứng này không được sao?"

Không được sao? Tất nhiên là không được rồi! Đây không phải trứng của riêng nàng, dựa vào đâu mà muốn gạt hắn, không nói cho hắn biết. Dung Lâm cảm thấy trán căng ra, tức giận muốn phun lửa.

A Bàng ở bên ngoài nghe được động tĩnh vội vàng tiến vào, thấy A Liên ôm quả trứng, bộ dáng của thượng thần Dung Lâm lại là tức giận không nhẹ, lập tức che chở A Liên nói: "Thượng thần làm gì vậy? Nếu như không muốn có con thì lúc trước khi ngủ với cá mè hoa tại sao không tránh thai? Bây giờ trứng cũng đã sinh ra, chẳng lẽ ngươi còn muốn đánh nát nó sao?"

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm buột miệng thốt ra: "Ta nói không cần khi nào?"

A Liên mở to hai mắt nhìn hắn.

A Bàng lại là đáng về đương nhiên – giả mới có trứng con thì sao có thể dễ dàng buông tha, xem ra đại chiến đoạt trứng là không thể tránh được.

A Bàng nói: "Bây giờ thượng thần lại muốn quả trứng này? Tại sao lúc trước lại bỏ đi? Quả trứng này là A Liên cực khổ sinh hạ, khi đó thượng thần đang làm gì? Ngươi dựa đâu mà giành quả trứng này của A Liên?" Lúc trước A Bàng khuyên A Liên vứt bỏ quả trứng là muốn tốt cho nàng, bây giờ giữ lại, nàng sẽ cố gắng bảo vệ quả trứng này. A Bàng biết hai người các nàng không phải là đối thủ của thượng thần, nếu hắn thật sự muốn dùng sức mạnh thì hai nàng vô phương chống lại rồi! "Hôm nay sắc trời không còn sớm, chôn nhò này của chúng ta không chiều dài tốt được thượng thần, mời thượng thần trở về. Sau khi ngài trở về hãy nghĩ kỹ biện pháp để giải quyết vấn đề đi!"

Dung Lâm cũng cảm thấy việc này quá mức đột ngột, lại thấy tiểu cá yêu dính người này dễ phòng hắn như dễ phòng cướp, lập tức có chút không thoải mái, nhìn thoáng qua nàng cùng quả trứng trong ngực nàng nói: "Được rồi, ngày mai ta sẽ quay lại."

Dung Lâm đi rồi, A Bàng quan tâm hỏi han A Liên: "Thế nào rồi? Ngươi không sao chứ?"

A Liên gất gao ôm quả trứng trong lòng, lắc đầu nói: "Không có gì!"

A Bàng liền nói: "Nhìn bộ dáng thượng thần Dung Lâm chính là luyện tức quả trứng, ta nghĩ hắn sẽ không dễ dàng hòa ly với ngươi. Cho dù cùng ngươi hòa ly cũng sẽ nghĩ biện pháp cướp quả trứng đi. Ngươi ở hồ Động Trách, chỉ là một cô cá nhỏ không nơi nương tựa, nhà thì nghèo rớt mồng tơi, thật sự là không thể cho hai từ một điều kiện trưởng thành tốt, mà thượng thần đó thì khác, thân phận hắn trên cao, nếu quả trứng này theo hắn sợ là vừa ra đời đã là chủ tử kim tôn ngọc quý... Nếu thật sự muốn đoạt trứng, tình huống này rất bất lợi với ngươi."

A Bàng nói rất có đạo lý. A Liên nói: "Nếu... Nếu thượng thần tiếp nhận nó thì nó có theo ta hay không cũng không quan trọng."

Nàng vội vàng trốn khỏi Cửu Tiêu Các chính là lo lắng thượng thần sẽ không tiếp nhận quả trứng này.

"Ngươi đó..."

A Bàng bắt đầu đi nói, "Bây giờ người trẻ tuổi xinh đẹp tất nhiên có thể tùy ý, nhưng người có từng nghĩ tới ngày sau cả lão châu hoàng vẫn nên tìm một nơi để dựa vào không? Nếu người quyết định nhường quả trứng cho thượng thần, người chỉ cần lần viết một khoản phí nuôi dưỡng, lại là một ước định cách một thời gian cho người gặp mặt hài tử."

A Bàng là một con cá khôn khéo, không chấp nhận một chút thiệt thòi, tuy nói hài tử không thể dùng bạc để trao đổi, nhưng A Liên chịu nhiều uất ức như vậy cũng nên có chút bồi thường mới đúng. Lúc còn trẻ ai lại không gặp qua mấy tra ca (*tra: cận bà*) huống hồ lúc này nàng lại gặp một tra thần, đến lúc miệng vết thương chầm rãi lành lại, dùng bạc bao dưỡng mấy con cá tiểu bạch kiếm ở hồ Động Trạch, ngày tháng trôi qua thật dễ chịu, ai sẽ còn nghĩ tới những chuyện thương tâm đó nữa!

Cả đêm A Liên gất gao ôm trứng vào trong ngực, ngủ không yên.

Ngày hôm sau, nơi này của A Liên lại có khách.

Khách đến không phải ai khác, chính là Thanh Loan phu nhân mà lúc trước A Liên từng gặp.

Tin tức của Thanh Loan phu nhân thật linh thông, không biết từ nơi nào lại biết tin A Liên thôi học ở Cửu Tiểu Các, bà còn tưởng rằng Dung Lâm khi để nhân gia, nên hấp tấp chạy tới hung hăng phê bình Dung Lâm một trận, lại ngoài ý muốn biết được A Liên lại im hơi lặng tiếng sinh ra một quả trứng.

Tin tức tốt như vậy làm cho Thanh Loan phu nhân vui mừng không thôi.

Sáng sớm đã lôi kéo Dung Lâm tới tìm A Liên.

Thanh Loan phu nhân đem theo rất nhiều thứ bổ dưỡng thân thể sau sinh, lập tức lấp đầy cái ổ nhỏ của A Liên, không còn chỗ bỏ lên dứt khoát bỏ vào phòng A Bàng cách vách. A Liên tiếp đãi Thanh Loan phu nhân, nhìn thượng thần đứng bên cạnh Thanh Loan phu nhân lại hỏi: "Thượng thần muốn dùng nước không?"

Dung Lâm vừa định nói muốn, Thanh Loan phu nhân liền nói: "Tiểu Liên, cháu không cần để ý tới nó, cứ để nó đứng yên đó là được rồi. Đến đây nào, cô cháu ta trò chuyện một chút, đứng rồi, trứng đâu? Cháu trai chưa phá vỏ của ta đâu?"

A Liên ôm trứng ra.

Thanh Loan phu nhân ôm lấy, nhìn xong liền vui mừng nói: "Quả trứng này có bề ngoài thật tốt, vỏ cứng rắn, bền chắc, không sợ mẻ, quả thực là một khuôn khác ra với Dung Lâm lúc chưa phá vỏ..." Thanh Loan phu nhân thoát nhìn thấp phần vui mừng, dịu dàng vuốt ve vài cái, nói: "Nhìn này, hoa văn trên quả trứng này đều giống cha nó như đúc. Thật là một quả trứng tốt a..."

Khen ngợi xong, Thanh Loan phu nhân lại nắm chặt tay A Liên nói: "Tiểu Liên à, vất vả cho cháu quá!"

A Liên có chút ngượng ngùng: "Không vất vả!"

Lời nói là thật, trừ bỏ lúc sinh trứng đau một trận, lúc trước cũng không có cảm giác gì.

Advertisement / Quảng cáo

Thanh Loan phu nhân lại nói: "Ta biết Dung Lâm cũng có chỗ không tốt, nhưng bây giờ cháu xem, hai người các cháu đến trứng cũng đã sinh, phải hảo hảo sống qua ngày, cháu nghĩ có đúng không?"

A Liên theo bản năng nhìn Dung Lâm, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Thanh Loan phu nhân nhìn thấy tất cả, nghĩ nghĩ nói: "Như vậy nhé, cháu mới sinh trứng không lâu cũng không nên bồn bả khắp chốn, hay an tâm lưu lại nơi này dưỡng thân. Dung Lâm đâu, mấy ngày này sẽ bồi cháu, chiều cổ cháu, cố gắng làm tốt trách nhiệm một phu quân. Chờ dưỡng tốt thân thể, nếu cháu vừa lòng với biểu hiện của Dung Lâm thì lại cho nó một cơ hội, nếu cảm thấy không được thì có cũng sẽ không miễn cưỡng cháu, có được không?"

Thanh Loan phu nhân cũng đã nói đến mức này, A Liên cũng không thể cự tuyệt.

Bà lại nhìn quả trứng trong chốc lát, trước khi đi liền lôi kéo Dung Lâm nói chuyện một phen.

Bà nhìn Dung Lâm nói: "Tiểu Liên là con cá tốt, cũng là thể tử tốt, cháu nha, ở nơi này hảo hảo biểu hiện, cũng đừng có bày dáng vẻ thượng thần nữa. Nếu đến lúc thể tử cùng trứng đều đi mất, cháu muốn khóc cũng không kịp, khi đó cháu cũng không cần trở về Cửu Trùng Thiên, cũng không cần kêu gọi ta là cô, ta không có loại cháu vô dụng như vậy!"

Khó có lúc Dung Lâm để nói chuyện: "Cô yên tâm."

Thanh Loan phu nhân vừa lòng, tiếp tục nói: "A Liên tuy không giống như nữ tử nhân gian phải ở cử, nhưng cũng cần nghỉ ngơi thật tốt. Mấy ngày tới, cháu đứng làm ồn nàng, chớ nên chọc nàng tức giận, nếu không cần thận bị trảm cảm sau sinh, vậy sẽ không tốt. Còn cô, trước mặt cháu trai ta nói chuyện chú ý một chút, còn chưa có phá vỏ thì việc dạy trứng phi thường quan trọng."

Thanh Loan phu nhân dong dài nửa ngày mới rời khỏi hồ Động Trạch.

Dung Lâm chầm rãi trở lại chỗ A Liên, nhìn nàng an tĩnh ngồi trên giường vỏ sò, bốn mắt nhìn nhau nhất thời lại không biết nên nói cái gì.

A Liên gọi: "Thượng thần."

Dung Lâm nói: "Ừ?" Hắn đi qua ngồi bên cạnh nàng, nhưng thân hình to lớn cùng đôi chân dài khi ngồi xuống có vẻ rất khó khăn.

Ngày thường cũng chỉ có mỗi A Liên ngồi trên giường vỏ sò nhỏ, khó khăn lắm mới nằm đủ, còn bây giờ một nhà ba người đều chen vào, có vẻ vô cùng chật chội lại ảm áp dị thường.

A Liên nói: "Thượng thần có thích quả trứng này không?" Tâm tình của nàng đang rất tốt, ít nhất từ sau lúc Thanh Loan phu nhân tới nàng liền hiểu ra, không phải thượng thần không cần quả trứng này, nàng cũng sẽ không cần lo lắng thượng thần sẽ vứt nó đi.

Dung Lâm hơi gật đầu liền hỏi: "Nàng sinh khi nào?"

A Liên thành thật kể tỉ mỉ chuyện đêm đó nàng đau bụng, lên lét chạy đi sinh quả trứng như thế nào. Dung Lâm vừa nghe, lập tức cảm thấy con của kia không hề quá phận, chính hắn cũng cảm thấy mình tra thần không có trách nhiệm. Phu nhân của mình sinh trứng mà mình lại nằm ngủ, uống công hân còn bất mãn với hành vi của Trần Sơn tiên quân nha!

"Thượng thần có muốn ôm nó một chút không?"

Dung Lâm vừa nghe lại có chút động tâm. Hắn đã sống ba vạn năm lại mơ mơ màng màng được làm cha. Khuôn mặt hắn mỉm cười, nói "Được!" rồi sau đó thật cẩn thận tiếp lấy quả trứng kim sắc hình bầu dục từ tay A Liên ôm vào lòng.

Vỏ trứng có chút thô ráp, cứng cáp, ôm trong tay khá nặng, sờ lên rất ấm áp, dường như có thể cảm nhận được bên trong có một sinh mệnh nhỏ khỏe mạnh đang lớn dần, không bao lâu sẽ phá vỏ mà ra.

Bỗng nhiên, Dung Lâm có một cảm giác thành tựu khó có thể diễn tả, đây là cảm giác thành tựu hắn chưa bao giờ cảm nhận được.

A Liên hỏi: "Thượng thần, bao lâu thì cục cưng có thể phá vỏ?"

Dung Lâm nghĩ ngợi nói: "Nghe cô nói lúc ấy ta được ấp suốt chín tháng."

Khi Dung Lâm chưa phá vỏ thì cha mẹ cũng đã không còn nữa.

Lâu như vậy à! A Liên có chút kinh ngạc.

Dung Lâm vuốt ve trứng trong tay, chọt áp tai vào vỏ trứng, nghe một chút đôi mắt liền sáng lấp lánh nhìn A Liên nói: "Nàng nghe này, có tiếng tim đập!"

A Liên cũng đưa tai qua lắng nghe, hai người thân mật dựa vào nhau lắng lắng nghe âm thanh trong quả trứng.

Advertisement / Quảng cáo

"Có nghe thấy không?"

"Nghe thấy nha!" A Liên vui mừng nói.

A Liên cực kỳ vui vẻ, đến buổi tối lại theo thói quen ôm trứng để ấp.

Dung Lâm nhìn nàng nằm nghiêng ôm quả trứng vào trong ngực lại cảm thấy có chút buồn cười. A Liên nhìn hắn có chút phiền não nói: "Thượng thần, hay là tư thế ta ấp trứng không đúng, vài ngày rồi không hề có chút động tĩnh nào!"

Thật không?

Vậy thì vấn đề rất nghiêm trọng!

Dung Lâm đi đến sờ sờ trứng, lại sờ sờ cánh tay A Liên, nghiêm túc nói: "Nàng là thủy tộc, nhiệt độ cơ thể còn không bằng quả trứng, nàng có ấp một hai năm thì quả trứng này chỉ sợ cũng không nở."

Lúc này, A Liên mới lo lắng nói: "Vậy làm sao bây giờ?" Nàng nghĩ nghĩ, nhìn quả trứng trong ngực nói: "Chẳng lẽ... Mọi người khác ấp giúp ta sao?" Dù sao cũng là quả trứng do nàng sinh ra, A Liên có chút không nỡ.

Dung Lâm nhìn bộ dáng nàng nhũn mày ưu sầu, nghĩ một chút lại leo lên giường, cùng nàng nằm chung một chỗ nói: "...Hay là để ta ấp đi!"

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lãng mạn

Dịch: Tiểu Phuong

Beta: Fleur

Việc ấp trứng đã có thượng thần chủ động xin đi giặt giũ, A Liên có thể gác qua một bên mà bận rộn chuyện khác. A Bàng thấy nàng mỗi ngày rất vất vả, nên rất có ý kiến đối với chuyện lúc đầu nói thượng thần đến là để chăm sóc nàng lại cứ vậy ở nhà không thêm ra khỏi cửa: "Người đứng là trí nhớ của loài cá mà, cũng không thể nuông chiều hẳn như vậy!"

A Bàng cũng đã gặp Thanh Loan phu nhân. Thượng thần không có mẹ, Thanh Loan phu nhân này tương đương với mẹ của thượng thần, nhưng đối với con dâu A Liên lại thật lòng yêu thương, không có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu nên lúc này trong lòng A Bàng cũng hơi yên tâm. Nghĩ đi nghĩ lại trứng cũng đã sinh ra, nếu thượng thần đối xử tốt với A Liên một chút thì vẫn có thể xem là một mối nhân duyên tốt. Chuyện phu thê vẫn là khuyên giải hòa không nên khuyên ly tán.

A Liên cười nói: "Không sao mà... Hơn nữa mỗi buổi tối thượng thần cũng rất vất vả."

Bởi vì thượng thần đã nói qua không được cho người khác biết việc hắn ấp trứng, đặc biệt dặn dò nàng không thể nói cho A Bàng.

A Bàng cười sâu xa.

Sau khi A Liên trở về liền nhìn thấy thượng thần cuộn người trên giường vò sò nhỏ, đôi chân dài có chút khó khăn gấp lại.

A Liên cười nói: "Bộ dáng thượng thần ấp trứng thật là đẹp mắt."

Khóe miệng Dung Lâm nhếch lên. Hắn đang ôm trứng trong ngực lại thấy nàng rớt cuộc đã về, lập tức nhủ thầm nói: "Tại sao lại về trễ như vậy?" Trì an ở hồ Động Trạch này rất kém, nàng lại là một cô cá tuổi trẻ xinh đẹp đi ra ngoài làm cho trong lòng hắn lo lắng không thôi.

A Liên liền nói: "À, lúc này đi ra ngoài ta gặp được Thanh Côn đại ca, ngày đó đi với vàng cũng không từ biệt hẳn nên gặp lại liền nói mấy câu."

Biểu tình của Dung Lâm cứng ngắc, nhất thời cảnh giác.

Advertisement / Quảng cáo

Thanh Côn kia cũng không phải là một con cá đơn giản, cho rằng bản thân mình ra được biển thì rất ghê gớm, học được vài câu phương ngôn (từ ngữ địa phương) Đông Hải liền nảy giả danh lừa bịp mấy con cá nhỏ tôm nhỏ chưa trải sự đời tại hồ Động Trạch. Dung Lâm nhìn con cá nhỏ trước mặt, cảm thấy nàng bộ dáng ngực to nhưng không có đầu óc, rất đơn thuần, nếu đổi lại là hắn cũng nhin không được muốn lừa gạt nàng, nói lời thăm thía: "Nàng đã kết hôn nên có chút tự giác đi! Thanh Côn này là cá lớn tuổi độc thân khác phái, nàng phải hiểu là người đời sẽ đi nghị gièm pha."

A Liên nói: "Ta không có bạn bè ở hồ Động Trạch, lúc trước chỉ có A Bàng, bây giờ lại có Thanh Côn đại ca thật sự hợp ý, nếu không thể làm phu thê thì làm bạn bè bình thường cũng có sao. Hơn nữa ta cùng hắn trong sạch thì không có gì phải sợ!"

Cũng đã đi coi mắt còn nói là trong sạch?

Dung Lâm lập tức ngồi dậy, bá đạo nói: "Dù sao ta cũng không cho phép."

A Liên "Ừ" một tiếng cũng không nói gì thêm

Dung Lâm thấy nàng ở một bên yên tĩnh thu dọn nhà cửa, cảm thấy thái độ của mình không được tốt, nên dịu dàng nói: "Ta là muốn tốt cho nàng, nếu nàng muốn kết giao bạn bè ta cũng không ngăn cản nàng, mấy ngày tới chúng ta sẽ trở về Cửu Tiêu các, ốc đồng, Tiêu Táo cũng đều ở đó."

A Liên quay đầu nhìn hắn: "Thượng thần thật không nói lý lẽ..." lại tiếp tục nói: "Nếu ta vẫn kết giao với Thanh Côn đại ca, thượng thần sẽ tức giận?"

Dung Lâm không hề suy nghĩ: "Tất nhiên, hơn nữa ta cũng sẽ trừng phạt nàng."

A Liên phản ứng lại: "Thượng thần sẽ dùng cự long trừng phạt ta sao?"

Da mặt Dung Lâm vốn dày cũng không bằng con cá nhỏ không phúc hậu này, bên tai đỏ lên, hít sâu một hơi nói: "Đúng, ta sẽ hung hăng trừng phạt nàng!"

"Được rồi..."

A Liên lập tức thỏa hiệp, "Lần tới có gặp mặt Thanh Côn đại ca sẽ nói rõ ràng cùng hắn, ngày sau sẽ không cùng hắn lui tới nữa." Thanh Côn là con cá tốt, nói năng hài hước còn có kiến thức rộng rãi, A Liên vẫn rất yêu thích.

Dung Lâm ngừng một chút, bỗng nhiên trong lòng có chút mất mát, sau đó tức giận ôm trứng xoay người một cái, càng nghĩ lại càng tức giận, đợi một lát không thấy A Liên có động tĩnh gì cho rằng cá ngốc này không biết mình tức giận, liền xoay người gây ra tiếng động lớn hơn.

*

Cả ngày đều ấp trứng, rốt cuộc đêm nay Dung Lâm có thể đi ra ngoài một chút rồi.

Ở dưới đáy hồ Động Trạch ngẩng đầu nhìn có thể nhìn thấy những con cá màu sắc sỡ bơi qua bơi lại, quanh mình còn có chút bèo xanh biếc, ngẩng cao hơn một chút liền có thể nhìn thấy ánh trắng kia lấp lạng rọi khắp đáy hồ, lung lay theo làn nước, khác hẳn trên Cửu Trùng Thiên.

Dung Lâm nhìn vầng trăng sáng kia đến gần người, khóe miệng theo bản năng nhếch lên. Chợt nghĩ tới điều gì, Dung Lâm vừa quay đầu lại đã thấy bên cạnh không còn bóng cá, hơi giương mắt đã nhìn thấy cách đó không xa, cá mè hoa kia đang nhẹ nhàng đưa cái đuôi cá xinh đẹp màu bạc về phía hắn, ngồi xổm trên mặt đất nhặt những viên đá.

Ngày tốt cảnh đẹp như vậy mà nàng lại hoàn toàn không biết thưởng thức.

Dung Lâm đi qua, không vui nhìn nàng.

Trong ngực A Liên đã chất thành đống nhỏ, đúng lúc thấy thượng thần tới liền nói: "Thượng thần giúp ta cầm một ít đi!"

Đường đường là thượng thần, tại sao lại phải giúp nàng cầm những viên đá nhỏ tầm thường đó? Nhưng rốt cuộc Dung Lâm vẫn là thành thật đuổi tay cầm lấy, lại nhìn nàng bò từng viên vào trong hồ lô ngọc.

A Liên nói: "Những cục đá đẹp này có thể bán được không ít bạc nha! Trước kia mỗi ngày ta đều tới nhặt những viên đá này, tích góp mấy ngày lại chạy lên trên bờ bán. Ngày từ đầu không biết giá trị của nó, thường xuyên nhặt thật nhiều cũng không đổi được mấy xu, nhưng ông lão thu mua đá thật tốt, dạy ta phân rõ những viên đá tốt hoặc xấu. Này nha, giống như viên này có hình dạng đẹp, màu sắc lại hiếm thấy, chắc chắn có thể đổi thật nhiều bạc." thuviengontinh Nàng cầm cục đá trắng tròn ngẩng đầu nhìn thượng thần nói: "Chờ để dành được nhiều bạc, ta mời thượng thần ăn thịt xiên."

Dung Lâm trầm mặc một lúc, ánh mắt sâu lắng nhìn nàng, sau đó đuổi tay véo giong mặt nàng.

Lúc sau hai người nằm ở đáy hồ ngắm trăng.

Đuôi cá màu bạc của A Liên nhàn nhã vẫy, từng cái nhẹ nhàng đụng vào đuôi người bên cạnh.

Bỗng nhiên A Liên mở miệng nói: "Ta rất thích ngắm trăng, luôn cảm thấy ánh trăng trên cao cách xa ta thật là xa, giống như thượng thần vậy..."

Dung Lâm nghiêng đầu nhìn sườn mặt nàng nói: "Ta dẫn nàng đi sờ trăng, chịu không?"

A Liên không chút nghĩ ngợi quay đầu, đôi mắt trong suốt hưng phấn nói: "Chịu nha!"

Dung Lâm cười cười, nắm tay nàng bơi về phía mặt hồ.

"Ào" hai tiếng, hai người từ đáy hồ nhảy lên.

Dung Lâm dẫn nàng lên bờ, đứng xoay mặt về phía nàng, sau đó thân thể phát ra màu vàng chói mắt, dường như làm lu mờ cả ánh trăng phía sau hần.

A Liên theo bản năng nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra liền thấy thượng thần hiện ra nguyên hình – biến thành một con phượng hoàng màu vàng thật lớn.

Phượng hoàng giương hay cánh che hết cả vầng trăng, chín cái lông đuôi tung bay vô cùng rực rỡ.

A Liên kinh diễm đến choáng váng, nghe thượng thần nói lên đi nàng mới ngán người, nhẹ nhàng nhảy lên lưng phượng hoàng, giang hai chân cưỡi trên cổ hần.

Advertisement / Quảng cáo

Phượng hoàng thuận gió bay lên, xuyên qua những tầng mây thật dày bay về hướng vầng trăng sáng rực phía chân trời.

Tiếng gió thổi mạnh bên tai làm cho A Liên cảm thấy chính mình sắp bị thổi bay đi, nhưng trong lòng vẫn là vô cùng vui sướng, vững vàng ôm lấy chiếc cổ đầy lông vũ của hần, hô to: "Bay nhanh thật! Nhanh thật!"

Phượng hoàng vỗ cánh, bay chín vạn dặm.

Mặt trăng xa cuối chân trời càng ngày càng gần, càng ngày càng sáng ngời.

Toàn bộ gương mặt A Liên đều bị rọi sáng, tò mò mở to hai mắt, khuôn mặt nàng tràn đầy ý cười, sau đó trong tiếng đập cánh, nàng lấy tay sờ sờ một góc mặt trăng.

"...Lạnh nha!"

A Liên sờ soạn vài cái liền lùi tay về, cười cười giang đôi tay ôm cổ hần, "Vẫn là cổ thượng thần ấm hơn!"

Sờ mặt trăng xong, họ theo đường cũ quay về.

A Liên cười phượng hoàng nhìn những thôn xóm thấp đèn dầu phía dưới khát khao không thôi.

Hồi lâu sau, trời đã sắp sáng.

Tay A Liên bất lấy cần cổ lông vũ bị trượt, hoảng sợ hô to, thân cá rớt từ trên lưng hần xuống.

Rơi đến giữa không trung chợt hoảng hốt, theo bản năng hiện ra đuôi cá màu bạc.

Lúc này phượng hoàng vươn móng vuốt khổng lồ nhẹ nhàng bắt lấy eo nàng, sau đó thật cẩn thận đưa nàng tới chỗ cảnh lá tươi tốt trên ngọn cây cao, còn dùng móng vuốt dịu dàng cào cào vài cái lên bụng nàng.

A Liên cười khanh khách không ngừng, sau khi đứng vững liền ngẩng đầu nhìn đôi cánh phượng hoàng trước mặt, gió hai tay lên.

Phượng hoàng theo bản năng cúi thấp đầu xuống.

Tay A Liên đụng đến gương mặt hần, cười khanh khách nói: "Thật là đẹp mắt..." Nàng nhẹ nhàng sờ soạn vài cái, dần dần hai cánh vỗ càng ngày càng nhẹ, hần chậm rãi trở về hình người, mà nàng đang sờ gương mặt như quan ngọc, khỏi ngờ tuấn lãng.

Dung Lâm đứng trước mặt nàng, vật ảo nhẹ nhàng tung bay, hào hoa phong nhã, ánh trăng phía sau cũng không sánh kịp. Hần cầm bàn tay nhỏ bé đang đặt trên mặt mình của nàng, chậm rãi nói: "A Liên, theo ta trở về Cửu Tiêu Các được không?" Giọng nói hần trầm thấp dễ nghe, dần dần hòa vào tiếng gió.

"Được!"

Nàng ngẩng đầu cười nói, trong mắt trừ ánh trăng chỉ có hần.

*

Ở trên ngọn cây ngắm mặt trời mọc xong vừa lúc hai người có thể đi chợ. tvnt Lúc đi ngang qua bên hồ, A Liên nhìn thấy có một người đánh cá bỏ một con cá trích béo khỏe vào trong sọt, cá trích kia giãy giụa, ra sức muốn thoát. A Liên đi qua mua cá trích từ tay người đánh cá, thả lại vào trong hồ.

Lại không ngờ cá trích này lại là một tiểu cá yêu tu luyện hai trăm năm, khi A Liên phóng sinh liền biến thành hình người.

Một thiếu niên văn nhã thanh tú, da thịt non mịn.

Thiếu niên thấy A Liên mỹ mạo như hoa, nhất thời hai má đỏ ửng ngượng ngùng muốn lấy thân báo đáp.

Dung Lâm lập tức đen mặt, nhìn con cá trích tiểu bạch kiểm nói: "Nàng đã kết hôn..." Nghĩ nghĩ lại bổ sung, "Cũng vừa mới sinh trứng!"

A Liên cũng gật đầu cười: "Đừng nha!"

Thiếu niên chợt cảm thấy đáng tiếc, nhìn A Liên lưu luyến không rời, sau đó liền đa tạ rồi nhảy xuống đáy hồ.

Dung Lâm bất mãn nói: "Tộc cá các nàng đều như vậy sao? Cứu các nàng thì các nàng liền dính lấy."

A Liên liền nói: "A Bàng nói đó là do ân công có bề ngoài dễ nhìn."

À! Tâm tình Dung Lâm sung sướng cười cười cũng không nói tiếp.

Hai người đi đến quán nhỏ bên đường ăn thịt xuyên, thật ra lúc này Dung Lâm chủ động chỉ bạc, còn hào phóng nói với chủ quán: "Không cần thôi!"

A Liên đứng một bên chọn lựa xiên, khen: "Thượng thần thực là giàu có!"

Dung Lâm thấy vẻ mặt nàng sùng bái, thầm nghĩ nữ nhân này quả thực rất thích bộ dáng nam nhân tiêu bạc, liền tốt bụng đuổi tay qua sờ đầu nàng. A Liên nghiêng đầu qua để cho hắn sờ.

Lúc ăn xong A Liên có chút nhưng nhớ nói: "Vẫn là Mạnh Cực tiên nhân nướng xiên ngon nhất!"

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm cũng gật đầu đồng ý: "Trò về là có thể được ăn rồi."

A Liên "Vâng" một tiếng, sau đó cùng Dung Lâm đi dạo bên đường, đi một quãng liền nhìn thấy có một gốc cây lớn có rất nhiều đôi nam nữ trẻ tuổi tụ lại một chỗ. *thuvienmgontinh* A Liên rất thích xem náo nhiệt, tất nhiên cũng tò mò lôi kéo thượng thần đi qua, thì ra là có một ông lão tóc hoa râm bày quán ở chỗ này, ở trên bàn là những cặp vòng tay bạch ngọc, nói là vòng thần khí uyên ương, có thể kiểm nghiệm tình yêu chân chính ở thế gian.

Dung Lâm đường đường là thượng thần, lạnh nhạt lại cao ngạo, vốn không nhìn vào mắt, vừa nghe lời này lại có chút hưng thú nho nhỏ, lại lôi kéo A Liên cùng nhau xếp hàng xem thử, vừa lúc có thể nhìn xem tiểu cá yêu này yêu hấn sâu đậm đến đâu.

Xếp hàng phía trước A Liên là một đôi nam nữ trẻ tuổi, lúc mang vòng uyên ương vào liền dần dần biến thành màu hồng đào.

Vòng uyên ương đoán chân tình, ban đầu là vòng màu trắng, lúc nam nữ đeo vào, màu càng đậm chứng tỏ tình cảm càng sâu đậm.

Đôi nam nữ này tất nhiên là vui mừng rời đi.

Đến phiên bọn họ, A Liên cùng Dung Lâm đeo vòng tay vào, vòng kia vốn màu trắng lập tức trở nên đỏ thẫm. Hắn nhìn màu đỏ trong lòng hơi chấn động, rõ ràng có chút kinh ngạc, theo bản năng lấy tay áo chặn lại – nếu dễ cho tiểu cá yêu biết tình cảm hấn đối với nàng khẳng định sẽ sung sướng vênh đuôi lên trời mất!

Sau đó mặt không đổi sắc thúc giục A Liên bên cạnh: "Nhanh lên nào!"

"À, được rồi!"

A Liên nghe lời đeo vòng tay vào.

Ngay sau đó vòng tay bạch ngọc trở thành màu hồng nhợt nhạt.

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Về nhà

Dịch: Tiểu Phuong

Beta: Fleur

Mãi đến buổi tối, tâm tình của Dung Lâm vẫn không được tốt. A Liên trải giường xong, nhìn thoáng qua chỗ Dung Lâm đang ngồi, nhắc nhở: "Thượng thần, có thể ngủ rồi!"

"...Ừ!" Dung Lâm lạnh nhạt trả lời, đôi chân dài duỗi ra, đôi mắt vẫn luôn nhìn nàng. Mãi một lúc mới đứng dậy bước qua, nhìn quả trứng màu vàng trên giường vô sò, lại nhìn mặt nàng, dường như muốn nhìn đến khi mặt nàng nở hoa.

A Liên giờ tay sờ mặt mình, mở to hai mắt tò mò hỏi: "Mặt ta dính bản sao?"

Dung Lâm nói không có, không mấy vui vẻ: "Ngủ đi!"

Thượng thần không nói nên nàng cũng không hỏi, leo lên giường vô sò, cứ như vậy một nhà ba người nằm chung trên một cái giường nhỏ. Mới đầu thượng thần có chút không quen, nhưng mà có một lần hắn ngủ ở phía ngoài không cẩn thận rớt xuống giường, từ đó tư thế ngủ cũng thoải hơn, bỏ tay bỏ chân mà ngủ, cả một đêm cũng có thể giữ nguyên tư thế.

Đêm nay Dung Lâm không ngủ được, mở to mắt nhìn A Liên bên cạnh, thấy nàng khép hờ hai mắt, không bao lâu đã ngủ say.

...Hắn không vui, nàng lại không tìm không phải ngủ ngon lành.

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm có chút không vui, giờ tay đẩy nhẹ nàng một cái.

Nàng cũng không tỉnh giấc, lẩm bẩm một tiếng lại tiếp tục ngủ.

Dung Lâm thờ dài, chân mày nhíu chặt, qua hồi lâu nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, lại lần nữa đuổi tay đẩy đẩy đánh thức nàng.

A Liên mở mắt mơ hồ nhìn hắn, lúc sau lại một cái nhắm lại, lẩm bẩm nói: "Có chuyện gì vậy?"

Dung Lâm nhích lại gần, nắm chặt tay nàng nhẹ giọng hỏi: "...Nàng có yêu ta không?"

"Hả?"

"Nàng nói nhanh lên, rốt cuộc nàng có yêu ta không?" Giọng nói của hắn có phần lớn hơn.

A Liên dường như nghe thấy, đáp: "Yêu."

Sắc mặt Dung Lâm thoáng vui vẻ, lại tiếp tục hỏi: "Nàng yêu ai?"

A Liên nhắm mắt đáp: "Thượng thần."

Dung Lâm hỏi tiếp: "Yêu nhiều không?"

A Liên chậm rãi mở to mắt, muốn ngủ mà lại không được ngủ đành phải nói: "Rất nhiều, rất nhiều."

Rốt cuộc gương mặt lạnh như băng của Dung Lâm cũng biến thành xuân về hoa nở. Nghe xong những lời chân tình của nàng, hắn cười dịu dàng, ánh mắt trong suốt giờ tay xoa xoa mặt nàng: "Ngoan, nàng ngủ đi."

Hắn nhìn nàng lại nhắm mắt một lần nữa, nhìn quả trứng nằm giữa hai người, thầm nghĩ hẳn đường đường là thượng thần, thế mà lại tin tưởng trò lừa bịp của bọn giang hồ, sống ba vạn năm thật uống phí. Nàng một lòng si tình với hắn, bây giờ lại sinh trứng cho hắn. Hai người bọn họ sống yêu thương nhau sẽ có con cháu đời đời vô cùng vô tận, như vậy không phải là một đôi phu thê tình thâm sao?

Dung Lâm nhếch khóe miệng cười cười, lại sờ sờ trướng bên cạnh, tâm tình vui vẻ nói: "Người nghe được lời mẹ người nói không?" Hân mỉm cười vỗ vỗ quá trướng, "...Nghe được cũng không hiểu được, người đúng là đồ ngốc."

*

A Liên đã đồng ý trở về cùng thượng thần, nay cũng nên lên đường.

A Bàng không nở xa A Liên nhưng trong tận đáy lòng vẫn cảm thấy vui mừng cho nàng. Nàng nói: "Được rồi, hiện giờ người cũng coi như là gả vào nhà giàu có, cá bằng từ quý (*mẹ về vang nhờ con*), cũng là một giải thoát. Cá ở hồ Động Trạch không con nào gả tốt hơn người hết."

Lúc đầu ẩn trọng của A Bàng đối với thượng thần không được tốt, nhưng nhiều ngày qua cũng có thể nhìn ra thượng thần chỉ là không bỏ xuống được mặt mũi của thượng thần, nhưng lại thật lòng với A Liên. A Bàng lại nói: "Tuy người gả cho thượng thần nhưng xuất thân thấp kém, thân tiền ở Thiên giới đều là mặt đất trên đỉnh đầu, sợ sẽ khinh thường cả người đến từ chốn này. Mọi việc có được thì sẽ có mất, nếu có nghe được mấy những chuyện không đầu, người cũng không cần để trong lòng, chỉ cần ổn định cuộc sống của chính mình!"

A Liên luôn hiểu rõ việc này cho nên trước giờ nàng đều không thêm để ý những lời này, lập tức gạt đầu nói: "Được rồi, ta hiểu mà!"

Mấy ngày nay thượng thần ở hồ Động Trạch không ra khỏi cửa, trong hồ cả từng có người bàn tán sôi nổi, cá trẻ tuổi lại xinh đẹp sẽ không tránh được bị nói xấu, chúng cá chỉ nói A Liên này bản thân nghèo rớt mồng tơi lại còn nuôi cả tiểu bạch kiểm, còn làm cho bụng lớn lên.

Nhưng ngày A Liên rời đi, trên bầu trời hồ Động Trạch, mười tám con thiên mã to lớn xếp thành một hàng, mây trắng lượn lờ quanh thân, nhất thời làm cho chốn nhỏ như phát sáng.

Những loài cá ở hồ Động Trạch chưa từng nhìn thấy cảnh tượng xa hoa như vậy bao giờ.

Hồ trưởng hồ Động Trạch vừa nghe thượng thần đại giá quang lâm, lúc này mới cùng một ít cá, tôm, cua có máu mặt tới ra mắt thượng thần.

Hồ trưởng là con cá chép có ba ngàn năm đạo hạnh, chính là cá có đức cao vọng trọng nhất ở hồ Động Trạch, A Liên cũng chỉ may mắn nhìn thấy hân một lần lúc thi đấu tranh đoạt suất đi Cửu Tiêu Các.

Advertisement / Quảng cáo

Hồ trưởng rất sùng bái và tôn kính thượng thần, thấy thượng thần áo bào trắng lay động, lạnh nhạt cao ngạo lại càng thêm kính trọng, nhìn A Liên bên cạnh hân nói: "Tiểu Liên chính là cá xinh đẹp nhất của hồ Động Trạch chúng ta, là bông hoa của hồ, hôm nay may mắn được thượng thần nhìn trúng đó là Tiểu Liên có phúc, cũng là phúc của tất cả cá ở hồ Động Trạch chúng ta."

Tiểu Liên quả thực chính là em gái cá nghèo nàn nhất – ai có thể nghĩ đến Tiểu Liên này lại được thượng thần trên Cửu Trùng Thiên vừa ý đâu!

Nhắc đến A Liên, Dung Lâm mới nhàn nhạt nói: "Hồ trưởng khách sáo rồi!"

Hồ trưởng cười nói: "Không đâu, không đâu! Ta đã nhìn Tiểu Liên từ nhỏ lớn lên, khi còn nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, xuất sắc hơn nhiều cá cùng tuổi, khi đó ta cảm thấy ngày sau hẳn định nàng sẽ có tiền đồ rất lớn. Không nghĩ tới lại gặp được thượng thần cao quý, thật sự là Tiểu Liên tu luyện mấy kiếp mới được." Lại quay qua nhìn A Liên khách sáo nói, "Ngày sau đi theo thượng thần, người cần phải luôn luôn chú ý lời nói việc làm, đừng làm cho thượng thần mất mặt..." Tiếp theo lặng lẽ dặn dò, "Đi Thiên giới đừng quên kể về quê nhà một chút, hồ Động Trạch chúng ta cá kiệt địa linh*, có không ít cá trẻ tuổi xinh đẹp đâu!"

** Đất linh thiêng sinh ra cá hào kiệt, nói lái từ câu "địa linh nhân kiệt"*

A Liên chưa từng nói chuyện với hồ trưởng gần như thế.

Hân là cá đức cao vọng trọng ở hồ Động Trạch, đương nhiên A Liên có chút kính trọng, liền khách khí nói: "Đạ, Hồ trưởng yên tâm, ta sẽ nhớ rồi!"

Hồ trưởng lại ra lệnh cho cá thủ hạ lấy dài lụa cùng vòng hoa được chế tạo hết sức công phu.

Một dài lụa màu đỏ rực, phía trên viết mấy chữ to: Đệ nhất Hoa khôi hồ Động Trạch.

A Liên vắt dài lụa lên người, lại khom lưng để hồ trưởng đeo vòng hoa lên cho nàng, toàn bộ cá đều tươi cười rạng rỡ. Hồ trưởng lại tí mi chuẩn bị rất nhiều đặc sản hồ Động Trạch, đều chất đầy mười tám con thiên mã.

Cuối cùng, hồ trưởng lão lệ tung hoành nói: "Nhớ thường xuyên trở về nhé!"

Hốc mắt A Liên cũng hơi đỏ, liền tục gạt đầu: "Được!" Lại nhờ lão chiêu cổ A Bàng.

A Bàng là bạn tốt nhất của A Liên, cũng coi là người thân duy nhất của nàng ở hồ Động Trạch, hiện giờ A Liên đã là phu nhân thượng thần, đương nhiên cá ở hồ Động Trạch sẽ chiều cổ A Bàng thật tốt.

Lại lưu luyến không rời A Bàng, sau đó A Liên đi theo thượng thần nhảy lên đám mây, bay về Cửu Trùng Thiên.

Hốc mắt A Liên ửng hồng, thật là không nở rời đi. Bay lên cao đến lúc không còn nhìn thấy hồ Động Trạch, A Liên mới không nhìn nữa.

Dung Lâm xoa mặt nàng nói: "Sao lại luyến tiếc? Bây giờ tu vi của nàng đã có tiến bộ, nàng có thể thường xuyên về thăm mà!"

Dung Lâm cảm thấy có lý, gạt đầu "Vâng!" một tiếng, sau đó giờ dài lụa đỏ thắm lên nói: "Cái này rất thích hợp với thượng thần nha!"

Lúc này ngoại trừ chuẩn bị dài lụa cùng vòng hoa cho A Liên, cũng có chuẩn bị cho thượng thần một vòng hoa đỏ thắm, nhưng mà thượng thần lạnh như băng đứng đó, khí chất như ngọc không ai dám tới gần đành phải đưa cho A Liên.

Dung Lâm nhiu mày ghét bỏ.

A Liên ôm cánh tay hân lắc lắc: "Mang đi! Mang đi mà!"

Dung Lâm nhếch môi khê "Hừ!" nhưng khi A Liên cúi đầu cẩn thận đeo vào cho hân, hân cũng không từ chối.

*

Dung Lâm cảm tưởng về Tiểu Dao Điện, một mình A Liên trước tiên trở về Cửu Tiêu Các.

Bọn Điện La, Tiểu Táo rất vui mừng khi thấy A Liên trở về.

Hoa Bình nói: "Cá mè hoa, người trở về thật đúng lúc, mấy ngày nữa sẽ có cuộc thi đấu, hệ Hóa chúng ta không tìm được người thi bơi lội, người trở về thật sự là quá tốt!"

Advertisement / Quảng cáo

A Liên vui mừng cùng mọi người một lúc, sau đó mới đi gặp Xung Hư tôn giả. Xung Hư tôn giả kinh ngạc khi thấy A Liên, dùng thái độ nghiêm khắc dạy dỗ học sinh ngày thường chứ không phải là thái độ hiền lành khi A Liên rời đi: "Không phải đã đi rồi sao? Sao lại quay về?"

A Liên ngưng ngừng nói: "Ta sẽ tiếp tục ở lại Cửu Tiêu Các cùng các sư huynh sư tỷ tu tiên, hy vọng tôn giả có thể đồng ý."

Xung Hư tôn giả khê "Hừ!" nhưng trong lòng lại rất vui mừng, liền nói: "Người nói nghỉ học liền nghỉ học, nói trở về liền trở về, Cửu Tiêu Các là nơi cho người đạo chơi sao? Người nghỉ nơi này là nhà của người hả?"

A Liên yên lặng nghe Xung Hư dạy dỗ, trong lòng hiểu Xung Hư tôn giả chỉ mạnh miệng nhưng mềm lòng, trách mắng xong sẽ không có việc gì.

Ngay lúc này, một đôi chân dài thẳng tắp bước vào, nghe những lời Xung Hư nói hơi dừng lại một chút, lạnh nhạt nói: "Cửu Tiêu Các trị giá bao nhiêu tiền?"

Hả?

Xung Hư vừa nghe giọng nói chột ngắt đầu lên, thấy vị thần bước vào trong ánh sáng liền đứng dậy cung kính hành lễ, tươi cười nói: "Thượng thần Dung Lâm đã trở lại, thật là tốt quá!"

Dung Lâm không nhìn lão, nhìn qua A Liên đang đứng bên cạnh nhiu mày nói với Xung Hư: "Đừng nói nhảm, Cửu Tiêu Các này ta sẽ mua!"

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bơi lội

Dịch: Tiểu Phương

Beta: Fleur

Dung Lâm đi đến trước mặt A Liên, giơ tay vuốt đầu nàng, ngữ khí dịu dàng nói: "Đã nói là để ta dẫn nàng đi mà!"

A Liên cười cười: "Không sao đâu, Xung Hư tôn già rất tốt."

Xung Hư tôn già sững sốt, thăm nghĩ cá mè hoa này thật bản lĩnh, được thượng thần yêu thương, lập tức cười làm lành: "Đúng vậy, mới vừa rồi chỉ là đùa giỡn cùng A Liên, tiểu tiên biết ngày đó A Liên là nhất thời hồ đồ, đơn thời học cũng không có nộp lên, mấy ngày nay coi như nghỉ phép, bây giờ trở về thì cũng nên đi học lại! Nhưng A Liên bỏ lỡ rất nhiều chương trình học, nếu có gì không hiểu thì tới tìm ta, ta rất vui lòng hướng dẫn!"

Nền tảng của A Liên vốn không tốt, lại bị lỡ nhiều bài học, tất nhiên phải học bù rồi.

A Liên cười vui vẻ, cảm kích nói: "Cám ơn tôn già." Nâng nhìn về phía thượng thần chớp chớp mắt, "Ta đã nói Xung Hư tôn già là người tốt mà!"

Nếu thù tục nghỉ học chưa xong xuôi, lúc này A Liên lại trở về đi học lại tiện hơn rất nhiều.

A Liên phải về lớp hệ Hóa đi học, thấy đáng về thượng thần không muốn đi, nàng liền hỏi: "Thượng thần không đi sao?"

Dung Lâm nói: "Ừ, nàng đi trước đi."

Sau đó liếc nhìn Trùng Hư nói, "Lại đây, chúng ta cùng thương lượng việc mua Cửu Tiêu Các."

*

Sau khi A Liên về lớp, Hoa Bình lập tức đưa cho nàng tờ đăng ký tham gia thi đấu bơi lội.

Thấy A Liên nhanh nhẹn đồng ý, tvnt Hoa Bình oán giận nói: "Vẫn là cá mè hoa người tốt nhất, không giống những người khác không có ý thức tập thể, ta nói đến môi miệng vẫn không đồng ý." Đệ tử lớp hệ Hóa đều xuất thân cao quý hoặc là người tài giỏi, cảm thấy thi đấu bơi lội rất thấp kém, không liên quan đến pháp thuật, huống hồ lớp hệ Hóa cũng không nhiều người am hiểu bơi lội lắm, người để chọn lại càng ít.

Advertisement / Quảng cáo

Thật ra A Liên rất thích tham gia thể loại thi đấu này, có thể làm về vạng hệ Hóa là tốt, nếu không được thì cũng đã có tham dự rồi!

A Liên nhanh chóng điền tờ đăng ký còn một lúc đăng ký hai hạng mục, một cái bơi cự ly ngắn và một cái là cự ly dài.

Hoa Bình cầm lấy tờ đăng ký nói: "Cá mè hoa này! Tuy người xuất thân hệ Thủy, lại là tộc cá, nhưng mà cuộc thi đấu bơi lội này không giống như những cuộc thi bình thường khác, có những quy củ người phải biết, mấy ngày nữa ta sẽ sắp xếp thời gian cùng người đi huấn luyện. thuviemgontinh Lớp hệ Hóa chúng ta tham gia thi đấu bơi lội có người cùng Bạch Tầm, đến lúc đó hai người cùng luyện tập, người hãy học hỏi hần nhiều hơn, hần chính là tuyển thủ tiềm năng của lớp chúng ta đó!"

A Liên gật đầu, buổi chiều nàng cùng Bạch Tầm tập luyện, tham khảo những việc cần chú ý.

Cự ly ngắn dựa vào sức bật cùng động tác nhanh nhạy, tính tình tộc cá mè hoa dịu dàng, ở mực này lại không có lợi thế; cự ly dài dựa vào sức chịu đựng, A Liên cảm thấy mình cần phải hết sức nỗ lực ở hạng mục này.

Bơi cùng Bạch Tầm được một tiếng đồng hồ, A Liên sắp kiệt sức leo lên bờ, lại cùng đám bạn tốt đến Mạnh Cực tiên quân ăn thịt xiên, lúc trở về Tiểu Dao điện cũng đã khuya.

Dung Lâm ở trong sân chờ nàng, trong ngực đang ôm quả trứng.

Rốt cuộc thấy nàng đã trở về liền tức giận xoay người đi vào.

"Thượng thần!" A Liên chạy nhanh tới ôm cánh tay hắn nói: "Thượng thần chờ ta có lâu không?"

Dung Lâm không nói gì.

A Liên lại nói: "Thật xin lỗi!"

Lúc này Dung Lâm mới dừng bước nhìn nàng, "Tại sao trẻ thể này mới trở về?"

A Liên kể không sót một chữ hành trình ngày hôm nay, Dung Lâm vừa nghe kể đến đoạn nàng cùng Bạch Tầm luyện tập bơi lội mới nhũu mày giận dữ nói:

Advertisement / Quảng cáo

"Nàng cùng cá kiếm kia ở chung một chỗ?"

A Liên liền nói: "Cũng có bọn Vân Tiêu cùng Hoa Bình ở đó mà!"

Dung Lâm tức giận ôm trứng trở về phòng.

Tức giận đến nổi thịt xiên A Liên cố ý gói đem về cho hắn cũng không ăn một miếng. Đến lúc về phòng nghỉ ngơi, tvnt520 Dung Lâm thấy nàng đi về hướng phòng khách, rốt cuộc nhìn không được nói: "Thế nào? Mới vừa hòa thuận đã âm ỉ muốn ỡ năng sao? Con còn chưa sinh ra, chúng ta như vậy đối với việc dạy dỗ trứng không tốt, năng nghĩ con vừa nò đã cảm thấy mình sinh ra trong một gia đình cha mẹ không hòa thuận sao?"

A Liên cũng không ngốc, lập tức ngoan ngoãn theo thượng thần vào phòng.

Sau khi lên giường, A Liên cẩn thận đắp chăn cho hắn, vuốt ve quả trứng cả ngày không gặp, rồi nói với thượng thần: "Nếu thượng thần không thích ta và Bạch Tầm đại ca ở chung một chỗ thì ngoại trừ lúc luyện tập, ta sẽ không nói chuyện với huynh ấy, người đừng buồn nữa có được không?"

Một lúc sau Dung Lâm mới lên tiếng: "Được!"

Thượng thần không tức giận A Liên mới yên tâm nhắm mắt ngủ.

Lúc mơ mơ màng màng lại cảm giác được người bên cạnh dựa vào nàng càng gần, mới xoay người lại đối diện hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Dung Lâm hít thở dồn dập, cảm thấy đây là lúc bắt đầu cuộc sống phu thê bình thường...

A Liên buồn ngủ mơ màng, nhẹ nhàng gọi: "Thượng thần?"

Dung Lâm khẽ cười, đáp lại nàng: "Ừ?"

A Liên mệt mỏi ngáp một cái, đưa tay vào trong chăn, dùng sức nắm chặt: "Thượng thần, người có thể dận cự long của người ngoan ngoan một chút được không?"

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Vô lý

A Liên bình tĩnh nói: "Hôm nay bơi hơi lâu, ngày mai lại có tiết học của Xung Hư tôn giả nên ta muốn ngủ sớm một chút, thượng thần ngủ sớm luôn có được không?" Từng trải qua hai lần, với A Liên, việc này không hề có cảm giác tuyệt diệu, hôm nay hiếm khi nàng lại không đồng ý.

Nàng buông lỏng cánh tay, ánh mắt Dung Lâm tối lại, tức giận run cả người.

Hắn xoay người thật mạnh làm giường phát ra âm thanh 'kéo kẹt', lại nhanh tay cuốn chăn theo, một góc chăn cũng không để cho A Liên.

A Liên cảm thấy thượng thần đang tức giận, lại nhích lại gần chọc chọc cánh tay hắn: "Thượng thần đừng tức giận mà."

Dung Lâm nói: "Ta không tức giận."

Rõ ràng là tức giận mà. A Liên im lặng nhìn hắn, thận trọng mở miệng, lại không biết dỗ dành hắn như thế nào, nhất thời cả hai người đều không nói chuyện, gian phòng trở nên im lặng.

Dung Lâm tức giận một lúc, lại thấy phía sau không có động tĩnh, mới chậm rãi xoay người nhìn nàng. Thấy nàng chỉ mặc áo ngủ màu trắng, chăn đã bị hắn kéo đi, hiện trên người không có gì đắp, chỉ hơi cuộn thân mình lại. Dung Lâm ngừng một chút, thấy nàng mơ mơ màng màng sắp ngủ, mới nhấc chân nhẹ nhàng đá vào bắp chân nàng một cái.

"Há?" A Liên ngẩng đầu lên.

Sắc mặt Dung Lâm lạnh nhạt, vén chăn, đặt quả trứng vương vùi qua bên cạnh, cánh tay dài mở ra, gương mặt không được tự nhiên nói: "Lại đây ta ôm!"

A Liên sợ hắn còn tức giận liền nói: "Không sao đâu, ta vẫn ổn mà!"

"Có tới hay không?"

"Tới, tới."

Advertisement / Quảng cáo

A Liên nhanh chóng nhích người qua, đụng thật mạnh vào trong ngực hắn.

Trái tim trống rỗng nhất thời được lấp đầy, Dung Lâm siết chặt cánh tay, mặt mày mỉm cười giờ tay vuốt tóc nàng: "Àm không?"

A Liên ngẩng đầu cười với hắn: "Thượng thần là mặt trời nhỏ!"

Dung Lâm mỉm cười nói: "Vậy ôm chặt một chút!"

"Vâng!" A Liên vui vẻ trả lời, vòng tay qua siết chặt eo hắn.

*

A Liên theo Dung Lâm trở về Cửu Trùng Thiên, Thanh Loan phu nhân tất nhiên cũng hiểu được rằng sau này một nhà ba người sẽ sống hạnh phúc bên nhau. Thanh Loan phu nhân rất thích A Liên, vừa nghe nói nàng tham gia thi đấu Cửu Tiêu Các liền nói: "Tiểu Liên của chúng ta lợi hại nhất, vận động nhiều rất có lợi cho sức khỏe, nhất là bơi lội, thường xuyên bơi lội sẽ giúp cơ thể mạnh mai hơn..." Lại nói, "Nếu không phải ta sợ nước cũng sẽ bơi cùng cháu."

Thanh Loan phu nhân thuộc hệ Hỏa, lại là chim nên tất nhiên là sợ nước.

Bà nói với A Liên: "Tuy cháu và Dung Lâm đã lãnh được giấy hôn thú nhưng hôn lễ thì vẫn phải làm, mấy ngàn năm qua tộc thượng hoàng chúng ta chưa từng có hôn lễ nào, lần này nhất định phải làm tiệc rượu thật náo nhiệt mới được! Phải là 999 bàn, làm một lần ở Cửu Trùng Thiên, cả hồ Động Trạch cũng phải làm một lần. Đến lúc đó giao cháu trai cho ta, hai vợ chồng son các người đi ngắm sông ngắm suối khắp nơi, trong tuần trăng mật lại tạo ra một cái trứng nữa..."

Thanh Loan phu nhân càng nói càng hưng phấn.

Dung Lâm trầm mặc ngồi một bên không nói một câu, nghe xong liền đặt chung trà xuống bàn nói: "Tạm thời cháu và A Liên chưa tính có thêm đứa thứ hai."

Thanh Loan phu nhân liền nói: "Tại sao?"

A Liên sợ Thanh Loan phu nhân trách mắng thượng thần, liền nói: "Đây là ý của cháu và thượng thần, bảo bảo còn chưa phá vỡ, cháu và thượng thần muốn tập trung lo cho nó trước."

Lời này cũng đúng, Thanh Loan phu nhân nói: "Vậy thì được!" Lại nhìn A Liên nói: "Cháu yên tâm, nếu Dung Lâm dám ăn hiếp cháu, cháu cứ tới tìm cô, cô sẽ làm chủ cho cháu."

A Liên liên tục gật đầu, sau khi tiễn Thanh Loan phu nhân, A Liên muốn đi học ở Cửu Tiêu Các. Hôm nay Dung Lâm không có tiết học nên muốn ở nhà ấp trứng, thấy nàng đeo túi muốn đi liền nói: "Hôm nay lại phải tập bơi cùng con cá kiếm kia sao?"

A Liên biết thượng thần không thích Bạch Tầm, đường đường chính chính nói: "Đúng vậy, nhưng mà cũng có bọn Hoa Bình ở đó."

Dung Lâm im lặng một lúc mới nhìn nàng nói: "Lại đây."

A Liên ngoan ngoãn đi tới, ngửa đầu: "Thượng thần?"

Còn chưa đến trước mặt hắn, Dung Lâm dang tay ôm nàng vào ngực, đôi tay nâng mặt nàng, cúi người hôn thật mạnh lên môi nàng.

Cho đến khi hắn buông ra, A Liên vẫn có chút mơ hồ, không kịp phản ứng, đôi mắt nhẹ chớp nhìn thượng thần.

Mặt Dung Lâm hơi đỏ lên, thỏa mãn nhếch môi: "Đi đi, nhớ về sớm đó."

"Ừm... được." A Liên choáng váng gạt đầu, từ từ đi ra ngoài.

Nàng giờ tay sờ môi mình, bỗng thấy bầu trời ngập tràn mây hồng phấn, cười tủn tủn cười Tiêu Mã tới Cừu Tiêu Các.

*

Đến Cừu Tiêu Các, A Liên nhìn Diên La, Vân Tiếu cùng Hoa Bình đang vây quanh Tiêu Táo nói chuyện. Hoa Bình có vẻ hết sức kích động: "Không ngờ đó, thật không ngờ Tiêu Táo người lại giấu kĩ tới vậy..."

A Liên thò đầu lại gần: "Không ngờ tới chuyện gì?"

Hoa Bình gõ cái đầu nhỏ đột nhiên thò ra nói: "Cá mè hoa người tới rồi, người có biết hôm qua chúng ta ăn xong thịt xiên ai tới đón Tiêu Táo không?"

"A?"

"Là Tiêu Bạch thượng thần! Tiêu Bạch thượng thần đó!" Hoa Bình cố gắng kiềm chế tâm tình đang bị kích động của mình, hai mắt sáng rực nói: "Tuy rằng Tiêu Bạch thượng thần tốt bụng, nhưng đối với mọi người đều là lạnh lùng, nhưng tối hôm qua ta thấy Tiêu Bạch thượng thần nắm tay Tiêu Táo, đi được nửa đường liền ép sát Tiêu Táo vào thân cây mà hôn... Trời ạ, Làm ta muốn bùng nổ luôn!"

Da mặt Tiêu Táo mòng, bị Hoa Bình chọc cho mặt đỏ tai hồng.

Hoa Bình nâng mặt lâu bầu: "Nhưng mà, so với Tiêu Bạch thượng thần ta càng thích Dung Lâm thượng thần hơn... Cũng không biết hôn lên môi Dung Lâm thượng thần có mềm mại không, có nóng bỏng như lửa không?"

À, vừa nóng vừa mềm, lại còn thích cắn người nữa. A Liên trầm nghĩ.

Tuy chuyện của Tiêu Bạch thượng thần cùng Tiêu Táo làm người ta kinh ngạc, nhưng vừa nghe hai người là thanh mai trúc mã thì cũng không suy nghĩ nhiều.

Tiêu Táo giấu kín chuyện này, muốn càng ít người biết càng tốt, trong tất cả người thì cũng chỉ có Hoa Bình là không biết giữ miệng. Hoa Bình thấy mình không được tin tưởng liền giờ tay đảm bảo: "Miệng kín như bình, miệng kín như bình, các người có biết thế nào là miệng kín như bình không? Trên đời này làm gì có thứ gì có thể giữ bí mật hơn bình hoa không? Các người cứ yên tâm!"

Hôm nay A Liên học tiết học của Xung Hư tôn giả, thật là không thể theo kịp bài học, nhưng Xung Hư tôn giả xưa nay được xưng là nghiêm khắc lại lần đầu tiên nhìn A Liên bằng vẻ mặt ôn hòa, một câu nói nặng cũng không có.

Sau khi học xong, A Liên cùng bọn Hoa Bình, Vân Tiếu cùng Bạch Trảm đi đến hồ luyện tập bơi lội.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên luyện tập rất chăm chỉ, lúc bơi không cẩn thận quệt tay vào hòn đá ven bờ, Bạch Tầm nhanh chóng bơi đến bắt lấy cánh tay nàng.

A Liên có thể chịu đau rất giỏi, khi còn nhỏ sống một mình đã thành thói quen, cũng chẳng để những vết thương nhỏ vào mắt. Nàng thấy Bạch Tầm nắm cánh tay nàng, chợt nghĩ đến thượng thần nên nhanh chóng rút tay ra nói: "Không sao đâu."

Bạch Tầm là một con cá thành thật, cũng không ngốc, tất nhiên có thể cảm nhận được nàng cố tình giữ khoảng cách với mình nên cũng không nói gì thêm: "Vẫn là nên bơi thuốc đi!"

A Liên "Úm" một tiếng, lại thấy vết thương trên cánh tay nhanh chóng liền lại như một phép màu, chỉ trong phút chốc ngay cả vết sẹo đều không có. A Liên nghi ngờ sờ cánh tay, không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng bỗng nhớ tới có lần chỉ trong một đêm miệng vết thương trên đùi nàng cũng nhanh chóng khép lại, nên nghĩ có lẽ là do nàng quá mức thân cận với thượng thần nên cũng dính một chút tiên khí trên người hần.

Tóm lại là chuyện tốt, A Liên cũng không suy nghĩ nhiều.

Bạch Tầm cùng nàng tiếp tục luyện tập, bơi được một lúc hần cũng không tiếp tục bơi mà chỉ lẳng lặng chờ nàng bơi xong. Khi thấy không có ai, Bạch Tầm mới hỏi nàng: "Là vì Dung Lâm thượng thần sao?"

A Liên bơi trong nước nghe Bạch Tầm nói xong liền gật đầu: "Đúng vậy, ta không muốn làm thượng thần không vui." Thượng thần không thích nàng và Bạch Tầm ở bên nhau, lúc trước nàng không hiểu chuyện nhưng từ lúc sinh trứng, trở về hồ Động Trạch, A Bằng đã chỉ dạy nàng rất nhiều, giúp nàng cũng hiểu rõ ít nhiều. Nàng cùng thượng thần đã lĩnh hôn thư, thượng thần cũng không hòa li với nàng, nàng nên tuân thủ nghiêm khắc đạo làm vợ, không nên kết nhau với cá khác phái.

Bạch Tầm không hỏi lại, tâm trạng không tốt chìm vào đáy nước, cố sức bơi thật nhanh bỏ xa A Liên.

Lúc bơi trở về, A Liên bước lên bờ nhìn thấy Văn Tiểu và Hoa Bình cùng vây quanh một người. Hoa Bình thấy nàng đến, chạy nhanh vẫy tay nói: "Cá mè hoa, người xem ai tới này. Dung Lâm thượng thần cố ý đưa đồ ăn khuya tới cho chúng ta đó!"

A Liên nhanh chóng lên bờ, đi đến trước mặt hần, cười nói: "Thượng thần."

Dung Lâm cũng nhìn nàng cười, sau đó nhàn nhạt nhìn lướt qua Bạch Tầm.

Sau khi ăn xong lại tiếp tục luyện tập, Dung Lâm nhướng mày nhìn Bạch Tầm nói: "Cá kiếm kia, nghe nói người bơi khá tốt, có muốn thi đấu cùng bốn tọa không?"

Bạch Tầm nhìn lướt qua hần, yên lặng một lúc rồi nói: "Được."

Trong khi hai người khởi động, A Liên và Hoa Bình, Văn Tiểu ăn đưa vô cùng hưng phấn.

Tuy ba người trên bờ cổ vũ thượng thần, nhưng ai cũng hiểu Bạch Tầm là bá chủ trong nước, nếu chỉ so về bơi lội thì thượng thần làm sao có thể thắng được hần?

Dung Lâm chuẩn bị xong xuôi nhìn A Liên cười, sau đó nhìn về phía Bạch Tầm hí hóp: "Bắt đầu đi!"

Hai người đồng thời nhảy vào trong nước, bơi ra xa.

Tiếng nước ào ào, A Liên xa xa nhìn hai người họ, im lặng chờ bọn họ trở về.

Thật lâu sau, rốt cuộc hai người đều trở lại cùng một lúc.

Dẫn đầu chính là Bạch Tầm, nhưng Dung Lâm chênh lệch không xa với Bạch Tầm, hơn nữa lúc sau còn tăng tốc, khoảng cách cùng Bạch Tầm ngắn lại, nhưng mà cuối cùng vẫn là Bạch Tầm tới trước một bước.

Thượng thần thua, khuôn mặt đen kịt.

Những người khác không dám đến gần, chỉ có A Liên nhích lại gần xoa mặt hân: "Thượng thần giỏi quá."

Dung Lâm nhủ này: "Nhưng ta thua."

Hân lại thua một con cá kiếm

A Liên mỉm cười nói: "Bơi lội vốn là sở trường của Bạch Tầm đại ca, cũng là điểm yếu của thượng thần. Thượng thần lấy yếu điểm của mình so với sở trường của người khác, cuối cùng chỉ có kém một chút..." A Liên vươn tay, dùng ngón tay trở để miêu tả, "Trong lòng ta, thượng thần rất lợi hại."

"Phải không?" Dung Lâm chợt cười, "Ta không ngờ chính mình lại lợi hại như vậy."

Dung Lâm tươi cười, lại nhìn chân mình nói: "Hơi đau."

A Liên khần trương nhìn, lại thấy ngay bắp chân có một vết thương dài như bị va quệt, liền ai nha một tiếng: "Thượng thần bị thương rồi, có đau không?"

Dung Lâm gật đầu: "Đau quá!"

A Liên nghe xong càng đau lòng, ôm bắp chân hân nói: "Tại sao lại không cẩn thận vậy chứ?"

Thấy thượng thần bị thương, tất cả mọi người đều vây quanh, Dung Lâm ngẩng đầu nhìn liền nói: "Vừa rồi khi bơi bị đuôi cá kiếm quệt trúng thôi."

Sắc mặt Bạch Tầm thoáng bối rối, sau đó rũ mắt nói: "Xin lỗi."

Dung Lâm lại nói: "Xin lỗi thì được gì chứ? Người sơ ý như vậy sao bốn tọa có thể yên tâm để A Liên luyện tập cùng người được, ai biết nàng có bị người quệt trúng hay không?"

Xưa nay tính tình Bạch Tầm hiền hậu, đối với ai cũng thân thiện, tuy rằng không hay nói chuyện nhưng nhân duyên trong lớp Hóa không tồi. Hoa Bình cẩn thận nói: "Bạch Tầm vô ý, mong thượng thần đại nhân bỏ qua." Lại nháy mắt với A Liên, ý bảo nàng mau đỡ dành thượng thần, A Liên liền mở miệng nói: "Thượng thần, Bạch Tầm đại ca..."

"Nàng là muốn nói giúp hân sao?" Mặt Dung Lâm lập tức sụp xuống, "Nàng nói đi, nàng bệnh ta hay bệnh hân?"

A Liên không biết nên nói như thế nào.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này Bạch Tầm cúi đầu, nghiêm túc xin lỗi nói: "Lúc này là do đệ tử sai, nhất thời vô ý làm tổn thương đến thân thể của thượng thần, đệ tử rất áy náy, hy vọng thượng thần có thể tha thứ cho đệ tử."

Bạch Tầm đã thành khẩn xin lỗi như vậy thì sự việc cũng coi như là dừng ở đây, nhưng không khí hôm nay lại không thể tiếp tục luyện tập. Văn Tiểu cùng Hoa Bình dẫn Bạch Tầm rời đi, A Liên đưa thượng thần bị thương về lại Cửu Trùng Thiên.

Trên đường trở về, A Liên vẫn luôn im lặng.

Lúc quay về Tiêu Dao Điện, A Liên đi thăm quả trứng trước.

Hôm nay Thanh Loan phu nhân tới Tiêu Dao Điện, cố ý đưa tới Thần khí ấp trứng. Bây giờ quả trứng được đặt trên chiếc giường ấm áp, cũng không cần làm phiền đến thượng thần. Thăm trứng xong, A Liên vừa ngồi xỏm để xử lý vết thương của thượng thần thì thấy miệng vết thương bỗng nhiên biến mất.

Một vết thương nhỏ trên thân thể thượng thần tất nhiên sẽ mau khép lại.

A Liên ngăn người, đặt bình thuốc trên tay xuống, sau đó đi vào phòng bếp bận rộn.

Mãi cho đến khi ăn khuya xong, Dung Lâm mới nói: "Nàng cảm thấy hôm nay ta quá đáng có phải không?"

A Liên không dám nói dối trước mặt thượng thần, nên gật đầu nói: "Có một chút!"

Dung Lâm ôm cánh tay nàng, nhìn vào mắt nàng nói: "Hừ, thế nào mà nàng lại cảm thấy tên cá kiếm kia bị oan ức lại cảm thấy ta khinh người quá đáng, rõ ràng là ta bị thương, ta bắt hắn xin lỗi có gì sai? Nàng lại che chở hắn như vậy, ta mới là phu quân của nàng, cùng nàng lĩnh hôn thê, sinh hài tử."

Hắn lại đột nhiên nổi giận, A Liên cũng không thuận theo ý hắn giống ngày thường, chỉ cảm thấy hôm nay thượng thần thực sự không đúng nên nhún mày nói: "Thượng thần đừng vô cớ gây sự như vậy được không?"

Dung Lâm hít sâu, phần nộ nói: "Ta vô cớ gây sự? Ta thấy nàng vốn không hề yêu ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Mâu thuẫn

Dịch: Tiểu Phuong

Beta: Fleur

Tại sao lại là không yêu chứ? Khi nào nàng lại không yêu? A Liên nắm ống tay áo hắn nói: "Thượng thần..."

Dung Lâm phát tay áo, đứng dậy rời giường nói: "Ta nghĩ chúng ta vẫn nên tự mình bình tĩnh suy nghĩ." Nói xong liền bước nhanh ra ngoài.

Ra khỏi Tiêu Dao Điện, Dung Lâm bước trên ánh trăng sáng, đi lang thang trên Cửu Trùng Thiên. Gió đêm phơ phất thổi vạt áo hắn bay phất phới, hắn cúi đầu nhìn thân ảnh nho nhỏ chạy theo ra ngoài, đang đứng trong viện, hít sâu một hơi.

Hắn đường đường là thượng thần, tvnt thể nhưng bây giờ sống chung với tiểu cá yêu này, trong đầu lại chỉ có tình yêu, càng đáng sợ hơn chính là dường như nàng dần dần mất đi hứng thú với hắn..

Cả đêm Dung Lâm không về, sáng sớm hôm sau trở về lại thấy trên bàn là những món ăn sáng mà hắn thích. Dường như nàng có chút thấp thòm, dè dặt đứng bên cạnh hắn bụng măm nỏ lực lấy lòng hắn. Dung Lâm không ngồi xuống, chỉ nói: "Ta không đói bụng, nàng ăn đi."

A Liên ngoan ngoãn "Vâng" một tiếng, cũng không nói gì thêm nữa.

Lúc này nếu A Liên đổ dành vài câu có lẽ sẽ không có việc gì nữa, nhưng nàng lại không làm.

Dung Lâm hơi tức giận, vào phòng áp thăm trứng. Quả trứng màu vàng kim thoát nhìn yên tĩnh lại ngoan ngoãn, mỗi ngày hắn đều mong chờ quả trứng nở ra, nếu bùng binh hay ngoan ngoãn cũng đều là đứa bé đầu tiên của hắn trong mấy vạn năm qua.

Hắn vuốt ve vài cái, bất đắc dĩ nói: "...Đầu đất, ngươi nói rốt cuộc mẹ ngươi có yêu ta không?"

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm thờ dài — vấn đề này hắn còn không xác định được thì sao đầu đất này có thể biết được chứ?

*

Một thời gian sau thượng thần rất bận rộn, luôn đi sớm về trễ. Khi A Liên luyện tập trở về cũng đã muộn, rõ ràng hai người nằm cùng một phòng, lại không ai nói nên lời. Tâm trạng của A Liên vô cùng tệ, ngay cả Mạnh Cực tiên quân ở nhà ăn cũng nhìn ra, tvnt lúc lấy cơm cho nàng cũng vô cùng chăm sóc mà thêm một ít, nói: "Tiêu Liên à, sao ta thấy sắc mặt cháu không được tốt? Cháu cần phải chăm sóc bản thân cho tốt đấy."

A Liên cảm tạ Mạnh Cực tiên quân.

Sau khi cùng nhau tu luyện pháp thuật ở đài Lưu Vân, Hoa Bình lặng lẽ kéo nàng hỏi: "Người cùng thượng thần đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hoa Bình là người tình ý, tất nhiên có thể nhìn ra thời gian gần đây A Liên cùng thượng thần có gì không bình thường.

A Liên lắc đầu: "Không có gì."

Các đặc từ của Cửu Tiêu Các vẫn tu hành bình thường, lại phải chuẩn bị cho buổi thi đấu vào ngày mai, cả đám bận tới mảy mòi mất. Lúc này ở Cửu Tiêu Các lại có một vị khách quý, chính là Hồng Châu thần nữ của Bắc Hải Long tộc.

Trên thiên giới có Hồng Kiều tiên tử, ở Long tộc cũng có Hồng Châu thần nữ, hai người đều nổi tiếng là mỹ nhân, xưa nay đều không hòa thuận.

Lúc ở nhà ăn dùng cơm trưa, Hoa Bình nghe thấy nam đệ tử xung quanh thảo luận về Hồng Châu thần nữ. Hoa Bình nắm chặt đĩa, hung hăng chọc vào chén cơm trước mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Long tộc thôi mà, có gì đặc biệt hơn người, Vân Tiểu không phải cũng là người của Long tộc sao?"

Vân Tiểu mỉm cười nói: "Ta sao có thể so với Hồng Châu thần nữ chứ?"

Hồng Châu thần nữ đến từ Bắc Hải, thuviengotinh tuy nói Đông Hải cùng Bắc Hải không khác nhau lắm, nhưng thực chất lại kém xa. Tuy nói tứ hải nằm ở bốn nơi khác nhau, nhưng vẫn phải có một người lãnh đạo. Trong tứ hải, chỉ có Long tộc Bắc Hải là có dòng máu cao quý nhất, lịch sử lại lâu đời nên lấy Bắc Hải đứng đầu. Hiện nay Bắc Hải vẫn còn theo chế độ mẫu hệ, thần nữ Long tộc đó chính là người đứng đầu Long tộc. Hồng Châu thần nữ chỉ có ba ngàn năm đạo hạnh, tuổi còn trẻ lại có thể trấn áp được tứ hải, cũng thật sự tài giỏi.

Hoa Bình liền nói: "Nhưng mà ta nghe nói, vị trí thần nữ Bắc Hải này vốn cũng không phải là của nàng ta..." Hoa Bình là người nhiều chuyện, nhiều tin tức rất nhạy bén.

Vân Tiểu vốn là người Long tộc tất nhiên cũng biết nhiều hơn người khác một chút, liền nói: "Đúng vậy, vốn thần nữ là cô của Hồng Châu thần nữ, tvnt nghe nói vị cô kia của nàng ta vừa sinh ra đã là thần thể hiếm thấy, nhưng đáng tiếc tuổi còn nhỏ đã chết yểu."

Bởi vì mọi người bàn tán quá sôi nổi, A Liên không có tình nghe cũng hiểu được vị Hồng Châu thần nữ này tài giỏi như thế nào.

Sau khi xong tiết học của Xung Hư tiên giả, bước xuống đài Lưu Vân liền nhìn thấy một hồ sen, ở giữa có một cái đình nhỏ.

Bên trong một nam tử áo bào trắng lay động trong gió đang thổi sáo ngọc. Tiếng sáo du dương, dư âm còn vang vọng bên tai.

Dù sớm chiều ở chung, A Liên nhìn thấy cũng có chút ngây người, đôi mắt mở to tròn, nhìn không chớp mắt.

Hoa Bình cùng Vân Tiểu bước đến, thấy thượng thần trong đình ở giữa hồ cũng bưng mặt gào thét không ngừng.

Tiếng sáo chấm dứt, thượng thần chậm rãi cắt cây sáo ngọc, hơi nghiêng đầu, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn về phía này.

A Liên hưng phấn vẫy tay với hắn.

Dung Lâm trong đình thấy đáng vẻ ngốc nghếch của tiểu cá yêu nhưng cũng chỉ nhìn thoáng qua.

A Liên có chút mất mát, ngày ngốc giờ đôi tay, sau đó chậm rãi buông xuống, đôi mắt vốn lấp lánh như pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm lại trở nên âm trầm trong một cái chớp mắt.

Vân Tiểu hiểu A Liên và thượng thần có mâu thuẫn, nhưng với thân phận của nàng cũng chỉ có thể cùng thượng thần vui vẻ một thời gian thôi. Người tu tiên nên thoáng hơn một chút với tình yêu nam nữ. Nàng nhìn A Liên ngày đêm nhớ thương thượng thần cũng có chút lo lắng.

Một khắc sau còn có khóa, lúc mọi người muốn quay trở về chợt nghe nhóm nam đệ tử phía sau kêu lên.

Mọi người đồng thời xoay lại nhìn.

A Liên cũng xoay người lại liền nhìn thấy một bóng người uyển chuyển bay đến đình nhỏ giữa hồ, tvnt chân ngọc nhỏ như hoa sen đạp nhẹ lên lá sen xanh mượt, làn váy màu đỏ lướt qua, sau đó đáng người uyển chuyển dừng lại trong đình, mũi chân nhẹ nhàng xoay tròn, làn váy bay lên cũng chậm rãi rơi xuống.

So với đáng vẻ vụng về cuat A Liên mới luyện tập thuật cười mây đúng là khác nhau một trời một vực.

Vân Tiểu nói: "Vị đó là Hồng Châu thần nữ..."

Hoa Bình vốn không thích Hồng Châu thần nữ, bây giờ trông thấy nàng ta tiếp cận thượng thần lại càng tức giận, dậm chân nói: "Thật là không biết xấu hổ!"

Vân Tiểu sợ A Liên suy nghĩ nhiều, nhỏ giọng nói: "Hồng Châu thần nữ với thượng thần có chút quen biết. Nhưng mà cả nghìn năm qua hai người vẫn chưa từng gặp lại, thượng thần là người giữ mình trong sạch, không phải là kẻ trêu hoa ghẹo nguyệt."

Advertisement / Quảng cáo

Tuy nói như vậy nhưng sau khi Hồng Châu thần nữ đi vào cũng không thấy thượng thần đi ra, nghĩ đến hai người đã lâu không gặp lại chắc là trò chuyện thật vui.

A Liên ti mi nhớ lại đáng vẻ là lướt của Hồng Châu thần nữ, hơi nhủ mảy, cũng không hiểu sao lại cảm thấy không thoải mái.

Cả khóa học buổi chiều, A Liên vẫn luôn ngáy người.

Hoài Sương tiên ông thích A Liên nhất, mỗi khóa, những người khác không nghiêm túc nghe giảng, chỉ có mỗi A Liên tập trung nhất, nhưng hôm nay lại thấy đáng vẻ tiểu cô nương như đi vào cõi thần tiên, tiền ông âm thầm suy nghĩ nên sửa lại cách dạy học cũ kỹ, phải làm cho các đệ tử thích học tiết của mình mới được.

Khi trở về, A Liên đi đến chỗ Mạnh Cực tiên quân mua thịt xiên. Mạnh Cực tiên quân càng ngày càng làm ăn phát đạt, A Liên phải xếp hàng dài mới mua được. Nhưng lúc nàng trở về thượng thần lại chưa về, nàng đành đến phòng ắp thăm trứng.

Trứng vẫn trước sau như một không có động tĩnh gì, nhưng sờ vào rất ấm áp.

A Liên ngáy ngốc nhìn hồi lâu, mong đá bé bên trong lúc phá vỏ cũng như thượng thần vậy, anh tuấn phi phàm, đa tài đa nghệ.

Trời tối cũng không thấy thượng thần trở về.

A Liên có chút lo lắng, nên ra sân viện chờ.

Mãi đến giờ Tý mới thấy thượng thần xuất hiện trên đám mây, nàng lập tức mỉm cười, vội tiến lên vài bước bỗng phát hiện bên cạnh thượng thần còn có một người.

Thượng thần chỉ có bạn tốt là Tiểu Bạch, đây lại là bóng dáng màu đỏ xinh đẹp, tất nhiên không phải là Tiểu Bạch thượng thần. Đó chính là người xinh đẹp mới thấy lúc ban ngày – Hồng Châu thần nữ. Hồng Châu thần nữ đứng bên cạnh thượng thần, cười nói tự nhiên, có vẻ như nói chuyện rất vui vẻ. tvnt A Liên đang tươi cười chợt cứng đờ, không biết có nên tiến lên hay nên vào nhà, ngày ngốc đứng tại chỗ, hai tay khờ sờ vào nhau.

Về phần Dung Lâm ở trên đám mây, Hồng Châu thần nữ nói cái gì, một chữ hắn cũng không nghe thấy, ánh mắt chỉ hơi cụp xuống, nhìn người trong viện.

Hồng Châu thần nữ cũng nhận ra điều gì đó, nhưng lúc cúi đầu nhìn chỉ thấy tiên viện trống không, cũng không hỏi nhiều.

Lúc Dung Lâm bước vào đã thấy A Liên đang nấu cơm trong phòng bếp.

Sau khi im lặng dùng xong cơm tối, A Liên cũng không hỏi nữa câu tại sao thượng thần lại về trễ như vậy, cũng không nhắc một chữ về Hồng Châu thần nữ. Dung Lâm thấy đáng vẻ nàng đang ghen lại làm như không để ý, trong lòng cũng hơi nổi giận.

Mãi đến khi hai người thăm trứng xong mới bắt đầu đi ngủ.

Nằm trên giường, A Liên không ngủ được, nàng quay đầu nhìn thượng thần bên cạnh. Do dự thật lâu mới nghiêng mình qua nhìn hần nói: "Thượng thần, ngày mai ta thi đấu, thượng thần có thể đi xem không?"

Dung Lâm lạnh nhạt nói: "Ngày mai ta có việc cần trao đổi với Tiêu Bạch."

A Liên mắt mắt "Ừ" một tiếng.

Lúc Dung Lâm cho rằng nàng ngoan ngoan im miệng, sẽ không hỏi nữa, lại nghe nghe giọng nói nhỏ nhỏ vang lên: "Ta đã tập luyện thật lâu, mặc kệ thắng thua, hy vọng thượng thần có thể đi xem...một chút cũng được, thật sự không được sao?"

"...Không, ta không rảnh."

Dung Lâm muốn không trả lời cũng không được.

*

Dung Lâm thượng thần nói một lời như đinh đóng cột, nói không rảnh tất nhiên sẽ không rảnh. Lúc A Liên khởi động, nhìn đông nhìn tây cũng không thấy bóng dáng thượng thần xuất hiện.

Hoa Bình lo lắng nhắc nhở nói: "Đừng ngây ngốc nữa! Sắp bắt đầu thi đấu rồi, người không thể như vậy được!"

A Liên hoảng hốt "Ừ" một tiếng.

Trong lúc đó, Dung Lâm đang trao đổi về nơi cực hàn với Tiêu Bạch. Tiêu Bạch thấy bộ dạng hoảng hốt của hần không giống như tinh thần hưng phấn khi được làm cha vài ngày trước, đành mở miệng nói: "Nhìn sắc trời chắc A Liên có nường cũng bắt đầu thi đấu rồi, người thật sự không đi sao?"

Dung Lâm buột miệng: "Không đi."

Tiêu Bạch nói: "Người có biết, từ lúc ngồi xuống, mắt người luôn nhìn về phía Cửu Tiêu Các không?"

Vậy sao? Dung Lâm ngẩn người, miệng chề nhưng thân thể lại thành thật, hần vốn như vậy sao?

Tiêu Bạch chậm rãi đứng dậy nói: "Yêu một cô cá có gì mà không dám thừa nhận."

Advertisement / Quảng cáo

So với Tiêu Bạch yêu điên cuồng một thân cây, hần yêu một cô cá cũng không có gì ghê gớm. Dung Lâm nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Tiêu Bạch nói xong, xoay người nhìn vị trí bên cạnh lại thấy nơi đó tách trà vẫn lượn lơ khi nóng nhưng người lại không thấy đâu.

Tiêu Bạch bắt đầu dĩ mìm cười.

Lúc Dung Lâm đến sân thi đấu bơi lội, bơi cự li ngắn đã sớm kết thúc.

Hần nhìn thứ tự, A Liên ở vị trí sau, nhưng thi đấu cùng nàng đều là cá biển, tính tình nàng vốn ôn thuận, thành tích như vậy cũng không tệ rồi. Lúc này nàng đang trên bờ, Văn Tiểu cùng Hoa Bình bên cạnh đang cổ vũ an ủi nàng.

Dường như A Liên nhận ra điều gì, bỗng ngẩng đầu lên, nàng thấy bóng dáng thượng thần phía xa xa, đôi mắt lập tức sáng lên.

Chuẩn bị chạy tới nhưng lại nghĩ có lẽ thượng thần không phải đến đây vì nàng, chân nhấc lên lại hạ xuống, thành thật đứng tại chỗ, chỉ có đôi mắt như nước hồ chăm chú nhìn hần.

Dung Lâm lại không chút do dự, bước đến phía lớp hệ Hóa.

Hóa Tranh luôn ung bài thượng thần, lúc này thấy hần tới, dáng người cao lớn đi đến phía trước, nhìn thượng thần nói: "Sao thượng thần lại đến nơi này? Có phải đặc biệt đến xem lớp hệ Hóa chúng ta thi đấu không?"

Khuôn mặt Dung Lâm lạnh nhạt nói: "Không phải." Rồi sau đó đi đến phía A Liên, chậm rãi mở miệng: "...Ta tới xem phu nhân ta."

Hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Phu nhân

Dịch: Tiểu Phuong

Beta: Fleur

Phu nhân? A Liên chớp chớp mắt, khi phản ứng lại mới hiểu được phu nhân không phải là nàng sao? Nàng chính là phu nhân! Hốc mắt A Liên hơi ướt, dường như mỗi cái chớp mắt trong mắt cũng chỉ có nỗi hần, ngập ngừng nói: "...Thượng thần tới rồi."

Dung Lâm hơi gạt đầu "Ừ" một tiếng, gờ tay nhẹ nhàng xoa đầu nàng, cũng không nói gì thêm.

Cuộc thi đấu cự ly dài sắp bắt đầu, A Liên liền đi chuẩn bị. Dung Lâm khoanh tay đứng một bên. Dáng người hần cao lớn mạnh mẽ, tuy rằng vô cùng tao nhã nhưng không ai dám đến gần.

Một đám Hóa Tranh, Văn Tiểu cùng đệ tử lớp hệ Hóa dờ người ra, cùng im lặng hồi lâu, nhìn thượng thần rồi lại nhìn A Liên đang đứng trên bờ chuẩn bị thi đấu.

"Ta không...nghe lầm chứ?" tvnt Hoa Bình ngây ngốc nhìn Văn Tiểu, nhỏ giọng hỏi.

Ngược lại Văn Tiểu phản ứng nhanh hơn Hoa Bình, mìm cười nhìn nàng ta.

Cho nên.....

Advertisement / Quảng cáo

Hoa Bình vẫn cảm thấy hơi khó tin.

Tiếng huýt sao vang lên, các đệ tử thi đấu cự ly dài đứng trên bờ uốn người như bánh chèo tới tấp nhảy xuống nước. Thi bơi lội là thế mạnh của lớp hệ Thủy nên mỗi người tới tham gia đều là cá biển bơi lội rất tốt. A Liên là cá nước ngọt nhỏ xinh, lại là giống cá bình thường, nếu không phải đáng về nàng xinh đẹp thì sợ là không có ai chú ý tới nàng. thuviengontinh Nhưng so với cuộc thi cự ly ngắn lúc trước chỉ xếp hạng phía sau, lúc này A Liên lại hạng hai theo sát người dẫn đầu, như được uống thuốc tăng lực.

Bọt nước văng khắp nơi, tình hình thi đấu hết sức quyết liệt.

Lần này nơi thi đấu cự ly dài chính là sông Thiên Cơ bao quanh Cửu Tiêu Các. Cửu Tiêu Các chiếm diện tích rất rộng, bên ngoài có sông Thiên Cơ bao quanh ước chừng hơn năm mươi dặm.

Thi đấu cự ly dài cần sức bền, thể lực các cá hải tộc dẫn đầu có hao hụt, chỉ có cá cò luôn dẫn đầu.

Cá cò là tay bơi lội cừ khôi nhất của Cửu Tiêu Các, địa vị chưa bao giờ lay động. Có nàng ta tham gia, những con cá khác tham gia chỉ là tranh đoạt hạng nhì thôi.

Quả nhiên theo dự đoán của mọi người, cả cò quả thật đúng nhất.

Sao với cả cò Thường Thắng tướng quân, hạng nhì lại làm cho mọi người chờ mong.

Ngay lúc này, cách đó không xa có một bóng người đang bơi tới tít. Khi đến đích, ngoi lên khỏi mặt nước là một gương mặt xinh đẹp như hoa phù dung xuất hiện hiện trước mặt mọi người.

"Hạng nhì là A Liên lớp hệ Hóa!"

Kết quả thật sự ngoài dự đoán của mọi người, chỉ là một cá nước ngọt tắm thường lại vượt qua các cá biển tính anh. Cá cò ở bên cạnh mỉm cười đuôi tay nói với A Liên: "Chúc mừng."

A Liên vẫn còn hơi hoảng hốt, bơi lâu khiến thể lực tiêu hao rất nhiều, nặng khá mệt, nhưng trên mặt lại tươi cười vô cùng rạng rỡ, cầm tay cá cò nói: "Cảm ơn cá cò sư tỷ."

Sau khi nặng và cá cò chúc mừng lẫn nhau, cả hạng ba mới chậm chạp tới.

Vân Tiêu và Hoa Bình trên bờ chạy nhanh đến kéo A Liên lên, vừa lên bờ, đuôi cá màu bạc xinh đẹp biến thành hai chân thon dài. A Liên đề yên cho hai người xoa mặt, ngẩng đầu nhìn thượng thần đang đứng nơi đó, nói: "Ta qua nói chuyện với thượng thần một chút."

Tuy trong lòng Hoa Bình rất tò mò, nhưng lúc này rất hiểu chuyện nháy mắt vài cái với nặng: "Đi đi, đi đi!"

Dung Lâm thấy nặng bước tới, nháu mày nói: "Sao lại bơi nhanh như vậy?" Chỉ là một cuộc thi đấu nho nhỏ thôi, đáng giá cho nặng liều mạng như vậy sao?

A Liên lại rất vui vẻ, ngửa đầu nhìn thượng thần nói: "Lòng ta nghĩ đến thượng thần, không hiểu sao lại bơi thật nhanh."

Trong lòng Dung Lâm rung động, gò má chột hồng, khước môi nhếch lên nói: "...Vậy sao?"

"Đúng vậy!" A Liên gật đầu liên tục, đuôi tay cầm tay hân nói: "Thượng thần có thể tới làm ta rất vui."

Còn muốn nói thêm với thượng thần nhưng ở bên kia Hoa Bình đang gọi nặng, tvtnt A Liên vội vội vàng vàng chạy qua, đeo vòng hoa và huy chương quay lại, nặng nhẹ nhàng vuốt ve huy chương bạc trong tay, đôi tay giờ lên đưa cho hân.

Dung Lâm ngăn ra nhường mày hỏi: "Tại sao lại cho ta?"

"Ta cũng không biết..." A Liên nhìn hân làm bầm nói: "Chỉ là muốn đưa cho thượng thần những món đồ mà mình thích nhất thôi!"

Dung Lâm đã quen nghe nặng bày tỏ, nhưng lần này lại vô cùng hài lòng, nắm tay nặng rời đi. Còn A Liên, do mấy ngày trước hai người chiến tranh lạnh nên lúc này nặng cư xử với thượng thần vô cùng cẩn thận, A Liên đoán nói: "Thượng thần, chúng ta đi như vậy hình như không tốt lắm đâu?"

Thượng thần nói: "Thế à?" Hơi dừng lại, giọng nói lại nhẹ nhàng: "Ta cảm thấy rất tốt."

A Liên mỉm môi đi theo hân, chột nghĩ tới lúc này lời thượng thần nói với đệ tử lớp hệ Hóa, lại nói: "Mới vừa rồi thượng thần nói....Hiện tại tất cả mọi người đều đã biết."

Dung Lâm nói: "Sớm muộn gì cũng sẽ biết."

Advertisement / Quảng cáo

Hình như....Cũng đúng. Có thể là do lúc trước có thói quen che giấu, nặng vẫn luôn sợ người khác biết sẽ ảnh hưởng đến danh dự của thượng thần.

Việc nặng luôn lo lắng đã xảy ra, bỗng nhiên A Liên lại cảm thấy rất vui vẻ, không biết vì điều gì, có chút không hiểu được. Nặng ngán đầu, lẳng lẳng nhìn gương mặt hân.

Dường như nhận thấy ánh mắt nóng rực của nặng, Dung Lâm chột dừng lại, xoay người nhìn nặng. Hân nói: "Sao lại nhìn ta như vậy?"

A Liên thẳng thắn: "Thượng thần đẹp." Lại nắm chặt tay hân, nhẹ nhàng nói:"Thượng thần, về sau chúng ta đừng cãi nhau nữa, được không?"

Dung Lâm nghĩ nghĩ, cảm thấy hai người bọn họ không cãi nhau là không có khả năng, trên đời này nào có vợ chồng không cãi nhau, nếu có chính là không yêu nhau. tvtnt Dung Lâm nhìn nặng, cảm thấy những ngày qua hân cũng không vui vẻ, thật ra có những chuyện không thể nào tránh được. Dung Lâm nói: "Tóm lại nặng cách xa cá kiếm một chút."

A Liên ngoan ngoãn gật đầu, lại nói: "Chính là thượng thần cũng phải làm gương tốt."

Trước nay đều là Dung Lâm đề nghị, nặng luôn luôn nghe theo, nhưng thật ra rất hiếm khi nặng nói ra những yêu cầu như vậy với hân. Dung Lâm chột thấy hứng thú, nhìn chăm chăm đôi mắt nặng nói: "Ta làm sao?"

Hân làm sao? A Liên do dự trong chốc lát, mới cúi đầu nói: "Thượng thần đã có thể từ, đêm khuya lại ở bên cạnh Hồng Châu thần nữ."

Dầm chua cũng thật là nhiều. Dung Lâm mỉm cười, trong lòng không hiểu sao khá vui vẻ, nói: "Ta và Hồng Châu thần nữ rất thanh bạch, nặng đừng có nghĩ nhiều. Nhưng mà — nếu nặng đã nói, lần tới ta sẽ về nhà sớm."

Trước nay đều là A Liên đồ dành người khác, vẫn là lần đầu được người khác đồ dành. Nặng là một con cá rất dễ dụ, đôi mắt lập tức cong cong: "Được!"

Dung Lâm cảm thấy hơi buồn cười, lẳng lẳng nhìn nặng, mới mở miệng nói: "Hôn ta."

Hà? A Liên sững sốt.

"Nhanh lên!" Thượng thần hơi nóng vội.

A! A Liên chạy nhanh đến ôm hân. Nhưng thượng thần cao lại đứng thẳng tắp, cũng không hạ thấp mặt xuống, A Liên kiễng chân cũng không với tới.

Nặng tự cho là thông minh liền nhảy lên, đỉnh đầu đụng vào cằm thượng thần.

Thượng thần buồn bực "hừ" một tiếng, đỡ cằm lão đảo lui về sau mấy bước, thiếu chút nữa đâm lệch cằm hân.

Dung Lâm đau đến chảy nước mắt, lúc này mới tức giận kéo nặng vào trong lòng, đuôi tay nâng cằm nặng, cúi người hôn lên.

*

Quá sốt ruột, thi đấu buổi chiều cũng không xem, sau khi hôn xong Dung Lâm lập tức đưa người về Tiêu Dao điện, còn chưa tiến vào phòng ngủ đã bắt đầu cởi quần áo.

Quần áo rơi rải rác, Dung Lâm cảm thấy bản thân muốn nổ tung, đá văng cửa phòng, ép nặng lên giường.

A Liên cũng không từ chối, bị hôn đến choáng váng.

Dung Lâm chống lên trán nặng nói: "Có muốn không?"

A Liên hoảng hốt "Ừ" một tiếng.

Dung Lâm lại nói: "Muốn gì?"

A Liên nghĩ nghĩ liền nói: "...Cự long."

Đến khi cự long sắp tiến vào, A Liên chột lớn tiếng nói: "Thượng... Thượng thần!"

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm vẫn luôn có bóng ma với chuyện lúc trước, lập tức nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Nàng dám biến về nguyên hình thử xem!"

Hắn gần như là rít lên, hẳn là vô cùng tức giận, dường như lúc này nàng dám trở về nguyên hình, hẳn sẽ thật sự hằm nằng thanh canh cá mà uống.

"Không phải..." A Liên nhanh nhẹn giải thích, giờ tay chỉ chỉ quả trứng trên bệ cửa.

"Bảo bảo, bảo bảo đang nhìn."

Phòng ngủ của Dung Lâm có vị trí tốt nhất Tiểu Dao điện, hôm nay cô ý đem quả trứng tới để trên bệ cửa sổ để hấp thu tinh hoa của trời đất.

Lúc này Dung Lâm mới nhìn về hướng cửa sổ, thấy quả trứng vàng kim lấp lánh, đúng là có cảm giác bị rình coi, nghĩ nghĩ liền ném một bộ quần áo qua, khó khăn lắm mới che kín quả trứng, lúc này mới nói với A Liên: "Tốt rồi."

...

Rốt cuộc cự long được trở về nơi ấm áp xa cách đã lâu, được bao bọc chặt chẽ.

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 55: Trúng nỏ

Dịch: Tiểu Phương

Beta: Fleur

Sau trận thi đấu, Cửu Tiêu Các tổ chức một buổi tiệc lửa trại muộn.

Sau khi A Liên làm lành với thượng thần, dĩ nhiên không thể không giải thích cùng bọn Điền La, Vân Tiếu. Lúc bốn người ngồi vây quanh A Liên, A Liên thành thật khai báo: "Ta và thượng thần đã lãnh hôn thư sau trận thi đấu tân đệ tử ở Cửu Tiêu Các..."

Điền La biết A Liên có thể tiếp tục ở lại Cửu Tiêu Các là nhờ thượng thần, nhưng lại không biết chuyện này. Nàng không hề tức giận, chỉ kinh hô: "Thì ra là vậy."

Thì ra là vậy, một con cá nhỏ nhỏ ở nơi khác lại lọt vào mắt thượng thần Dung Lâm, cũng không phải tùy tiện vu đùa mà là phu nhân thượng thần danh chính ngôn thuận. tvnt Tiểu Táo, Vân Tiếu đều cảm thấy vui mừng cho nàng. Hoa Bình liền nói: "Nói như vậy, ngươi và thượng thần chính là tình yêu thủy triều rồi, điều này là cảm kỵ, thật là kích thích!" Lại hét lên, "Ồi chào, Cửu Tiêu Các có còn Tiên quân trẻ tuổi tuấn tú nào không?" Rõ ràng là muốn theo phong trào.

Mà buổi tiệc lửa trại muộn vào ngày mai, các đệ tử nam nữ trẻ tuổi đều chuẩn bị xinh đẹp rạng rỡ. Hôm nay A Liên cùng bốn người đi dạo thiên nhai để mua váy áo, trang sức.

Bây giờ làm cũng không kịp, may mắn là đáng người bọn họ yêu chiều, quần áo tùy tiện mặc trên người cũng vô cùng bắt mắt.

Điền La xuất thân nhà giàu mới nổi, dĩ nhiên trả tiền cũng không cần nháy mắt; Vân Tiếu vốn là long nữ Đông Hải, tvnt đường đường là quý nữ cũng coi tiền như cỏ rác; Tiểu Táo cũng là người có tiền, một tiểu cô nương khiêm tốn, trên người không có cái nào không phải trân bảo; còn Hoa Bình xưa nay ăn xài phung phí, tiêu tiền như nước. A Liên ở bên cạnh bốn người đã lâu, giá trị quan lại không bị ảnh hưởng cũng xem như hiếm có.

Advertisement / Quảng cáo

Hoa Bình thấy A Liên không mua gì, liền nói: "Sao vậy? Muốn tiết kiệm bạc cho thượng thần sao?"

A Liên lại nói: "Y phục của ta cũng đủ mặc rồi."

Hoa Bình nhìn ti mi khuôn mặt nàng, rất lâu mới lên tiếng: "Bây giờ người đường đường là phu nhân thượng thần, sao có thể keo kiệt như vậy? Thượng thần là ai? Nam nhân độc thân giàu có mấy vạn năm, của cải của hắn chỉ sợ người dùng tám đời cũng không hết, người tiết kiệm cho hắn làm gì?"

Hoa Bình dựa vào ba tắc lưỡi, rất nhanh đã tẩy não A Liên. thuviennongtinh Cô nương trẻ tuổi nào lại không thích quần áo xinh đẹp? A Liên cũng không ngoại lệ, cảm thấy có lý, sau đó vừa liếc mắt đã nhìn trúng một chiếc váy màu trắng.

Váy màu trắng này được chế thành từ giao tiêu [*sợi tơ của vây cá*]. A Liên vốn là cô nương tộc cá, trong suy nghĩ của cô nương tộc cá, lúc xuất giá có thể mặc hi phục làm từ giao tiêu đó cũng là tâm nguyện cả đời, có thể thấy giao tiêu trong lòng chứng tỏ rất có trọng lượng. Lại nói bộ váy trước mặt này, toàn bộ đều dùng giao tiêu trắng như tuyết, bên ngoài dải lụa choàng chính là gấm hoa ánh sáng lung linh tỏa tứ phía, nữ tử thấy qua sợ là không thể không thích.

Lúc A Liên đưa tay lên sờ, bên cạnh xuất hiện một bản tay mảnh khảnh như ngọc chạm vào.

Theo bản năng, A Liên nghiêng đầu nhìn người bên cạnh

Tuy rằng chưa từng nói chuyện, nhưng chỉ liếc mắt một cái A Liên đã nhận ra vị cô nương xinh đẹp cao quý này chính là khách quý của Cửu Tiêu Các – Hồng Châu Thần nữ.

Hồng Châu Thần nữ xinh đẹp phách lối, liếc nhìn A Liên, liền đứng dừng nói: "Ngươi cũng thích bộ váy này?"

A Liên mỉm cười gật đầu.

Người tới là khách, dĩ nhiên A Liên sẽ không tranh giành váy với nàng ta, mặc dù nàng rất thích.

Mấy người gặp Hồng Châu Thần nữ, trò chuyện một lúc sau đó tách ra.

Đi xa, Hoa Bình mới nói: "Nhìn nàng ta kia, rõ ràng cá mè hoa đã nhìn trúng bộ váy này trước."

A Liên nói: "Ta chỉ nhìn thôi, cũng không mua." Cho nên bộ váy này không tính là của nàng, Hồng Châu Thần nữ muốn mua cũng không có chuyện gì.

Hoa Bình liền tức giận: "Chỉ là người quá tốt bụng." tvnt Cuối cùng lại bỏ sung, "Ngươi cũng nên để ý, Hồng Châu Thần nữ này đã mơ ước thượng thần từ lâu, đừng cho nàng ta xen vào giữa, hiểu không?" Sợ A Liên không để trong lòng, Hoa Bình cường điệu nói.

A Liên chỉ cười cười nói: "Sẽ không." Thượng thần đã nói với nàng, hẳn và Hồng Châu Thần nữ thanh bạch, không có gì.

*

Lúc này Hồng Châu Thần nữ đi đến điện Tiểu Dao.

Dung Lâm đang thăm trứng trong oán thất, nghe được tiếng động bên ngoài, liền không nhanh không chậm đi ra. Thấy Hồng Châu, mặt mày lạnh nhạt nói: "Thần nữ có việc gì?"

Hồng Châu Thần nữ đặt bộ váy màu trắng lên trên bàn đá trong viện, nói: "Vừa mới gặp phu nhân thượng thần ở thiên nhai, phu nhân thượng thần thật tốt bụng, bị ta đoạt đi bộ váy yêu thích cũng không nói nửa câu."

Dường như Dung Lâm có thể tưởng tượng được bộ dáng quả hồng mềm của nàng. Hẳn rất thích, nhưng nếu người khác bắt nạt nàng, hẳn sẽ không vui. Sắc mặt Dung Lâm hơi khó coi, nhìn bộ váy, thật đúng là kiểu nàng thích, liền tiện tay lấy ra ngân phiếu đưa cho Hồng Châu Thần nữ: "Làm phiền rồi."

Tình tình Hồng Châu Thần nữ không thể so với Hồng Kiều Tiên tử, lập tức kích động nói: "Thượng thần cho là ta đưa – hàng – tới – để – lấy – bạc – sao?" Nàng ta hít sâu một hơi, bất mãn nói: "Nếu cô ta biết ngài thành thần như vậy, cô có ta sẽ đau lòng biết bao nhiêu?"

Hiện giờ toàn bộ Thiên giới đều dồn đại — đề nhất cao phu soái Thiên giới, thượng thần Dung Lâm, lại bị một con cá mè hoa từ bên ngoài đến giành mất!

Người đời đều biết, Hồng Châu Thần nữ và Hồng Kiều Tiên tử không hợp nhau, là do thượng thần Dung Lâm. Chuyện này chính xác không phải giả. tvnt Nhưng Hồng Châu Thần nữ lại chưa từng có lòng ái mộ Dung Lâm, chỉ là không muốn thấy Hồng Kiều Tiên tử bám chặt hần không buông.

Hồng Châu Thần Nữ tiếp tục nói: "Nếu cô ta vẫn còn, hiện giờ ta nên gọi ngài một tiếng dượng, ngài cùng cô ta có lẽ là con cháu đầy đàn, sao có thể để cho một con cá què mùa chui vào!"

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm thật sự không hiểu tại sao Hồng Châu Thần nữ lại cố chấp, mặc dù hần thật sự có hôn ước với cô cô nàng ta, nhưng lúc ấy tiểu cô nương kia chỉ là một nữ hài tử còn mặc tả thôi. thuvienngontinh Nếu không phải cô có Thanh Loan phu nhân tự tiện làm chủ hôn ước này không tùy tiện định ra như vậy. Rồi sau đó tiểu cô nương kia còn nhỏ đã chết yêu. Trong lòng hần cũng từng có chút tiếc thương. Nhưng chuyện này cũng đã qua mấy ngàn năm.

Lập tức, Dung Lâm nghiêm mặt nói: "Đã qua lâu như vậy, Hồng Châu Thần nữ đừng dây dưa." Dừng một chút, càng thêm nghiêm khắc nói: "Còn cô, thỉnh Thần nữ tôn trọng phu nhân của ta."

Tuy Hồng Châu Thần nữ và cô cô, tuy là quan hệ cô cháu, nhưng do tuổi tác xấp xỉ, trong tộc lại ít nữ tử, tình cảm giống như chị em ruột. Chuyện cô cô chết yêu, Hồng Châu Thần nữ đau lòng nhiều năm, cuối cùng chậm rãi tiếp nhận, mới thể nhất định sẽ bảo vệ những thứ thuộc về cô cô. tvnt Thứ nhất là Bắc Hải, thứ hai là vị hôn phu thượng thần Dung Lâm đã có hôn ước từ nhỏ, vốn chờ tiểu cô nương lớn lên sẽ tuyên bố mối hôn sự này, không ngờ tiểu cô nương lại bạc mệnh.

Lúc A Liên cười Thiên Mã trở về điện Tiêu Dao thì thấy Hồng Châu Thần nữ hốc mắt đỏ bừng chạy ra.

Nếu không phải A Liên tin tưởng nhân phẩm của thượng thần, có lẽ nàng sẽ nghĩ rằng thượng thần khi dễ nàng ta.

Dung Lâm thấy nàng đi tới, còn nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp, mới gấp gấp dậm chân nói: "Nàng nhìn ta như vậy là có ý gì?"

Sợ hần tức giận, A Liên chạy nhanh đến ôm cánh tay hần, nhẹ nhàng lắc vài cái.

Sắc mặt Dung Lâm lập tức trở nên dịu dàng, liền giải thích cho nàng hiểu. A Liên nghe xong, nhìn bộ váy trên bàn, uống lên người: "Đẹp không?"

Dung Lâm cười cười: "Đẹp."

A Liên cũng cười cười, liền không so đo việc nhỏ này, chỉ hỏi thượng thần: "Hôm nay bảo bảo có ngoan không?"

Nói đến trứng, đôi mắt Dung Lâm tràn đầy ý cười: "Ta thấy trên vỏ trứng có mấy vết nứt, chắc hần sắp nở rồi." Được làm cha, thượng thần cũng không ngoại lệ, không kìm được kích động cùng vui sướng.

"Vậy sao!" A Liên càng kích động, kéo thượng thần: "Chúng ta đi xem một chút."

Hai người đến oán thán, nhìn quả trứng vàng kim yên giấc trên giường. A Liên cúi người nhìn kỹ thấy vỏ trứng xác thực có nhiều vết nứt nhỏ, liền lầm bầm nói: "Nhìn đáng vẻ này chắc là sinh non."

Vốn là một quả trứng sinh non, bây giờ nở sớm cũng hợp lý.

Nghĩ tới điều gì, Dung Lâm vỗ tay nàng nói: "Yên tâm, nhất định sẽ không có chuyện gì."

"Vâng." A Liên gật đầu thật mạnh.

Dung Lâm nhìn quả trứng, lại nhìn A Liên bên cạnh hỏi: "Chờ đầu đất nở, nàng vẫn là yêu ta nhiều hơn hay yêu nó nhiều hơn?"

A Liên ngẩn người, cảm thấy không biết trả lời vấn đề này như thế nào mới tốt, hơn nữa còn là trước mặt bảo bảo. A Liên liền nói: "Đều yêu như nhau!"

Sắc mặt Dung Lâm trầm xuống, lại ầu trĩ bộp nhẹ mặt nàng, nhưng thật ra cũng không tiếp tục cưỡng ép nàng nói ra đáp án mình muốn. Chỉ nhìn thoáng qua quả trứng, sau đó đưa ngón tay gõ vài cái, nhủ mày nói: "Ra sớm như vậy làm gì chứ?"

Vừa dứt lời đã thấy quả trứng nhẹ nhàng chuyển động.

Dung Lâm mở to hai mắt, rút tay về thật nhanh, kinh ngạc nhìn A Liên bên cạnh.

A Liên nhìn quả trứng, lại nhìn Dung Lâm lắp bắp nói: "Sắp... sắp nở rồi!"

Quả trứng màu vàng kim lắc lư vài cái, vết nứt trên vỏ trứng càng lúc càng lớn.

A Liên nhìn không chớp mắt, hồi hộp nắm tay thượng thần bên cạnh.

Ngay sau đó, vỏ trứng "Răng rắc" một tiếng, phát ra một vầng sáng, rồi sau đó lập tức nứt thành vài mảnh, loạn thất bát tao.

Advertisement / Quảng cáo

Kim quang dần mất đi, nằm bên trong vỏ trứng là một bảo bảo trắng nõn. Bảo bảo nằm yên, nhỏ bé trắng nõn, quay lưng về phía cha mẹ.

Mới vừa nở đã là hình người, có thể thấy được đứa nhỏ này có thiên phú. Dung Lâm mừng đến rơi nước mắt, nắm tay A Liên nói: "Ta... Ta được làm cha rồi!"

"Đừng vậy!" A Liên cũng vui mừng, có chút ngây ngốc, sau đó vươn đôi tay, thật cẩn thận ôm tiểu gia hóa trắng nõn từ trong vỏ trứng lên. Nàng vừa thấy tiểu gia hóa, nụ cười trên mặt dừng lại.

Dung Lâm thấy vẻ mặt nàng ngốc trệ, mới nói: "Sao vậy?"

A Liên chậm rãi mở miệng nói: "Có...Có chút không ổn, thượng thần nên chuẩn bị tâm lý cho thật tốt."

Dung Lâm nhủ mày nói: "Có gì không tốt sao? Rõ ràng rất tốt mà, ta thấy rất mạnh khỏe."

A Liên lại nhìn tiểu gia hóa trong ngực, mới thật cẩn thận nói với thượng thần: "Không... không giống thượng thần lắm."

Dung Lâm ngừng một lát, trầm nghĩ đứa nhỏ này giống mẫu thân hần cũng không ngại, dù sao sau này vẫn có thể sinh tiếp mà.

Hần tiến lại gần, thật cẩn thận nhìn tiểu gia hóa trong ngực A Liên, lại thấy bảo bảo trắng xinh đẹp đẽ, đôi mắt như nho đến rất linh động, rất đáng yêu, chỉ là trên đầu lại có hai cái sừng non nớt.

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Bảo bảo

Dịch: Tiểu Phương

Beta: Fleur

Tiểu gia hỏa đã mặc tà lót xong, ngoan ngoan nằm im. Tà lót này là lần trước Thanh Loan phu nhân đưa tới, phía trên thêu bức tranh trừ tà, trông rất tinh xảo. Tiểu gia hỏa sinh ra đã trắng mập, khỏe mạnh khác khĩnh, vừa nờ đã ê ê a a, sau khi uống tiên lộ thì ngoan ngoãn hơn. Bấy giờ đang nằm ngủ say sưa, chống chân lên trời như một chú rùa đen nhỏ.

Tư thế ngủ không chịu gò bó thật ra cực kỳ giống thượng thần, hơn nữa chân cũng khá dài. Sau này trưởng thành tất nhiên sẽ là mỹ nam tử mà đảo muốn vờn tiền tử.

Nhưng bên cạnh đó thì chẳng giống chút nào.

Thậm chí còn...

Advertisement / Quảng cáo

A Liên và thượng thần lẳng lẳng đứng một bên, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết nên nói sao cho tốt.

Lúc này Dung Lâm liền nói: "Hay là...ôm nhảm!" Hắn nhìn A Liên, "Trứng này liệu có phải là của lão rồng sát vách không?"

A Liên lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc chắc chắn nói: "Sẽ không nhầm, chính là do ta sinh ra từ trong bụng."

Lúc sinh trứng, tvnt không đi đến nơi chuyên đẻ sinh nở mà tùy tiện sinh ở phòng tắm cho nên không thể nào nhầm lẫn. Nàng nhìn tiểu gia hỏa ngủ say, lại thấy đôi sừng trên đầu rất đáng yêu, lại tiếp tục nói: "Hơn nữa ta cảm nhận được." Mẩu tử liên tâm, có mẹ nào mà lại không nhận ra con mình?

Nói xong, dường như A Liên nghĩ tới điều gì, vội vàng nhìn thượng thần nói: "Thượng thần, chàng phải tin tưởng ta."

Một cô cá mè hoa, phu quân vốn là phượng hoàng lại sinh ra một con rồng béo, dĩ nhiên ai cũng sẽ hiểu nhầm. Nhưng mà lúc này Dung Lâm thật sự tin nàng, với tính tình của nàng làm sao có khả năng thông đồng với rồng khác, còn dám để hắn đồ vớ.

Lại nói, Dung Lâm cũng đã ấp quá trứng này một thời gian, đương nhiên là có cảm tình. Hắn suy nghĩ liền nói: "Ừ."

Trái tim đang bị treo lên của A Liên thoáng buông một ít, trong lòng vẫn rầu rĩ.

Nhưng Dung Lâm lại nhuu mây, tvnt hẳn tin nàng nhưng người ngoài sẽ không nghĩ như vậy. Tuy rằng hắn không thêm để ý cái nhìn của người ngoài, nhưng đứa bé này cần có một hoàn cảnh trưởng thành tốt, không thể luôn sống dưới cánh chim của hắn, giả sử nó lớn lên, nếu nghe được những chuyện phiếm bên ngoài, chạy về hỏi hắn thì hắn nên trả lời như thế nào?

Dường như Dung Lâm có thể tưởng tượng được con rồng béo ngốc đáng yêu khóc thút thít, bước chân ngắn cùn chạy về nhà, hai mắt đầm lệ hỏi: "Cha, con có phải con ruột của cha không, vì sao con lại không giống cha?"

Hoặc là, ngừng đầu nói với hắn: "Người khác đều nói cha con là Long thúc thúc cách vách, có thật không cha?"

Dung Lâm nghĩ liền lùi lại hai bước. Ngẫm lại đã cảm thấy đáng sợ, nếu thật sự xảy ra, hắn cũng không biết giải thích cho con như thế nào.

A Liên nhìn hắn, thật trọng nói: "Thượng thần, hay chúng ta vẫn nên hòa ly đi? Ta dẫn bảo bảo về lại hồ Động Trạch, thượng thần lại cưới một vị tiền tử trẻ tuổi xinh đẹp, xinh ra một bảo bảo phượng hoàng." Nếu đứa nhỏ này ở lại trên Cửu Trùng Thiên, dù thượng thần không suy nghĩ nhiều thì người khác cũng sẽ nghĩ nhiều, nàng hy vọng bảo bảo lớn lên không buồn không lo. thuviemngontinh Nhưng nàng là mẹ, nếu bảo bảo không thể ở lại Cửu Trùng Thiên, nàng cũng sẽ không ở lại một mình, như vậy không bằng trả tự do cho thượng thần, cũng coi như vẹn cả đôi đường. Tuy rằng nàng không buông được, nhưng đây là biện duy nhất có thể giải quyết vấn đề mà nàng nghĩ được.

Dung Lâm buồn bực nói: "Nàng dám nói câu hòa ly nữa thử xem!" Nhận được hai lá thư hòa ly, Dung Lâm không muốn lại nhận được cái thứ ba.

A Liên rụt cổ, dè dặt nói: "Ta cũng không ngại hưu thư..."

"Nàng không ngại nhưng ta ngại!"

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm tức giận, lồng ngực phập phồng nói: "Dung Lâm ta giữ mình trong sạch, đời này tuyệt đối sẽ không tái hôn! Sau này nàng lại có suy nghĩ hòa ly, xem ta sẽ phạt nàng như thế nào!" Động một chút lại đòi hòa ly, thật là đã quá nuông chiều nàng.

Tiếng động quá lớn đánh thức tiểu gia hỏa trên giường. Tiểu gia hỏa mở to mắt đen lúng lúng tò mò nhìn A Liên, lại nhìn thượng thần, sau đó hi hục gặm ngón tay mình, vui đến quên cả trời đất.

Hài tử đã nở, không yếu như sinh non lại còn khỏe mạnh trắng nõn, chắc nịch vốn phải là một chuyện vui. Nhưng do đứa nhỏ này mọc sừng nên không dám công khai tin vui này.

A Liên nghỉ mấy ngày, ngay cả tiệc lửa trại cũng không tham dự, chỉ ở lại Tiểu Dao Điện chăm sóc con. Còn thượng thần, nhiều ngày nay nơi cực hàn xảy ra vài chuyện xấu, thượng thần bận rộn ngày đêm, tuy nhiên dù bận rộn hơn nửa lúc trở về cũng sẽ thăm vọ con mình.

Hôm đó Diên La và Tiêu Táo đến thăm A Liên.

Đây vẫn là lần đầu Diên La đến Cửu Trùng Thiên, tuy nàng xuất thân nhà giàu mới nổi nhưng khiếu thẩm mỹ sao so được với thượng thần? tvnt Từ nhỏ nàng đã thấy nhiều kiến trúc vàng kim chói lọi, trong nhà dưới sàn đều dùng vàng để trải, nhưng thấy Tiểu Dao Điện của thượng thần cũng mở mang thêm kiến thức. Nhìn thấy A Liên, nàng vui vẻ nói: "Tiêu Dao Điện xa hoa khiêm tốn lại có nội hàm, cũng khó trách người không chịu ở Cửu Tiêu Các."

A Liên cũng không phải là vì điều này, chỉ là thượng thần mới phu thê ở riêng không tốt, từ khi trở về từ hồ Động Trạch nàng vẫn luôn sống tại Tiểu Dao Điện.

Tiêu Táo đợi đã lâu trong điện Phiêu Miểu của thượng thần Tiêu Bạch, cũng là nhìn quen rồi, chỉ ti mi nhìn khuôn mặt đoan trang của A Liên, lập tức nói: "Mấy ngày không gặp, nhìn người mới rất nhiều."

Vậy sao? A Liên giờ tay sờ mặt mình, đã nhiều ngày nàng mãi chăm sóc cho bảo bảo, thực sự không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, cũng may đã dần dần quen tay. Thượng thần không công bố việc bảo bảo nở, A Liên cũng chỉ có thể giấu Diên La và Tiêu Táo.

Ba người dùng điểm tâm trong sân, A Liên lại dẫn các nàng đi dạo Tiểu Dao Điện. Diên La thấy nấy chục Thiên Mã hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang trong chuồng ngựa, cũng ghen hòng nhìn trần trời, chỉ khen A Liên là mộ con cá ngoại lai biết phấn đấu, cuối cùng cũng gá vào nhà giàu rồi.

Lúc tiễn hai nàng đi, bỗng nhiên trên Cửu Trùng Thiên mây đen dày đặc, gió lớn gào thét, lúc sau sấm sét ầm ầm, mưa to tầm tã.

Diên La kinh hô: "Cửu Trọng Thiên còn có thể đổ mưa?"

Tiêu Táo liền nói: "Trước kia không có, tuy nhiên đã nhiều ngày không biết có chuyện gì, không biết từ đâu trời lại mưa còn có sấm to..." Tiêu Táo ở điện Phiêu Miểu một thời gian không ngắn, cũng chưa bảo gờ nghe nói trên Cửu Trùng Thiên sẽ có sấm đánh mưa rồi...

A Liên ngăn người, vội vàng đưa dù cho hai nàng.

Sau khi nhìn Diên La và Tiêu Táo rời đi, A Liên vội vã vào phòng.

Quả nhiên lúc đi vào thấy tiểu gia hỏa vốn ngủ trưa đang nằm khóc đến mặt đỏ tai hồng, bởi vì quá kích động phía sau còn lộ ra cái đuôi rồng màu vàng.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên vội vã ôm tiểu gia hỏa lên, vừa dứt tiểu từ uống tiên lộ, vừa khê hát khúc nhạc trẻ con dỗ dành nó theo thói quen.

Tiểu gia hỏa hi hục uống, tiếng khóc dần dần ngừng lại, cái đuôi phía sau cũng biến mất, đồng thời mưa to ngoài cửa sổ nhỏ dần như một ký tích.

Ăn uống no đủ, tiểu gia hỏa thỏa mãn ợ một cái, còn nhìn A Liên vui vẻ ê ê a a.

A Liên cười hôn mặt con một cái.

Lại nhìn thoáng qua bên ngoài, mưa rào đã tạnh. Không bao lâu sau, phía chân trời xuất hiện một dải cầu vồng xinh đẹp.

Hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Sừng

Dịch: Tiểu Phuong

Beta: Fleur

Khi trở về, Dung Lâm thấy trên Cửu Trùng Thiên hoàn toàn bị rửa sạch liên hiệp được nhì từ lại khóc âm ỉ, rào bước đi vào nói: "Sao vậy? Đầu đất lại khóc sao?"

Có lẽ trong lúc dạy trứng thường xuyên nghe cha gọi như vậy, tiểu gia hòa vừa nghe thấy tên gọi liền nhanh nhẹn quay đầu lại, sau đó hé miệng cười khanh khách với Dung Lâm.

Dung Lâm đi qua, mỉm cười cảm trống bời mới mua trong tay áo ra, lắc lắc về phía bé.

Đôi mắt đen to tròn như hạt nho của tiểu gia hòa không ngừng nhìn chăm chú vào trống bời, vô cùng yêu thích.

A Liên cười nói: "Hôm nay Diên La và Tiểu Táo tới, ta nói chuyện với các nàng một hồi, bảo bảo tình ngu không thấy ta nên khóc."

Tiểu gia hòa này, không những vừa nở đã có hình người, hơn nữa vừa khóc âm ỉ sẽ làm sấm chớp rền vang, rơi nước mắt sẽ đổ mưa to, hắt xì một cái là cuồng phong nổi lên, làm cho A Liên khiếp sợ, nàng chẳng qua chỉ là một cô cá nước ngọt nho nhỏ ở hồ Động Trạch, đâu có chứng kiến cảnh tượng như vậy bao giờ? tvnt Nhưng Dung Lâm lại tiếp nhận nhanh hơn, lại cảm thấy con trai mình trời sinh đặc biệt, rất là tự hào.

Dung Lâm "Ừ" một tiếng, "Tùng tùng tùng" lắc lắc trống bời, lại cẩn thận ôm lấy tiểu gia hòa từ trong lòng nàng. Tiểu gia hòa rất sẵn lòng thân thiết với cha, đầu nhỏ mạnh mẽ chui vào ngực hắn, sừng trên trán nhẹ nhàng đẩy ngực Dung Lâm, hai chân vừa gầy vừa đạp.

Tuy rằng con trai không giống hắn tí xâu nào, nhưng Dung Lâm vẫn che chở rất cẩn thận cho bé, sợ sừng bé bị đau.

Nhớ rõ hôm trước, tiểu gia hòa nằm sấp ngủ, tỉnh lại tự mình cảm thấy nhàm chán, liền dùng cái sừng trên trán đâm vào đầu giường. Vừa đụng vào, đầu tiên là ngứa ngốc cười khanh khách không ngừng, kịp phản ứng lại cảm thấy đau mới méo miệng gào khóc lên, khóc đến long trời ló đất chết đi sống lại, thiếu chút nữa làm ngập hết hoa cỏ ở Tiêu Dao Điện rồi.

Thật đúng là đầu đất.

Dung Lâm nhìn nhì từ trong ngực, tuy rằng trong lòng hơi phức tạp, tvnt những vẫn cố gắng tiếp nhận rồi. Hắn nói với A Liên: "Mấy ngày nữa sẽ nói tin tức tốt này cho cô mẫu." Nói cho cô mẫu tương đương với chiếu cáo thiên hạ.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên hơi thấp thòm: "Nhưng là..."

Bảo bảo nò là chuyện tốt, nàng cũng muốn chia sẻ với những người khác.

Dung Lâm sờ sờ ột tiểu gia hòa, cái sừng trên ột lập tức bị gấu đi. Hắn nói: "Trước hết ta nghĩ biện pháp che giấu chân thân của con, chuyện ngày sau, ngày sau hãy tính."

Đã làm cha, rốt cuộc cũng chính chắn không ít so với trước đây.

A Liên gật đầu, cảm thấy chỉ có thế như vậy.

Tuy nhiên lúc hai người vừa có quyết định, Thanh Loan phu nhân đã tới cửa.

A Liên liền theo Dung Lâm ra ngoài gặp Thanh Loan phu nhân. Thấy Thanh Loan phu nhân dẫn theo mấy chục tiên ti mặc xiêm y hồng phấn nối đuôi nhau mà vào, đưa tới rất nhiều đồ chơi trẻ con.

Thanh Loan phu nhân thấy A Liên liền tiến lên nói: "Cháu trai ta đã nở rồi sao?"

Rốt cuộc cũng không thể giấu được Thanh Loan phu nhân, A Liên gật đầu: "Vâng."

Thanh Loan phu nhân rất vui mừng, thuviengontinh trách mắng vài câu vì sao không nói cho bà, lại hỏi: "Nhanh dẫn ta đi nhìn một chút, bé trai hay bé gái vậy? Sinh có tốt không, có khỏe mạnh không?"

A Liên nói chi tiết: "Là một bé trai, khá tốt, nhưng là..."

"Nhưng là cái gì?" Thanh Loan phu nhân vừa hưng phấn vừa sốt ruột.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên nhìn thượng thần, mới nói với Thanh Loan phu nhân: "Nhưng là... đầu hơi to."

Thanh Loan phu nhân lập tức cười to, vui mừng nói: "Đầu to rất tốt, khi còn nhỏ đầu Dung Lâm cũng rất to, đầu to thông minh."

À. A Liên mỉm môi, không nói gì. Ngay sau đó dẫn Thanh Loan phu nhân đi nhìn hài tử.

Thỉnh giác tiểu gia hòa vô cùng nhanh nhay, vốn là nằm sấp trên giường, nghe được tiếng động liền lập tức ngóc đầu lên, bộ dáng nhỏ nhìn rất hoạt bát.

Thanh Loan phu nhân vừa thấy liền vui mừng tiến đến tvnt, ôm tiểu gia hòa lên nói: "Mới vừa nở ra đã là hình người, ta thấy cháu trai còn lợi hại hơn cha hắn." Tiểu gia hòa mới sinh trắng nõn, béo tròn, Thanh Loan phu nhân thật sự càng nhìn càng thích, liền nói với A Liên, "Đã nở còn che giấu, nếu hôm nay ta không phát hiện ra, đến đây xem thử thì các người định giấu ta tới khi nào?"

A Liên đành phải nói: "Xin lỗi cô mẫu, con và thượng thần..."

"Được rồi, cô mẫu không trách con, chắc chắn là Dung Lâm sai." Thanh Loan phu nhân đầy tươi cười nói, "Đúng rồi, ta hơi khát, tiểu Liên đi rót chén nước giúp ta."

"Vâng, được." A Liên thấy Thanh Loan phu nhân cũng không trách tội, liền đi ra ngoài rót nước.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại Thanh Loan phu nhân và Dung Lâm, tvnt Thanh Loan phu nhân ôm cháu trai trắng mập trong lòng, nụ cười từ từ thu lại, giường mắt nói: "Rốt cuộc tại sao lại thế này?"

Dung Lâm lẳng lặng nhìn Thanh Loan phu nhân, nhân nhặt nói: "Cô mẫu có ý gì?"

Lúc này Thanh Loan phu nhân mới đưa tay vỗ nhẹ lên ột tiểu gia hòa, thấy trên cái trán trơn bóng trắng nõn chột lộ ra một đôi sừng.

Lại nhìn về phía Dung Lâm, lạnh lùng nói: "Người nghĩ cô mẫu là đồ ngốc sao!"

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Tử Dật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Dung dịch

Dịch: Tiểu Phương

Beta: Fleur

Dung Lâm hiểu được việc này có thể giấu người khác nhưng không thể *gạt* được Thanh Loan phu nhân, bèn nói: "Cô mẫu, việc này ta sẽ nghĩ biện pháp. Hơn nữa A Liên trong sạch, ta tin rằng nên hy vọng người cũng có thể tin rằng."

Tuy Thanh Loan phu nhân đối xử với A Liên rất tốt, nhưng cũng là do A Liên dịu ngoan hiền thực, rất phù hợp với nàng dâu nhỏ trong suy nghĩ của bà, nếu liên quan đến chuyện ngoại tình, Dung Lâm cũng không đảm bảo Thanh Loan phu nhân sẽ đối xử với A Liên như thế nào.

Nhưng Thanh Loan phu nhân lại nói: "Khả năng nhìn người của cô mẫu luôn luôn chính xác, tất nhiên ta tin tưởng tiểu Liên, tuy nhiên..."

Bà nhìn cháu trai trắng trẻo khuôn khinh trong ngực, đáng vẻ nhỏ nhỏ thật sự làm cho người ta yêu thích, tvnt "Người là huyết mạch phượng hoàng chính thống, nếu A Liên chỉ là một con cá mè hoa bình thường, thì đứa nhỏ này cũng không có bề ngoài như thế này."

Nói như thế nào thì Thanh Loan phu nhân cũng là cô mẫu của Dung Lâm, gừng càng già càng cay, lúc trước bà không quan tâm Dung Lâm, nhưng từ khi A Liên sinh trướng bà thật sự lúc nào cũng quan tâm Tiêu Dao Điện. Trên Cửu Trùng Thiên đã nhiều ngày khi thì sấm sét âm âm, khi thì mưa rền gió dữ, hỏi bà sao có thể không sinh nghi? Bây giờ thấy đứa nhỏ này thì đã hiểu tất cả.

Buổi tối Dung Lâm hỏi về thân thế A Liên.

Sau khi A Liên dỗ tiểu tử kia ngủ mới trả lời: "Ta vừa sinh ra đã ở hồ Động Trạch."

Ở hồ Động Trạch cũng không ít cô gái tộc cá lên sinh con sau đó vứt bỏ không thèm quan tâm. Tuy rằng trước đó ban bố luật lệ ứng phó, nhưng rốt cuộc chỉ trị được ngọn, không trị được gốc. thuviennongtinhh Cũng may cá hồ Động Trạch thành thật chất phác, số ít cá nhỏ bị vứt bỏ thường xuyên được những con cá khác đi qua giúp đỡ, A Liên chính là ăn cơm mọi nhà mà lớn lên như vậy. Về sau nàng dần dần hiểu chuyện nên kết giao rất nhiều bạn bè, nhưng số nàng hết sức đen đủi, bạn bè kết giao của nàng đều bị vứt lên tới tấp trở thành thức ăn trong mâm, dần dần không có cá nào muốn thân thiết với nàng. tvnt nàng trở thành cô cá độc thân sống một mình ở đáy hồ, còn dựng một căn nhà nhỏ ở chỗ sâu trong đám rong. Phòng ở bố trí cũng âm áp lịch sự tao nhã, nàng liền yên lặng làm một trạch cá*. Ít đi ra ngoài sẽ ít liên lụy cá khác.

**trạch: là người chỉ thích ở nhà, lười ra ngoài và luôn trốn trong phòng làm việc mình yêu thích*

Dung Lâm cũng cảm thấy không có chỗ nào bất thường, dù sao lần đầu tiên hấn gặp nàng cũng nhìn ra nguyên hình của nàng chỉ là một cô cá mè hoa.

Nếu như ngay cả hấn có tu vi ba vạn năm cũng không nhìn ra được...

A Liên dè dặt nói: "Thượng thần?"

Dung Lâm thuận tay ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu nàng: "Ngủ đi."

Thượng thần cũng đã làm cha nên trên người sinh ra sức hấp dẫn của một nam tử chín chắn. Trong lòng A Liên cảm thấy kiên định nhưng lúc này lại không ngủ được, bèn đề nghị: "Thượng thần, chúng ta cùng đi bơi đi."

Dung Lâm cúi đầu, nhìn nàng khẽ cười: "... Được."

Sau một phen bơi lội, A Liên mới nằm xuống liền ngủ. Dung Lâm nhẹ nhàng xoa mặt nàng, mới hơi hơi nhủ mảy.

Advertisement / Quảng cáo

*

Theo ý của Thanh Loan phu nhân thì hài tử đã nở không nên giấu. Dung Lâm cảm thấy có lý nên cùng A Liên dự định đến cục U Ty làm hộ tịch cho con.

Tiểu ca trông coi phòng giám ở cục U Ty vẫn nhớ rõ A Liên, hơn nữa mới mấy tháng ngắn ngủn đã thăng chức, từ phía sau màn nay đã lên sân khấu. Lúc này thấy A Liên liền nói: "Cá mè hoa, lại gặp nữa rồi."

A Liên khách khí nói: "Chào sư huynh."

Tiểu ca liếc nhìn thượng thần hào hoa phong nhã có một không ai đứng bên cạnh A Liên, lại buột miệng thốt ra: "A, đôi người rồi sao?"

Canh giữ phòng giám lâu rồi nên không biết người trước mắt.

A Liên ngăn người, mới nhớ lần trước thượng thần đến cục U Ty tìm nàng là dùng thân phận anh họ, còn dùng pháp thuật nên trong chốc lát nàng không biết nên giải thích như thế nào.

Tiểu ca thấy biểu tình A Liên hơi kỳ lạ, mới nhận ra lời nói của mình có chút không đúng, lại nhìn nam nhân bên cạnh nàng, vừa thấy chính là người có mặt mũi, lập tức cười nói: "Thật ra ánh mắt càng ngày càng tốt đấy. Sống cho tốt nhé."

Khuôn mặt thượng thần Dung Lâm thân nhiên, trung ra tư thái lạnh nhạt cao ngạo kiêu lới.

Lúc hai người thượng lượng tên gọi, thượng thần thuận miệng nói: "Đặt là Dung Nhất Hào đi."

Vừa nghe tên gọi đã biết không phải con ruột, tvnt thượng thần lại phản tích đạo lý rõ ràng nói, "Tên này dễ viết, về sau lúc đọc sách làm bài thi sẽ có thể tiết kiệm không ít thời gian, chẳng khác nào là thắng ngay từ lúc bắt đầu."

Tuy rằng mọi chuyện A Liên đều nghe theo thượng thần, nhưng lúc này lại không thể không đề ý như vậy. Nhũ danh đầu đất đã đủ thâm, tên gọi cũng không thể khó nghe như vậy, từ sau khi hai người hòa thuận, thật ra A Liên dần dần có giác ngộ của một thế tử, cũng không giống lúc trước không quan tâm đúng sai đều theo chuẩn mực của thượng thần, hai người cùng thượng lượng mới gọi phu thê.

Nàng không vui nói: "Quá tùy tiện, thượng thần nghĩ một tên khác đi."

Lại nghĩ một tên khác sao.

Dung Lâm nhủ mảy, thật sự không biết lấy tên gì, rồi sau đó cầm giấy bút, từng nét từng bút viết xuống một chữ.

A Liên lăm lăm nói: "Dịch, Dung Dịch." (*Dung Dịch: dễ dàng*)

Dung Lâm nói: "Đúng vậy, tên là sự chúc phúc cả đời, đầu đất của chúng ta đặt tên này, đời này làm gì cũng "dễ dàng", nàng thấy được không?"

Dung Lâm nhìn mị, thật sự là đặt tên vô năng, rồi sau đó cầm lấy giấy bút, từng nét bút nói viết xuống một chữ.

A Liên lăm lăm nói: "Dễ, dễ dàng."

Dung Lâm nói: "Đúng vậy, tên là cả đời chúc phúc, chúng ta đầu đất kêu cái này danh, đời này làm cái gì cũng "dễ dàng", nàng thấy được không?"

Tuy rằng âm tiết không khác lắm nhưng rõ ràng tên này là ruột thịt. A Liên cảm thấy không tệ, giọng ngon tay cái với thượng thần nói: "Thượng thần thật lợi hại."

Phong thái thượng thần của Dung Lâm mới thoáng dần ra, ngay tức khắc chân mày đầy ý cười.

Sau đó hai người lại đến Cửu Tiêu Các, phát trứng gà đỏ cho các Tiên Quân và các đệ tử ở Cửu Tiêu Các.

Một cá mè hoa ngoại lai lại có thể gà cho thượng thần Dung Lâm, thuviengontinh việc này đã sớm chấn động Cửu Tiêu Các thậm chí toàn bộ Thiên giới. Bấy giờ cũng đã sinh hài tử, nhóm nữ đệ tử càng coi cá mè hoa này làm tấm gương

Nhóm nữ đệ tử vây quanh A Liên, Dung Lâm thấy nàng vui vẻ phát trứng gà đỏ, cũng thuận tay cầm một cái đi đến Bạch Tầm đang đứng một bên.

Hắn cúi tay ném trứng gà đỏ cho Bạch Tầm.

Mặt Bạch Tầm không biểu tình nhẹ nhàng đón lấy, mở miệng nói: "Đa tạ thượng thần." Y mập mảy mòi, muốn nói hẳn hãy đối xử tốt với nàng, nhưng lại nghĩ chính mình nói lời này không ổn, bèn nói: "Xem ra cá mè hoa rất vui vẻ."

Khôn mặt vị thượng thần gà rồi mới có con hôn hồ, khẽ cười nói: "Nàng gà cho ta tất nhiên vui vẻ rồi."

Cách đó không xa trên hành lang quanh co, Hồng Châu Thần Nữ đi theo Bắc Hải Thần Quân tham quan Cửu Tiêu Các. Bắc Hải Thần Quân dừng chân lại, thấy dài Lưu Vân hết sức náo nhiệt bèn hỏi: "Đó không phải là thượng thần Dung Lâm sao?"

Hồng Châu Thần Nữ liếc nhìn qua liền không vui nói: "Bấy giờ thượng thần Dung Lâm có vợ con, đâu còn nhớ đến cô mẫu nữa?"

Bắc Hải Thần Quân không vui nói: "Chuyện đã qua lâu rồi, con đừng nhắc lại."

Người kia đã mất, dù sao người ở lại vẫn phải tiếp tục sống, bấy giờ thấy thượng thần Dung Lâm sống tốt, Bắc Hải Thần Quân cũng vui vẻ theo.

Bắc Hải Thần Quân vốn không muốn quấy rầy nên chuẩn bị trở về, tvnt bỗng nhiên nhìn đến cô gái bị đám người vây quanh. Vừa nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, Bắc Hải Thần Quân mới khiếp sợ.

Bắc Hải Thần Quân xưa nay chín chắn nho nhã lại bước như bay qua, chặn tay người nọ nói: "Tiểu muội."

*

"Vậy ra....Thần Quân cảm thấy nội tử* chính là lệnh muội?" Dung Lâm chậm rãi nói

**Nội tử: tiếng xưng hô chồng gọi vợ.*

Vừa rồi tại Cửu Trùng Thiên, tâm trạng Dung Lâm vốn đang rất tốt, bỗng nhiên xuất hiện một Bắc Hải Thần Quân động tay động chân với A Liên, đến bấy giờ hắn còn chưa có trở lại bình thường đây. Dừng lại nghe Bắc Hải Thần Quân giải thích, sắc mặt Dung Lâm mới hơi hóa hoãn, tuy nhiên vẫn rất không vui.

Bắc Hải Thần Quân ngồi bên cạnh thượng thần, một đầu tóc hoa râm thoát nhìn y hơi già nua. Nhưng trên thực tế tuổi tác của Bắc Hải Thần Quân còn nhỏ hơn thượng thần hai vạn tuổi. Từ ba ngàn năm trước, tvnt tiểu muội duy nhất của y sơ ý không may bỏ mạng, y luôn tự trách đến bây giờ. Sau khi tiểu muội chết, con gái Hồng Châu liền kế thừa chức vị Thần Nữ, tuy là thuận lý thành chương* nhưng do tiểu muội tự đâm chết trẻ, trong tộc có không ít suy đoán âm thầm, cảm thấy việc này chính là do Thần Quân làm, vì con gái ruột của mình mà không tiếc hại chết em gái ruột.

** Thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành.*

Nhưng không ai biết bởi vì do tuổi chênh lệch nên Bắc Hải Thần Quân vẫn luôn xem tiểu muội như con gái ruột mà nuôi, quá thực còn tốt hơn so với con gái ruột Hồng Châu.

Bắc Hải Thần Quân nhìn thoáng qua A Liên đang im lặng, rồi nói: "Tướng mạo tiểu muội giống y như đúc mẫu hậu của chúng ta, sao ta có thể nhận nhầm?"

Hơn nữa đã nhiều ngày ông nhìn thấy trên Cửu Trùng Thiên có chút khác thường, cảnh tượng sấm sét âm ầm giống như lúc đúc tiểu muội sinh ra, y mới hoài nghi ồm hy vọng đến Cửu Tiêu Các.

Nếu hôm nay không phải gặp được Dung Lâm, ít ngày nữa y sẽ đến thăm nhà.

A Liên cảm thấy hơi khó tin, nói: "Nhưng mà theo ta được biết, lệnh muội không phải đã..."

Hồng Châu Thần Nữ bên cạnh nói: "Thân thể của cô mẫu ta mới sinh ra chính là thần khu*", sao có thể dễ dàng biến mất khỏi Lục giới được? Nếu không phải do lúc tuổi còn nhỏ gặp phải Phi thú thì cũng không gặp chuyện không may."

**Thần khu: thân thể của thần.*

Khi đó muội muội của Bắc Hải Thần Quân còn nhỏ, y dẫn nàng đi tham dự tiệc mừng, lúc sau do nhất thời lơ là sơ sẩy, khiến cho một mình tiểu muội chạy ra ngoài gặp phải mãnh thú thượng cổ – Phi*.

**Phi là quái vật trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc. [Sơn Hải Kinh – Đông Sơn kinh] Trên núi Thái sơn có nhiều kim ngọc. Có loài thú, kỳ trạng như trâu đầu bạc, một mắt, đuôi rắn, kỳ danh gọi là Phi. Đi đến sông thì sông cạn, đi đến cỏ thì cỏ chết, nó xuất hiện thiên hạ đại dịch."*

Phi thú là mãnh thú rất to lớn, là nguồn gốc tai họa. Hết những nơi nó đi qua, con sông khô cạn, muôn vạn cỏ khô héo, chỉ vừa mới xuất hiện đã ôn dịch hoành thành, trong trời đất vĩnh viễn khôngcó ngày yên bình.

Phi thú hoành thành, cuối cùng vẫn bị thượng thần Dung Lâm phong ấn ở nơi cực hãn.

Advertisement / Quảng cáo

Mà tiểu cô nương năm ấy sau khi gặp phải Phi thú đã bất hạnh qua đời.

"...Mãi đến lúc ta tìm được thân thể tiểu muội thì đã muộn. Hồn phách tan rã, thân thể cũng hóa thành tro tàn trong phút chốc."

Người chết có thể luân hồi, nhưng thần chết lại biến mất vĩnh viễn khỏi Lục giới.

Một khắc đó, Bắc Hải Thần Quân hy vọng tiểu muội chỉ là một người thường, như vậy y còn có biện pháp cứu nàng ta.

Chuyện như vậy không phải trong một lúc có thể tiếp nhận được. Theo ý của Bắc Hải Thần Quân, lúc tiểu cô nương kia chết yếu đại khái còn lưu lại một mảnh thần hồn, cơ duyên xảo hợp* tại nhập vào trứng cá vừa mới bị vút bỏ tại hồ Động Trạch. Rồi sau đó từ từ lớn lên, biến thành một cá mè hoa bình thường.

**Cơ duyên xảo hợp: Cơ hội và duyên phận trùng hợp.*

Tiền Bắc Hải Thần Quân và Hồng Châu Thần Nữ đi, lúc A Liên và Dung Lâm vào thăm con trai, nhìn sừng trên trán con, tất cả đều sáng tỏ.

A Liên bế con trai lên, im lặng không nói gì.

Dung Lâm nhìn nàng trong chốc lát, lúc này mới chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nhìn thoáng qua tượng đất nhỏ tét tóc hoa mấy ngàn năm kia.

*

A Liên đã là người của Long tộc Bắc Hải, nhưng bấy giờ đã gà cho thượng thần cũng không có thay đổi gì nhiều. Chỉ là thêm hai người thân là Bắc Hải Thần Quân và Hồng Châu. Bắc Hải Thần Quân từng nói với A Liên muốn trợ giúp nàng khôi phục long thân. A Liên biết Bắc Hải Thần Quân có ý tốt, thuviengontinh mấy ngàn năm qua y luôn tự trách, bấy giờ thấy nàng còn sống đương nhiên muốn làm chút chuyện cho nàng.

Tuy nhiên A Liên lại không đồng ý.

Nàng vừa sinh ra đã biết mình là cá mè hoa, tuy rằng cá mè hoa gì đó rất bình thường nhưng nàng đã thành thói quen.

Hồng Châu Thần Nữ càng là một tiếng cô mẫu, kêu ca làm thần nữ rất mệt mỏi, rốt cuộc có thể trả lại cho nàng rồi. Nhưng bấy giờ A Liên đã là người có chồng, đầu thế xuất đầu lộ diện, hơn nữa nếu nàng lựa chọn tiếp tục cuộc sống hiện tại, tuyệt đối sẽ không làm Bắc Hải Thần Nữ gì đó.

Hồng Châu Thần Nữ liền nói: "Long tộc Bắc Hải chúng ta tôn sùng mẫu hệ, cô và dượng có hôn thư cũng không phải giả, nhưng dựa theo yêu cầu từ ngày xưa, dượng nên ở rể Bắc Hải chúng ta, phải ở rể mới thành con rể."

A Liên mờ to mắt – để cho thượng thần ở rể, sao có thể được?

Hồng Châu Thần Nữ nói tiếp: "Quy củ Bắc Hải chúng ta trước sau như một, lúc trước cô và đương đình hôn, Thanh Loan phu nhân đã đáp ứng yêu cầu này, rất vui lòng đề thượng thần ở rẽ Bắc Hải."

A Liên cảm thấy đây chính là phong cách làm việc của Thanh Loan phu nhân.

Hồng Châu Thần Nữ lại lẩm bẩm: "Không ngờ cô và đương quanh đi quán lại vẫn ở bên nhau."

A Liên dừng một chút, tuy nói nàng từ bỏ việc khôi phục long thân, nhưng tương đồng cũng không có ký ức lúc bé, trong phút chốc rất tò mò ngọn nguồn khi nàng còn nhỏ với thượng thần. Nàng hỏi Hồng Châu, thế nhưng Hồng Châu cũng chỉ biết một ít mà thôi.

*

Bắc Hải Thần Quân và Thanh Loan phu nhân nhất trí quyết định muốn hôn lễ của A Liên và thượng thần phải được tổ chức thật náo nhiệt. A Liên từng khuyên nhủ vài lần, cuối cùng đành phải theo ý của hai người bọn họ.

Chỉ là đích thân đến hồ Động Trạch một chuyến, đi thăm A Bằng thuận đường đưa thiệp cưới.

Đợi đến lúc nàng đến hồ Động Trạch đã nhìn thấy hồ nước rất đen, tận những con cá chết phơi bụng lênh bênh trên mặt hồ, bên cạnh cũng che kín đầy những cá cua chết.

A Liên vội vã xuống nước tìm A Bằng.

Đến khi nàng chuẩn bị xuống nước, lại nghe được tiếng động phía sau.

Nàng quay lại thấy là A Bằng, vội chạy qua. Thấy sắc mặt A Bằng tái nhợt, không gọn gàng xinh đẹp giống ngày thường, mới nói: "Sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra?"

A Bằng vội nói: "Cá mè hoa, người đứng xuống nước. Bắt đầu từ ngày hôm qua, những người từng uống nước ở hồ Động Trạch bỗng nhiên chết hết, trong một đêm chết rất nhiều cá tôm..." Nàng dừng một chút, nói: "Ta vừa mới thấy Thanh Côn, cũng chôn cất hẩn rồi."

Thời gian trước cá trắm đen nói năng hài hước hiểu sâu biết rộng còn trò chuyện cùng nàng thật vui mà. Hốt mất A Liên hơi ngẩn lệ nói: "Tại sao lại như vậy chứ?"

A Bằng nói: "Ta vốn định đi tìm người nhưng ta đã uống một chút nước, tuy không giống như Thanh Côn nhưng pháp lực cũng hao tổn hơn phần nửa."

Hai nàng đang nói chuyện, Hồ trưởng không biết từ đâu nhô lên, nhìn nàng nói: "Tiểu Liên, là người sao? Người đã trở lại."

A Liên gật đầu, thấy Hồ trưởng bước tập tễnh, đỡ hẩn nói: "Ngài cẩn thận."

Hồ trưởng nói: "Người trở về thật là tốt, nhất định phải nhờ thượng thần cứu chúng ta."

Hồ trưởng không nói thì A Liên cũng sẽ nghĩ biện pháp. Nàng đi theo Hồ trưởng và A Bằng đến chỗ mấy con cá hồ Động Trạch may mắn còn sống đang tụ tập, nhìn thấy mọi người tụ lại bên nhau, tận từng cái miệng nứt nẻ, hơi hiện nguyên hình, đuôi cá hơi biến thành màu đen, xem ra tình huống cực kỳ xấu.

A Bằng cũng vậy, lúc nàng hiện nguyên hình, A Liên thấy cái cang giường nanh múa vuốt uy phong lẫm liệt của nàng hơi sứt mẻ, màu xanh trên thân cũng có vài vết tích, còn mơ hồ biến thành màu đen.

A Liên bôi thuốc cho nàng, sau đó dẫn về Cửu Trùng Thiên.

Cửu Tiêu Các là nơi tập trung linh khí, nàng cẩn thận đặt con cua đã khôi phục nguyên hình vào trong hồ, nói: "A Bằng, người cứ yên tâm dưỡng thương ở chỗ này."

Thượng thần còn chưa trở về.

A Liên thăm nhĩ từ xong liền đi một chuyến đến Cửu Tiêu Các.

Điền La thấy nàng đến đã hốt mất hồng hồng nói với nàng, trong nhà gọi thư nói Đường Trung đã xảy ra chuyện, tình huống tương tự như hồ Động Trạch, may mắn là cha mẹ Điền La và vị hôn phu biểu ca đính ước đều còn sống.

Vân Tiêu cũng nói: "Bên Đông Hải cũng bắt đầu xuất hiện tình huống tương tự rồi..."

Đông Hải không thể so với những hồ nhỏ ao nhỏ được, nếu ngay cả Đông Hải cũng bị, thật không biết nghiêm trọng đến mức nào rồi.

Vân Tiêu lại hỏi: "Thượng thần đâu?"

A Liên nói: "Sáng sớm ngài ấy đã đi ra ngoài rồi."

Tiêu Táo nói: "Tiểu Bạch cũng vậy."

Thượng thần Dung Lâm và thượng thần Tiểu Bạch cùng đi ra ngoài, chắc hẳn việc hai người đã biết và đang suy nghĩ biện pháp giải quyết.

A Liên lại nói với Bạch Tầm: "Ta mới vừa trở về hồ Động Trạch, thấy người nhà huynh, cha mẹ và em trai em gái huynh đều tốt, bọn họ dặn ta chuyển lời cho huynh, nói huynh hãy yên tâm."

Bạch Tầm mấp máy môi, khẽ nói: "Cảm ơn."

Đợi trong chốc lát ở Cửu Tiêu Các, A Liên không yên tâm nhĩ từ nên trở về sớm, thuận tiện chờ thượng thần. Mãi đến khi trời sắp tối mới thấy thượng thần trở về. A Liên đã chờ trong sân, thấy hẩn đến liền bước lên nói: "Thượng thần, bên Đông Hải và hồ Động Trạch..."

"...Ta đều biết." Dung Lâm nghiêm túc nói: "Nàng yên tâm, ta sẽ nghĩ cách."

A Liên gật đầu "Vâng" một tiếng, đi vào theo hẩn, mới nói: "Chuyện này đến tột cùng là như thế nào? Thượng thần có thể nói cho ta không?"

Advertisement / Quảng cáo

Dung Lâm thấy nàng nhũu mày lo lắng, liền giơ tay nhéo mặt nàng: "Có ta ở đây sẽ không có việc gì."

Đã là người làm cha sẽ bất giác chững chạc hơn, chủ động giang tay bảo hộ vợ con dưới cánh chim.

Dung Lâm cũng không ngoại lệ.

Hôm sau lúc rời đi Dung Lâm nói: "Chờ giải quyết xong sự việc, ta sẽ cưới nàng vào cửa một cách vẻ vang."

A Liên không phải loại cá thích phò trương, nhưng lúc này suy nghĩ liền ngẩng lên nói: "Thượng thần hãy trở về sớm một chút, ta và bảo bảo chờ chàng."

Dung Lâm cười cười, gật đầu nói "Được", cúi người hôn nhẹ lên má nàng rồi vội vàng rời đi.

A Liên đứng tại chỗ nhìn bóng dáng hẩn dần dần biến mất trong tầng mây thật dày, càng lúc càng xa, lòng nàng cũng càng ngày càng trống rỗng.

Ba ngày sau, A Liên vẫn luôn chờ thượng thần trở về.

Tiêu Táo cũng ở Phiêu Miểu điện chờ Tiểu Bạch.

Hai người làm bạn an ủi, cổ vũ lẫn nhau.

Mười ngày sau, hai người vẫn không trở về.

Lại qua bảy tám ngày, nước biển nước hồ bị ô nhiễm đã dần dần trong trở lại, tôm cá còn sống may mắn tránh thoát được một kiếp tranh nhau nhảy vào trong nước, vui sướng không ngớt.

Màn đêm buông xuống, một mình A Liên đứng trong sân, thấy có bóng người cao lớn bước tới mới chợt vui vẻ, vội vàng tiến lên chạy như bay mà đi: "Thượng thần!"

Mãi đến lúc thấy rõ người phía trước, khuôn mặt A Liên chợt sững lại.

Nàng dừng bước chân ngừng đầu nhìn y: "Thượng thần Tiểu Bạch..." Nàng do dự một hồi mới lẩm bầm nói: "Chàng đâu?"

Thượng thần Tiểu Bạch lẳng lặng đứng trước mặt A Liên, so với ngày thường vẫn ôn nhuần như ngọc thì nay y trước mắt hơi chật vật, sắc mặt dường như không được tốt, cánh môi cũng hơi trắng bệch.

Y nói: "...Xin lỗi."

Hết chương 58

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đại kết cục

Dịch: Tiểu Phương

Beta: Fleur

Ráng chiếu chiều rọi trên Cửu Trùng Thiên, mây mù bao quanh điện Tiêu Dao, phía trên khói bếp lượn lờ, không hề có vẻ không nhiễm khói lửa nhân gian như xưa.

A Liên đang đón tiếp Hồng Châu Thần Nữ trong viện.

Từ sau khi nhận nhau, lâu lâu Hồng Châu Thần Nữ lại chạy đến điện Tiêu Dao.

Hồng Châu Thần Nữ nhìn trong điện, chỉ thấy một mình A Liên bèn hỏi: "Tại sao chỉ có một mình người vậy?"

Nhắc đến hải tử, A Liên khẽ cười nói: "Càng ngày càng bướng bỉnh, đầu thế nào ở mãi trong nhà."

Hồng Châu Thần Nữ suy nghĩ một chút, lại thận trọng hỏi: "Vẫn không có tin tức của cô phụ sao?"

A Liên ngưng cười, nhưng thật ra cũng không thương tâm khổ sở như lúc đầu, chỉ cười yếu ớt nói: "... Đúng vậy." Tuy nhiên nàng bỏ sung, "Chàng sẽ trở về."

Một năm trước, Phi thú phá tan kết giới bị phong ấn tại nơi cực hàn, tận nguồn nước bị ô nhiễm, thương vong nhiều vô kể. Thượng thần Dung Lâm và thượng thần Tiểu Bạch cùng nhau đi phong ấn Phi thú. Nhưng cuối cùng, Phi thú nổ tan xác mà chết ở nguồn nước dưới nhân gian, thân thể ô nhiễm làm cho nguồn nước ô nhiễm càng thêm nghiêm trọng. Thượng thần Dung Lâm dùng trái tim phượng hoàng có thể khởi từ hồi sinh của mình để tịnh lọc nguồn nước.

Sau đó thượng thần Tiểu Bạch không tìm được thượng thần Dung Lâm

Hồng Châu Thần Nữ cũng biết tình cảm của hai người bọn họ sâu sắc, lại cùng nhau nuôi dưỡng con cái. Nhưng lâu như vậy vẫn không có tin tức thượng thần Dung Lâm, hơn nữa thượng thần Dung Lâm lại mất tim, tận tụy có lẽ đã sớm... Nàng ta có tâm tư riêng, tất nhiên không muốn có mẫu khổ sở chờ đợi, nhưng bây giờ dễ dàng tìm về hiện khác thì bất luận như thế nào cũng nói không nên lời.

A Liên đang nói chuyện với Hồng Châu Thần Nữ, trên Cửu Trùng Thiên bỗng nhiên mây đen dày đặc, tiếng sấm rền vang.

Hồng Châu Thần Nữ thường xuyên đến tất nhiên là nhìn quen cảnh tượng này rồi, liền nói: "Lại khóc àm ỉ rồi?"

A Liên đứng dậy, thấy một nam nhân cao lớn khôi ngô cười mây đến, trong tay còn ôm một bé gái trắng nõn. Vừa vào trong viện, bé gái liền nhảy xuống, dùng đôi chân ngắn chạy về phía A Liên.

Advertisement / Quảng cáo

A Liên khom người ôm con vào trong ngực, giơ tay lau mắt to ngập nước của bé, nói: "Không phải đã nói là không được khóc sao?"

Tiểu gia hóa vừa khóc, trên Cửu Trùng Thiên sẽ xuất hiện sấm sét lớn.

Tiểu gia hóa mặc kệ, khóc thút thít trong ngực mẹ, sừng đụng vào cổ A Liên làm nàng thấy hơi ngứa.

A Liên không thể làm gì bé, ngược mắt nhìn Bạch Tầm nói: "Cảm ơn Bạch Tầm đại ca."

A Liên muốn chăm sóc hải tử nên không tiếp tục tu luyện ở Cửu Tiêu Các, mà bọn Bạch Tầm và Điền La vẫn ở lại Cửu Tiêu Các, bây giờ đang tổ chức tuyển đệ tử, chờ đến khi đệ tử mới nhập học thì bọn họ chính là sư huynh sư ty.

Mỗi cá có chí hướng riêng, chí hướng Bạch Tầm là tu tiên, mà tính tình A Liên hiền lành, vốn là hy vọng làm một cá hiền thê giúp chồng dạy con, bây giờ gả cho người cũng đã sinh con, tất nhiên yên tâm ở nhà.

Đứa nhỏ trong ngực này là lúc thượng thần rời đi không lâu, một mình nàng hạ sinh quả trứng thứ hai.

Trứng này chỉ ấp một tháng đã nở, là một bé gái thanh tú đáng yêu. thuviengontinh A Liên cảm thấy chắc hẳn thượng thần sẽ thích khuê nữ, nhưng mà làm cho thượng thần thất vọng chính là, khuê nữ này cũng là một con rồng nhỏ có thể hô mưa gọi gió, không hề giống thượng thần.

Hai tiểu tử lớn rất nhanh, bây giờ Đầu Đất mới một tuổi đã có dáng vẻ như bốn năm tuổi, hơn nữa còn rất bướng bỉnh.

A Liên liền đưa nó đến vườn trẻ thuộc Cửu Tiêu Các.

Khuê nữ còn quá nhỏ, A Liên giữ bên người để chăm sóc, hôm nay bé kêu la muốn đi tìm anh trai, đầu nghĩ đến lại khóc lóc chạy về như vậy, chắc là ghen đối với Đầu Đất rồi.

Hồng Châu Thần Nữ đứng một bên cẩn thận đánh giá Bạch Tầm, thấy y cao lớn tuấn tú, là cá độc thân, lại là đồng hương với A Liên ở hồ Động Trạch, nàng ta biết được y có tình cảm thâm thiết đối với A Liên, y nhiều lần đến điện Tiêu Dao là rõ ràng ràng có dụng ý rồi.

Thượng thần Dung Lâm xứng đôi với cô mẫu của nàng ta, còn đồng ý ỏ rở, Hồng Châu Thần Nữ cảm thấy cá kiếm ở hồ Động Trạch này không xứng với cô mẫu của nàng.

Cô mẫu nàng muốn tái hôn cũng phải tìm một nhà môn đăng hộ đối.

Ngay lúc khuê nữ nói xấu ca ca trước mặt A Liên, đã thấy trên Cửu Tiêu Các một cặp bé phấn điều ngọc trác* đang cười Thiên Mã quay về một cách oai phong lẫm liệt.

**Phấn điều ngọc trác: như ngọc được trạm khắc mài dũa, ý chỉ đứa bé xinh đẹp.*

Tiểu tử vác một túi nhỏ căng phồng sau lưng, ăn đến mức khuôn mặt như lem luốc như con mèo nhỏ.

Khi bước xuống, A Liên liền cầm khăn lau mặt tiểu tử, nhũ này nói: "Sao con lại biến thành đáng về này? Còn nữa, không phải mẹ đã nói không được bắt nạt muội muội sao?"

Bé nghiêm túc nói: "Đầu Đất không có bắt nạt muội muội." Lại giải thích, "Hôm nay Mạnh Cực thúc thúc mời con ăn thịt xiên."

Tiểu tử này rất thích ăn thịt xiên, điều này lại rất giống cha bé.

A Liên bèn nói: "Con cũng không nên không để ý tới muội muội chứ."

Tiểu tử suy nghĩ một lúc cảm thấy có lý, liền nghiêm túc nói với em gái: "Xin lỗi..." Lại lấy quả đào mới lấy từ vườn Bàn Đào đưa qua, "Cho muội."

Lúc này bé gái nhận quả đào hồng hồng lớn của anh trai mới nín khóc mỉm cười.

Hai con đều ngoan ngoan, A Liên thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Đầu Đất bỏ túi xuống, xách đồ vậy bên trong ra nói với A Liên: "Mẹ ơi, Đầu Đất nhặt được một con chim to."

Con chim to?

A Liên nhìn thấy con chim to trên tay tiểu tử, cả người đen nhánh, có vài chỗ dường như lông chim bị đốt trụi, ốm yếu nhìn không có chút sinh lực.

A Liên là cá nước ngọt nên cũng có chút hiểu biết với động vật dưới nước, tvnt nhưng loại thú chạy trên đất bằng hay loài chim bay trên bầu trời lại chỉ biết rất ít, trong phút chốc cũng không nhìn được chim to màu đen này thuộc chủng loại gì.

Hai tiểu tử ngồi xõm trên mặt đất, dùng đầu ngón tay chọc chọc chim to, chơi vô cùng vui vẻ.

Đầu Đất ngẩng lên hỏi Hồng Châu Thần Nữ: "Biểu tỷ Hồng Châu, tỷ có biết đây là con chim gì không?"

Hồng Châu Thần Nữ là người sĩ diện, trước mặt biểu đệ biểu muội tất nhiên không thể nói rằng không biết. Lập tức nói: "Đây... Có lẽ chỉ là con gà rừng thôi."

Gà rừng à.

"Ừm! Chính là gà rừng." Hồng Châu Thần Nữ mỉm cười, nghiêm túc nói tiếp: "Hơn nữa ta thấy nó chắc chỉ là con gà ác, gà ác rất tốt cho sức khỏe."

Đầu đức lập tức nói: "Gà ác..." Sau đó hưng phấn nói với A Liên: "Mẹ à, Đầu Đất muốn ăn cháo gà."

Muội muội cũng làm ồn theo: "Con cũng muốn."

A Liên mỉm cười nói: "Được rồi, buổi tối mẹ sẽ hầm cho các con."

Đầu Đất nắm tay muội muội muốn đi ra ngoài hái một ít nấm để hầm canh.

Bạch Tầm còn chưa rời đi, nhìn gà ác dưới chân liền xung phong nhận việc: "Đề huynh thay muội xử lý nhanh chóng con gà rừng này đi." Nói xong liền khom lưng, làm bộ như muốn nhổ lông gà rừng.

Hồng Châu Thần Nữ bên nói: "Người đến là khách sao có thể làm phiền khách ra tay được, vẫn là để ta làm đi." Nàng tuyệt đối không cho phép tên cá kiếm này tiếp cận cô mẫu.

Bạch Tầm chưa thu tay lại còn Hồng Châu Thần Nữ cũng không ngại nắm chặt, hai người cầm hai cánh gà rừng giằng co, ai cũng không chịu buông tay.

Gà rừng ừ rử kêu lên vài tiếng đau đớn, A Liên đứng một bên thấy đôi mắt gà rừng mờ to, lúc này mới bước đến nói: "Vẫn là để ta tự làm đi."

A Liên ra tay, Bạch Tầm và Hồng Châu Thần Nữ dĩ nhiên đành phải buông tay.

A Liên ôm gà rừng vào lòng, nhìn bộ dáng suy yếu vô lực của gà rừng, nhẹ nhàng xoa xoa đầu nó, nhẹ nhàng nói: "Không có việc gì đâu, đừng sợ."

Advertisement / Quảng cáo

A Liên cũng không tính hầm gà rừng. Lúc hai tiểu tử nắm tay cầm theo một rổ nấm tươi ngon trở về, vừa nghe A Liên nói liền gục khuôn mặt nhỏ xuống, méo miệng, có chút không vui.

Vẫn là muội muội hiểu chuyện, giọng nói non nớt ngây thơ nói: "Chim to bị vật lông sẽ đau, hay chúng ta nuôi nó được không?"

Đầu Đất đành phải gật đầu.

Mẫu tử ba người chuẩn bị một cái ổ cho gà rừng bị thương bên cạnh chuồng Thiên Mã tại tiền viện, hết lòng chăm sóc.

Đầu Đất sợ gà rừng chạy mất nên dùng dây thừng buộc đuôi phải gà rừng lại, đợi đến khi vết thương gà rừng tốt hơn, hai huynh muội sẽ cầm dây thừng dẫn gà đi dạo ở Cửu Tiêu Các.

*

Hôm đó Bạch Tầm đến để sửa nóc nhà bếp giúp A Liên.

Tuy rằng điện Tiêu Dao xa hoa nhưng cũng là kiến trúc mấy vạn năm, lúc trước giữ gìn rất tốt là do ở điện Tiêu Dao không có gió thổi mưa rơi, mà từ sau khi hai tiểu tử kia sinh ra, thuviengontinh điện Tiêu Dao lâu lâu lại bị chìm trong lũ lụt. Nóc phòng bếp lâu năm không tu sửa, hôm trước đã bắt đầu dột mưa, A Liên tính tự mình làm nhưng Đầu Đất gấp được Bạch Tầm ở Cửu Tiêu Các, trong lúc vô tình nói việc này cho Bạch Tầm nghe. Sau khi Bạc Tầm biết không nói hai lời liền đem dụng cụ đến sửa nóc nhà giúp A Liên.

Người cũng đã tới, A Liên không thể từ chối.

Bạch Tầm là cá giỏi việc nhà, sau một lúc đã sửa xong nóc nhà, còn tốt bụng kiểm tra các chỗ khác còn dột mưa hay không.

A Liên thấy Bạch Tầm chảy mồ hôi đầm đìa, liền bung nước trà điểm tâm cho y. Bạch Tầm vén tay áo lộ ra đôi tay trần đầy cơ bắp, rắn chắc mạnh mẽ. Y chợt hỏi: "Cá mè hoa, sau này muội có tính toán gì không?"

A Liên nói thẳng: "Ta chỉ là một con cá bình thường cũng không có tính toán gì khác, chỉ muốn chăm sóc tốt cho hai đứa nhỏ, sau đó chờ thượng thần trở về." Lúc nhắc tới thượng thần, A Liên khẽ mỉm cười, dường như thượng thần chính là đi công vụ bình thường, qua mấy ngày sẽ trở lại.

Bạch Tầm ngừng lại một lúc mới lấy hết can đảm, nắm tay A Liên.

"Cá mè hoa, thật ra ta..."

Còn chưa nói xong từ trên trời giáng xuống một con gà rừng.

Tinh thần của gà rừng đã tốt hơn rất nhiều, vung hai cánh, dáng vẻ hung dữ mổ Bạch Tầm, hoàn toàn không giống bộ dáng dụ ngoan trước mặt hai tiểu tử.

Bạch Tầm muốn ra tay, cách đó không xa Đầu Đất liền nói: "Người không ngoan nha, không ngoan ta sẽ nhổ sạch lông gà."

Sau đó lòi dây thừng đang buộc gà rừng trong tay, trực tiếp kéo nó lại.

Gà rừng vung vẩy hai cánh, rốt cuộc không thắng nổi dây thừng đang cột trên chân phải của nó, trực tiếp nằm xuống đất, sau đó chân phải bị kéo lên, lấy tư thế bị áp bức và lẳng nhục bị bé trai phía sau chậm rãi kéo đi.

A Liên không nhìn gà rừng kia, chỉ lập tức nói: "Bạch Tầm đại ca, huynh không sao chứ?"

Bạch Tầm lắc đầu nói không có việc gì.

A Liên bên nói: "Sắc trời không còn sớm, huynh mau trở về đi." Suy nghĩ một chút lại nói: "Mặc kệ thượng thần khi nào trở về, ta vẫn sẽ luôn chờ người."

Trên mặt Bạch Tầm dần dần hiện lên vẻ tươi cười, chậm rãi nói: "Ta hiểu rồi."

Buổi tối A Liên hát điệu hát dân gian cho hai tiểu tử, đợi đến khi hai tiểu tử ngủ mới đứng dậy đóng cửa sổ lại. Nàng chợt thấy trong viện mơ hồ có ánh sáng vàng, liền nhui mảy, mặc quần áo từ từ rời bước ra ngoài.

Trong viện quét tước sạch sẽ, chỉ có một cộng lông màu vàng kim rơi trên mặt đất, phát ra ánh sáng màu vàng.

A Liên đứng sà tại chỗ, sau đó chậm rãi cúi người nhặt lông chim trên mặt đất lên. Nàng tỉ mỉ quan sát vừa nghĩ tới điều gì, sau đó lấy lông phượng đang đeo ở cổ ra...

*

Trong chuồng ngựa, hơn mười bảy con Thiên Mã có bộ lông sáng lên, tinh thần hăng hái. Ở góc chuồng ngựa, trong cái ổ được dựng tạm, gà rừng lông đen bóng vẫn đang nằm co người lại.

Ban đêm yên tĩnh, tiếng bước chân dồn dập càng ngày càng gần.

Nhóm Thiên Mã từng người ngẩng đầu thấy bên trong bóng đêm, một bóng dáng nhỏ xinh chạy đến.

A Liên thờ hồng hộc chạy đến chỗ chuồng ngựa, nhóm Thiên Mã cợ đầu qua muốn gần gũi với A Liên. Lúc này A Liên thật sự không có thời gian để ý tới Thiên Mã, nàng chậm rãi đi đến bên ổ gà, thấy gà rừng nằm bên trong mới từ từ ngồi xổm xuống.

Nàng giờ tay nhẹ vuốt đầu gà rừng nói: "Thượng thần, là... là chàng đã trở lại sao?"

Giọng nói của nàng có chút nghẹn ngào.

Gà rừng dừng một chút, đôi mắt lẳng lặng nhìn A Liên, sau đó thân thể phát ra một vệt ánh sáng vàng.

Ánh sáng vàng thu lại, A Liên thấy người trong ngực mình mới khẽ cười nói: "... Thật tốt quá."

Nhóm Thiên Mã cũng cúi đầu có qua, sau đó lập tức phản ứng lại, bày ra dáng vẻ "Ta chưa nhìn thấy gì cả", ngoan ngoãn cúi đầu.

*

Bên hồ, A Liên rửa mặt chải đầu cho Dung Lâm, lại tìm tìm ôm chân hân tvt, cắt móng chân cho hân, trong miệng lầm bầm nói: "Đã bao lâu thượng thần chưa tắm gội rồi, móng tay đều dính đầy bùn đất."

Khuôn mặt Dung Lâm thần nhiên: "Không ai chăm cho ta."

A Liên ngừng đầu nhìn hân: "Ta sẽ chăm cho thượng thần." Nàng nghiêm túc sửa móng tay cho hân, sau đó đưa hai chân hân vào trong nước, lần lượt rửa sạch từng đầu ngón chân một phen, lại chà xát bùn trên đùi hân.

Dung Lâm nói: "Ngày ấy, lúc lúc năm trăm năm niết bàn một lần của ta, cho nên ta trở về chậm một chút."

Chỉ một câu vô cùng đơn giản cũng không nói điều gì khác, A Liên lại rất dễ dàng, gật đầu nói: "Không sao cả, thượng thần trở lại là tốt rồi."

Advertisement / Quảng cáo

Rửa sạch sẽ, thượng thần vẫn là phong thái xuất sắc như lần đầu mới gặp, ngọc thụ lâm phong, vô cùng hào hoa phong nhã làm người thần điên đảo.

Hải người ngồi dựa đầu trên tảng đá lớn, A Liên ngâm hai chân vào trong nước, hiện ra đuôi cá màu bạc xinh đẹp.

Đuôi cá vung lên bắn ra những bọt nước trong suốt xinh đẹp.

Dưới ánh trăng, hai người cũng không nói chuyện.

Hồi lâu, Dung Lâm mới nói: "A Liên."

"Vâng?" A Liên quay đầu nhìn hân.

Dung Lâm cúi áo vật áo, vốn là thân thể như ngọc không tỳ vết, tvt lúc này ngay ngực lại có một vết sẹo thật dài và dữ tợn. Hân nấp máy môi nói: "Nhưng là A Liên... ta không còn tìm nữa rồi."

A Liên hoảng hốt nhìn hân, đưa tay bao phủ lấy vết sẹo, lầm bầm nói: "Bởi vì điều này nên thượng thần mới..." Nàng dừng một chút, nụ cười rung rung nói: "Thượng thần thật ngốc."

Nàng nâng đôi tay nhẹ ôm đầu hân, dán tai hân vào tim nàng.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Rõ ràng vẫn còn mà, thượng thần có nghe được không?"

Dung Lâm không nói gì, hồi lâu mới khẽ ừ một tiếng.

Bỗng nhiên tiếng sấm ầm ầm, A Liên liền nói: "Con tinh rồi, chúng ta về nhà thôi."

"...Được."

Hết

Bạn đang đọc truyện *Ngư Hương Từ Dật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.